

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

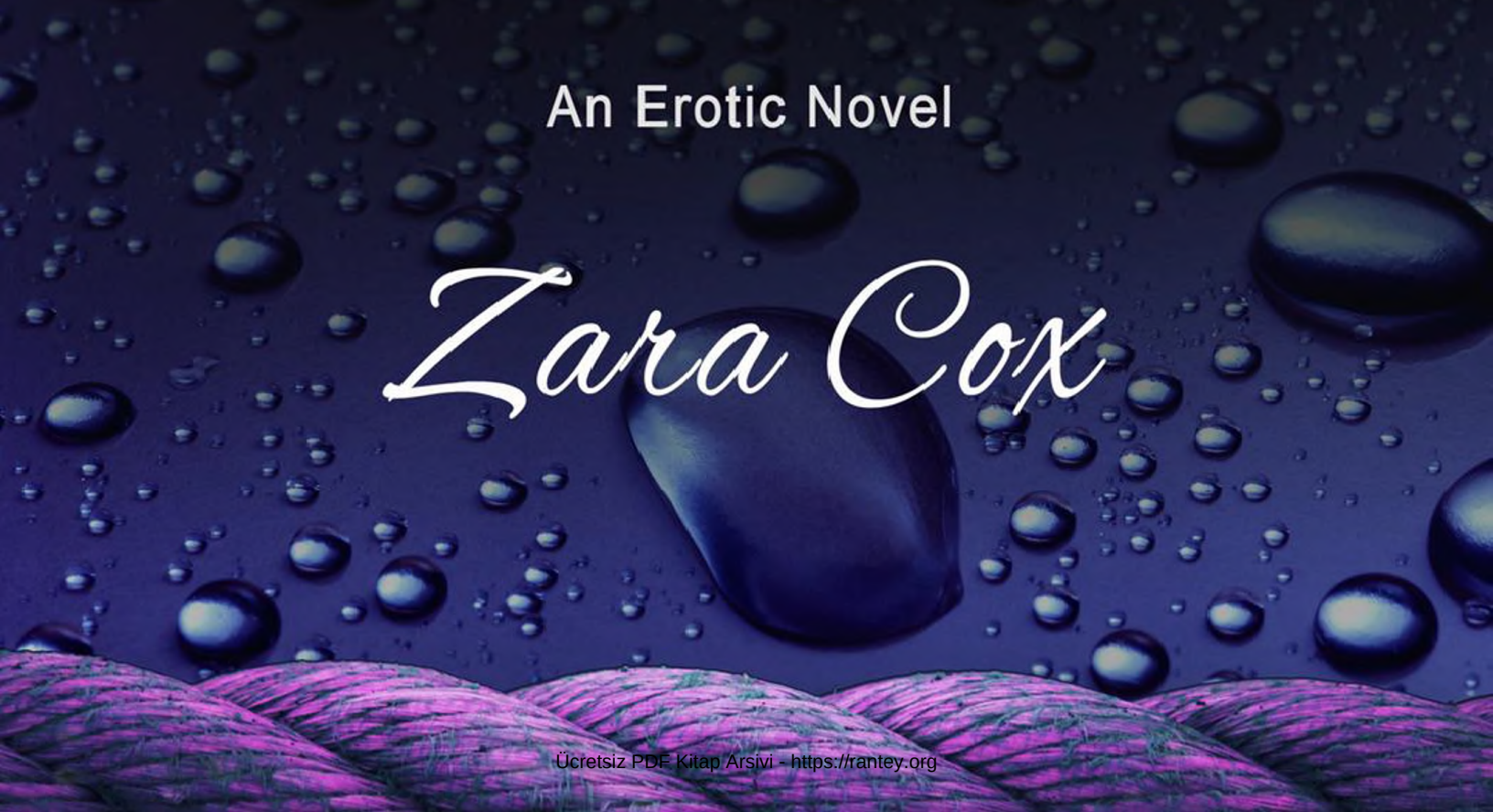

Indigo Lounge Series #5

FREEFALL

An Erotic Novel

Zara Cox

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Serbest Düşüş

Indigo Lounge Serisi, Cilt 5

Zara Cox

Zara Cox tarafından yayınlanmıştır, 2015.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

FREEFALL

İlk baskı. 31 Mart 2015.

Telif Hakkı© 2015 Zara Cox.

ISBN: 978-1507030301

Zara Cox tarafından yazıldı.

FREEFALL

INDIGO LOUNGE SERİSİ #5 BY
ZARA COX

İÇİNDEKİLER

TELİF HAKKI

16 YAŞINDAKİ KENDİME MEKTUP BÖLÜM

1 - KEELY

BÖLÜM 2 - KEELY

BÖLÜM 4 - MASON 3 -

MASON BÖLÜM 6 -

KEELY 5 - KEELY BÖLÜM

BÖLÜM 7 - KEELY

BÖLÜM BÖLÜM 8 -

MASON 9 - KEELY

BÖLÜM 10 - KEELY

BÖLÜM 11 - KEELY

BÖLÜM 12 - KEELY

BÖLÜM 13 - KEELY - ALTI YIL ÖNCE

BÖLÜM 14 - MASON

BÖLÜM 15 - KEELY

BÖLÜM 16 - KEELY

BÖLÜM 17 - MASON

BÖLÜM 18 - KEELY

BÖLÜM 19 - KEELY - ALTI YIL ÖNCE

BÖLÜM 20 - MASON

BÖLÜM 21 - MASON

BÖLÜM 22 - KEELY

BÖLÜM 23 - KEELY

BÖLÜM 24 - KEELY - ALTI YIL ÖNCE

BÖLÜM 25 - MASON

BÖLÜM 26 - KEELY

BÖLÜM 27 - KEELY

BÖLÜM 28 - KEELY

BÖLÜM 29 - MASON

BÖLÜM 30 - MASON

BÖLÜM 31 - KEELY

EPILOG

TEŞEKKÜRLERİMİZ ÇOK

YAKINDA

ONE ON ONE BY LEXI LOCKHART YAZAR

HAKKINDA

Telif Hakkı

Telif Hakkı © 2015 Zara Cox

Yayına Hazırlayan Kate Reed

Angela Oltmann tarafından kapak

Tüm hakları saklıdır. Bu e-kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın satın alındığı biçim dışında herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen satıcıya iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

16 Yaşımdaki Kendime Mektup

Sevgili Çılgın Sen,

Bundan on yıl sonra öğrendiğim şey bu.

On beş yaşında büyük göğüslere sahip olduğunuz için sizinle alay eden zorbalara karşı durmaktan korkmayın. İnanın bana, büyük göğüsler çok havalıdır. Onları kendi yararınıza kullanmayı öğrendiğinizde yirmi beş yaşında daha da iyi olacaklar.

İnek olmakta sorun yok. İnekler dünyayı yönetiyor.

On yedinci doğum gününde Bloomingdalesteki o yaşlı adamla asansöre binme. Eğer binersen, bir daha asla cımbız kullanamazsın!

Annen sana hap alma zamanının geldiğini söylediğinde, lütfen, lütfen, LÜTFEN onunla bu konuda tartışmaya girme. Bunu ne kadar vurgulasam az Keely Nina Benson. YAPMA!

Şimdi çok dikkatli dinleyin çünkü bu çok önemli. On dokuz zor olacak. Başa düşündüğünüzden çok daha zor. Dayan biraz. Acı . Her şeyi bitirmek isteyeceğiniz zamanlar olabilir. Bir ayağınızı diğerinin önüne koymanın ya da sadece nefes almanın çok uzak bir görev gibi görüldüğü zamanlar.

Dayan biraz.

Çünkü akut, kesintisiz neşe anları olacaktır. Geçici ama... siktir et (evet, küfretmeye başladın. Hem de çok).

Dayan biraz.

Şu anda hissetmiyor olsan da seni seviyorum.

I. SENİ SEVİYORUM.

K Benson xxx

Not: pembe çizgi şu anda havalı görünebilir ama bir ay içinde ondan nefret edeceksiniz. Kendinize bir iyilik yapın. Moru tercih et. Ben daha yaşlıyım. Belki bir ama yine de beni dinle.

Bölüm 1

Keely

Orion'un Kuşağı. Cassiopeia. Küçük Ayı-

Yaklaştığını hissediyorum ama bakışlarımı gökyüzünde kadife bir örtünün içinde dikkatsizce savrulan delici yıldızlara dikiyorum. Karanlıkta beni topraklayacak göksel bir şeye ihtiyaç duyacağım bir zamandan önce, bir ömür önce kalıpları hararetle arıyorum. Beni evrene bağlayacak bir şey, böylece bu kadar işe yaramaz bir şekilde bağısız hissetmeyecektim.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Başımı dik , şaşkınlık ve dehşetin beni ele geçirmesine izin vermiyorum.

Ben bunun üstündeyim. Ben kadını. *Güçlüyüm.*

Evet, belki son kısmı değil.

Allık boynumdan çıkıp yanaklarımı ve yüzümü kaplıyor.

O arkamda gezinirken farkındalık sarıyor, varlığı inkar edemeyeceğim bir varlık.

Gözlerimi daha da kısararak soğuk, parlak yıldızlara bakıyorum ama dikkatim dağılmaya başlıyor. Hiçbir şey birbirine bağlanmıyor.

Lanet olsun.

"Ne halt istiyorsun?"

"Dışarısı otuz altı derece, rüzgâr soğuğu hariç. Bir battaniye işine yarar diye düşündüm," diyor arkamdan gür sesi.

Şubat sonunda Montauk sahilinde yalınayak olduğumu hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor ve vücudum çığlık atıyor beynime tehlike sinyalleri gönderiyor. Vücudumun sıkıntısını görmezden gelme kararlılığıma rağmen o kadar çok titriyorum ki neredeyse kendimi kaybediyorum. Rahatsızlığım ayakkabılarımı alıp içeri dönmeme yetmiyor.

Yaklaşıyor.

"Lanet bir battaniyeye ihtiyacım yok. İsteseydim yanımda bir tane getirirdim." Sağ elimde tuttuğum soğutulmuş, açık vintage *Oenothèque* Dom Perignon şişesini kaldırıyorum ve kocaman, canlandırıcı bir yudum alıyorum.

Aynen öyle.

En iyi arkadaşım Bethany Green, yüzyılın avı ve hayatının aşkıyla resmen nişanlandı. Şahsen, Zachary Savage benim tipim değil - tüm o mağara adamı, sahiplenici şeyler sinirlerimi bozuyor. Ama çok mutlular. Adam kadının bastığı yere tapıyor ve kadının geçirdiği bir yıldan ve adamın geçmişine dair öğrendiklerimden sonra, biraz, hayır *çok fazla* mutluluğu hak ediyorlar.

Ve eğer küçük bir parçam tüm bu mutluluğu kıskanıyorsa, Dom P'nin küçük bir yardımıyla onu boğarak öldürmek niyetindeyim.

Bu davetsiz misafir, lanet bir bakire kız gibi kızarmamın nedeni ortadan kalkar kalkmaz.

"Buraya geldim *Einstein*, çünkü yalnız kalmak istiyorum. Sakıncası yoksa..." Yemi yutup yutmayacağını görmek için soruyu salladım. Eğer almazsa, soruyu boğazına tıkmak benim için bir zevk olacak.

"Battaniyeyi al. O zaman giderim," diyor tekrar. Bu sefer ben Titrememin gülünç derecede düşük sıcaklıklarla mı yoksa onun alçak, boğuk sesiyle mi ilgili olduğundan emin değilim. Her neyse.

"Peki." İçimi çekiyorum ve bakışlarımı takımyıldızlardan ayırmadan arkama uzanıyorum. Arkamı dönmek istemiyorum. Onun yüzünü görmek istemiyorum. Az önce tanık olduğu çıldırma olayından sonra olmaz.

On dakika önce Bethany'nin mutfağında söylediğim şeyler kendi başlarına utanç verici değildi. Vajinam hakkında her zaman konuşurum. O kısım için hiç utanç duymuyorum.

Saçma sapan konuşurken en yakın arkadaşıma sarıldığımda yaşadığım ıssızlık, korku ve muhtaçlık, şu anda arkamdaki adamla yüzleşmek istemememe neden oluyor. Kendim için umutsuzca üzülmeyle bir sorunum yok. Tamamen yabancıların derimin altını görmesi pek hoşuma gitmiyor.

En son altı yıl bir gün önce böyle hissetmiştim. Ailemin *Talihsiz Olay* olarak adlandırdığı şeyden sonra.

On dokuzuncu doğum günüm olduğu için tarih aklıma kazındı. Sevgililer Günü, Tanrı aşkına.

Her şeyi bitirmek için yola çıktığım gündü. Ve başarısız oldum.

Bethany'nin mutfağında durup klitorisimden, ihmal edilmiş ve yalnız amımdan ve büyük yaraklı bir erkeğe olan ihtiyacımdan bahsederken sesimde aynı güvensiz lanet panik vardı. Ama bunlar sadece örtmeceydi. Kendini bilen zihnimin uydurduğu bir yardım çılgılığı. I

Bunu biliyorum çünkü ortalamanın üzerinde bir zekaya sahibim. Bazı Stephen

Hawking tipli, kalın, süper inek bifokal gözlüklü biri on altı yaşımıdayken bana böyle söylemişti.

Zaten bildiğim bir şeyin doğrulanması, o zamanlar beni sadece beş saniyeliğine kendini beğenmiş ve üstün biri yapmıştı. Yavaş yavaş, haberlerin bir lanet olduğunu görmeye başladım. Bu, çoğu zaman bende neyin yanlış olduğunu bildiğim ama çoğu zaman bunu düzeltecek araçlara sahip olmadığım anlamına geliyordu. Özellikle de içimde taşıdığım bu ıstırap yumağının, kendimi *nasıl* düzelteceğimi bilmediğim için asla ortadan kalkmayacak olmasından nefret ediyorum.

Çünkü dün tekrar denemiştım. Her şeyi bitirmeye çalıştım. Ve başarısız oldum. Battaniyenin elimde olmadığını fark etmemle birlikte içimde ürperti daha oluşuyor.

Parmaklarımı şıkatıyorum, yeni ve son derece aydınlanmış *kaç ve donarak öl* planıma devam etmek için sabırsızlanıyorum. Bir an sonra, yün bir battaniyenin ağırlığı omuzlarımdan aşağı sarkıyor ve beni istenmeyen bir sıcaklıkla sarıyor.

Görgü kuralları teşekkür etmemi gerektiriyor ama bu adamla muhatap olmak istemiyorum. Beni en savunmasız halimle gördü. Beth ve ailemden başka kimse bu yönümü görmedi.

Ben de uzaklaşıyorum, birkaç metre ileride büyük bir kayanın sudan çıktığı yere kadar yürüyorum. Gelgit biraz çekilmişti, bu yüzden ayaklarımı ıslatmadan üzerine oturabilirdim. Tünedim ve şampanyadan bir yudum daha aldım.

Sonra onu duyuyorum. Yaklaşıyor. Bay Paslı Sosyal Beceriler, mutfakta kulak misafiri olmasına sinirlendiğimde kendisine taktığı isimle, yüksek sesle ve net bir şekilde yazılsa bile mesaj almaktan hoşlanmadığı açıktı.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Birkaç tatmin edici, ama daha az canlandırıcı yudumdan sonra soruyorum.

"Yıldızlara mı bakıyorsun? Evet, bakıyorum. Plough bu gece özellikle parlak." Başımı eğiyorum, ruhum yorgun ve bedenim iliklerime kadar soğuk.

"Lütfen. Yapma," diye fısıldıyorum, sesim çarpan dalgaların sesinden zar zor .

"Yıldızlar hakkında konuşmak zorunda değiliz. Afrika'daki Pigmeler hakkında konuşabiliriz. Mayıs ayı boyunca her gün seviştiklerini, sonra yılın geri kalanında seks yapmadıklarını biliyor musun?" diye anlatıyor.

Başım dönüyor. "Bu doğru değil-" Ne yaptığını çok geç fark ediyorum, başımı geriye atıyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüyorum. "Siktir git.

Ciddiyim," diye . Ama bu hızlı bakış küçük bir merak uyandırdı. Saklamaya kararlı olduğum bir merak.

"En azından yanlışlıkla kulak misafiri olduğum için özür dileyebilir miyim?" diye bastırıyor. "Bu senin için neden önemli? Bu geceden sonra beni bir daha görmeyeceksin. Sen

Klitorisimin ve vajinamın durumuna istemeden de olsa şahit olduğum için özür dilemene gerek yok. Partiye geri dön. Dedikoduları paylaşmak için iznim var. Şansın varsa, vajinamı trend."

Birkaç dakika sessiz kalıyor ve bilgiyi sindiriyor mu yoksa doğrudan konuşmam karşısında afallıyor mu bilmiyorum. Çoğu erkeğin küstah ağzımı biraz itici bulduğunu biliyorum. Umursamayı bıraktım. Son zamanlarda pek çok şeyi önemsemekten vazgeçtim.

"Partileri sevmem. Vajinanın durumu da beni zerre kadar ilgilendirmiyor," diyor sonunda.

Ağzım açık kalıyor ve isteğim dışında giderek artan bir merakla dönmeye başlıyorum. Son anda kendimi durduruyorum ve siyah, dalgalı denize bakıyorum.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Belki de güzel ve zeki bir kadının neden en yakın arkadaşının nişan partisinde donarak ölmeye karar verdiğini merak ediyordumdur. Ve lütfen kadınlık organlarınıza kaba göndermeler yapmayın. İkimiz de bunun seksle bir ilgisi olmadığını biliyoruz."

Tüm bunları söylerken duyduğu kesinlik ve güven beni bir an için şaşırtıyor. Özellikle sert bir rüzgâr yüzüme çarparak beni kendime getiriyor.

"Beni zekamı yargılayacak kadar iyi tanımadığına göre, *güzel* yorumun ve battaniyen için teşekkür etsem ve bu konuşmayı bitirsek nasıl ?" Ayağa kalktım, tekrar gitmeye hazırım.

Ayağa kalktığını hissediyorum, pantolonundaki kumları temizlediğini duyuyorum. "Bana bakmamanın bir nedeni var mı Keely?"

Adımın dudaklarından dökülüşünü duyunca nefesim kesiliyor, sonra omurgamı çelikleştiriyorum. Bu iş yeterince uzadı. "Çünkü seninle konuşmak istemiyorum. Kişisel bir şey değil ama gerçekten yalnız kalmak istiyorum. Sosyal becerileri paslanmış bir adam bile bu kadar basit bir isteği anlayabilir mi?" Sesim gittikçe kızgınlaşıyor ve bunun için ona kızıyorum.

"Gidebilirim ama o zaman Zach anatomimin hayati kısımlarını kesmiş olur ki, sana bir şey olması durumunda bu kısımlara tutunmayı tercih ederim. Sanırım Bethany de öyle, ama onu yargılayacak kadar iyi tanımıyorum."

Arkadaşımı ve nişanlısını düşündükçe dudaklarımda isteksiz bir gülümseme beliriyor. Ama sonra ayılıyorum. "Peki ya bu kayanın üzerinde oturup şampanyanın tadını çıkarmaya söz veririm?"

"O zaman umarım sessiz bir arkadaşlığa aldırmazsınız. Konuşmamıza gerek yok. Afrika pigmelerinin çiftleşme alışkanlıklarını nereden bildiğinizi sormayacağım bile, gerçi bunun zeki olmakla bir ilgisi olduğunu hissediyorum."

"Ya da belki Discovery Channel bağımlısıyım?" Sesimdeki iğneleyici ifadeyi gizleme girmiyorum. "Beni etkilemek için bu kadar az şey gerekmesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sen." Biraz daha şampanya yudumluyorum ve yarısının bittiğini görmek içimi rahatlatıyor. Harika, belki de içimde üç bin dolar değerinde şampanya dolaşırken daha çabuk donarak öleceğim.

"Etkilendiğimi söylemedim," derken sesinin temposundan gülümsediğini anlıyorum.

Şerefsiz.

"Ne olduğun umurumda değil, Rusty. Şu anda tek umursadığım huzur içinde bırakılmak."

"Rusty?"

Sessiz kalırım. İçiyorum. Sonunda bir vızıltı hissetmeye başladım. Düşüncelerimi bastıracak kadar güçlü değil.

İstenmeyen plaj arkadaşı. Ama kesinlikle bir vızıltı.

Başımı kaldırıp tekrar yıldızlara bakıyorum, yıldızların iç içe geçtiğini görmek beni biraz memnun ediyor. Küçük Ayı'yı zar zor da olsa seçebiliyorum. Evet, kesinlikle bir vızıltı.

"Biliyorsun, çok fazla-" "Ne yapıyorsun lan sen?" "Sohbet mi ediyorsun?"

Ayağa onunla yüzleşiyorum, damarlarımda öfke kabarıyor. İşte o zaman onu gördüm, gerçekten ilk kez gördüm. Mutfaktayken ve öfkemden onu gerçekten görememiştim. Şimdi, ilk birkaç saniye boyunca, birkaç milyar beyin hücrelerini kaybederken, onun yoğun ve çekici görünüşü beni şaşırttı. Dolgun sakalı ve dağınık saçlarıyla bile, çok az erkeğin başarabileceği şekilde nefes kesici. Gözlerim kalınca kavuşturduğu kollarına ve kendi kayasının üzerine tünerken benimsediği bağdaş kurmuş duruşuna takılıyor.

Gözlerinin rengini seçmeye yetecek kadar ışık yok, ama üzerimdeki örtüye rağmen beni tedirgin eden bir açıklıkla bana bakıyor.

Karanlık derinliklerdeki hüzün. Sonra bakışları battaniyenin üzerinde geziniyor, sanki kalın yünlerin arasından bedenimi görebiliyormuş gibi. En çok çıplak ayaklarım ilgisini çekiyor gibi görünüyor ve neredeyse her bir parmağıma dokunduğunu hissedebiliyorum. Ayaklarım kıvrılıyor Soğuk kum, onun kaşlarını çatmasına yol açıyor ve sonunda beni aptalca dilimin tutulmasından kurtarıyor.

"Konuşma yapmıyorsunuz. Özel bir konuşma yapıyorsun. Yıldızlar hakkında."

"Muhtemelen onlar hakkında biraz bilgim olduğu içindir. Hayır, aslında bu doğru değil. Yıldızlar hakkında çok şey biliyorum. Ve bir dizi başka şey de. Bir konu seç."

"Görüyorum ki alçakgönüllülükle övünen bir tip değilsiniz."

"İlgini çeken tip bu mu?" diye karşılık veriyor, elini kaldırıp parmaklarını kalın sakallarında gezdiriyor.

Bunu garip bir şekilde dikkat dağıtıcı buluyorum. Öfkemi birkaç kademe daha artırmaya yetti. "Tanrım, Savage'ın bütün arkadaşları senin gibiyse, iyi ki bana onlardan birini ayarlamasına izin vermemişim, öyle mi?"

Gözlerinde bir şey parlıyor ama ne olduğunu anlayamayacağım kadar çabuk geçiyor. Ama Zach'in arkadaşlarından hoşlanmadığı hissine kapıldım.

Saçlarımı savurup kayama yerleşiyorum ama ona bakmaya devam ediyorum. "Sessizlik konusunda nasılsın? Ve bunu uygulamak?"

Cevap vermiyor. Sadece mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor, bu da nedense onları klitorisimi ısıtırken hayal etmeme neden oluyor. Bir ürpertiye bastırıyorum ve birkaç dakika sonra arkamı dönüp tekrar çalkalanan dalgalara bakıyorum.

Sessizlik devam ediyor. Ama bulmayı umduğum huzur sonsuza dek yok oldu. Onun varlığı çok dikkat dağıtıcı. Çok güçlü. Şimdi onunla meşgul olmak istiyorum. Sadece bu farkındalık bile biraz daha içmeme neden oluyor, böylece vızıltım artıyor.

Şişem gittikçe hafifliyor. Yakında boşalacak. Bu düşünce beni inanılmaz derecede üzüyor. Belki işim bittiğinde battaniyeyi ve denize doğru yürürüm, dün gece banyomda başaramadığım şeyi tekrar yapmayı denerim.

"Keely?"

Tanrım, çok acımasız. "Ne?" Bu benim sesim miydi? Artık içinde olmak istemediğim bir dünyaya bağlanmak için çaresizce çırpınan o kasvetli ama hevesli yanıt?

"Vajinanla zerre kadar ilgilenmediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor o alçak, karanlık, giderek daha çekici hale gelen sesiyle.

Birdenbire, artık o kadar da üşümüyorum. Tetikteyim. Ve nefesimi tutuyorum. "Evet?"

"Yalan söyledim."

Bölüm 2

Keely

Kayamdan kalkıyorum, battaniyeyi ve şişeyi bırakıyorum. Buz gibi beyaz dalgalara doğru koşarken ayaklarım soğuk kumda çıtırdıyor.

"Tanrım!"

Buz gibi su baldırlarımı kaplıyor ve kalçalarım doğru akıyor. İpek eteğim saniyeler içinde sıırıslam oluyor ama devam ediyorum. Kendimi Atlantik'e atamadan önce, güçlü, amansız kollar belimi kavıyor.

"Bırak beni!" Bileklerini kavradım, umutsuzca tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. "Lanet olsun, hayır. Neyin var senin?" Beni yerden kaldırıp bir başka güçlü dalga üzerimize doğru savruluyor. Sövüp sayıyor, ayaklarını ve beni suya düşmekten korumak için mücadele ediyor.

Hâlâ kollarında tuttuğu bizi geriye, karaya doğru götürüyor.

Gözyaşlarım gözlerime batıyor, doluyor ve yanaklarımdan aşağı dökülmeye başlıyor. Başımı eğik tutuyorum. Umutsuzluğumu ve utancımı görmesini istemiyorum. Ama görmüyor. Küfretmekle ve Zach ve Beth'in evine çıkan merdivenlerin yanındaki açık hava duşuna doğru yürümekle meşgul.

Pek hafif sayılmam ama o beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıyor, adımları kumda emin ve kendinden emin. Duşa ulaşıyor ve beni ayaklarımın üzerine yatırıyor, bir eli beni orada tutmak için belime kenetlenmişken fiskiyeleleri açıyor ve suyun ısınmasını bekliyor.

Bana baktığını hissedebiliyorum ama başımı eğiyorum, hayatımda ilk kez başka bir insanın gözlerinin içine bakmaktan neredeyse korkuyorum.

Tanrım, benim neyim var? Bana sorduğu ve ben de hayatım boyunca kendime bunu sordum.

Aptalca bir soru, gerçekten. olduğunu çok iyi biliyorum.

Altı yıl önce affedilemez bir şey yaptım. Ve masallarda anlatılanların aksine, zaman tüm yaraları iyileştirmiyor. Daha da kötüleştiriyor. Zaman acıyı şişirir, siz yürüyen kocaman bir ıstırap parçasına dönüşene kadar onu besler.

"Ne zaman bir erkek seninle ilgilendiğini söylese böyle mi tepki veriyorsun?" Rusty soruyor. Eğlenen tonu gitmiş. Onun yerine sesi sert, neredeyse

Uğursuz. Sanki sesi canlı bir aşındırıcı fırçaymış gibi, içindeki ısırığın tenimi kestiğini hissediyorum.

"Sana beni yalnız bırakmanı söylemiştim."

"Ne yani, kendini boğabilir misin? Senin açısından biraz bencilce, öyle değil mi?" diye hırlıyor.

Başımı kaldırdım, gözyaşlarımı unutmuştum. "Affedersiniz?"

"Sözde en iyi arkadaşının nişan partisinde kendini boğmak için onca gün arasından bugünü mü seçtin?"

Yavaşça nefes alıyorum, içimden geçen duygunun öfke mi, aşağılanma mı yoksa her ikisinin bir kombinasyonu mu olduğundan emin değilim. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama-"

"Benim kim olduğum önemli değil. Önemli olan, böyle boktan bir numara çekmek istiyorsanız, bunu yapmak için yarına kadar bekleyebileceğinizi anlamanızdır. Orada cehennemi yaşamış iki insan var ve bunlardan biri senin lanet olası arkadaşın olmalı.

Sarhoş olduğunuz ve zavallı seks hayatınız tuvalette olduğu için biraz üzgün olduğunuz için gecelerinin mahvolmamasını hak ."

Öfke. Kesinlikle öfke. "Sen kim olduğunu sanıyorsun-?"

Suyun sıcaklığını test sonra sağ elini bırakarak, "Gir içeri," kestirip atıyor.

"Hayır," diye soğuk bir şekilde karşılık veriyorum ve erkeklere hükmetmekten neden nefret ettiğimi bir kez daha hatırlıyorum.

Tek kelime bile etmedi. Bir saniye sonra ayaklarım yerden kesiliyor ve sıcak spreyin altına yerleştiriliyorum. İçimi ısıtan sıcaklık üzerimden akıyor ve ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum. Ama sığağı takdir edemeyecek kadar öfkeliydim.

Kahretsin, akkor haline geldim.

Tek kelime edemeden benimle birlikte içeri giriyor ve beni mermer fayanslara sıkıştırıyor. Nefesim kesiliyor ve başımı kaldırdığımda, düşün etrafına yerleştirilmiş yumuşak ışıklarda neredeyse koyu altın gibi görünen derin ela gözlerinin daraldığını, bakışlarının istediğinden başka bir şey yapmam için bana meydan okuduğunu görüyorum.

Göğsünü itiyorum. Sertçe.

Kımıldamıyor. Sanki ben cılız bir sineğim ve o da lanet bir dağmış gibi bana bakıyor. Ki sanırım öyle. O anda ne kadar büyük olduğunu anladım. Benim 1.80 boyuma karşılık onun boyu 1.80'üzerinde. Normalde topuklu ayakkabılarım bana 5 santimlik bir güven verir. Ama buraya yalınayak geldim. Ve önümde bir dev var.

Göğsü kasırgaları durduracak şekilde yapılmış bir dev. Ya da arkadaşının nişan partisini mahvetmeye niyetli aptal kadınlar. Bakışları bana bunu söylüyor.

Daha sert itiyorum.

Elleri benimkileri yakalayıp göğsüne bastırıyor. Yüzümden aşağı akan suyun içinden ona göz kırpıyorum ve daha sert bakıyorum.

"Çekil lan yolumdan."

"Ağzının çok pis olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Birinin ağzım hakkında ne söyleyeceğini umursuyor gibi mi görünüyorum?"

Bakışları dudaklarıma düşüyor. Üzerlerinden akan su, bu bakışın verdiği ani farkındalık ürpertisini yoğunlaştırıyor. Onları yalama dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Tıpkı onun ağzına bakma dürtüsüyle savaştığım gibi.

"Hayır, . Yine de lanet olası bir denizci gibi konuşmanın mazereti olamaz," diyor.

"Mümkün olduğunca çabuk konuya girmeye inanıyorum. İkircikli konuşmak bana göre değil."

"Fazladan pislik olmadan da seni iyi duyuyorum."

"Anladığını sanmıyorum. Çünkü buradasın, hâlâ yoluma çıkıyorsun."

Gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey parlıyor ve omurgamda bir ürperti oluşuyor. Göğsü avuçlarımin altında genişliyor ve yavaşça nefes veriyor.

"Benim olsaydın, o pis ağzını pataklardım," diye mırıldanıyor, sesi bir kez daha o derin ve büyüleyici niteliğe bürünüyor.

Sesini daha fazla duyabilmek için parmak uçlarında durup daha da yaklaşmak istiyorum.

"Ben *senin* değilim, Rusty. Ve bilgin olsun, şaplak yemekten nefret ederim." "Muhtemelen doğru şekilde yapılmadığı içindir. Ama ben yapabilirim

Sana onu sevmeyi öğretebilirim," diye cevap veriyor, gözleri karnımda bir kıvılcım çaktıran yoğun bir samimiyetle yüzümü tarıyor. "Sana pek çok şeyi sevmeyi öğretebilirim Keely."

O kıvılcım bir aleve dönüşüyor. Bir an için bu hissin ne olduğunu tanımlayamıyorum. Sonra bunun uyarılma olduğunu fark ediyorum. Hem üzgün hem de sevinçliyim. Üzgün.

Çünkü o kadar uzun zaman oldu uyarılmanın nasıl bir his olduğunu unuttum. Sevinçliyim çünkü... sonuçta belden aşağım ölü değil.

Ama bu uyarılma normalde yatmak istediğim bir erkeğe karşı hissettiğim türden değil. Bu his farklı. Daha keskin, daha yoğun, sanki göz ardı edilirse gerçekten zarar verebilirmiş gibi.

Ki bu çok saçma. Ellerimi çektim ve gitmeme izin verdi. Ama koruyucu pozisyonundan kımıldamıyor. Arkamı dönüyorum, suyun sırtımdan aşağı dökülüyor. İpek Donna Karan elbisem mahvoldu, ama ne olsun, sıcak olmak iyi hissettiriyor. İçimi kemiren suçluluk duygusu ve acıya rağmen hayatta olmak iyi hissettiriyor.

"Artık gidebilirsin. Söz veriyorum kendimi boğmaya çalışmayacağım," diye mırıldanıyorum onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Hareket etmiyor.

İç çektim. "Aslında kendimi boğmayacaktım. Sadece biraz kafamı boşaltmaya çalışıyordum."

"İçinde bir şişe şampanya mı? Bundan daha iyisini yapmalısın."

"Bak, Rusty-"

"Benim adım Mason. Mason Sinclair. Bana Mason ya da Sinclair diyebilirsiniz. Rusty benim için uygun değil." Sesinde bu lakattan hoşlanmadığının ciddiyetini gösteren sert bir komut var.

"Tamam, Mason. Beni daha iyi tanısaydın, Beth'e bunu asla yapmayacağımı bilirdin, özellikle de kendimi boğarak. Onun... onun suyla bir geçmişi var..." Durdum, en iyi arkadaşımın geçmişi hakkında boşboğazlık etmenin eşiğinde olduğumu biliyordum.

"Biliyorum," diyor Mason.

Başımı çeviriyorum, gözleriyle buluşuyorum. "Biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Zach geçen yıl Bethany'nin su korkusunun üstesinden gelmesine nasıl yardımcı olabileceğim konusunda benden yardım istedi."

Gözlerim büyüdü. "Sen bir çeşit doktor musun?"

Gözleri yeniden parlıyor ve yüzündeki ve sakalındaki suyu temizliyor. "Ben pek çok şeyim. Yeterince sıcak mısın?" diye soruyor.

Dalgınca başımı sallıyorum, o da uzanıp suyu kapatıyor. Duşun yanındaki rafta bir yığın havlu var. İki tane alıp birini bana uzatıyor. Saçımdaki suyu çabucak siliyorum ve havluyu ıslak giysilerimin üzerine kaydırıyorum. Ama işe yaramadı. Hâlâ sıırılsıklamım ve her geçen saniye daha da üşüyorum.

İki tane daha alıyor ve birini omuzlarıma doluyor. "Zatürreeye yakalanmadan önce üstünü değiştirelim."

Geri çekilir ve evi gösterir.

Bethany'nin boğulma tehlikesi geçirdiğini ve o zamandan beri sudan korktuğunu bildiği gerçeğinin etkisiyle, hâlâ emrettiğini ve benim de itaat ettiğimi fark etmeden önce yürümeye başlıyorum.

Eve çıkan merdivenlere ulaştık ve durdum. "Ne?"

"Benim odam üst katta." Odama ulaşmanın sadece iki yolu var: mutfak ve ön giriş. İkisi de misafirlerle dolu olacak ve kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum. Mason gibi ben de Bethany ve Zach'in gecesini mahvedecek bir şey istemiyorum.

"ama, ben havuz evinde kalıyorum. Benim banyomu kullanabilirsin," diyor Mason.

Tereddüt ediyorum. Çünkü, *merhaba*, ben Brooklyn'liyim. Sadece B filmlerindeki aptal kadınlar böyle davetleri kabul eder. "Hayır, teşekkürler."

Nefes alıyor. "Sana zarar vermek isteseydim, bunu sahilde, fark edilme olasılığımın daha düşük olduğu bir yerde yapardım."

"Belki de önce kurbanlarınızla oynamayı seviyorsunuzdur," diye meydan okuyorum.

"Kendini bir kurban olarak mı görüyorsun?" diye soruyor biraz da eğlenerek. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bir şey dene," diye meydan okuyorum ona.

Öfkeyle parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. "İşte bu yüzden bu şeylerden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altından. Gerçek bir Ses tonundaki acılık ilgimi daha da artırıyor. "Ne gibi şeyler?" Kendime rağmen soruyorum.

Başını sallar ve merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlar. "Eminim havuz evinin nerede olduğunu biliyorsundur. Eğer bu ıslak kıyafetlerden kurtulmak istiyorsan, içeri gelmekten çekinme. Eğer istemiyorsan, seninle tanışmak... ilginçti." Yürüyüp gitti ve beni kumda öylece bıraktı.

Yemin ederim onu takip etmeyeceğim. Islak ve dağınık halimi ya da ruhumdaki korkutucu kargaşayı kimseye fark ettirmeden eve gizlice girmenin ve odama çıkmanın bir yolunu bulacağıma.

Ama sonra başımı kaldırıyorum ve Bethany ile Zach'in mutfak penceresinin önünde durduklarını görüyorum, gözleri birbirini yiyor, aşklarının derinliği neredeyse uzanıp dokunabileceğim canlı bir şey. Ve onların gecesini kendi kişisel dramımın bir ipucuyla bile mahvedemeyeceğimi biliyorum.

Birincisi, Bethany'nin benimle ilgili bir şeyler olduğunu zaten bildiğinden şüpheleniyorum. Sadece partiye hazırlanmakla meşgul olduğu için benimle bu konuda uğraşacak zamanı olmadı. En ufak bir sıkıntı belirtisi bile göstersem, anında üzerime gelecektir. Bunun olmasına izin veremem. Duygularım onu kandırmak için yeterince saklayamayacağım kadar yüzeye yakınlar.

Merdivenlerden ayakkabılarımı aldım ve Mason Sinclair'in peşinden yürüdüm.

Havuz evinin kapısına ulaşıp kapıyı çaldım. Birkaç dakika cevap vermiyor. İçimden küfrediyorum ve arkamı dönmeye başlıyorum.

Kapı açılır ve o boşluğu doldurur. Hayattan daha büyük ve sadece bir çift boxer külot giyiyor. Daha parlak ışıktaki saçlarının koyu renk olduğunu görüyorum.

Çikolata kahverengisi ve gözleri gerçekten de altın ela. Ağzı hem şehvetli hem de acımasız, sanki hayatta sevdiği ve nefret ettiği şeyleri aynı anda görmüş gibi Aynı anda.

Ve vücudu. Tanrım, onun vücuduna olan ilgimi saklamaya bile çalışmıyorum.

Zayıf ama sadece tecrübeli bir atletin başarabileceği şekilde kaslı, içinde bir gerilme gücü var, içinden tehlike ve pek de medeni olmayan bir şey kokan gizli bir enerji akıyor.

Bakışlarım onun çok erkeksi ayaklarına ulaşıyor ve büyüklükleri sırtıtmamaya çalışıyorum. Ama bakışlarım tekrar yukarı çıkıyor ve kasıklarına takılıyor. Kasığı Siyah pamuğun üzerindeki kalınlık etkileyici ama keşke o anda x-ray görüşüm . Gerçeğini görmek istiyorum. İstiyorum-

"Eğer tuvaleti arıyorsan, bu tarafta," diye pornografik düşüncelerimi bölüyor ve bakışlarımı kasıklarından kaldırdığımda yüzümde bir kızarıklık oluşuyor.

"Ben... teşekkürler." Yanından geçip geniş oturma odasına girerken, onun araştıran bakışlarından kaçıyorum. Ana evde olduğu gibi havuz evi de lüks konfor düşünülmüş tasarlanmış. Krem ve siyah renklerle dekore edilmiş odada yürürken ısıtılmalı zemin ayaklarımı ısıtıyor. Pahalı manzaralar duvarları süslüyor ve kaideler üzerindeki birkaç heykel, büyük, zaten yanan taş şöminenin önüne yerleştirilmiş kalın kanepeleri ve eğlence merkezini tamamlıyor.

İki ana yatak odasını geçip koridorun sonundaki banyoya gidiyorum. Sırtımı sıktığımı hissettiğim gözlerimin üzerine kapıyı kapatıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Aynadaki yansımamı görmezden gelerek hızla soyunuyorum ve kapının arkasında asılı duran iki misafir bornozundan küçük olanını üzerime geçiriyorum. Makyaj masasındaki çekmeceyi açarak yeni bir saç fırçası buluyorum ve aynada göz göze gelmeden omuz hizamdaki saçlarımda gezdiriyorum. Ne göreceğimi biliyorum. Yorgunluk. Acı. Suçluluk. Ama bu gece bunlarla uğraşamayacak kadar yorgunum.

Saç fırçasını bir kenara bıraktım, bornozun kemerini sıktım ve kapıyı açtım.

Mason banyonun hemen dışındaki duvara yaslanmış. Kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş ama yalınayak.

Ve bakışları benimkine kilitlendi.

Gözlerinde gizlenen karanlık ve tehlikeli açlık açıkça belli oluyor.

Nefesim kesiliyor.

"Peki... şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Gel ve benimle bir içki iç. Bana sorununun ne olduğunu söyleyebilirsin ya da seni becermeme izin vermeden önce birbirimizin etrafında ne kadar hızlı dans edeceğimizi tartışırız."

Bölüm 3

mason

Yüzündeki savaşı hayranlıkla izliyorum. Tüm silahlarıyla üzerime mi geleceğini yoksa yokmuşum gibi mi davranacağını tartışıyor.

Hangi seçeneği seçerse seçsin umurumda değil. Buradan çıkıp gidebilir ve ben sadece bir nebze hayal kırıklığı hissederim. Belki bir nebze daha fazla. Onda zorlayıcı bir şey var. Muhtemelen uzaklaşmam gereken bir şey. Belki de onun kargaşasına kapılıyorum çünkü aynı fırtına benim içimde de kopuyor. Parçalama, yok etme, kükreme ihtiyacı derimin altında hiç bitmeyen bir vızıltı.

Onu dışarı çıkarmanın mekaniğini öğrendim. Amazon ormanları son altı ayda bunu birkaç kez duydu. Roraima'da okul ve barınaklar inşa ederken saman ve çamurla karışan derimden akan öfkeyle ıslanmış terin içindeydi. Pasifik'in asfaltı boyunca kanamasına izin verdim

Gecenin ikisinde şeytanlar çok gürültü yaptığında ve Koenigsegg'imın direksiyonuna Sahil Otoyolu. Ya da Los Angeles'taki evimin dönüştürülmüş bodrumunda.

Her şey başarısız olduğunda... sevişirim.

Normalde suçluluk ve öfkenin doruğa yaklaşık bir yıl sürer.

Bu sefer altı ay zor dayandım. Fırtınanın giderek yaklaştığını hissedebiliyorum. Kullandığım özel servisteki kolaylaştırıcım Hani, bu akşam erken saatlerde beklemeye alındı. Tek bir telefonla fırtınayı dindirebilirim. Ama yapmamayı seçiyorum. Henüz değil.

Önümdeki kadını sessizce izliyorum. Ondaki acı girdabını neredeyse kamufle eden küstah bir gücü var. Tanrıça gibi güzelliği bu mükemmelleştiriyor, ta ki siz yüzeyin altına bakmayı seçene kadar. Yüzüne ve omuzlarına ipler halinde dökülen karamel sarısı saçlarına ya da dudak bükmeyle tipik bir New Yorklu alaycılığı arasında gidip gelen geniş, şehvetli ağzına bakmamak için kendimi biraz zor tutuyorum.

Net düşünen her erkeği durduracak kadar çarpıcı. Benim gibi karanlık düşünen erkekler için, onu örten cazibe ve entrika, coşkulu yıkımını uluyan bir siren çağrısıdır.

Ama yine de başka tarafa bakamıyorum. Henüz değil.

"Konuşmadan bir içki alacağım," diye cevap veriyor Keely sonunda, çenesini neredeyse eğlenceli bulduğum bir meydan okumayla kaldırarak.

Başımı salladım ve mutfığa yöneldim. Yumuşak ayak sesleri beni takip ediyor. "Sıcak mı soğuk mu?" Ortadaki adanın önünden geçerken soruyorum.

Duraklıyor. "Pardon?"

"Kahve, su ya da soda?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve o bakış geri dönüyor.

"Kahve istemiyorum," diye homurdanıyor ve ben bir kez daha . Sesinin zengin, dominatrix kalitesinden, her cümleyi bitirişindeki saçmalıktan, sanki ağzından çıkan kelimelerle sabırsızlanıyormuş gibi. "Ya da su."

Tamamen dolu çift kişilik buzdolabını açıyorum ve iki kutu soda çıkarıyorum. "Soda olsun o zaman."

Adanın üzerinde kaydırđığım konserveyi bir el yapımı patlayıcıymış gibi izliyor. "Bu bir şaka mı?" diye çıkıştığında kahkahalarımı bastırıyorum.

" oldu? Zaten yüksek olan alkol alımını daha da arttıracacağımı mı düşündün?"

"Nesin sen, lanet olası içki monitörü mü?" diye bana karşılık veriyor.

Uzun bir yudum almak için kendi kutumu kaldırdığımda, ellerim ona kötü ağzı hakkında bir ders verme ihtiyacıyla kaşınıyor. Yarın Zach ile görüştükten sonra burada kalmayı planlamıyorum. Ama şimdi ve o zaman arasında, eğer ilgimi çekmeye devam ederse, ona hak ettiği şaplaqları atabilirim.

"Burada hiç içki bulundurmuyorum."

Şık hatlı bir kaş kalkıyor. "Vagondan düşmekten mi korkuyorsun?" diye alay ediyor.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Yüzünde yine bir şaşkınlık ve merak ifadesi belirdi. "Oh...tamam." Yavaşça uzanıyor ve gazozu alıyor. Mükemmel bakımlı bir parmağı gazozun ağzıyla oynuyor ve ben o parmağı izlerken içimde bir şeyler uyanıyor.

"Ne zamandır ayıksın?" diye soruyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"On yıl, iki ay, üç hafta ve beş gün."

Alnı üç saniye boyunca kırışıyor. "Noel günü içmeyi bıraktın mı?" diyerek kıvrak zekası hakkındaki ilk izlenimimi doğruluyor. Zekasını neden küfürlü bir dilin ve yıpratıcı bir tavrın arkasına saklamayı seçtiği beni özellikle ilgilendiren bir konu değil. Ama yine de tüm paketi ilgi çekici buluyorum.

"Evet."

Dudakları seğiriyor ve bana daha fazlasını sormak için can attığını anlayabiliyorum.

Daha önce adada bıraktığım telefon çalıyor ve onun bakışları düşerken ben yaklaşıyorum. İkimiz de ekranda açıkça görüntülenen mesajı görüyoruz.

hoş geldiniz, Bay S. Her zamanki seçiminiz siz hazır hazır.

"Dur tahmin edeyim, bu senin satıcın mı?" şaka yapıyor, mesajımı okuduğu için özür dilemeden.

Omuz silkiyorum. "Bir çeşit."

Deniz yeşili gözleri açılıyor ve onu tekrar şaşırttığım için çok heyecanlanıyorum. Kolay kolay şok olacak birine benzemiyor. "İçki içmiyorsun ama uyuşturucu mu kullanıyorsun?" diye soruyor, ses tonundan kınama taşıyor. "Bu bir bağımlılığı başka bir bağımlılıkla değiştirmek değil mi?"

"Eğer seksi bir bağımlılık olarak görüyorsanız öyle."

Ağzı açık kalıyor ve artık karanlık olan ekrana bir göz atıyor. "Yani bu senin... senin..."

"Bu benim kullandığım bir hizmet, evet." Sodanın son suyunu da içiyorum, gözlerim boynuna yayılan rengi izliyor. "Yüzün kızarıyor. Bu utanç verici mi? Sen?"

Gazozun üstünü kırıyor ve kapağını geri çekiyor. "Seksini bir eskort servisi aracılığıyla mı ? Tabii ki hayır. Belki biraz utandım Sen." Sodayı biraz hızlı içiyor ve birkaç damla ağzının kenarından aşağı damlıyor. Elinin tersiyle siliyor ve rengi daha da yükseliyor.

Gülümsüyorum. "Sempatini kendine sakla, Keely. Hizmeti uygunluk için kullanıyorum. Ve çünkü toplumun, anlamsızlığı olmaması gereken bir eyleme dayattığı akılsız oyunlardan nefret ediyorum."

Başını bir yana eğiyor ve konuşan bir bakışla beni çarpıyor. "Bir kızı becermeden önce ona yemek ısmarlamak istemediğini söylemenin süslü yolu bu mu?"

"İsteddiği kadar yemek yiyebilir. Sadece sıkıcı adetlere ya da eylemden önce sahte bir sevgi gösterisine gerek görmüyorum."

"Öyleyse neden kafasına vurup mağaranıza sürüklemiyorsunuz?"

"Hizmetim bu özel dürtüleri fazlasıyla karşılarken neden kendim yapayım?" Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzümü inceliyor. Başını çevirdiğinde yüz ifademden okuduğu şeyden tatmin olmadığına karar veremiyorum. "Peki onları geri arayacak mısın?" diye soruyor bir dakikalık koyu bir sessizlikten sonra.

"Yapmamı ister misin?" Ben soruyorum.

Nefesi kesilir. "Neden umurumda olsun ki?"

Bakışlarım göğsünün yükselip alçalmasına, sonra da ince belini vurgulayan bornozun kemerine takılıyor. Heyecanı, soda kutusundan damlayan yoğunlaşma bariz.

Kanıma bir bıkkınlık dokunuşu sızıyor. "Ve tüm bunları neden sıkıcı bulduğumu merak ediyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Belki de kendini daha net ifade etmek için zaman ayırsaydın-" Boş soda kutumu yumruğumda ezıyorum ve sesle sıcıyor.

"Aramızda neler olup bittiğini bilecek kadar zekisin ama yine de istediğini itiraf etmeden önce duygularımı açıklamamı istiyorsun. Bu doğru değil mi?"

"Umm, hayır, yanlış. Senin duyguların zerre kadar umurumda değil. Ve iki insanın birbirini hafifçe çekici bulması, en yakın düz zeminde soyunup sevişmeleri gerektiği anlamına gelmez."

"Neden olmasın?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Çünkü bu onları basit hayvanlardan başka bir şey yapmaz." "Ama ben basit bir hayvanım. Ve sen de öylesin."

"Hakaretlerini kendine sakla, Rusty." İçimde delikler açacak kadar sert bakıyor.

Kendimi için derin bir nefes alıyorum. Kendime bir yılı aşkın süredir anlamsız konuşmalar ve sırf konuşmuş olmak için konuşmalar diyarından uzakta olduğumu hatırlatıyorum. Bana *Paslı* demekle ironik bir şekilde haklı. Topluma uyum sağlama konusunda paslıyım. Ama yine de o pis ağzı için ona bir ders vermek istiyorum. Cübbesinin altında sakladığı o şımarık vücudu daha fazla görmek istememe neden olduğu için.

Ve ona bu kadar yakın olduğum, tamamen başka bir şey yapmak istediğimden birbirimize *sözler* söylediğimiz sürece, bu cazibe daha da artacak.

Oturma odasına doğru yürüyorum. "Buradan çıkmam gerek."

"Partiye geri mi dönüyorsun?" diye soruyor, geliyor.

"Tanrım, hayır. Eğer sosyal medyadaki durumumla ilgili bir soruya daha gülümseyerek cevap vermek zorunda kalırsam, yaptıklarımın sorumlu olmayacağım" diye hırlıyorum.

"Vay canına, birileri senin sosyal becerilerinin üzerine gerçekten gitmiş değil mi?"

Cevap vermeyeceğim. Tahammül sınırına ulaştım. Çok geç olmadan temiz ve berrak bir havaya çıkmam gerekiyor. Deri ceketimi elime alıp kollarımı içine sokuyorum, ölü sessizliği ve basit havayı dileyerek Roraima'nın varlığı.

Makosen ayakkabılarım ön girişte duruyor ve kapıyı çekip açmadan önce ayaklarımı onlara geçiriyorum.

"Bu kadar acil olan ne?" Keely gelerek soruyor. "Telefonunu orada bıraktığına göre, eskort servisi meselesi olamaz."

Bir nefes çekiyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sadece biraz hava almam , tamam mı?" Dışarı çıkıyorum ve kapıyı kapatmaya başlıyorum.

"Ben de gelebilir miyim?"

Yavaşça dönüp bakışlarını yakalıyorum. "emin misin?" Çalkantılarımın yankılarını gizlemiyorum.

Dudaklarını yalıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Evet."

Nefesim . Üzerindeki kısa bornozu ve göğüslerini belli eden önündeki v şeklindeki boşluğu inceliyorum. "Üstünü değiştirmeni bekleyecek vaktim yok." Bakışlarım ayaklarına düşüyor. "Ya da ayakkabılarını giymeni."

Omuz silkerek cevap veriyor. "Çok uzağa , değil mi?"

Cevap vermeyeceğim. Arkamı dönüp havuza doğru ilerliyorum. Bir süre sonra arkamda duyuyorum. Huzursuzluk damarlarımdan buharlaşıyor, yerini aynı derecede tehlikeli başka bir uyuşturucuya bırakıyor.

Şehvet.

Rahatsız edici türden. Kızlarından biriyle işim bittiğinde Hani'ye iki katı ödeme yapmam gerektiği anlamına gelen türden. Adımlarımı hızlandırdım ve Zach'in evinin arkasından dolaştım. Ya da ön tarafına, mülkü nasıl gördüğünüze bağlı olarak. Şifreyi giriyorum ve dörtlü garaj kapıları yukarı doğru açılıyor.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Keely soruyor.

Çivit mavisi ve siyah McLaren P1 GTR'a yöneliyorum ve direksiyonun arkasına geçiyorum. Yolcu kapısını açıp sessizce saymaya başlıyorum. O koltuğa kaymadan önce sekize ulaşıyorum.

Neredeyse keşke yapmasaydı diyeceğim. Kapıyı kapattığı ve kokusu beni sardığı an, onu becereceğimi biliyorum.

"Emniyet kemeri,"

diye homurdandım.

O da uyuyor.

Gaza basıyorum, onu bana doğru fırlatan ustaca bir kavisle geri gidiyorum. "Yavaş ol Rusty," diye uyarıyor kendini düzeltirken.

Çenem sıkılıyor ve parmaklarım soğuk direksiyon simidinin etrafında kıvrılıyor. "Çetele tutuyorum, Keely. Bana bu ismi her söylediğinde."

Gülüyor ve ılık hava gelene kadar sıcaklık ayarlayıcısıyla oynuyor. arabanın içine akar. "Peki yarın gideceğine göre beni tam olarak nasıl geri getirmeyi düşünüyorsun?"

Gülümseme dudaklarımda zorlukla seğiriyor. "Gece daha yeni başlıyor." "Hayır, değil . Saat neredeyse sabahın biri." Sesinde bir Sanki neye bulaştığının farkına varıyormuş gibi temkinli bir teslimiyet.

Montauk'un kenar mahallelerindeki sessiz sokaklarda hızla ilerlerken cevap vermiyorum, altımdaki güçlü motorun homurdanmasına ve uçuşmasına izin veriyorum. Hızlı ve agresif bir şekilde sürüyorum ve ara sıra nefesinin kesildiğini duyuyorum.

çok hızlı viraj alıyorum. Yaklaşık on mil sonra göğsümdeki çalkantı sakinleşmeye başlıyor. Doğru orantılı olarak, pantolonumdaki türbülans Büyüyor. Çıplak ayakla geldiğinden beri sikim sertleşiyor. Bir yumruğunun kapı koluna sıkıldığını, diğerinin orta konsolu kavradığını görmek de libidoma iyi gelmiyor. Göğsünün hızla inip kalkması ve bir göğsünün açık bornozla cilveleşmesi de öyle.

Navigasyon cihazına bir göz , soldan çıkmaz sokağa giden bir kilometre uzunluğunda bir yol görüyorum.

Dönüşü aldım ve gaza bastım.

Koltuğuna geri çarptı. "Tanrım, biraz yavaşlar mısın?"

"Bunun da çetelesini tutuyorum."

İbre yüze yükseliyor, sonra yirmiye. Kırkta bir. Nefesi titriyor. "İstediğin kadar çetele tutabilirsin. Eğer beni yirmi beşinci yaşına bir gün kala öldürürsen, yemin ederim bir an bile huzur bulamazsın. Seni öldürmem için bana yalvarana kadar peşini bırakmayacağım."

Ayağım pedaldan kalkmıyor ama ona bakıyorum. "Dün doğum günün müydü?"

Yolun sonunu belirleyen beyaz meşe ağaçlarının sırasını görünce gözle görülür şekilde titriyor. "Tanrım, yavaşla, Rusty!"

"Soruma cevap ver."

"Ne sorusu? Tanrım! Evet, dün benim doğum günümdü." "Ne diledin?"

"Bugün bir psikopatın arabasında ölmek için değil!" Parmakları bembeyaz oldu ve yüzü korkudan kül rengini aldı. Meme uçlarından biri tamamen açıkta ve damarlarımda kan dolaştığını hissediyorum.

"Lütfen!" Kelime dudaklarından patlıyor. "," diye fısıldıyor. "Yavaşla, yavaşla, *yavaşla!*" Kelimeler kendi kendine tökezliyor.

"Peki ya küfürlü konuşman?" Gözlerimi yola çevirerek soruyorum. "İyi. Bir daha küfretmeyeceğim!" Başını çılgınca sallamaya başladı. ağaçlar bize doğru koşuyor. "Tanrım, hayır!" Sağ eli uyluğuma doğru uçuyor, sıkı, tırnaklarını yiyen bir kavramayla içeri giriyor.

Gözlerimi kısıyorum, önce ön paneli, sonra da ağaçları . Tam üç saniye sonra ayağımı gazdan frene geçiriyorum.

McLaren yolun tam bittiği noktada kayarak durur.

Birkaç saniye boyunca yüksek sesle, yutkunarak kesiliyor, gözleri korkudan donup kalıyor.

Sonra bana saldırdı. Darbelerini kolayca engelliyorum, korku öfkeye dönüşürken kollarım onu kavlıyor.

"Sen lanet olası bir pisliksin!"

Bölüm 4

mason

Kapıyı açıyorum ve ayaklarının donmuş zemine değmemesine dikkat ederek yanımdan dışarı sürüklüyorum.

"Çek ellerini üzerimden!" Bana karşı çırpınıyor.

Kaputu onu oturtana kadar durmuyorum. O zaman Ayağa kalkmaya çalıştığında, kendimi arasına sokarak onu durduruyorum. Kendi adrenalinimin ne kadar yüksek olduğunu fark edemeyecek kadar adrenalinin etkisinde. Ve ayrıca soyunmuş haliyle.

"Senin derdin ne be? Bir saat önce kafamı ısıtıp kopardın. Çünkü kendimi öldürmek istediğimi düşünüyordun, şimdi de aynı amaca ulaşmam için bana yardım mı ediyorsun?"

"Bizi öldürmek gibi bir niyetim yoktu," diye cevap veriyorum. Arabanın iç ışıkları ve parlak farlar onu yumuşak bir parıltıyla yıkıyor. Neredeyse kurumak üzere olan saçları yaptığı maskaralıklardan dolayı dağılmış durumda ve dikkatim boğazında hızla atan nabzına odaklanmış durumda. "Biz bir buçuk kilometrelik yolda iki yüz on kilometre hızla gidiyorlardı. Mesafeyi ve beygir gücünü hesapladım ve frene tam olarak ne zaman basacağımı biliyordum. Tabii ki tırnaklarının kalçama batacağını hesaplamamıştım. Neyse ki dürtülerimi kontrol edebiliyorum, yoksa şu anda arkamdaki beyaz meşe ağacına sarılmış olurduk."

Sakin ve gerçekçi ses tonumdan ne anlam çıkaracağını bilemeden bana bakıyor. Sonra keskin bir nefes aldı ve başını salladı. "Tanrım, sen delisin!"

"Öyle miyim?" Yaklaşıyorum, ellerimi onun örtülü kollarından yukarı kaydırıyorum. omuzlarına. Sert kaslarındaki gerginliğe masaj yaparken yumuşak, ipeksi saçları parmaklarımı okşuyor. "Kanınız pompalanıyor ve kalbiniz hızla atıyor ve şu anda tek düşünebildiğiniz hayatta olduğunuz için ne kadar mutlu olduğunuz. Ve yaklaşık bir dakika içinde vücudun tüm bu adrenalinini dağıtmanın yollarını bulmaya başlayacak." Bir elimi boğazına götürüyorum, onu hissetmek için duraklıyorum.

Nabız parmaklarımın altında çekiçleniyor, sonra aşağıya, sıcak parmaklarının arasına iniyorum. Göğüsleri ve göğsünün kabarması bornozunun hala kemerle sabitlendiği yere kadar. Sert bir çekişle kemeri çözüyorum ve cübbesi açılıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Aradaki mesafeyi kapatmaya başladı ama ben hemen ellerinden birini yakaladım. Sırtını hala çalışan motorun kaputuna yaslıyorum ve üzerine eğiliyorum. Gözleri açılıyor ama bunun korkuyla olmadığını görmek beni memnun ediyor.

Yine de bu noktada biraz korku hoş karşılanabilirdi. Bu kadın kendi iyiliği için fazla ukala.

"Küfür etmeyeceğine söz vermiştin. Ya da bana Rusty demeyeceğine. Her ikisinde de başarısız oldun."

Tutuşuma karşı mücadele ediyor ama benimle boy ölçüşemez. Yine de onu yüzüme vurmaktan alıkoymuyor. "Beni öldürmeye çalışıyordun, seni piç! Bunun olmaması için her şeyi söyledim."

Dudaklarımız birbirinden bir santim kadar uzaklaşana, nefesinin benimkine karıştığını hissedene kadar yaklaşıyorum. "Yani yalan söyledin?" Yumuşakça söylüyorum.

"Bak... Mason, ne tür bir yolculuğa çıktığını bilmiyorum ama ben donuyorum. Biraz hava almak istedin, tahminimce ölüm arzusuyla araba sürüyordun. Bunu yaptın, artık geri dönebilir miyiz?"

"Aşırı adrenalininle başa çıkmanın bir yolunu bulana kadar olmaz. Ve bu arada ağzını da düzelteceğiz."

Yutkunuyor. İnce boğazının hareketini izliyorum, kendi boğazımın Nabız durulmaya yakın bile değil. Onu donarak ölmekten havuz evinde ortaya çıkması arasında bir yerde, ilginç sifirdan sonsuza yükseldi. Onu sinir bozucu bir arzuyla istiyorum.

Tekrar yukarı bakıyorum ve bende ki değişimi hissettiği anı görüyorum. Neredeyse onun için üzüleceğim. İki büküm oluyor ve beni kalçalarının arasından çıkarmaya çalışıyor.

İşte o zaman aşağı bakıyorum. Ve donuyorum.

Sütyen giymediğini ama bornozun altındaki tüm çıplaklığına hazırlıksızdım.

"İç çamaşırı giymeden benimle arabaya mı bindin?" Mırıldanıyorum, onun çarpıcı vücudunu görmek beni daha da mı çıldırtıyor yoksa daha da mı kızdırıyor emin değilim.

"Şimdi kimin ağzı bozuk?"

Bu sert cevap için onu uyarmak amacıyla bakışlarımı amının görüntüsünden ayıramıyorum. Cildi kusursuz bir altın renginde, sanki son zamanlarda güneşte biraz zaman geçirmiş gibi. Ve bakılırsa çıplak güneşlenmeyi seviyor. Vücudu dolgun, iri göğüslerin, zayıf ve biçimli bir gövdenin, klitorisini örten başlığa doğru uzanan ince bir kasık kılı şeridinin mükemmel simetrisi içinde akıyor.

Gözlerim vücudunun o kısmına perçinlenmiş halde kalıyor, sikim acil bir seğirmeden tam kanlı bir zonklamaya geçiyor, ta ki o kıvranmaya başlayana kadar.

Tekrar yukarı baktım. "Benim küfrüm haklı. Seninki değil."

Daha sert kıpırdanıyor ve gözlerim göğüslerinin mükemmel kürelerine çekildiğinde meme uçları sıkışmaya başlıyor. Ağzım sulanıyor ve kasıklarım da sevişme isteği uyanıyor.

"Peki, tamam. Ağzımı bozduğum için özür dilerim. Artık gidebilir miyiz?" Sesinde nefes nefese bir kalite var ve kendime bir gülümseme izni veriyorum.

"Bu genelde yarar mı? Konfeti gibi boş vaatler ve özürler savurarak başını beladan kurtarıyor musun?"

Birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıyor. "Tanrım, neden senin lanet arabana binmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

"Bilmiyorum. Neden yaptın?" Her iki bileğini bir elime alıp parmaklarımı göğsünün ortasında gezdiriyorum. Teni dokunuşumun altında titriyor. Göbeğine ulaşıyorum ve sevimli düşmanın etrafında dönüyorum, bakışlarım tekrar onunkileri yakalamak için yükseliyor. Yeşil gözleri şimdi biraz daha koyu ve ağzı ayırık.

"Çünkü sen... Bilmiyorum, yalnız olmaman gerekiyormuş gibi görünüyordun?" diye fısıldıyor.

"Sesin emin gelmiyor. Ama bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Külotun olmadan dışarı çıkmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun Keely?" diye sordum. Parmaklarım amının üst kısmına doğru kayıyor ve yemin ederim elimi çağıran sıcaklığını hissedebiliyorum.

Nefesi kesiliyor. "Kendimi iç çamaşırsızlığımı kimseye açıklamak zorunda kalacağım konumda bulacağımı düşünmemiştim."

Çenem gerildi. "Kimse yok mu?"

"İyi. Sana."

"Ve?" Başparmağım onu okşamak, arzuladığım kadar ıslak ve ateşli olup olmadığını hissetmek için kaşınıyor. "Yanında biri olmadan dışarı çıkma alışkanlığın var mı? iç çamaşırı?"

"Külotum ıslaktı ve rahatsızdı. Yürüyüşe sanıyordum, spor bir arabada ölümle dans edeceğimizi değil."

Gülümsüyorum. "Benimle arabaya binmeden hemen önce bir seçeneğin vardı. Bunun biliyordun. Ama yine de arabaya bindin. Peki şimdi seninle ne yapacağım?"

Nefesi titriyor ve meme uçları daha da sıkışıyor. "Neden sorma zahmetine giriyorsun? Ne hissettiğimi bildiğini düşünüyor gibisin ve

düşünmek."

"Ben sadece kanıtlarla gidiyorum." Kendimi daha fazla tutamayarak başparmağım klitorisini sıyrıyor.

Küçük bir ses çıkarıyor ve kalçaları yukarı doğru seğiriyor, dokunuşumdan daha fazlasını istiyor.

"İstedğin bu mu?" Sesim içimi parçalayan şehvetle kalınlaşarak soruyorum. "Bu kadar çaresiz olduğun serbest bırakılmanı sağlayayım mı?" Dokunuşum bu sefer daha sert ve onun bir iniltiyi bastırmaya çalışmasını izliyorum.

"Kulak misafiri olduğun şey yüzünden çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun? Parti mi?" alay ediyor ama hâlâ kıvranıyor ve artık kurtulmak için mücadele etmiyor.

"Hep böyle inatçı mısın?"

"Sadece çekilmez piçlerle uğraşırken," diye yanıtlıyor.

Başımı eğiyorum ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Onu çığlık attıracak bir nezaketle ısııyorum. Çırpınmaya başlıyor ve başparmağım klitorisinin üzerinde gezinmeye devam ederken dilimin ucuyla acısını dindiriyorum. Çığlığı bir iniltiyeye dönüşüyor ve nefesi kulağımı yıkıyor. Meme ucunu ağzımda yuvarlıyorum, onu ısıtıyorum, başka bir inilti kazanana kadar alay ediyorum ve emiyorum.

Dikkatimi diğer meme ucuna , parmağımı amına daldırıyorum ve kalçalarının bir kez daha sarsılmasıyla ödüllendiriliyorum. Deliğini test ediyorum, sıkı ıslaklığını hissediyorum ve inliyorum.

İhtiyaç içime işliyor. Bu kadını bana neredeyse yabancı olan bir açlık ve sahiplenmeyle yutmak istiyorum.

Yukarı bakıyorum ve yeşil gözlerinde yanan açlığı görüyorum ve onu yakaladığımı biliyorum. Bileklerini çözüp ensesinden tutuyorum. Göğüs uçlarını serbest bırakarak boğazına, çenesine doğru öpücükler konduruyorum, sonra da ağzını kendi ağzımla kavriyorum. Tavrının aksine, öpücüğü şaşırtıcı derecede çekingendi. Beni içeri almak için ağzını zorlukla ayırıyor ve dili benimkini ararken neredeyse tereddüt ediyor.

Öpüşmeye alışık olmadığı fikri kanımı ateşliyor, onu çok istememe neden oluyor. Dilimi onunkine değdiriyorum ve o titriyor. Yüzünü ihtiyaçlarıma uygun hale getirerek daha derine, daha sert giriyorum ve bir parmağımı içine kaydırıyorum.

Amı kaygan, sıcak ve o kadar sarhoş edici ki, dışarı çıkıp tekrar içeri girmek için doğru düzgün düşünemiyorum bile.

İnlemekle büyümek arası bir ses çıkarıyor ve beni ediyor. Sırt üstü sıcak kaputa yaslanana ve çalışan motor vücudunu titreştirene kadar onu geriye doğru itiyorum. Kendimi destekliyorum, böylece

Onu ezmek ve nefis ağzıyla ziyafet çekerken amını parmaklamak. Çıplak kalçasına karşı, sikim çok yakında utanç verici bir hale gelebilecek bir aciliyetle zonkluyor.

Ama arabaya bindiğinde verdiğim kararın aksine, onu becermemeye karar verdim. İhtiyaçlarım neredeyse dondurucu soğukta hızlı bir sikişle karşılanamayacak kadar büyük ve özel. Onu burada, şu anda becermek sorunumun yüzeyini zar zor çizecekti. Ve yanımda hiç prezervatif yok. Hatırlatma ateşimi biraz düşürüyor ve onu memnun etmek için ihtiyacım olan odaklanmayı sağlıyor.

Çılgınca çıkardığı sesler nefes alması gerektiği konusunda beni uyarıyor, ben de ağzını bırakıp tekrar göğüslerine yapışıyorum. Gözleri kapanıyor ve nefesi parmağıma karşı kasılıyor. Bir parmağımı daha içeri kaydırıyorum ve gözleri açılıyor.

Başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Yüzümde okuduğu her neyse onu daha da vahşileştiriyor. Ağzımı sıkı bir meme ucundan kaldırıyorum.

"Boşalmaya hazır mısın, bebeğim?" Ona yaptığım neredeyse onun aldığı kadar sarhoş olmuş bir şekilde mırıldanıyorum.

Yüzü seksi bir ifadeyle buruşuyor ve çılgınca başını sallıyor. Artırıyorum Parmaklarımın pistonuyla başparmağımı klitorisine götürüyorum. Elleri omuzlarıma doğru havalanıyor ve kalçaları itişlerimi karşılamak için kaputtan kalkarken içeri giriyor.

Bir göğsünü avuçlayıp meme ucunu sıkıyorum, başımı eğmek istemiyorum. çünkü kendinden yüzünü görmeye açım. "Oh Tanrım!" Tırnakları daha sert batıyor ve sırtı kaputun üzerinden

İç organları parmaklarımın etrafında kenetlenmeye başladı.

O kadar sıkı ki daha derine inmek için parmaklarımı bükmek zorunda kalıyorum. Aylardır sikilmediğini hatırlayınca aklım karışıyor, neredeyse onu sikkeme kararımdan vazgeçecektim.

Renk göğsüne ve boynuna hücum ediyor ve parmaklarımı kıvrarak tatlı noktasını okşuyorum. Patlamasını izliyorum, inlemeleri gırtlaktan geliyor ve kaputun üzerinde çırpınırken lezzetli bir şekilde çaresiz. Bacakları kapanmaya başlayana kadar klitorisini kızdırmaya ve onu parmaklamaya devam ediyorum.

"Dur. Lütfen." Sesi, inatçı tavrıyla beni çıldırtmaya niyetli, geveze Brooklyn kızına hiç benzemiyor. Etrafımda olması benim için gerçekten güvenli olmayan bir şekilde uysal ve yumuşak. Çünkü ben kadınlarımı böyle severim. Onları istediğim gibi yönlendirebildiğim, neredeyse istediğim her şeyi ettirebildiğim bir pozisyonda.

Ama hareket edemiyorum. Keely'nin şehvetli inişini izlemeyi bırakamıyorum. İçine girip devam ediyorum. İnliyor ve parmaklarını omuzlarımdan saçlarıma doğru hareket ettiriyor. Gözleri açıldı ve bana bakıyor. Karşı koymak ister gibi görünüyor ama sonra bacakları tekrar açılıyor ve nefes alış veriş değişiyor. Tekrar nefes nefese kalana kadar zevkini okşuyorum, sonra parmaklarımı çekiyorum. Sırılsıklam parmaklarımı ağzına yerleştirerek protesto iniltilerini susturuyorum.

"Yala," diye sertçe emrediyorum.

Gözlerindeki kıvılcım şüphelendiğim bir şeyi doğruladı. Keely sevgilileri söz konusu olduğunda kararları kendisi vermeye alışkın. İçimden bir parça pişmanlık geçiyor. Başka bir zaman olsaydı, bu baskın çizgiye meydan okumaktan zevk alırdım; tasmamı sorgusuz sualsiz kabul edene kadar onun ateşini bilemekten.

"Dediğimi yap, Keely."

Yeşil ateşten bir kıvılcım daha. Ama yavaşça dudaklarını ayırıyor ve Dilim parmaklarımin arasını yalıyor. İnliyorum. Bu ses onu memnun ediyor gibi görünüyor, daha hızlı kucaklaması için yeterli, parmaklarımin iç kısmındaki sularını yalarken gözleri benimkilere kilitlenmiş. Parmak eklemlerime ulaşmak için başını çevirmeye başladığında, onları çeviriyorum ve nemi dudaklarına yayıyorum.

Sonra ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum, tatlılığını dudaklarımızın arasında eziyorum. Damarlarımda ateş yanıyor ve bir kez daha geri çekilme kararını tartışıyorum. Elimi bornozun ve vücudunun arasından kaydırıp dolgun poposunu avuçluyorum. Onu daha yakına çekerek, ağrıyan ereksiyonumu ıslak amina sürüyorum, vücudumdaki her hücre sevişme ihtiyacıyla çığlık atıyor.

Tekrar sızlanmaya başladığında, geri çekiliyorum. kavradım ve açtım. Pahalı arabanın üzerinde açıkta duran amının görüntüsü beni neredeyse çözüyordu. Onu arabaya bindirip Zach'in evine geri götürmeli ve ondan uzaklaşmalıydım. Ama onu tekrar boşaltma ihtiyacı beni eziyor.

Tehlikeyle oynadığının farkında olarak ellerimi iç bacaklarında gezdiriyorum, dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum ama parıldayan amının harikasından başka bir şey bulamıyorum.

Elleri bana uzanıyor. "Lütfen," diye inliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yıldızları sever misin, bebeğim?" diye soruyorum. Yüzünü bir şaşkınlık kaplıyor ama sonra başını sallıyor. "Evet."

"Güzel. Pegasus'tan itibaren saat yönünde takımyıldızını ezbere oku. değil ama genel olarak."

"Ne? Neden?"

"Çünkü aksi takdirde, iyi kararımı bir kenara bırakıp seni becereceğim. O yüzden dediğimi yap ve ben senin tatlı amını yerken dikkatimi dağıt. Tekrar gelmek istiyorsun, değil mi?" Soruyorum.

Mücadele ettiğini görebiliyorum ama birkaç saniye sonra başını sallıyor. "Evet."

Kalçalarını kavıyorum, gözlerimin onun güzel amını takdir etmesine engel olamıyorum. Ağzım sulanıyor ve yine kendimi eşikten geri çekiyorum. Günaha girmekten. "Şimdi başla. Sen durursan, ben de dururum. Eğer yanlış yaparsan, ben de dururum ve senin için bir orgazm daha eksiltiriz. Anlaştık mı?"

Bölüm 5

Keely

Brooklyn'in zorlu bir mahallesinde büyüdüğüm için artık beni şaşırtan çok az şey var. Yine de, bu gece bir tanesi tarafından vuruldum. Birbiri ardına sürprizler. Çoğu neredeyse beni dümdüz edecek kadar şok ediciydi.

Mason Sinclair'e bakıyorum, ağzımın ölü bir balık gibi açık kaldığını biliyorum, ama yarım milyon dolarlık bir spor arabanın kaputunda çıplak olduğum gerçeğiyle boğuşmaktan başka bir şey yapamıyorum, tek korumam uyluk uzunluğunda pamuklu bir bornoz, vücudum elementlere ve hevesli üzerimde beliren güçlü adamın bakışları.

Bir adam bana okumamı istedi.

Gülmek istiyorum. Benim lafımı çaldığı için ona çıkışmak istiyorum, normalde seks yaparken inekçe lokmalar isteyen benmişim gibi. Hepsinden önemlisi, o sıcak başlıktan kalkmak, yüzüne iğneleyici bir espri fırlatmak ve gecenin içine doğru yürümek istiyorum. Çünkü o cidden deli. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Benimle konuşurken sesinde hissedebiliyorum. Sorunlarım olduğunu sanırdım. Ama bu adamda fiçı dolusu var. Ve her ne sebeple olursa olsun, bu gece kontrolünün tasmaını zorluyorlar.

Daha fazla ilerlemeden bu çılgınlığa bir son vermeliyim. Ama yapmıyorum.

Çünkü az önce bana yaşattığı gibi bir orgazm daha yaşamak istiyorum. Ve tekrar ve tekrar. Orada uzanıyorum, gökler üzerimde parlıyor ve bunu ölüme yakın bir deneyimin kanımı ateşleyen çılgınca telaşına bağlamaya karar veriyorum.

"Anlaştık," diye cevap verirken buluyorum kendimi.

Ödülüm, kıvrımlı bir gülümseme ve ardından parmaklarının iç uyluğumdan aşağıya doğru nazik olmayan bir iz bırakması. Bu bile tek başına vücudumu ateşe vermeye yetiyor.

Alçak arabanın önünde çömelene kadar vücudunu alçaltıyor, omuzları, boynu ve yüzü vücudunun görünen tek kısımları.

"Şimdi başla."

Normalde hemen arkamı dönmemi sağlayacak bir başka sert talimat. Ama o orgazm bu dünyanın ötesindeydi ve sadece en iyi, en tatmin edici olanları kovalamayı misyon edinmiş bir kadın olarak, vasat ile platin standart arasındaki farkı biliyorum.

Mason Sinclair'inki kesinlikle çift platin.

Büyüyen hakimiyetine izin . Özellikle de sıcak nefesinin seksimi okşadığını hissederken.

"Pegasus," sakalının sert kenarı dış dudaklarımın üzerinden fısıldadığında nefesim kesiliyor. "Andromeda, Cassiopeia, Camelopardalis, Leo," Bakışlarımı yukarı doğru sabit tutmak için mücadele ediyorum, bana ne yaptığına bakmamak için. Dili klitorisimi okşuyor ve ben inliyorum. Tanrım, o çok iyi. "Ursa Major, Venatici." Dilinin geniş tarafı beni delikten kaputa kadar yalıyor, sonra ağzını açıp seksimi öpüyor. Bütün vücudum titriyor ve ellerim pahalı boyaya çarpıyor. "Coma Vernices, Virgo-Oh!" Kalçalarım sarsılıyor, beni açıyor ve amımın üzerinde şehre gidiyor, dünyamı yanlara doğru eğen bir uzmanlıkla beni yiyor.

Klitorisimi uzun süre çektikten sonra "Devam et," diye homurdanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ezberden okuyorum. "Serpens Caput, Ophiuchus, Libra, Serpens Ocuda," Şimdi daha yavaş okuyorum, çünkü hisler içinde boğuluyorum ve beynim kendi adımı zar zor hatırlayabiliyor. "Scutum..." Ellerim kaputtan kalkıyor ve göğüslerimi kavriyorum, kalçalarım Mason'ın ağzına doğru yuvarlanırken meme uçlarımı çekiyorum.

"Tanrım, bu çok ateşli bebeğim," diye mırıldanıyor. Kendi vücuduma yaptıklarımın mı yoksa ağzımdan dökülen isimlerden mi bilmiyorum.

Tek bildiğim bunun şimdiye kadar yaşadığım en ateşli penis dışı seks olduğu. Ve bitmesini istemiyorum. Ama uçurumun kenarına geldiğimi hissediyorum. "Aquila,

Vulpepula..." Ağzının ve dilinin yoğunluğunu artırıyor, sonra iki parmağını içime kaydırıyor. "Tanrım, evet," diye nefes nefese kalıyorum, göğüslerimi daha çok sıkıyorum.

Güçlü parmakları benimkileri fırçalıyor ve göğüslerim sıcak, uzman ellerle kavranıyor. Meme uçlarımı sıkarken aynı anda ağzına alıyor. Patlıyorum ve zevk içimden geçerken kendimi arabanın kaputunda zıplarken hissediyorum.

Beni açgözlü yalamalarla kucaklıyor, kendi iniltileri derin ve gırtlaktan geliyor.

Zihnimin gerçeklikle bağlantısı kesiliyor ve sadece saf, akıllara durgunluk veren bir hissin içinde var oluyorum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama yavaşça gözlerimi açıyorum

onu eğilmiş buluyorum. Gülümsemiyor ve düşünceli gözleri ensemdaki tüyleri diken diken eden bir yoğunlukla yüzümü tarıyor.

Bakışlarımı onunkilerden çekmeyi başardığımda aşağı bakıyorum. Bornozum tamamlanmış ve kalçalarım dolanmış, kemerim de belime sabitlenmiş.

Hayal kırıklığı ve rahatlama içimde dönüp duruyor ve gözlerimi onunkilere dikerken yüz hatlarımı inceltiyorum. Büyük bir parçam bir sonraki adımın Mason'ın beni becermesi olacağını tahmin etse de, bir parçam aylardır süren kurak dönemimi tek gecelik bir ilişkiyle sonlandırmak konusunda çekingen davranıyordu.

Bu kararın benim için kesin olarak verilmiş olması öngördüğüm bir şey değildi ve az önce isimlendirdiğim yıldızlar üstümde göz kırparken orada uzanırken biraz telaşlanmış hissediyorum.

"Gitme zamanı," diyor. Doğrulur ve elini uzatır.

Benimkini onunkine koyuyorum, ama ben ayağa kalkamadan, daha önce yaptığı gibi beni kucaklıyor ve sürücü tarafından tekrar arabaya yerleştiriyor. Emniyet kemerimi sessizce takıyorum ve bir saniye sonra arabayı geri vitese
takıyor.

Dışarıdaki yolculukta olduğu gibi aynı hız ve yoğunlukla geri dönüyor ve onu kovalayan şeytanların tehlike dolu küçük gezintimizde hiçbir şekilde sakinleşmediğinden şüpheleniyorum.

Evde daha az ışık yanıyor ve sanırım parti sona erdi.

Mason arabayı garaja park ediyor ve motoru kapattığında, sessizlik neredeyse inanılmaz derecede sağır edici hale geliyor. Ne yapacağımı bilemeden yerimde kalakaldım.

Ailesine ve en yakın arkadaşına göre hiçbir zaman söyleyecek sözü olmayan ve her zaman hazır cevap olan ben, önümüzdeki dakikaların nasıl sonuçlanacağı konusunda afallamış durumdayım.

Mason kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. Arabanın etrafından dolanarak benimkini açıyor ve sanki çok yakın durmak istemiyormuş gibi kolunu kapının kenarına atarak geri çekiliyor.

Arabadan çıktım. Bacaklarım tükenmiş adrenalinden ve hareket ettiğimde içimi titreten iki güçlü orgazmdan dolayı güçsüz hissediyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Garip vedalaşmalardan vazgeçelim mi? Yakından tanışmam gereken soğuk bir duş var."

Bakışlarım kasıklarına düşüyor ve eminim ki siki kot pantolonunun fermuarının arkasında hâlâ sert ve kalın. Amım yenilenmiş bir ihtiyaçla sıkılıyor ve

Ona yardım teklif etme isteği dudaklarımda geziniyor.

İçimdekiler dökülmeden önce kendimi durduruyorum, bu adamla ilgili rahatsız edici duygularıma kaşlarımı çatıyorum ve ünlü ama artık garip bir şekilde zor bulunan geri dönüşlerimden birini düşünmeye çalışıyorum.

"Tabii. İyi eğlenceler." Tanrım.

Gerçekten mi?

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor, ama gözleri içimdeki bir şeyi çatlatan bir ciddiyeti yansıtıyor. Beni sessizce izliyor ve ben yine kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum.

Adam bana akıl almaz iki orgazm yaşattı ve ben ona söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyorum. *Teşekkür* etmek tuhaf ve küstahça görünüyor. Ve buna rağmen

Toplantımızın başladığı çılgınlık, dışarı çıkarken beni ölümüne için bunu ne kadar hak ettiğini düşünürsem düşüneyim, onu da tersleyemem.

Ben de orada durdum, gözlerim ona kilitlendi.

Yavaşça bana doğru geliyor ve duruyor. Bir parmağını yanağımda gezdiriyor ve parmaklarında seksimin hafif kokusunu alıyorum.

"Keşke seninle başka bir zamanda tanışsaydım," diyor gözlerinde hâlâ gizlenen o tuhaf bakışla.

"Aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. "Yeterince makul."

Yakınıma eğiliyor, ağzını yanağıma değdiriyor. "Ama bil diye söylüyorum, senin amın çok uzun zamandır tattığım en tatlı şey," dedi. kulağıma söylüyor. "Bunu özleyeceğim."

Ben nefes alamadan uzaklaşıyor, uzun, zayıf bedeni evin içinde kayboluyor.

Üst kattan gelen sesler beni hareket etmeye zorlamadan önce neredeyse beş dakika boyunca sersemlemiş bir şekilde orada kalıyorum.

Neyse ki aceleyle odama giderken kimseyle karşılaşmadım. Soyunurken göğüslerimde ve kalçalarımnda parmak izlerini net bir şekilde görüyorum.

Kızarak geceliğimi giyiyorum ve aceleyle yatağa giriyorum. Elim kalçalarımın arasında uyuyakalıyorum, eğer elimi orada tutmazsam ani bir korkuya kapılıyorum,

Montauk'taki o çıkmaz yolda olanların anısı sonsuza dek yok olacak.

Parlak güneş ışığına ve en iyi arkadaşımın meraklı bakışlarına uyanıyorum.

"Dün gece seni özledik. Nereye kayboldun?" Bethany soruyor, mavi gözleri merakla dolu bir şekilde öne çıkıp elindeki fincanı uzatıyor

elinde kahve.

Cevap vermek için kendime zaman kazandırmak amacıyla oturup arkamdaki yastıkları düzenlemekte acele etmiyorum. Bethany ve ben eskiden her şeyi paylaşırdık, ama

Güçlü Savage çiftinin bir yarısı oldu, ona sıradan hayatımı ve sorunlarımı yüklemenin ona haksızlık olduğunu başladım. Artı, Dün gece partide kaybolmamın arkasındaki adam Zach Savage'ın iyi bir arkadaşı. Bu da her şeyi biraz zorlaştırıyor.

Kahveyi alıyorum ve bir yudum almadan önce üzerine üflüyorum.

Bethany yatağın kenarına tünüyor ve bana bakıyor. "Bu bakışı biliyorum. Bana ne kadarını anlatacağını , değil mi?" diye daralmış gözlerle suçluyor. "Sen mutfaktan hışımla çıktıktan sonra ne oldu? Beni gerçekten endişelendirdin."

silkiyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Senin Neandertal arkadaşın beni buldu."

Biraz kaşlarını çatıyor. "Onu o kadar iyi tanımıyorum. Dün gecedan önce onunla sadece bir kez karşılaştım."

"Yani onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?" Karnım biraz daha gergin bir şekilde düğümlense de soğukkanlılıkla soruyorum.

"Çok az, ama Zach bazı sorunlar yaşadığını söylüyor. Sordum çünkü senin peşine düşmesini istemedim..." Durdu ve ben de sııttım.

"Canlı döneceğini bilmeden mi?"

Sırıttıyor. "Evet, mutfaktan hışımla çıktığında oldukça kırgındın. Her neyse, Zach başından geçenlerin onu biraz... eksantrik yaptığını söyledi, ama sana karşı nahoş değildi, değil mi?"

Histerik bir bastırıyorum. "Hayır, nahoş biri değildi. Biraz yargılayıcıydı elbette, ama başa çıkamayacağım bir şey değildi."

Yalancı, kalçalarımın arasındaki sert zonklama gibi. Bethany bana bakmaya devam ederken yatakta kayıyorum ve içkimi yudumluyorum.

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Cidden, gelip beni sahilde buldu ve kabalığı özür diledi."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hemen ." Bu yalana içim burkuluyor ve hemen konuyu değiştiriyorum.

"Partinin geri kalanı nasıl geçti?"

Omuz silkti. "Tamam. Herkes mutlu ayrıldı, sanırım en önemli şey de bu. Ama," yatağın üzerinde zıplarken gözleri parlıyordu

Mutluluk, "Zach ve ben sonunda düğün için bir tarih üzerinde anlaştık."

"Oh?" Mason ve benimle ilgili konuyu kapattığı için içimden rahat bir nefes alıyorum. "Keely Teyze organizasyona yardım ediyor mu?" Bu kez içten bir gülümsemeyle soruyorum.

"Tabii ki . Tarih Otuz Nisan."

"Vay be, Savage'ın önümüzdeki hafta sonuna kadar seni evlendirmek isteyeceğinden emindim."

Güzel gözlerini deviriyor. "Denedi, inan bana. Ama her zaman istediğini elde edemeyeceğini öğreniyor." Dudağını ısırduğında bir gülümsemeyi gizliyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum, kalp durduracak kadar güzel yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

"Indigo Lounge projesinin yanı sıra düğünü organize etmemde bana yardımcı olabilir misin?"

Ona konuşan bir bakış gönderiyorum. " mı geçiyorsun? Ne iş yaptığımı unuttun mu?"

Gülüyor. "Hayır, projeleri uykunda bile halledebildiğini biliyorum ama Zach çok talepkâr olabiliyor."

"Kızım, lütfen, senin dünyanı gök gürültüsü ve şimşeklerle yönetiyor olabilir ama Zach Savage beni korkutmuyor. Ayrıca, proje detaylarının çoğunu hallettim ve Mart sonuna kadar her şeyin bitmesini bekliyorum, IL gezisinden döndüğümde düğününe yardım etmek için bana net bir ay kalıyor. Bir ayımı sana yardım etmeye ayırabileceğim, bebeğim. Hiç endişelenme."

Yüzü öyle ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlanıyor ki, ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ama yine göğsümde kendimi bir sürtük gibi hissetmeme neden olan o keskin ağrıyı hissediyorum.

O gün için giyinmek üzere beni yalnız bırakmadan önce on beş dakika daha düğün alışverişi hakkında konuşuyoruz. Kalan konuklarını ağırlayacağı rahatlatıcı bir gün geçireceğini biliyorum ama ben iş yoğunluğunu bahane ederek New York'a dönme bahanesini çoktan uydurdum. Bir an için kendimi kötü hissediyorum ama sonra kalmadığıma seviniyorum çünkü bu sabah Mason Sinclair'le karşılaşmayı göze alabileceğimi sanmıyorum, eğer çoktan gitmediyse.

Günün aydınlığında, dün geceki davranışım daha da şok edici görünüyor. Daha önce de tek gecelik ilişkilerim oldu, benim başlattıklarım ve sırf zevk için birlikte olduklarım.

Dün gece farklıydı. Her şeyin yoğunluğu alışık olduğum bir şey değil. Alışkın olmadığım kadar uzun süren yoksunluğumun böyle tepki vermeme neden olduğunu düşünmek istiyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Onun yoğunluğuyla ilgili bir şey bende hala beni düşündüren bir tepki yarattı.

Yatağında oturup kahvemi yudumluyorum, sonra veda sözlerini hatırlayınca yüzümün hissediyorum.

Senin amın uzun zamandır tattığım en güzel şey. Peki neden bir adım daha ileri gitmedi? Bunu istediğimi söylemekten utanmıyorum. Beni arabasının üstünde becermesine izin verirdim.

Kesinlikle istemişti. Peki ben neden zorlamadım?

Fincanımı yere bıraktım ve bir süredir bildiğim cevabı yavaşça içime çektim. Çünkü kontrolün bende olmasını seviyorum. Yattığım erkeklerin her biri özenle seçilmişti çünkü seksimi tek bir şekilde seviyorum - kontrolün bende olmasını.

Onu gördüğüm andan itibaren Mason'ın gözlerinin o tür bir adam olmadığını biliyordum. Az önce ona Neandertal demiştim. Derinlerde bir yerde, bunun gerçekten uzak olmadığını biliyorum. Gözlerinde gizlenen tüm şeytanların ardında, tüm yanlış düğmelere basacak son derece ilkel bir adam vardı. On dokuz yaşımdan beri kimsenin basmasına izin vermediğim düğmeler.

Seks ne kadar ateşli olursa olsun, yatakta kontrolü asla elden bırakmam. Ya da hayatımın başka bir alanında.

Bir daha asla.

Bölüm 6

Keely

İki hafta sonra

Fransa'nın Nice kentinde özel jetten iner inmez, New York'un sıfırın altındaki soğuklarını geride bırakmış olmanın mutluluğuyla sıcak iklime gülümsüyorum. Doğduğum şehri seviyorum ama ben bile ıslak kardan ve sürekli dondurucu bıktım. Biraz sıcak güneş ışığı çok hoş .

"Umarım hoş bir konaklama geçirirsiniz, Bayan Benson."

Keskin giyimli pilota gülümsüyorum. "Teşekkürler Grant." Derin bir nefes alarak, Indigo Lounge uçağına binmemi sağladığı için Bethany'ye sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Onun sayesinde, bir saat öncesine kadar çalıştığım halkla ilişkiler şirketi Rubio Events'teki son işimi bitirebildim. Otuz bin fit yükseklikte özel bir jetle seyahat ederken işimi bırakmanın verdiği mutlulukla sırtıyorum.

Artık zamanım için kimseye hesap vermek zorunda olmadığımı, istediğim gibi gelip gidebileceğimi bilmenin verdiği sınırsız bir heyecan var. Zachary Savage beni tam zamanlı olarak işe almak istemişti ama ben onun son Indigo Lounge projesine serbest çalışan olarak katılmayı tercih ettim. Tüm seçeneklerimi değerlendirip hayatımda ne yapmak istediğime karar verene kadar, ne kadar büyük ya da saygın olursa olsun kendimi başka bir şirkete niyetinde değilim.

Yine de, bundan sonra ne yapmaya karar verirsem vereyim, özgeçmişimde başarılı bir Indigo Lounge etkinliğine sahip olmak benim için büyük bir gurur olacak. Özellikle de türünün ilk örneği olan bir IL etkinliği. En son Savages Inc. lansmanının başka bir jumbo jette değil de bir süper yatta yapılacağını öğrendiğimde çok heyecanlandım.

Uçaklara karşı değilim, ancak yatları çok daha seksi buluyorum ve *IL Indulgence*'ın ilk seferi için etkinlikleri planlamaya başlamak için sabırsızlanıyorum.

On günlük gezi Monte Carlo'da başlayacak ve Mayorka, Sicilya ve ardından Malta'da Valetta'da durduktan sonra Yunanistan'da özel bir adada son bulacak.

"Bu taraftan, *Matmazel* Benson." Bir başka üniformalı mürettebat üyesi, bu kez bir helikopter pilotu, bana yaklaşık yüz metre ötede duran altı kişilik Mercedes helikopteri işaret ederken gülümsüyorum. "Monako'ya uçuş on dakikadan fazla sürmez," diye seksi bir Fransız aksanıyla anlatıyor. "Sizin Bagajlar bir saat içinde arabayla otelinize teslim edilecektir."

"*Merci*," diyorum en iyi lise Fransızcamla ve bakışları üzerimde gezinirken minnettar gülümsemesini izliyorum.

Gülümsememi , ama biraz rahatsız hissediyorum. Uzun boyu, zayıflığı ve zeki gözleri tam benim tipim, ama seksi bir erkek bana ilgi gösterdiğinde yaşadığım normal çekim hissi saçma bir şekilde eksik.

Bu son derece sağlıklı sancı, iki hafta önce Montauk'taki o soğuk geceden beri, özellikle de ateşli bir spor arabanın tepesinde ayak parmaklarımı kıvrırarak orgazm olduktan sonra kayıplara karıştı. Buna karşılık, bana o geceyi yaşatan adamın yüzü

Bu orgazmlar, ertesi sabah kapımı açıp Blahnik topuklu ayakkabılarımı bulduğum andan itibaren her boş anıma musallat oldu

Pompalar kapımın önüne düzgünce yerleştirilmiş *ve üzerinde "Seninki seksi ayaklar sadece özel biri için çıplak kalmalı" yazan* bir not bırakılmıştı.

Mason Sinclair düşüncelerimin rahatsız edici derecede büyük bir bölümünü işgal etti. New York'a döndüğümde, onu Google'da arayacak kadar ileri gitmiştim ve tüm şüphelerim doğrulanmıştı.

Ciddi bir New York zenginliğinden geliyordu, mide bulandırıcı derecede iyi okullara gitmiş, üniversite hayatı boyunca tüm doğru rolleri üstlenmişti. ve bir yığın övgüyle mezun oldu. Ellis Adası'na beş parasız gelmiş ama öldüğünde New York'un yarısına sahip olmuş İrlandalı bir göçmenin torunu olan Benedict Mason Sinclair III, tanıdığım en kibirli, en kibirsiz alfa erkeğiydi. Karşılaştığım her fotoğrafta bunu açıkça görebiliyordum, özellikle de kolundaki kadınlara büyük bir tiksintiyle bakışında. Ona göre onlar ilk fırsatta mideye indireceği et parçalarıydı, ama ne kadar sinir olsam da kendimi onun uzun kirpikli ela gözlerine bakarken bulduğum her seferinde içimde cızırdayan elektriğe engel olamıyordum.

Sosyal ortam ne olursa olsun, Mason'ın gözleri derin bir cazibeye, ruhumun derinliklerini gören dipsiz bir yoğunluğa sahipti. Sonra Bakışlarımı alçaltma ihtiyacı hissetmeden gözlerine bakamayacağımı şaşkınlıkla fark ettiğimde, dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıp işe yarar bir şeyler yapmaya çalıştım.

Ama o gözler benimle kaldı. Beni rüyalarım kadar takip etti ve peşimi bırakmadı.

Lanet olsun.

Helikopter havalandığında gülümsemem bozuluyor ve kendimi telefonumu açmaya zorluyorum. Sırrımı saklamak için özel olarak edindiğim uygulamayı kalbim sıkışıyor ve mideme iniyor - gelen kutumda kalacağına güvenmediğim bir uygulama.

Sarp kıyı şeridini takip edip Monte Carlo'ya ilerlerken, gözümün ucuyla, pitoresk, su ile sulanan Cote d'Azur bir bulanıklık içinde geçiyor.

Uygulamaya bakarken ellerim titriyor. sildiğim gibi bu e-postayı da silmek istiyorum. Ancak parmağım çöp kutusu simgesinin üzerinde her gezindiğinde, korkunun verdiği telaş beni tereddüt ettiriyor. Bir sorunu görmezden gelmenin onu ortadan kaldırmayacağını bilecek kadar zekiyim. Ve normalde sorun çözme konusunda çok başarılıyım.

Ama bu değil. bir aldatmaca mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmeden kasayı mühürlemek istiyorum. gibi davranmak istiyorum, hiç görmemişim gibi.

Çünkü eğer gerçekse.

Kalbim güm güm atıyor, midemden boğazıma tırmanıyor ve orada kalıyor, görüşüm bulanıklaşana kadar nefesimi tıkıyor.

"*Matmazel*, iyi misiniz?" Bir ses beni rahatsız ediyor.

Başımı çeviriyorum ve genç pilotun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ne zaman onun Bakışlarım elime düşüyor, pelüş kolçağı beyaz parmaklarımla kavradığımı fark ediyorum.

"İyiyim," diye cevap veriyorum ve bilinçli olarak tutuşumu gevşetiyorum, ama bu sefer bir gülümseme toplayamıyorum.

"Altmış saniyeden daha kısa bir süre içinde inmiş olacağız."

Başımı salladım. Bırakın da sıkıntıma neden olan şeyin uçuş korkusu olduğunu ve geçmişten gelen bilinmeyen bir hayaletin bana musallat olmak için geri dönmediğini varsaysın.

Hızlıca ana ekran düğmesine basıp telefonumu çantama atıyorum ve uçak Indigo Hermitage otelinin helikopter pistinin üzerinde süzülürken ciğerlerime hava dolduruyorum.

Rotorlar yavaşlarken bakışlarım Prens Sarayı'nın, altı haftadan biraz daha uzun bir süre içinde Formula 1 pistine dönüştürülecek olan aşağıdaki caddelerin ve düzinelerce milyon dolarlık yatlar marinaya yerleşti.

IL Indulgence'ı seçmek yeterince kolay. Piyasadaki en büyük tekne olmasaydı bile, çarpıcı hatlarını süsleyen cesur çivit mavisi ve gümüş renkleri fark edilmesini kolaylaştırırdı.

Beş kat, iki helikopter pisti, on ana süit, iki restoran ve altı eğlence alanıyla burası Indigo Lounge tacındaki en değerli mücevher. Son etkinliğin duyurulmasından bu yana geçen bir ay boyunca, açılış lansmanı için konuk listesine girme hevesleri beni aptal gibi sırttıran A-Lister'lardan telefonlar aldım. Eğer rüşvet karşılığı iyilik yapan bir tip olsaydım, oturduğum yerden gülerdim.

Ama ben müşterisinin isteklerine saygı bir kızım ve Zach de yatında ne tür konuklar istediğini açıkça belirtiyor.

Şu ana kadar ilk seferde yer alacak on konuk grubundan dokuzunu inceledim ve iki kez kontrol ettim. Zengin ve ünlülerin değişken mizaçlarını bildiğim için aşına olduğum bir uygulama olarak onuncu slot açık bırakıldı. Bu kontenjan son dakika konukları için ya da seyahatin tamamına katılamayacak konuklar için geçici olarak kullanılacak.

Helikopterin kapısı açılıyor ve pilotum elini uzatıyor. Gülümsüyorum ve bana yardım etmesine izin veriyorum, eli birkaç saniye elimde kaldığında itiraz etmiyorum.

saniyeden daha uzun.

"Umarım *matmazel* uçuştan çok rahatsız olmamıştır?" diye sorar.

Bakışlarım üniformasına işlenmiş isme kayıyor, sonra tekrar onun masmavi gözlerine bakıyorum. "Hayır, Henri, harikaydı, teşekkür ederim."

Memnuniyetle gülümsüyor ve o bakışlarını kaçırana kadar gözlerimin onunkilerde kalmasına izin veriyorum. İçimde bir memnuniyet nabızı atıyor ve dünyanın yeniden düzene girdiğini hissediyorum.

Cebine uzanıp bir araba çıkarmadan önce, "Keyfinize bakın, Matmazel," diyor. "Ve konaklamanızı daha keyifli hale getirmek için herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen beni aramaktan çekinmeyin."

Siyah kartı alıyorum. Kabartmalı yüzeyinde altın yaldızla basılmış bir telefon numarası var sadece. Bir gülümsemeyi gizleyip teşekkür ediyorum, pilotumun aynı zamanda jigolo olarak çalışmasından ve benimle ilgilenmesinden en ufak bir rahatsızlık duymuyorum.

Her koyun kendi asılır. Ayrıca yeterince sevimli, kaldığım süre boyunca çaresiz kalırsam ya da Mason Sinclair'in ağzını ve parmaklar beni dikkat dağınıklığına sürüklüyor.

"Buralarda kokteyl içmek için iyi bir yer var mı? Yalnız mı?" Ev ödevimi iyice yapmış olmama ve hangi mekânların Indigo Lounge standartlarına uygun olup olmadığını bilmeme rağmen soruyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Jimmy'z iyi bir yer, ama La Rascasse da var mı?"

"Hangisini tercih edersiniz?"

"Jimmy'z. Normalde çoğu gece oradayım."

Başımı salladım. "Harika, seni orada görebilirim o zaman." Kontrol etmeyi planladığım yerlerden biri.

Onun hevesle başını sallaması kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Başıma ne gelirse, üstesinden geleceğim.

İki hafta önce Montauk'ta sahilde durduğumda Seçeneklerim konusunda biraz kararsızdım ama bu beklenen bir şeydi. Yılın bu zamanı beni hep etkiliyor. Anılar çok baskın hale gelir ve bazen boyun eğiyorum.

Neredeyse bir şişe şampanya içtikten sonra kendimi buzdalgalara attığımda ölmek istedim mi? Muhtemelen.

Küvete girmek üzereyken Bethany beni aramamış olsaydı, bir gün önce bir şişe hap içmeyi başarabilir miydim? Muhtemelen.

Ama ben buna alışkınım. Özellikle doğum günümde bu intihar düşüncelerinin itici ve çekici gücü. Biraz daha çaba sarf edersem, bir gün başarılı olabileceğimden hiç şüphem yok.

Bu fikir beni dehşete düşürmüyor. Ya da korku. Çünkü sonuçta ya hayatta olacağım. Ya da öleceğim.

" ederim, *matmazel*."

Biraz sarsılıyorum ve yine dalgın olduğumu fark ediyorum.

Ciddiyim. Kendini kontrol altına alma zamanı, Benson. Henri'nin ötesine bakıyorum ve otel çalışanlarından birinin bana doğru geldiğini görüyorum.

Henri'ye bir gülümseme daha gönderiyorum, Monako'dayken sıkılırsam ona bakmayı aklıma not ediyorum ve konsiyerj bölümüne yöneliyorum.

Dakikalar içinde çatı süitime götürülüyorum ve bir kadeh şampanya ikram ediliyor, ancak reddediyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek marinaya bakan tavandan tabana geniş pencereler. Yatı gördüğünüzde bir kez daha heyecanlanıyorsunuz.

Birkaç gün boyunca şefler, garsonlar ve kişisel valelerle görüşürken, konuklara özel olanaklar sağlamak için özel olarak anlaşılan tasarımcıyla birlikte çalışacağım.

Seks salonu şartnamesi Zach Savage'ın sorumluluğunda olduğu için, işin bu yönünden kimin sorumlu olduğu veya ne yapılacağı konusunda bilgi sahibi değilim.

o bölümde benden istenecek. Tek bildiğim öğleden sonra saat dörtte yata gidip sorumlu adamla buluşmam gerektiği idi.

Bu da bana hazırlanmak için bir buçuk saat veriyor.

Valizim gelir gelmez ve çatı katı uşağı tarafından paketinden çıkarılır çıkarılmaz soyunup duş alıyorum. Kapıcı, hazır olduğumda beni marinaya götürecek bir arabanın hazır olacağını bildirdi ve ben Krem rengi keten elbisem ve koyu kahverengi topuklu botlarımla ellili yılların güneşine uygun bir şekilde giyinip kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama zihnim yine telefonuma ve e-postanın içeriğine kayıyor.

Bunca zaman sonra neden şimdi? Tehdit etmeden önce neden altı yıl boyunca bu sırrı sakladınız? Ve bu bir tehdit miydi?

Lanet olsun!

Sonsuz soru döngüsünü kapatıyorum ve uzun, deve rengi kaşmir bir kazak ve Hermes bir eşarpla giyinmeyi bitiriyorum. Evimi terk ediyorum Sarı saçlarımı açıyorum, kulaklarıma küçük altın halkalar takıyorum ve Gucci çantamı alıp kapıdan çıkmadan önce hafif bir makyaj yapıyorum.

Otelden Grimaldi Sokağı'ndan marinaya kadar olan yolculuk utanç verici derecede kısa sürüyor ve dönüş yolculuğunu yürüyerek yapmaya karar veriyorum. Şoförden inerek teknenin demirlediği yere dönüyorum.

IL Indulgence adlı nefes kesici süper yata yaklaştığımızda telefonum çalıyor ve gemiye bakarken hayranlığımı bastıramıyorum. Zachary Savage'ın sahip olduğu her şeyde çivit mavisi teması işleniyor ve bu yat da farklı değil. Telefonuma uzanıyorum ve Bethany'nin gülümseyen yüzünü gördüğümde gülümsüyorum.

"Kocanıza söyleyin, onun için tam zamanlı çalışma teklifini kabul etmeyi çok istiyorum. Henüz tekneye binmedim ama şimdiden bayıldım."

Bethany gülüyor, ama sesinde duyduğum bir nota, duyularımda küçük bir endişe sızısı yaratıyor. "Ona söyledim ama bu onu şu anda olduğundan daha da kendini beğenmiş yapar. Benim fikrim olmasına rağmen, tekneyi kaptığı için tüm övgüleri üzerine alıyor. mevcut."

Bu beni şaşırttı. "Sadece Indigo Lounge için sıfırdan inşa edildiğini sanıyordum?"

"Bir tekne inşa etmeyi düşünüyordu ama bu tekne özel bir satışla piyasaya çıktı ve o da hemen kaptı."

"Vay canına, kim sadece kendisi için böyle bir tekne inşa eder ki?"
İnanılmaz bir kahkahayla soruyorum.

Bethany tereddüt ediyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Hey, her şey yolunda mı?" "Bilmiyorum. Duruma göre değişir."

"Neyin üzerine?" Araç yatın yanında yavaşlarken soruyorum. Bu kadar yakından bakıldığında gemi devasa görünüyor, saf çöküşün yüzen bir sarayı gibi. Eğer benim

Ellerim dolu olmasaydı, uzanıp gümüşü metalik boyanın yanında uzanan şık çivit mavisi çizgileri okşayabilirdim - bu büyüleyici gemi için hanımefendi ahşabım o kadar sert.

Ama Bethany cevap vermedi ve kaşlarım . "B, neler oluyor?" Şoförün bana yardım etmek için beklediğini fark ediyorum. "Bekle, bırak da ineyim."

Çantamı kolumun altına sıkıştırıyorum ve gemi planlarından ikinci kat olduğunu bildiğim yere adım atıyorum. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra konukları burada karşılayacağım ve gümüş ve çivit mavisi süslemeli kabul salonuna girdiğimde apışıp kalıyorum.

Telefonu kulağıma tutarak geniş bir daire çizmeye başlıyorum. "Vay canına Bethany, bu tekne inanılmaz."

"Keely bilmen gereken bir şey var. Proje hakkındaki düşüncelerini etkilemeyebilir ama-" Gözümün ucuyla bir gölge yakaladığımda dinlemeyi bırakıyorum. Ve tam olarak dönmeden önce bile *biliyorum*.

Gözlerim duyularım alarma geçiyor. Odaya giren adamı tanıdığımda telefon işe yaramaz elimden kayıyor ve parke zemine çarpıyor.

"Burada ne halt ediyorsun Mason Sinclair?"

Bölüm 7

Keely

"Merhaba,
Keely."

Sesinin düşünceli hırıltısını abarttığımı sanmıştım. Ama üzerime yıkandığında, vahşi gücünü hafife aldığımı fark ettim.

Yavaşça bana doğru yürürken, gözleri üzerimde yavaşça bir inceleme yaparken, bu adamın sağlığım için bir tehditten başka bir şey olmadığı konusunda beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmayan omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. Ve soruma cevap vermedi.

"Ne dedim-"

"Seni duydum," diye ses tonunu yükseltmeden beni kesiyor. Önümde durduğunda, kendimi bir adım geri atmamak için zor tutuyorum. enerji ondan titreşiyor. Belki onu burada görmenin şokundan, belki de arkasında batan güneşin onu hayattan daha büyük bir aurayla yıkamasından, ama içimden bir ses onu güvenli ve rahat bir kutuya koyma çabalarımın alay ediyor.

Mason Sinclair'de güvenli ya da rahat hiçbir şey yok. Giydiği şık siyah kazağa ve solmuş kot pantolona rağmen, onda medeni bir şeyler olduğunu düşünmek beni . Tüm sakalları gitmiş, ama yerini bir günlük kirli sakal almış, bu da bir şekilde kendimi yeniden tehlikeli bir şekilde çekilirken bulduğum karanlık, amansız cazibeyi yoğunlaştırıyor.

Bakışlarımı zorla onunkinden ayırıp telefonumu almak için eğiliyorum. Boş ekran Bethany'yle bağlantımın koptuğunu duyuruyor ve daha da kopuk olma hissi beni rahatsız ediyor.

"Eğer beni duyduysanız, belki de bana cevap vermek istersiniz?"

"Soruyu küfürsüz bir şekilde tekrar sormaya kalkışırsanız soracağım."

Başımı eğerken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Kirli ağzım seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?" Alay ediyorum.

"Bunun yeri ve zamanı var."

"Sakın söyleme. *Kolumda bir kadın ve yatak odasında bir fahişe gibi bir tip misin?*"

Derin ela gözleri bana parıldıyor ve sorumla gizliden gizliye eğlendiğini hissediyorum. "Her erkek öyle değil mi?"

Ben cevap veremedim omzumun üzerinden bakıp başını sallıyor. Döndüğümde bir garsonun elinde bir tepsi içkiyle bize doğru geldiğini görüyorum. Mason şampanya dolu bir tanesini bana uzatıyor ve garsonu göndermeden önce diğerini (bir dilim limonlu soda) alıyor.

"Bu konuşmaya yeniden başlayalım mı?" diye soruyor kaşlarını seksi bir şekilde çatarak.

"Eğer sorumu hızlıca cevaplayacaksa, neden olmasın? Ne *oldu*?"

"Bu teknede ne işin var Benedict Mason Sinclair III?" Sahte üst tabaka tonlarında ve geniş gözlü sözde masumiyetle soruyorum. Sonra hemen içim sızlıyor çünkü hakkında şimdiye kadar açıkladığından daha fazlasını bildiğimi ağızımdan kaçırdım.

bana not aldığını gösteriyor ve ben de aceleyle bir yudum alıyorum. ve kaçınılmaz kendini beğenmiş geri dönüşü bekleyin. "Zach için eğlence salonlarını hazırlıyorum."

Şampanyam yanlış yöne gitmekle tehdit ediyor. Aceleyle boğazımı temizliyorum. "Buluşacağım tasarımcı siz misiniz?" İnternet profilinde tasarımcı olduğuna dair bir şey Yine de Mason'ın ne iş yaptığını dair özel bir şey de yazmıyordu.

"Öyleyim. Ve bravo," diye mırıldanıyor, ben kaşlarımı çatarken dudaklarımı izliyor. "Affedersiniz?" diye soruyorum.

"Küfür etmeden kendinizi kısa ve öz bir şekilde ifade ettiniz."

Aman *Tanrım*. "Tamam, , olun bayım. Küfür etmeden de konuşabilirim."

"O zaman neden benimle birlikte olmamayı tercih ediyorsun?"

"Çünkü..." Duruyorum, sonra bocaladığım için kendimi tekmeliyorum. Ona eskiden olduğum telaşlı, beceriksiz ergeni ortaya çıkardığını söylememin imkanı yok.

Ya da beni en kötü halimle görmesinden gizliden gizliye nefret ettiğimi. O yüzden omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, içimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyor gibisin."

Yine ağzının kenarındaki o seğirme, beni daha da sinirlendiren ve ona daha da çekici gelmeme neden olan o seğirme. Sessizlik benim için çok rahatsız edici hale gelene kadar birkaç dakika boyunca güneşin mavi ufka doğru ilerleyişini izliyoruz.

"Yani, ilk adın Benedict mi?"

Bakışları benimkilere kayıyor ama yine yanıt vermiyor, sadece kadehini dudaklarına götürüp uzun bir yudum alıyor.

"Ben'i mi, Ned'i mi yoksa sadece Dick'i mi tercih edersin?" Dilim yanağımda, soruyorum.

Çenesi bükülür. "Sana iki hafta önce neyi tercih ettiğimi söyledim. Zeki bir kadına göre, sürekli kızdırma ihtiyacın bana oldukça pervasızca geliyor. Ya da belki de tamamen başka bir şeydir?" diye tahmin yürütüyor, sesi alçak, kaba bir gümbürtü ve bana o sesi, o yüzü unutmaya çalışarak harcadığım onca zamanı hatırlatıyor.

"Ne , sohbet etmek birdenbire pervasızca mı oldu?"

"Sohbet etmiyorsun. Tahrik ediyorsun. Asıl soru neden?"

Montauk'ta yaptığım gibi seni tekrar cezalandıracağımı mı umuyorsun Keely?"

Birden sıcak bastı. Nefesim bel bölgemde bir yerde boğuluyor ve bakışlarını tam olarak karşılayamıyorum. Eğer o arabanın kaputunda bana yaptığı şey bir cezaysa, o zaman onun zevkinin nasıl bir şey olduğunu düşünmek beni ürpertiyor.

"Kendine gel, benim düğmelerime basmak o kadar kolay değil," diye yalan söylüyorum.

"Gerçekten mi?" Bana doğru dönüyor ve kalçasını parmaklıklara dayıyor. Bu duruş onu rahat ve samimi göstermeli. *Beni* de rahatlatması gerekirdi ama tam tersini yapıyor ve aklıma geri çekilen bir kobra görüntüsü getiriyor saldırmadan önce, ölümcül zehrini şüphelenmeyen avına batırıyor. "Şimdiye kadar Kanıtlar aksini gösteriyor," diyor, gözleri vücudumdaki her bir savunmasız gözeneğin farkına varmamı sağlayan vahşi bir yoğunlukla benimkiler üzerinde kalıyor.

Hareket edemiyor ya da cevap veremiyor gibiyim. Vücudumu bir kez daha inceliyor, bu kez kasıtlı olarak boğazıma vuran nabızda ve kalçalarımın bacaklarım arasındaki gölgeli bölgede oyalanıyor, tekrar yukarı tırmanmadan önce.

Her karıncalanıyor. Bu adamın hislerini kapatmak . zahmetsizce benden uzaklaşıyor gibi görünüyor, ama yapamıyorum. Her zamanki flört etme ve istediğim gibi atma yeteneğim beni terk etti ve tek yapabildiğim onun beni izlemesini izlemek.

"Belki de bunu keşfetmeliyiz," diye karanlık bir tonla davet ediyor.

Umutsuzca kendimi toparladım. "Ya da belki de konuya geri dönmeliyiz ve sen de bana tekneyi gezdirmelisin.

Bu toplantının amacı nedir?"

İğrenç derecede uzun kirpiklerini kırıştırıyor ve vücudundan hayal kırıklığı mırıldanıyor. İki hafta önce mutfağında temel sosyal nezaket kurallarını kınayışını hatırlıyorum ve toplumla kaynaşmak onun için bu kadar iğrençse burada ne aradığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dünyadaki tüm yerler arasında Monte Carlo, insanların özellikle görmek ve görülmek için geldikleri bir yer olan, çöküşün ve gösterişli lüksün ete kemiğe bürünmüş halidir. Mason Sinclair şu ana kadar bana bu yaşam tarzının tam bir antitezi gibi geldi.

İçkisini bitirene kadar sessiz kalıyor ve onunla ilgili bir şeyi daha fark ediyorum. Sessizliği konuşarak doldurmaya meyilli bir adam değil.

Oysa ben tam tersiyim. Sessizlikler beni korkutur. Başka bir insanın benimle konuşmadığı zamanlarda beni nasıl gördüğünü ve hakkımda ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kadehini bıraktığı anda nefes kesici manzaraya sırtımı dönüyorum. "Gidelim mi?"

"Tam zamanında." Kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve dikkatim isteksizce omuzlarına çekiliyor. "Bana kendin hakkında bir şey söylemek ister misin?" diye soruyor tembelce.

Onun kayıtsız ses tonuna sinirleniyorum. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Madem bilgi edinmek için çaba sarf ettiniz, de nezaketinizi göstermek için çaba sarf edeyim dedim."

Sormamayı tercih ettiğini ima etmesi dişlerimi gıcırdatıyor. "Basit görgü kurallarının seni ne kadar sıktığını biliyorum. Benimle ilgileniyormuş gibi yapmana gerek yok. adına."

"Sana olan ilgim sahte değil. Sanırım ilk buluşmamızda bunu açıkça belirtmiştim."

"Ve sanırım o geceki toplantımızın altına da kesin bir çizgi çektik?"

Başını bir tarafa eğiyor. "Yaptık mı? Bu çok komik. Kendimi belirgin bir şekilde... çözülmemiş hissederek uzaklaştığımı hatırlıyorum."

Başımı sallıyorum, sıkı sıkıya tutunduğum soğukkanlılığımdan bıkkınlık sızıyor. "Dikkat et, birazdan müstehcen bir kelime kullanacağım, o yüzden kabarık kravatını sıkı tutmak isteyebilirsin. Mavi taşakların senin sorunun. Seni becermek gibi bir niyetim yok. Birini becermeden önce ondan hoşlanmam . Ve senden hoşlanmıyorum, Mason Sinclair."

Yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayılmadan önce neredeyse bir dakika beni inceliyor. Yüz hatlarındaki değişim, o gülümsemenin gücünün güçlü bir elektrik patlaması gibi içime işlediğini hissettiğimde raya tutunduğum için sonsuza dek minnettar olmamı sağlıyor.

Kollarını indirip aramızdaki mesafeyi kapatırken olduğum yerde kalıyorum. "Neden benden hoşlanmıyorsun?" diye sorar. Gülümsemesi gitti, ama sesi karanlık bir şekilde eğlenmeye devam ediyor.

"Bir nedenim olmak zorunda mı?" Derin nefes alma ve vücudundan yayılan o toprak kokusunu daha fazla içime çekme isteğimi reddederek soruyorum. Burnumu o kokuya gömmek istiyorum. Kızıışmış bir orospu gibi içinde yuvarlanmak.

Uzanıp saçımın bir tutamıyla oynuyor, sanki bu onun kutsal hakkıymış gibi parmaklarının arasında gezdiriyor. Sanki ben onun malıymışım gibi.

"Hayır, . Aynı şekilde, giydiğin her giysiyi çıkarmam için de bir nedene ihtiyacım yok - şu siktiğimin botları hariç - seni şu anda bu rayın üzerine eğip sikimi içine öyle bir sokacağım ki, yıllarca ağzında tadımı duyacaksın. Tadıyorum işte. Ve senin aksine, buna karşı koymaya niyetim yok."

Ona bakıyorum, sıcak hissediyorum. Ve kirli. Ve hayatımda hiç olmadığı kadar tahrik olmuşum.

Ben de korkuyorum. Çünkü o bakış geri döndü, gözlerinde gizleniyor. Her an yanlış yöne sapabilecek bir uçurumun üzerinde olduğunu söyleyen bakış. Güvende olduğunuzu sandığınız bir kasırganın göz açıp kapayıncaya kadar size doğru dönüp sizi yok etmesi gibi.

Saçlarımı okşamaya devam ediyor, parmaklarının arkası hafifçe yanağımı sıyrıyor. Sonra yaklaşıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Yoksunluğunun seni ne kadar sıkıttığını biliyorum. Ya da sen o kadar doğal olarak sıkı." Göğsü inip kalkıyor ve kendi kafasının içinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Önemli değil. Her iki durumda da ilk sefer hızlı ve biraz sert olacak. Çok uzun zamandır kimseyi becermedim. Ama ondan sonra Zaman... Seni bana uyum sağlamaya hazır hale getirmek için. Ama çok fazla zaman değil. Seni germek, her hissetmeni sağlamak istiyorum. Bunu yapmak için biraz sertleşmem gerekecek. Ama bunu kaldırabilirsin, benim küçük inek kızım. Değil mi?" diye kulağıma nefes veriyor.

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Başımı hafifçe çeviriyorum, böylece ağzım kulağına yakın oluyor. Tüm dikkatinin bende olduğundan emin olmak için bir bekliyorum. "Belki . Belki de yapamam. Bunu asla öğrenemeyeceksin," diyorum.

Geri adım atıyorum ve hissetmekten uzak olduğum bir gülümsemeyi çağırıyorum.

Yüz hatları okumayı imkânsız bulduğum boş bir tuvale dönüşmeden önce gözleri kaynayan bir ateşle parıldıyor. "Başka birini mi beceriyorsun?" diye alçak ama vahşi bir tonda ısıırıyor.

Onun bu cüretkârlığına gülüyorum. "Seni reddetmemin tek nedeninin yatağımda başka birinin olması olduğunu mu düşünüyorsun? Seni istemediğim için olamaz mı?"

"inkar mı ediyorsun? Yoksa başka biriyle ilişkin olduğunu mu inkâr ediyorsun?" diye meydan okuyor, gözleri kısılıyor.

"Hangisi olduğunun ne önemi var?"

Üst kollarımı sıkıca kavırıyor ve burun delikleri öyle bir açılıyor ki hayvani bir öfke gösterisini yutuyorum. "Eşyalarımı paylaşma sanatında hiçbir zaman olarak ustalaşamadım, bu yüzden evet, bu iki şeyden hangisini kastettiğin önemli."

Leğen kemiğime doğru sürüklenen sıcaklıkla tüm gücümle savaşıyorum. Kazağımın kumaşının arasından tenime dokunuşunun çıplak damgasını hissediyorum. "Özgür irade denen harika bir şey var, istediğim her şeye ve her kime evet ya da hayır dememi sağlıyor."

"Soruya cevap ver Keely. Başka birini mi beceriyorsun?"

Tüm kalbimle olumlu cevap verebilmeyi diliyorum. Ama dudaklarımdan dökülen *lanet* olası *işine bak* cümlesi bile ondan yayılan tehlikeli titreşimler karşısında titreyerek ölüyor.

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki bir boğaz sesi duyuldu. "Affedersiniz, efendim-"

"Git buradan!" Mason hırlıyor, bakışları bir kez olsun yüzümden ayrılmıyor.

Kabalığının derinliği karşısında nefesim kesiliyor ve başımı çevirdiğimde mürettebatın merdivenlerden aşağıya doğru hızla indiğini görüyorum.

"Personelle böyle konuşamazsın
Bu!"

Çenemi avucunun içine alıyor ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorluyor. "Keely," diye adımı karnıma doğru fırlayan bir gürültüyle söylüyor.

"Tanrım! Hayır, şu anda kimseyi becermiyorum. Ama yapamam. yakın zamanda değişmeyeceğine söz veriyorum." Kendimi onun kollarından zorla çekiyorum ve o da beni bırakıyor.

"Aklınızda belirli biri var mı?" diye ipek gibi soruyor.

"Neden?" Bu konuşmanın gidişatına şaşırılmış bir şekilde geri atıyorum.

"Böylece size yaklaşmadan talihsiz sonla karşılaşmalarını sağlayabilirim."

Normalde böyle bir ifade, tehdidi ve ısırtığı ortadan kaldırmaya yönelik bir gülümseme ya da neşeyle . Mason Sinclair bu sözleri gözlerimin açılmasına neden olan ölümcül bir açık sözlülükle söylüyor. "Son zamanlarda bir kayanın altından mı çıktın?"

"Evet," diye cevap veriyor, yine o donuk bakışıyla. "Son dört yılın çoğunu Amazon'da, dünyanın geri kalanından kopuk bir kabileyle geçirdim. medeniyet."

Ağzım açık kaldı. "Sen... ciddi misin?"

Kirpikleri yavaşça göz kırparak aşağı iniyor. "Neden böyle bir konuda yalan söyleyeyim ki?"

Beni bombardımana tutan çelişkili mesajları temizlemek için başımı sallıyorum. "Ne olursa olsun, kim olduğun düşünüldüğünde kabalığın için hiçbir mazeret yok." Kaşları kalkıyor ve dudaklarımı büzüyorum. "Evet, tam olarak kim olduğunu biliyorum. Seni Google'da arattım. Bugünlerde insanlar bunu yapıyor. Aslında, tanıştığınız bir kişiyi ilk fırsatta Google'da aratmamak hakaret sayılıyor."

Ağzı seğiriyor. "Not aldım. Ama seninle ilgili beni ilgilendiren gerçekler internette olmayacak. Tabii çok yaramaz bir kız olmadıysan," diyor.

Tanrım. Bu adamla ilgili kızgınlığımın nerede bitip heyecanımın nerede başladığına karar veremiyorum. Tek bildiğim ondan uzaklaşmam gerektiği. Hemen. Aklımı kaybetmeden önce. Ya da kendimi bu sert duvara atmadan önce.

Bakışlarımı söz konusu bedenden çekip etrafıma baktığımda, biz ancak kibarca sözlü ilişki olarak adlandırılabilen bir şeyle meşgulken, güneşin battığını ve diğer teknelerde ve marina boyunca ışıkların yandığını görüyorum.

"Bu yatın kaptanını bulmaya gidiyorum. Siz pek istekli görünmediğiniz için eminim o bana bir tur attıracaktır."

Aceleyle çantamı bıraktığım kanepeye gidiyor ve kim bilir nereye çıkan merdivenlere yöneliyorum. Merdivenlere yaklaştığımda arkamda onu duyuyorum.

"Sana turunu vereceğim. Ama unutmayın ki beni sizinle bu gereksiz dansa zorladığınız her saat, ceza tahtanızda geçirdiğim bir saat daha demek."

Ayaklarım geniş bir koridorda masif ahşap zeminde tıkırdarken heyecandan titrediğimi gizliyor ve sesime sıkılmış bir ton katıyorum. "Vazgeç artık Mason. Tanıştığın her kadın sana tapınmak için ayaklarına kapanacak diye bir şey yok."

Koridor dört kavşağa ayrıldığında duruyorum. Şimdiye kadar olanlardan sonra, bunun bir tür uğursuzluk işareti olduğunu hissediyorum.

Mason arkamda duruyor. Vücudundan yayılan sıcaklık beni sararken, nefesi başımın tepesini okşuyor. Vücudumdaki her bir hücre, sanki bu an adımlarımı asla geri alamayacağım önemli bir anmış gibi, kaplayan uğursuz his karşısında hazır ola geçiyor.

Parmakları kollarımda gezinmeden bir saniye önce dokunuşunu hissediyorum, kaçıramayacağı derin bir ürperti uyandırıyor. "Hayır. Ama *sen* öylesin. Kaderinde düşmek var

ve orada kal. Bunu istediğim için değil, hoşuna gideceği için. Ve çünkü başka bir yerde olmak istemeyeceksin. Sana söz veriyorum Keely."

Bölüm 8

mason

Parmaklarım iç bileklerinin narin derisinin üzerinde ve bir başka titremeye karşı kendini sertleştirdiğini hissedebiliyorum. Ona zahmet etmemesini söylemek istiyorum. Vücudunun tepkisini onun sandığından çok daha iyi biliyorum zaten. Ama tereddüt ediyorum.

Kimin için tereddüt ettiğimden bile emin değilim. O, umutsuzca saklamaya çalıştığı ürkekliği için. Ya da ben, geçmemem gerektiğini bildiğim ama okşamaktan ve oynamaktan kendimi alamadığım çizgi için. Güvertede söylediği şey doğrudu. Neredeyse her şey. Onu hızlıca götürmeye niyetim yok. Montauk'ta arabanın üstünde bunu zaten yaptım. Ve her ne kadar içimdeki ihtiyaç hızlı, dal kıran bir serbest bırakma talep etse de, bu şekilde olmayacak.

Onunla değil.

Eğer onu alırsam.

İlk tanıştığımızda onunla oyun oynamayacağımı söylemiştim. Ve hala da oynamıyorum.

Ama işin aslı şu ki, hâlâ Hani'ye telefon açmadım; üzerimdeki şeytani baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadım. Kendimle, dikkatli olmazsam dumanı tüten bir bok fırtınasına dönüşebilecek tehlikeli bir tavuk oyunu oynuyorum. Bunu biliyorum. Yine de Zach'in beni bu projeye ikna etmesine izin verdim, beni burada nefret ettiğim bir ortamda tutacağını çok iyi biliyordum. Daha da nefret ettiğim insanlarla birlikte.

Ama önümdeki bu kadın değil.

Onu küçümsemiyorum. Onun tarafından zorlanıyorum. Yoğun hayranlığım, ona muhtemelen herhangi bir ülkedeki herhangi bir yasaya aykırı olacak şeyler yapmak istememe yetiyor.

"Söylediklerime cevap verecek misin?" Nabzının karanlık bir memnuniyetle fark ederek soruyorum.

"Hayır. Kandırılmış küçük baloncuğunda var olmana izin vermeye karar verdim."

Onun alaycı ses tonuna neredeyse gülümseyeceğim. Beni büyüleyen bir şekilde aykırı biri. Başka bir zaman olsa, parça parça ayırmayı ve tam istediğim gibi yeniden inşa etmeyi çok isterdim. Bunu şimdi onunla yapmak zaman ve sabır gerektirir. Bunların ikisi de şu anda bende mevcut değil.

Şimdi. İçinde bulunduğum gerginlik, buna bir şey eklemeyi düşünmek için bile çok fazla. "Tamam, prenses. *İkimiz* için de her şey yolundaymış gibi davranmana izin vereceğim.

Şu anda hissettiklerimin hepsi kafamın içinde. Ne tarafa gitmek istiyorsun?" Parmaklarımı onun teninden isteksizce kaldırarak soruyorum.

"Bütün yatı görmeye geldim, bu yüzden hangi yönden başladığımızın bir önemi yok, değil mi? Ve lütfen bana prenses deme."

Yanına yaklaşıyorum ve yüzüme bakabilmek için başını eğmek zorunda kalıyor. Bakışlarım onun savunmasız boynunda ve boğazında atan nabzında geziniyor ve itiraf etmeliyim ki bu görüntü sağlıklı olandan biraz daha fazla hoşuma gidiyor. "Neden olmasın?"

Güzel yeşil gözleri, kirpikleri aşağıya inmeden önce gölgelenerek ifadesini benden gizliyor. "Çünkü ben bir prenesten olabildiğince uzağım."

Başka biri olsa, bu ifadenin ilgimi çekmeye yönelik nazik bir girişim olduğuna inanırdım. Ondan, bunu gerçekten kastettiğine inanıyorum. Tıpkı onu kendini buz gibi bir suya atmaya iten şeyden kaynaklandığına inandığım gibi. İki hafta önce denizde.

İçimden omuz silkiyorum. Hiçbir zaman evcil hayvan isimleri takan biri olmadım. Yine de, düşünmeme izin verirsem, bana bir sokak kedisini hatırlatıyor - tüm pençeler, keskin dişler ve sadece okşanmak için can atan savunmasız karın altı.

Hiçbir şey yapmak istemediğim kırılganlık bu. Onun zayıflıklarını bilmek istemiyorum. Onları istismar etmenin cazibesi çok büyük olacaktır. Zayıflıkları kendi lehime çevirme konusundaki ince ve sinsî yeteneğim, on bir yaşımdayken annemin bana canavar demesinin sebebiydi.

Babamın on sekizinci yaş günümde krallığının anahtarlarını bana vermesinin, sırtımı sıvazlamasının ve yirmi beş yaşına geldiğimde aile servetini dört katına çıkardığımda dehama kadeh kaldırmasının nedeni buydu.

Cassie'nin yörüngeme girdiği anda kolay hedef olmasının nedeni buydu. Hiç şansı yoktu.

Cassie'nin düşünceleri ihtiyacım olan zihin açıklığını sağlıyor. ", " diyorum Keely'ye.

Göz kapakları kalkmaya başlıyor ve en ufak bir ilgi beni yanlış yöne sevk edeceğini bildiğim için arkamı dönüyorum. Eğlence salonlarından uzaktaki ilk liman koridoruna doğru ilerliyorum.

İlk odaya giriyorum ve onun içeri girmesine izin veriyorum. O yanımdan geçerken parfümünün kokusunu alıyorum ve açgözlü, hasta bir aptal gibi onu içime çekme ihtiyacı duyuyorum, her ne kadar tam olarak öyle olsam da.

Bu kadarı size asla yetmiyor, mi? Almak, almak ve hiçbir şey kalmayana kadar almaya devam etmek zorundasınız! Sen nesin biliyor musun? Sen lanet olası bir ŞEYTANSIN!

Cassie'nin sesini duymazdan gelip gözümü Keely'den ayırmıyorum.

Arenayı andıran sinemada yürürken koltukların ve pelüş döşemelere iliştirilmiş yetişkin aksesuarlarının her bir ayrıntısını inceliyor. Bir tane alıyor ve bana bakmadan önce düğmeleri inceliyor.

"Oturma alanlarında gizlilik ayarları yok mu?" diye soruyor. "Ne var ki?"

Bu odada olmanın heyecanının bir parçası da teşhircilik?"

Oda çok karanlık ve o çok uzakta olduğu için benim Yanıt renginin açılmasına neden oluyor ama omuz silktiğini görüyorum. "Indigo jet planlarından birkaçını görmüştüm. Sadece buradaki müşterilere de aynı seçeneklerin sunulacağını düşünmüştüm."

"Bu tekneyi Zach tasarlamadı. Ben tasarladım."

Başını kaldırdı. "Siz mi? Ben sadece yetişkin eğlence alanlarını yenilediğinizi sanıyordum. İlk tasarımdan hatırladığım kadarıyla bu sinema zaten buradaydı."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu teknenin sahibi olduğum zamandan beri öyleydi."

Ağzı, ona doğru hareket etmemek için dizlerimi kilitlememe ve kendimi o gür dudaklarla yeniden tanıştırmama neden olan o sevimli şekilde açılıyor. "Bu teknenin sahibi *sen misin?*"

Cevap vermiyorum. Kim olduğumu biliyor. Ya da en azından benim hakkımda yeterince şey bildiğini düşünüyor. Bilmediği şey ise geçmişimin yaklaşık yüzde seksenini bilinen ve bilinmeyen tüm veri tabanlarından acımasızca sildiğim. Şimdiye kadar maruz kaldığı her şey, dedikoducu fahişelerin müstehcen bulduğu internet tüyolarından ibaretti.

Acımasız bir gülümsemeyi gizliyorum.

Eğer gerçeği *bilselerdi*... eğer gerçeği bilseydi, burada durup ellerini kadife minderin üzerinde sanki onu becermek istiyormuş gibi gezdirmezdi.

"Burada işimiz bitti mi?" Sertçe soruyorum. Ellerinin koltuğun üzerinde bu şekilde hareket etmesini izlemek beni biraz delirtiyor. Ve benim dünyamda biraz delirmek, çoğu insanın ölçtüğü gibi bir şey değil.

Bir an bana bakıyor ve sesimdeki bir şeyin onu şaşırttığını anlıyorum. Bu tehlike işaretine kulak verip vermemeyi tartışıyor, sonra birkaç not almak için mini tabletini çıkarıyor. "Burada işim bitti." Tableti fırlattı.

Kelimeleri seksi ve hızlı bir şekilde söyleyince sikim yeniden dikkat kesildi.

Onu yan odaya götürüyorum. Kapıda duruyor ve tabletine bakarken yüzünde şaşkın bir ifadeyle içeri bakıyor. "Burası hangi oda? Zach'in bana gönderdiği planda yok."

"Hayır, bu yeni bir eklenti. Aslında birçoğundan biri." Kaşlarını çatı. "Neden bana bundan bahsedilmedi?"

"Size ne söylendiği ya da söylenmediği beni ilgilendirmez. Buranın ne olduğuna gelince," Dönüp bir düğmeye basıyorum. Oda sert bir ışıkla dolunca biraz irkildi. Ortam anahtarını sıcak bir çivit rengine ayarlıyorum ve başka bir düğmeye basıyorum. Tavandan, iki gün önce sonradan eklediğim hafif köpüklü bir sis yağmaya başlıyor. İlk sis bulutu yüzüne değdiğinde yumuşak bir nefesle ağzı açık kalıyor. Yarattığım şeyin tadına bakmak için dili dışarı fırlarken tepkisini izliyorum.

Gözleri açılıyor. "Vay canına, tadı... inanılmaz. Bekle, zehirli falan değil, değil mi?"

"Hayır, zehirli değil ve aşırı dozda ama zamanlayıcıya ayarlı."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Çünkü bağımlılık yapabilir."

Yüzüne boğucu bir gülümseme yayılıyor ve dudaklarındaki buğuyu biraz daha yalıyor. "Söyleyeceğim! Tam olarak nedir bu?"

Tepkisini görmek için yüzüne bakıyorum ve "Bu bir Afrodizyak Duşu" diye cevap veriyorum.

"Siktir!" Spreyden fırladı ve bana ters ters baktı. "Beni o boka batırmadan önce bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"İki saniye önce bunun inanılmaz olduğunu düşünüyordun." Yanaklarındaki rengi ve genişlemiş göz bebeklerini inceliyorum ve sikim götünün derinliklerindeyken ve ellerim boğazına dolanmışken ne kadar kızaracağını merak ediyorum.

"Siktir et. Bana söylemeliydin."

Bana doğru yöneldi ve ben de elimi kapı aralığından geçirip onu çerçeveye sıkıştırma isteğimi dizginledim, böylece amını en son tattığım zamanki kadar ıslak olup olmadığını test edebilecektim. O gün o kadar hızlı ıslanmıştı ki, daha sonra bunun gerçek mi yoksa hayal gücümün bir şansı mı olduğunu merak etmiştim.

Her neyse, çekip gitmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Ona olan saplantımın endişe verici boyutlara ulaştığını hissediyorum. Ve bu beni korkutuyor. Çünkü medeni olmayan dış görünüşümün altında ne yattığını bildiğini sanıyor.

Ama gerçekten, hiçbir fikri yok. Ve öğrendiğinde altındakinden hoşlanmayacağını garanti edebilirim.

"Keely," ses tonum ona anlaşmamızı hatırlatıyor.

Daha sert bakıyor ve onun sınırlarını test etme dürtüsü işliyor. "Bana bu tonda konuşma. Küfür etmememi istiyorsun, o zaman söyle bana Neyin içine girdiğimi önceden bilmeliyim. En azından düğmelere basmadan önce ne yaptığınızı söyleyin. Yoksa anlaşma iptal olur." Çantasını kolunun altına sıkıştırıyor ve buğudan kurtulmak için elini cildine sürüyor.

"Peki," diye cevap veriyorum. "O zaman sanırım sana afrodizyağın deriye kez gömüldüğünde etkisinin dört saat boyunca geçmediğini söylemeliyim?"

Gözleri şişti. "Ne? Ciddi misin sen?"

"İcatlarım hakkında şaka yapmam."

"İcatlarınız. Yani bunu siz mi tasarladınız? Ben ..." Sözleri azalıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bir ne?"

Başını eğiyor ve sarı saçlarının telleri boynunu ve göğüs dekoltesini okşuyor. Bakışlarımı kaçırma zahmetine bile girmiyorum. güzel göğüsleri var. Ellerim ve ağzım dokunmak ve tatmak için kaşınıyor. Sessizliğini koruduğunda bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum. Gözlerindeki ifade biraz değişmiş ve afrodizyağın etkilerinin artık kan dolaşımında olduğunu biliyorum.

Hiçbir zaman zorla seks yapmadım, ama Tanrım, gözlerindeki *Sik Beni* bakışı, dilediğim gibi yapmak için benim olmasını dilememe neden oluyor. Ve ben bu kadınla çok ama çok şey diliyorum.

Başını sallıyor. "Bu... umm... internetteki biyografinizde hedge fon şirketi S3'ün CEO'su olduğunuz yazıyor."

"Evet, bu doğru. Ama aynı zamanda birkaç başka şeyim daha var."

Ağzının bir köşesi kalkıyor ve omzunun üzerinden dağılmakta olan sise bakıyor. "Belli ki bir afrodizyak mucidi. Afrodizyak mucidi olmayı nereden öğreniyorsun ki?" Onu çekiyor

ateşimi yükselten yavaş ve seksi bir hareketle omuzlarından sarıyor.

"Sana söyleyebilirim ama o zaman seni becermek zorunda kalırım. Ve sen bunu istemezsin, değil mi Keely?"

Ağzı sıkışıyor. "Bu hiç komik bile değil. Ve bu, cinsel taciz davası ile tokatlanmanıza neden olabilecek türden bir şey."

Doğruluyorum. "Ama ben senin işverenin değilim. Birlikte çalışmıyoruz bile. Ben sadece tur rehberinizim. Devam edelim mi?"

Başını sallamadan önce birkaç saniye daha bana bakıyor. Onu yan odaya götürüyorum.

"Bu oldukça açıklayıcı."

Sanki çok sayıdaki kırbaç ve kırbaçtan birinin her an kendisine saldırmasını bekliyormuş gibi temkinli bir şekilde şaplak odasına bakıyor. Gülümsememi dizginliyorum ve tabletindeki bir listeyi kontrol ederek odada dolaşmasını izliyorum.

"Listemde sekiz alet var. Burada dokuz kişi var," diye kızgın bir ifadeyle tersliyor. "Müşterilere etkinlik sayfalarını e-posta ile göndermeye başlayamam. Benim haberim olmadan bir şeyler eklenecek ve çıkarılacak." "Son

ilaveyi bu sabah uçakla getirttim."

"Hangisi?"

"Bu." Onu siyah ve kadife çivit mavisi ayaklı bir bölmeye götürüyorum. İçeride üstte iki yatay çubuk ve onlardan sarkan bağlar var. Her şeyi incelerken yüzünü izliyorum.

"Bunun banktan ve yataktan ne farkı var?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Kendin şahit olana kadar bir anlam ifade etmeyecek. Benim kobayım olmak ister misin?"

Gözlerini deviriyor. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Verdiği cevaba rağmen, gözlerindeki ilgi ve boğazında tam olarak normale dönmeyen tedirgin nabız açıkça görülebiliyor.

İlgisinin gerçek seviyesini test etmeye karar verdim. "Yarın test . Uğrayın ve kendiniz görün."

Bakışları benimkilerle birleşiyor. "Test mi ? ?"

Meraktan başka bir şey olmadığını düşündüğünden emin olduğum sesindeki sinirli notaya bir gülümseme gizliyorum. Ne olduğunu anladım. Keely Benson bölgecidir. Kendisinin bile farkında olmadığından emin olduğum bir derinlikte sahiplenici.

"Öğle yemeğinden sonra uğra. Kendin gör."

Bu şekilde bırakarak güverte turumuzu bitiriyoruz. İnşaat ekibinin restoran, bar ve havuz alanlarına son rötuşları yaptığı orta güverteyi atlayıp aşağıdaki güverteye yöneliyoruz.

"Peki, neden bir seks teknesine sahip olma ihtiyacı duyuyorsun?" diye soruyor, yine o hazırlıksız şekilde, cevabımı önemsemediği gibi yanlış bir ima veriyor.

"Kırmızı kanlı bir erkek neden bir taneye ihtiyaç duyar ki?"

"Aklıma iki şey geliyor. Ya seks manyağsın ya da penis uzatıcıya ihtiyacın var?"

Gülümsüyorum. "Eğer bir seks manyağı bunu itiraf etmezdim, değil mi? Bunun bir penis uzatıcı olduğuna, kendiniz karar vermek için benimkinin boyutunu görmek istiyorsanız, sadece sormanız yeterli."

Gözleri anında kasıklarına düşüyor, neredeyse bir refleks eylemi. Vücudum onun ifadesindeki açlık parıltısına karşılık veriyor ve içimde hareket eden güçlü uyarılmaya karşı dişlerimi sıkıyorum.

Onun etrafında olmak şu anda Montauk'ta olduğundan daha kötü ve o zaman da oldukça berbattı. Telefonumun varlığı bana bundan bir çıkış yolum olduğunu hatırlatıyor. Hani'ye bir telefon ve her şey yeniden yoluna girecek. Yarın bana iki kız gönderecek ama bu farklı. Onlar sadece yatlardaki birkaç seks aletine yaptığım çeşitli eklemeler için test denekleridir. Yarattığım her şey gibi, tamamen test edildiğinden emin olmalıyım. halka açıklamadan önce.

Onları rutinler boyunca götürme düşüncesiyle kanım damarlarımda biraz daha hızlı akıyor. Bastırılmış hayal kırıklıklarımın bir kısmını hafifletecekti, ama her zamanki on iki saatlik seansları için sınırimi tekrar kontrol altına almam gerekiyor.

Elim telefonumu çıkarmak için kaşınıyor ama kendimi uyuşturmak için o son adımı atmak istediğim her seferinde olduğu gibi tereddüt ediyorum. Beynimin sorunumu uzun zaman önce çözmüş olan kısmı bunun bir başka cezalandırma biçimi, günahlarım için kendi kendimi kırbaçlamanın bir başka biçimi olduğunu biliyor.

Öfke ve acımın masum bir seyirciye sıçrayacağını bilmeseydim, bu cehennemde yaşamaya devam ederdim.

Bunu hak etmeyen biri. Keely gibi biri.

Odaklandığımda onu kendi telefonuna cevap verirken buluyorum. "Tam zamanında aradın," diye tersliyor ama sesinde bir şefkat notası yakalıyorum.

Sevgi, başımı eğip dinlememe neden olan artık yabancı bir duygu, sesi uzun zaman önce sistemimden cezalandırılmış bir kavram.

Bana bir bakış fırlattı. "Evet, çok geç, B. Kendini çoktan üzerime saldı." Durdu ve dinledi. "İyi. Her neyse. Kocana söyle, bir daha benimle bir projede çalışması için arkadaşlarından birini işe aldığında bana haber versin. Sürprizleri sevmem." Gözlerini deviriyor

Bethany ne derse desin. "Hayır kardeşim, dalkavukluk ikinizi de hiçbir yere götürmez. Şimdi beni işime bırak ve Jeigerhamster'ı beslemeyi unutma," diye tersliyor, sonra bakışları yumuşuyor. "Evet, ben de. Güle güle."

Koridorda bana katıldı ve bir dakika kadar yürüdükten sonra "Evcil hayvanına Jeigerhamster adını vermişsin" dedim.

Isırmadan önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor. " et. Alay edersen, ölürsün."

"Ve sen de kendimi senin üzerine saldığımı mı düşünüyorsun?"

Bana ters ters bakıyor. "Öyle değil mi? Bu proje üzerinde çalıştığımı biliyordun, değil mi?"

"Evet."

"Montauk'ta olanlardan sonra, izin isteyeceğinizi ya da en azından programlarımızın çakışmadığından emin olacağınızı düşünmüştüm?"

Omuz silkiyorum. "Neden omuz silkeyim ki?"

"O arabada çıldırdığını ve ikimizi de öldürmeye çalıştığını görmem umurunda değil mi?"

"Ne düşündüğün gerçekten umurumda değil. Birinin hayatına son vermenin daha etkili yolları da var. Bir ağaca kafa üstü çarpmak anında öleceğinizi garanti etmez. Bir ya da iki çizikten başka bir şey olmayabilir. Ya da kısmi felç. Eğer ölümün kesin ve geri döndürülemez olmasını istiyorsanız daha verimli yollar."

Sertçe nefes alıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Gözlerinde tedirginlik beliriyor. "Bu konu hakkında çok düşünmüş gibisin," diyor.

Acaba ona gerçeği mi söylesem? Brooklyn'li bu sert kız, kalbimi kirleten ve kâbuslarıma musallat olan kötülükle başa çıkabilecek donanıma sahip mi?

"Diğer şeylerin yanı sıra ben bir mucit ve mimarım. Yenilik yapmak için nasıl dejenere olacağımı bilmeliyim."

"Ve buna nasıl öldürüleceğini öğrenmek de dahil mi?" Sesi, itiraf etmek istemediği hastalıklı bir merakla titriyor -benim çok iyi anladığım bir merak.

"Bunun cevabını bilmek istediğine emin misin, Keely?" Alay ediyorum.

Kendini toparlamadan önce bir süre bana bakıyor. "Eğer entrika ve gizem havanı arttırmaya çalışıyorsan, kendine sakla. Ucubeler ve tuhaf tipler için piyasada değilim."

"Piyasada ne ?" . "İçini parçalayan o ağrıyı hafifletmek için hızlı bir sevişme mi?"

Boynundan bir kızarıklık yükselir. "Götlük yapma. Benim cinsel ihtiyaçlarım seni ilgilendirmez."

"Yani bu konuda hiçbir şey yapmadınız mı?"

"Seninkiyle ilgili bir şey yaptın mı?" diye soruyor bana.

"Henüz değil." Bakışlarını karşılıyorum, ona korkunç açlığımı gösteriyorum ve bir sonraki nefesine eşlik eden hafif bir ürperti ile ödüllendiriliyorum.

," diye mırıldanıyor arkasını dönmeden önce.

Bakışları önündeki çift kapının üzerindeki tabelaya takılıyor ve çarparak duruyor.

Indigo Swinger.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben daha da ikna oluyorum ki, kirli ağız ve agresif dış görünüşüne rağmen, Keely Benson iddia ettiği gibi bir siren değil. Kabul, o hala bir seks bombası. Biri olabilir Dikkatli olmazsam ellerimde patlayacak. Yine de, heyecanın arttığını ve kanımda yarıştığını hissediyorum.

"Bu yeni bir ekleme mi?" diye soruyor tabelayı göstererek.

"Hayır."

Hızla aldığı nefes burun deliklerini titretiyor ve o anda tek yapmak istediğim onu ele geçirmek.

"Vay canına. Tamam." Omuzlarını düzeltmeden önce bir an için kaybolmuş gibi görünüyor. "Sanırım burada görmem gereken her şeyi gördüm. Şimdi üst güverteyi görmek istiyorum."

gergin atmosfer yokmuş gibi davranarak turumuza devam ediyoruz. Geçen her dakikada, tenine sinen o seksi kokuyu her içime çektiğimde, onu en yakın yere yatırmak istiyorum.

ve içimdeki delice ihtiyacı dindirmek için.

Turu bitirdiğimizde, kararımı vermiş . Sonuçlarını siktir et.

Bana güvenli seçeneği seçmemi ve Hani'yi aramamı söyleyen mantığın sesini siktir et. Başka hiçbir kadın için böyle bir açlık hissetmemiştim.

Onu içimde yaşayan canavara maruz bırakma riskini göze alıp almadığıma bakmaksızın, onu otele olan gemiye kadar eşlik ettiğimde, kaçınılmaz olana boyun eğiyorum.

Keely Benson benim olacak.

Bölüm 9

Keely

Otel odama döndüğümde kendimi sakinleşemeyecek kadar gergin hissediyorum.

Siktiğimin Mason Sinclair'i zihnime yerleşti. Ona neden bu kadar hayran olduğumu . Kısmen ucube, kısmen dahi, kısmen de olası bir sosyopat. Son kısımdan tam olarak emin değilim ama ondaki bir şey gözler beni çok korkutuyor. Bu projeden çekip gitmeme yetecek kadar değil. Ya da ondan kaçmayı düşünmeme bile.

Tam tersine. Ona, büyük bir T ile beladan başka bir şey ifade etmeyen tek bir hastalıklı cazibe ile .

Mason'a karşı hissettiklerimi tarif etmeye çok az yaklaşabilen tek şey, altı yıl önce başka bir adama karşı hissettiklerim. Ve bak o nasıl bitti?

Balkonumda durup Indigo Lounge yatının zarif, kusursuz hatlarına bakarken serin akşam titriyorum. O da orada mı?

Nerede kaldığını söylemiş miydi? Ölüm ve öldürme hakkındaki o gergin konuşmamızdan sonrasını zar zor hatırlıyorum. Bunu söyleme şeklindeki bir şey vücudumdaki her sinirin geri tepmesine neden olmuştu. Ama aynı zamanda, inanamayacağım kadar büyülenmişim, Mason Sinclair'in derisinin altına dalma ve tüm karanlık sırlarını keşfetme dürtüsü aramızda yaşayan bir şeydi.

O da bana aynısını yapmak istemişti. Bunu anlayabiliyordum.

Tıpkı beni becermek istediğini söyleyebildiğim gibi. Ve sadece şipşak bir şekilde de değil. Bu da beni açıklayamadığım bir şekilde heyecanlandırıyor. Heyecanlanmamalıyım. Birinin bana hükmetmesi fikrinden nefret etmeliyim. Ama tek düşünebildiğim, Montauk'ta arabasının üstünde bana takımyıldızını ezbere okuttuğunda uyandırdığı his. O zaman bana verdiği rahatlama bu dünyanın dışındaydı.

Tekrar serbest kalmak istiyorum.

Yüzeyin altında yatanlara dair içgörüyle birlikte. "Tanrı aşkına Keely," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bazen meraklı zihnimden nefret ediyorum. Bu bana iyi maaşlı bir iş ve memnun olduğum ortalamanın üzerinde bir yaşam kazandırdı. Ama böyle zamanlarda, kendi halime bırakmam gerektiğini bildiğim halde beynim beni sürekli keşfetmeye zorladığında, dersimi alıp almayacağımı merak ediyorum.

Çünkü belli ki altı yıl önceki o üç üzücü gün yeterince iyi bir iş çıkarmamış.

Manzaradan uzaklaşıp şalımı daha sıkı sarıyorum ve süite dönüyorum. Oda servisi sipariş ediyorum, yemek yiyorum ve ESPN'de hiç ilgimi çekmeyen bir maça karar vermeden önce kanallarda geziniyorum. Dizüstü bilgisayarımı ve birkaç saat çalışmayı düşünün.

Onun yerine, kendimi Mason'ı tekrar Google'da ararken buldum. Bu sefer, geçmişini okumak için zaman ayırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Hayatının blokları gözden kaçmış.

Yirmi ikinci ve yirmi dördüncü doğum günleri arasındaki yaşlar ve yine yirmi yedinci doğum günü gibi. Yirmi yedi yaşından itibaren hayatının detayları daha da kabataslak bir hal alıyor. Sayfalar ve sayfalar onun hayırseverliğine adanmıştır.

eylemler ve yenilikçi icatlar. Ancak aşağıdaki durumlarda hayır kurumlarına bağış yapmak kolaydır

sizin adınıza ilgilenen bir şirket aracınız var. Mason'ın kendi şirketi S3 olmasına rağmen son birkaç yıldır neredeyse hiçbir şey yok, iş sektöründeki şaşırtıcı büyümesini sürdürüyor ve ABD'de ve denizaşırı ülkelerde beş binden fazla kişiye istihdam sağlıyor.

Kaşlarım çatıldı. Mason münzevi biri değil, en azından Bethany ve Zach'in nişan partisinde gördüğüm kadarıyla. Yani onu geçmişini bastırmaya iten her neyse, toplumdan zorla geri çekilmekle bir ilgisi yok.

Nereden biliyorsun?

Adamı rasyonalize etmeye ve insanlaştırmaya çalıştığımı fark ediyorum ve sabırsızca dizüstü bilgisayarı kapatıyorum. Onun karanlık bir sır sakladığını iliklerime kadar biliyorum. Karanlık, hükmedici Neandertal ucubesini ve seksi dahi kısmını . Ama aynı zamanda bir sosyopatsa, onu daha iyi tanıyana kadar bunu öğrenemeyeceğim.

Düşündüğüm şeyin tam olarak bu olduğu fikri beni ayağa kaldırıyor ve yatak odasına gönderiyor. Kâhyanın gömme dolaba astığı giysileri karıştırırken, siyah payetli ince bir elbise ve her zaman modumu yükselten favori gümüş platform ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Bugün Cuma gecesi ve ben dünyanın en seksi, en zengin şehirlerinden birindeyim. Karşıma çıkan ilk erkekle yatmak için pazarda olmayabilirim - bir şekilde aylardır süren kurak dönemimi olabildiğince çabuk sona erdirme fikri

mümkün artık her düşüncemi iyi vakit geçirmemem için bir neden yok.

İhtiyacımın artık acil olmadığını, çünkü artık gerçek hafifleme kaynağını - Mason Sinclair'i- bulduğunu, arayışının sona erdiğini söyleyerek benimle alay eden sesi eziyorum.

Her neyse.

Ta ki ben rahatlık pusulamın nereye yerleşmek istediğine karar verene kadar. adama gelirse, kalçalarımı sıkıca kapalı tutacağım ve süper kirli düşüncelerimi kafamda sıkıca tutacağım.

Hatta aynı odada olduğumuzda aklımın başımda kalması için gereken , onun yanında f-bombaları atmayı bile bırakmaya hazırım.

Ne kadar çok teslim olmayı düşündüğümü fark ettiğimde iç çekiyorum. O yanımda değilken bile hareketlerim onun tarafından ne kadar yönlendiriliyor gibi görünüyor.

Onu düşünmeden duramadığım için sabırsızlanıyorum, bornozumu bırakıyorum ve siyah elbiseyi giydim. Hemen, kaderimi biraz daha kontrol ettiğimi hissettim.

Hayali saçmalıkları kes, Keely. Kaderinin kontrolü her zaman sendeydi.

Her zaman değil.

Zihnim dizüstü bilgisayarımda bekleyen e-postaya kayarken donup kalıyorum. İlk e-postada sadece sekiz rakam vardı. Bir tarih oluşturan sekiz basit sayı.

02. 21. 2009.

Hafızama sonsuza dek kazınan üç tarihten biriydi. Kendimi e-postanın spam olduğuna ikna ettim ve sildim.

İkinci e-posta beni öyle olmadığına ikna etmişti.

02. 22. 2009.

Ama bu sefer sadece o tarih değildi. İkinci e-posta bir resimle birlikte gelmişti. Sıradan bir okuyucu için tarih ve zindana benzer bir odanın resmi hiçbir şey ifade etmezdi. Birlikte, geçmişimden biri olduğundan hiç şüphem yok.

Bu malikâne ve onun yeraltı odalarından oluşan labirenti, son altı yıldır kâbuslarımda büyük ve tehditkâr bir şekilde yer alıyor. Gönderenin neden bana bu konuda işkence etmek istediğini henüz çözebilmiş değilim. Ama ben tehdidin gerçek olduğunu biliyorum. Tıpkı yakında üçüncü ve son tarihle bir e-posta daha alacağımı bildiğim gibi.

Kalbim çılgınca çarpıyor ve beni ele geçirmekle tehdit eden dehşet içinde nefes almak için kendimi zorluyorum. Zihnim her ne kadar yüzleşmem için bana bağırırsa da

Tehlike, net bir talebim olmadan hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Ancak o zaman bir eylem planı oluşturabilirim. Polisin dahil olmadığı bir plan. Çünkü onları dahil etmek, yaptığım şeyin tüm mide bulandırıcı gerçeğini ifşa etmek anlamına gelir. Ve bunu yapmamın imkanı yok.

Tek yapabileceğim beklemek.

Herkesin sandığı kızmışım davranmaya devam edeceğim. Hayatı yükseklerde uçan bir iş, partiler ve ara sıra seks maceralarından oluşan sonsuz bir karnaval olan kız. Altı uzun yıl boyunca bu maskeyi taktım, en iyi arkadaşım Bethany'ye bile altındakinin bir ipucunu göstermedim.

Yalnız uyumaktan korktuğum geceleri ya da en karanlık anlarımda gördüğüm kâbusları bilse beni kurtarmak için elinden geleni yapacağından bir an bile şüphe duymuyorum.

Ama ona söylemememin bir nedeni var.

Kurtarılmaya değer olduğumu düşünmüyorum.

O hafta sonu olanlar yeterince korkunçtu. Daha sonra yaptığım şey affedilemezdi.

Hiçbir şey ve hiç kimse beni temizleyemeyecek.

###

Jimmy'z'e saat onda varıyorum ve fedaiye bir gülümseme gösteriyorum.

Yıllardır çalıştığım bir gülümseme *bu - seksi olduğumu, dünyanı sallayabileceğimi, bu yüzden bana istediğimi vermemenin aptallık olacağını* söyleyen bir gülümseme.

Cevap gülümsemesi anında, tavrı erteleyici ve elimde tuttuğum VIP kartını göstermeme gerek yok.

Cinselliğimi bir araç olarak kullanmaya tam olarak ne zaman karar verdiğimden emin değilim. Bilgim ya da rızam olmadan üzerime sinmiş bir özellik, ancak girdiğim yolun farkına vardığımda benimsemeye karar verdiğim bir özellik. Ve şu ana kadar şeytanlarımla mücadelede en etkili araç oldu. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan kontrolü bana veriyor.

Jimmy'z'e adımımı attığım anda flaş ışıkları duyularıma saldırıyor. Gözlerimi kısıp etrafa bakıyorum. Dans pisti kıvranan vücutlardan ve terli feromon ve alkol kokusu havayı dolduruyor.

Bara doğru ilerliyorum, süregelen erkek ilgisinin farkındayım ama tekil dikkati çekecek kadar uzun süre göz teması kurmuyorum. Ben libidomun neden tek bir libidoyu seçmiş gibi görüldüğü konusunda biraz şaşkınım.

Bu yüzden barmenin dikkatini çekmek için elimi tezgâha vurduğumda sinirlenmenin ötesine geçiyorum.

Kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor. "Stoli Gold. Neat."

Genelde bir kokteylle başlar ve sert şeylere doğru yol alırım ama bu gece hem varlığı her geçen saniye daha da büyüyen e-posta yüzünden hem de Mason Sinclair'i düşünmeden edemediğim için kenardayım.

Belki de onu becerip bu işi bitirmeliyim. Belki de bu kafamda onun etrafında oluşturduğum bu aptal gizemi azaltıyor. Elbette, kocaman bir beyne sahip olması ve ellerini iyi kullanması çok tahrik edici. Bu iki özelliğe her zaman hayranlık duymuşumdur. Bu iki özellik bir adamda birleşince, bir de kaba ve görünüşü eklenince çıldırmam kaçınılmazdı.

Ayrıca o ellerin vücuduma neler yapabileceğini de ilk elden biliyorum. Bu da onun lehine bir başka büyük işaret.

Ama bir de tehlike işaretleri var. Mesafemi korumam için bana bağırırlar. Yüzeyi kazımamam için beni uyarırlar, çünkü altında bulacağım şey tarafından yok edileceğim.

Tehlike işaretlerine doğru kaymaktan kendimi alıkoyamıyorum...

Barmen içkiyi uzattı. Bir dikişte içiyorum, o da şişeyi kaldırıp anlamadığım Fransızca bir şeyler söylüyor. Yine de başımı sallıyorum ve bardağı gösteriyorum. O dolduruyor ve ben içiyorum, keskin tadın ve yanmanın boğazımdan aşağı kayıyor.

Şişeyi tekrar kaldırdığında başımı sallıyorum. Bu gece sarhoş olmayı planlıyorum ama projem için biraz keşif yapmadan ve gerekli birkaç not almadan olmaz.

Tam dönmeye başlamıştım ki biri beni dürttü.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Henri'yi görüyorum, büyüleyici sırtışı biraz fazla sert. "*Matmazel* Benson, gelebildiğinize sevindim. Sizi gözlüyordum." Sanki ağzından dökülen aksanlı İngilizceyi anlamıyormuşum gibi konuşurken el işaretleri yapıyor. "Görünüyorsun İnanılmaz!" Bakışları, hevesli köpek yavrusu gözleriyle tekrar yukarı bakmadan önce tepeden tırnağa takdir dolu bir değerlendirme yapıyor.

Hissetmekten çok uzak olduğum bir gülümsemeyi çağırıyorum. "Teşekkür ederim ve bana Keely de."

Öne doğru eğildi ve kulağıma "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" dediğinde Hugo Boss tıraş losyonu beni içine çekti.

Başımı sallıyorum. Birçok kuralımdan biri de tanımadığım bir adamın bana içki ısmarlamasına asla izin vermemektir. "Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler." Geri çekilmeyince zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum. "Ben de alt kattaki VIP küplerine bakmaya gidiyordum."

Hevesle başını sallıyor. "Ben de seninle geleceğim."

Omuz silktim. "Tabii, neden olmasın?" Onu yanımda götürmek diğer erkeklerin bana asılmasını engelleyecektir. Ayrıca, giydiği çok kalabalık deri cekete rağmen, öğleden önce olduğu gibi hala göze hoş geliyor. Ayrıca o bir Onu kullanmaya devam etmeye karar verirsem, aklımı sorunlarımdan uzaklaştırmak için mükemmel bir aday.

Elimi tutuyor ve insan kalabalığı arasında bana rehberlik ediyor. Siyah fiberglas merdivenlerden kırmızı kancalarla tutturulmuş ve iki iri yarı fedai tarafından korunan bir dizi çift kapıya çıkıyoruz. Profesyonel güreşçiler gibi yapılı, biri sarı saçlı, diğeri simsiyah.

Henri Fransızca bir şeyler geveliyor ama siyah fedai ona sıkılmış, ölü gözlerle bakıyor. Henri bana bakıyor, yakasında bir utanç kızarması beliriyor. Daha hızlı bir şekilde devam ediyor. Fedai önce bana, sonra ona bakıyor ve tek bir kelime söylüyor: "*Hayır*."

Henri'ye acıyorum ve VIP kartımı çıkarıyorum. Sarı saçlı olanın önünde salladım ve tavrı değişti. "Hoş geldiniz Bayan Benson, biz de sizi bekliyorduk."

Kapıları ayırıyorlar ve ben yürümeye başlıyorum, ancak arkamda bir itiş kakış duyunca duruyorum.

Sarı saçlı fedai Henri'yi zapt ediyor. İç çekerek adımlarımı geri alıyorum. "Sorun yok, o benimle."

"Üzgünüm, Bayan Benson. Adam yalnız gelmeniz gerektiğini söyledi." "Hangi adam?" diye sorarken ensem karıncalanıyor.

"Kendisi 10 numaralı odada. Yukarı seni ona götürmemi söyledi. Ve yanınızda başka kimsenin olmaması gerektiğini söyledi."

"mi yaptı?" Kendi kendime mırıldanıyorum. "Bunu göreceğiz." Kendi kendime bunun içimdeki kızgınlık olduğunu söylüyorum ama artan heyecanım duygularımla alay ediyor. Henri'ye, "Bunun için üzgünüm. Belki geri döndüğümde seni bulurum?" Bulamayacağım ama bu konuda şirretlik yapmaya da gerek görmüyorum.

Üzgün görünüyor ama ben arkamı dönerken hevesle başını sallıyor. İkinci fedai sol koridoru işaret ediyor ve ben yürümeye başlarken bana eşlik ediyor.

"Kendim bulabilirim."

Bana özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Üzgünüm hanımefendi, emirlerim var."
Siyah aynalı kapıların önünden geçerken, 10 numaraya ulaşana kadar altın numaraları sayarak ilerliyorum. Fokur fokur kaynıyorum. Ve Mason Sinclair öfkemin hedefi olmak üzere.

Bölüm 10

Keely

Elimi sallanan kapıya vuruyorum ve kapı Mason Sinclair'i ortaya çıkarmak için açılıyor. Kalın kaslı kollarını koltuğun üzerine açmış, bakışlarını aşağıdaki dans pistine dikmiş. Sırtı kapıya dönük olduğu için sadece başının arkasını ve omuzlarını görebiliyorum ama hemen göğüs uçlarım geriliyor ve Kukum öylesine şiddetli bir açlıkla sıkılıyor ki, üzerimde sahip olduğu zahmetsiz güç için ona derinden kızıyorum.

Ben yaklaşırken arkasını dönmüyor, ancak oda, aşağıdan gelen müzik gümbürtüsüne rağmen, girdiğimi duyacak kadar sessiz.

"Bir dahaki sefere beni çağırma ihtiyacı hissettiğinde, biraz soluklan ve serflerin ve derebeylerinin geçmişte kaldığını hatırla." Gövdesini saran siyah gömlek ve canlı siyah saçlarının arasından parıldayan ışıklar beni fazlasıyla büyülemiş olsa da sesime ısırganlık katıyorum.

Kahretsin, bu adamla ilgili her şey, bir özelliğe olan ilgimin nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını söyleyemediğim noktaya kadar tutuklayıcı.

"Zaten buraya geliyorsan bu bir çağrı mı?" diye yanıtlıyor o dumanlı sesiyle.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Öyle mi?" Sonunda başını çeviriyor ve beni tepeden tırnağa inceliyor. Gözlerindeki bakış bana gördüklerini takdir ettiğini söylüyor. Çoğu erkek böyle bir incelemeden sonra bana güzel görüldüğümü söylerdi. İltifatı bekliyorum. Asla gelmiyor. "Otur, Keely."

"Hayır, teşekkürler. Ayrıca fedailere Henri'ye sert davranmaları talimatını vermen de hoşuma gitmiyor."

Parmaklarını ayak bileğinde gezdirdiğini görecektim kadar yaklaşıyorum. Bu hareket dikkatimi pantolonunun kumaşını zorlayan kalçasına çekiyor. "Hayranını gönderdiğim için mi kızgınsın?"

"Kızgınlım çünkü sen varsın, nokta."

Çenesi esniyor ve pudingi fazla mı yumurtladım diye düşünüyorum. Sonra da öyle ya da böyle umursadığım için kendimden nefret ediyorum.

Tanrım, beni deli ediyor!

"Onunla yatmayı mı planlıyordun?" Sesi ve tüylerim diken diken oluyor.

"Seni ilgilendirmez."

Başını çeviriyor ve beni olduğum yere mıhlamakta çok etkili olan keskin ela gözleriyle beni mızraklıyor. "Ya bunu kendi işim yapmaya karar verirsem?"

Kan dolaşımdaki elektriğe rağmen umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Aceleyle yaptığım düzeltmeyi fark ettiğinin tek göstergesi ağzının kenarındaki küçük bir seğirme. Bunu yapmış olmam beni daha da sinirlendiriyor. Dışarı çıkmak için dönüyorum ama sesi beni durduruyor.

"Gel ve , Keely. Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin." "Bundan şüpheliyim."

Bakışlarını dans pistine çeviriyor, bakışları huzursuzca kalabalığın üzerinde geziniyor. Burada olmak istemediğini hissediyorum. "En azından bir içki için kalsan?"

Odaya ilk kez bakıyorum ve iyi stoklanmış bir bar olmasına rağmen, yazıda söz verildiği gibi görünürde barmen veya garson yok. Ben daha sormadan Mason kolçağının yanındaki gümüş bir düğmeye basıyor. Odanın sağ üst köşesinde daha önce görmediğim donuk kırmızı bir ışık yeşile dönüyor. Birkaç saniye sonra bir yan kapı açılıyor ve bir hostes kubbeli tabaklarla dolu siyah ve krom bir arabayı içeri sokuyor.

"Konuşurken biraz yemek yeriz diye düşünmüştüm."

"Ben zaten yedim." Saatler önce, ama içgüdüsel olarak bu adamla savaşıma devam etme ihtiyacı beni teşvik ediyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece önündeki alçak masaya yiyecekleri yerleştirmeye başlayan ev başıyla selam veriyor. İş bittiğinde barın arkasına geçip ona bir bardak limonlu maden suyu dolduruyor ve bunu fazlasıyla samimi bir gülümsemeyle

Belki de aklımı başıma getiren o gülümsemedir. Belki de Mason Sinclair'i ilk gördüğüm gün lanetlenmişim. Tek bildiğim, ayaklarımın koltuğu yuvarladığı ve ona doğru ilerlediğim. Yarım daire şeklindeki geniş kanepenin ucundaki tutamağımı bırakıp iki koltuk öteye tünüyorum.

Bulaşıkları açmaya başlarken beni fark etmedi.

Lezzetli kokular yoluma çıkıyor ve midem bana sadece bir bardak yemek yediğimi hatırlatıyor.

küçük *bir salata nicoise* saat önce. "Size ne getireyim?" diye soruyor.

"Neden burada olduğuma dair bir açıklama iyi olurdu," diye cevap veriyorum. "Hazır başlamışken, burada olacağımı nereden bildiğini de söyler misin?" Zach Savage'ın çıktıkları dönemde Bethany'ye yaptığı hafif sapıklık gibi kokuyor. O zaman da sırtımı yere getirmişti, şimdi de tam olarak kabullenmiş değilim. Onu izliyorum ve acaba bütün milyarlar bu tür davranışlara yatkındır. "Beni buraya kadar takip mi ettin?"

Parmaklarıyla narin bir ordövr alır, ağzına atar ve cevap vermeden önce çiğner.

Tek söylediği "Hayır, yapmadım". "Senin oyununu oynamaya karar verdim. Ya da en azından kısaltılmış bir versiyonunu."

Nerede nasıl bildiğini daha fazla sormak için ağzımı ama kendimi onun yerine "Peki bu ne oyunu?" diye sorarken buluyorum.

"Birbirimizi becermek istediğimiz gerçeğinin etrafında dans ettiğimiz, çünkü birimizin şarkı ve dans olmadan önündekini nasıl bilmediği yer."

Nabzım bir çentik atıyor. "Ne-"

Kaldırdığı eli tepkimi durduruyor ve gerçekten itaat ettiğim için hayrete düşüyorum. "Beni istiyorsun, Keely. Ben de seni istediğimden eminim. İstediyimi gördüğüm ve peşinden gittiğim için bana piç diyebilirsin ama seni çok ama çok yakında becermek niyetindeyim. Bunu, ikimiz için de zevkli bir deneyim olabilecek bir şey için sana rehberlik etmesi gereken bir sürtük prenses gibi davranmak zorunda kalmadan yapmayı tercih ederim. Açıkçası, saçmalamayı bırakıp senin de istediğinin bu olduğunu kabul edecek kadar zeki olduğunu düşünürsek, bu sıkıcı ve itici bir durum."

Ağzım bir karış açık kaldı ve "Bu saçmalıklar gerçekten seni yatağa atmak için işe yarıyor mu?" diye sordum.

Bir dizi parmak yiyecek seçip tabağa yerleştiriyor. "Bu kadar çok çalışmak zorunda kaldığımı mı sanıyorsun?"

Orada bir yerde bir iltifat var, ama beynimi ve muhakeme yeteneğimi bulandıran öfkenin kızıl sisi yüzünden göremiyorum. "Bugün olduğun kişi olacak kadar yetenekli birine göre, bir kadını neyin mutlu edeceği konusunda şaşırtıcı derecede yoğun bir bakış açısına sahipsin."

Tabakların üzerindeki yiyecekleri incelemeye devam ediyor. "Seni mutlu etmek için bu işin içinde olduğumu sanıyorsun. Ama değilim. Seni sikmek ve tatmin olana kadar sikmeye devam etmek istiyorum. Sonra da gitmene izin vermeye niyetliyim."

Neden hâlâ burada oturup bu kibirli piçi dinlediğime dair bir tür ilahi vahiy arayışıyla etrafıma bakıyorum. "Sen gerçek misin?"

"Söz . Söz veriyorum. Ye." tabağı uzatıyor. Elindeki ikramdan tekrar yüzüne bakıyorum.

Bununla ilgili her şey yanlış. Çok yanlış. Ve yine de odaya girdiğimden beri kalbim durmadan çarpıyor. Ve ne zaman beni becermekten bahsetse, vücudum çılgınca ısınıyor ve içim kör edici bir heyecanla çalkalanıyor.

Tabağı almadığımda daha da yaklaşıyor. Uzun, zarif parmaklarıyla susamla kaplı bir lokmayı koparıp koyu renkli bir çeşniye batırdıktan sonra dudaklarıma götürüyor. "Bunu dene. Hoşuna gidecek."

"Hoşlandığım şeyler konusunda uzman olduğun için mi?" Tersliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yemeği dudaklarımdan bir fısıltı uzakta tutmaya devam ediyor, ta ki dudaklarım kendiliğinden kadar. Dilim lokmanın içeri girmesine yardım etmek için dışarı kayıyor ve bakışları ağızıma düşüyor. Ben çiğnerken beni izliyor ve Tayland yemeğinin dilimde yarattığı keskin ve baharatlı tat patlaması karşısında inlememeye çalışıyorum. Sonunda masadaki tabaklara bakıyorum ve her birinin en sevdiğim yemek bölgeleri olan Asya ve Avrupa'dan lezzetlerden oluştuğunu fark ettim.

Şaşkınlık gözlerimi genişletiyor ve bir şeylerin değiştiğini görmek için ona bakıyorum, neredeyse insanlık dışı olacak kadar vahşi bir açlık. Beni bir lokma daha yediriyor ve geri çekilmeden önce parmakları dudaklarımdan üzerinde hafifçe ve kasıtlı olarak geziniyor.

Nefesim kesiliyor ve ağız hayalet bir gülümsemeyle seğiriyor. O ağızına iki lokma atıyor ve bir yırtıcının acımasız verimliliğiyle . Onu çiğnerken belim tutuşuyor ve bakışlarımı ayırmaya çalışıyorum ama ondan başka bir yere bakamıyorum.

"İçki?" diye homurdanıyor.

Hostes aniden elindeki tepside hemen tanıdığım bir kokteyllle yanımda beliriyor -Çivili Ters Kovboy- en sevdiğim . Tekrar içime işleyen o ciddi sapıklık hissinin yanı sıra, hostesin orada olduğunu fark etmemiş olmam da beni şaşırtıyor Tüm bu zaman boyunca. Mason'la aramızdaki konuşmayı duymuş muydu?

İfadesini okumak için başımı kaldırıyorum ve dikkatinin bir kez daha Mason'ın yüzüne odaklandığını görüyorum.

Sinirden karnıma ağırlar giriyor. Kaba bir teşekkürle bardağı tepside alıyorum ve içindekilerin yarısını içiyorum. Kendi kendime, onun

göz sikici Mason. Bu itiraf içimde boş bir şekilde yankılanıyor.

Gerçek şu ki, biraz önemsiyorum.

Bana bir lokma daha ikram etmek için öne doğru eğildiğinde başımı sallıyorum. "Yeterince yedim, teşekkürler."

Bunu sadece yemekle ilgili olarak söylemiyorum. Bu her neyse, beni kadar dengesizleştirdi ki, eğer kontrolü tekrar ele almazsam, kişiliğinin katıksız gücüyle beni buharlaştıracığından korkuyorum.

Ses tonum karşısında gözleri kısılıyor ve bardağı yere bırakışımı izliyor.

"Beni kendi düşünce tarzına döndürme fikrin bu muydu? Senin için mutlu bir şekilde bacaklarımı açmaya karar vermeden önce en sevdiğim yemekten birkaç lokma ve bir iki içki mi?"

Yüzü sertleşir. "İstediğin bu değil miydi? Bu konuda rahat olmadan önce biraz cinsel olmayan ilgi?"

"Eğer bunu istiyorsam, bir jigoloya ya da kullandığınız eskort servislerinden birine seve seve para öderim."

Gerçekten şaşkın görünüyor. "Açıkla."

"Haklısın. Senden etkileniyorum." Kaşları düzeliyor ve gözleri parlıyor ama ben başımı sallıyorum. "Bu konuda böbürlenmeden önce, bitirmeme izin ver. Senden sadece fiziksel olarak etkilenmiyorum. Beynin beni cezbediyor. Senin için külotumu indirme fikrini düşüneceksem, uyarılmak istiyorum sadece fiziksel olarak değil, *zihinsel* olarak da."

Küçümsemeden önce sonsuz saniyeler boyunca beni süzüyor. "Yani *ilişki* bayrağı altında *anlamlı* bir şey mi istiyorsun? Üzgünüm prenses, bu benim için işe yaramayacak."

Beni bir bakışla başından savıyor ve yarım kalan tabağı masaya bırakıyor. Tertemiz peçeteyi eline alıyor ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle parmaklarını silmeye devam .

Öfke ve bilinmeyen bir duygu yükü beni ayağa kaldırdı.

"Ne var biliyor musun? Siktir , Mason. Senden neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyorum ama benimle sanki alıp gidebileceğin bir et parçasıymışım gibi konuşmana izin vermeye devam edersem lanet olsun. Önümüzdeki iki hafta boyunca birlikte çalışmak zorunda olmamız ya da Zach'in arkadaşı olman umurumda değil. Bir daha yanıma yaklaşırsan o siktiğimin şeyini yırtarım."

Beni yakalamadan önce küfür dudaklarımdan zar zor çıkıyor. Nefesim kesildi. Öne doğru çekilip dizlerinin üzerine fırlatıldığımda ciğerlerimde boğuluyorum. I ellerimi dışarı fırlattım ve öne doğru devrilmemek için kendimi zor tuttum.

Yüzünü. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama eli sırtımın alt kısmına sıkışıyor ve beni yere sabitliyor.

Diğeri eteğimi yukarı çekiyor. Serin hava çıplak kıcıma çarptığında bir an için kafam karışıyor, sonra geleceğini tahmin ettiğim şeyle duyularım sarsılıyor.

"Mason, sakın buna cüret etme!"

Sol eliyle çıplak kıcıma arka altı kez, her iki yanağıma üçer kez vuruyor.

Eylemde merhamet yok. Tereddüt yok. Gözlerim yaşlarla doluyor ve kırım şok ve acıyla karıncalanıyor. İçimde yuvarlanan duygulardan başım dönüyor, nefesimi tutamıyorum. Vücudum titrerken yere dayadığım ellerim titriyor. Gözlerimi nem kaplıyor ve kirpiklerimden dökülüyor. Ve onunla birlikte öfke kabarıyor.

"Seni orospu çocuğu!"

Kalkmaya başlıyorum ama beni kolayca tutuyor ve iki tokat daha indiriyor. Dehşet içinde nefesim kesiliyor ve vücudum tam bir şok içinde kilitleniyor. O zaman anlıyorum ki New York'ta bir sokak köşesinde ya da karanlık bir ara sokakta başımın çaresine bakabilirim ama bu karanlıkta boyumdan büyük işlere kalkışıyorum, acımasız bir avcı. Ciğerlerim patlamakla tehdit ediyor ve haliya bir gözyaşı daha düşerken çaresiz bir nefes çekiyorum.

Başını kulağıma doğru eğdiğinde kokusu beni sarıyor.

"Yarın öğlene kadar vaktin var, Keely. Ben yatta olacağım. Eğer sen Öğle vakti orada olursan, bu işi bir sonraki aşamaya taşırız. Bir dakika geç kalırsan, daha ileri gitmemeyi kastettiğini anlayacağım ve hayır cevabını kabul edeceğim. Ama unutma, eğer , işleri benim yapacağız. Kişisel detaylar içermediği sürece zihinsel uyarılma isteğinizi yerine getireceğim. Ben senin geçmişini sormam, sen de benimkini sorma.

Yatak odası dışındaki kirli konuşmalar veya cinsel senaryolar ceza ile karşılanacaktır. Sen muhteşem ve zeki bir kadınsın. davranmaya başlamanın zamanı geldi. Az önce yaptığım şey için özür dilemeyeceğim. Tanıştığımız andan beri bunu istiyordun. Bana bir daha karşı gelmeyi aklından bile geçirme yoksa az önce sana yaptıklarım buzdağının görünen kısmı gibi kalır. Anlaştık mı?"

Gözyaşlarım gözlerimi çevrelemeye ve yanaklarımdan aşağı devam ediyor ve bir parçam bu alışılmadık duygu dalgalanması karşısında dehşete kapılıyor. Hiçbir şeyin beni etkilemesine izin vermezdim. Artık vermiyorum.

En son ne zaman ağladım? Dürüstçe hatırlayamıyorum.

Bu yüzden Mason tekrar "Anlaştık mı?" diye sorduğunda cevap veremeyecek kadar şaşkınım. Bir cevaba ihtiyacım var, Keely."

Ses tellerimi çalışmaya zorladım. "Bırak gideyim, Mason. Hemen şimdi." Sesim boğuk ve öfkeyle titriyor.

"Bana cevap verene kadar olmaz," diye kulağımı tırmalıyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bir saniye sonra acımasız cezayı veren el, yanan tenimin üzerinde yatıştırıcı bir şekilde kayıyor. Dokunuşundaki yumuşaklık beni şaplaktan bile daha fazla şaşırtıyor. Dizlerinin üzerine çökmüş yatıyorum, düşüncelerim anlam veremediğim kaotik bir karmaşa içinde çalkalanıyor.

Sol eli beni yatıştırmaya devam ederken, sağ eli yüzümü örten saçlarımı fırçalamak için sırtımı hafifçe okşuyor. Gözyaşlarımı görmemesi için başımı başka tarafa çeviriyorum ve kanıtları hızla siliyorum.

İç çektiğini duyuyorum. "Cinsel düzey dışında bir şeyle meşgul olmaya zorlandığımda böyle oluyor. Başkalarıyla iyi oynamam, hiç . Beni bir kutuya koyup uslu durmamı bekleyemezsiniz. Kahretsin, burada *olmamalıydım* bile," diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. İçindeki çığırıyor Sesi beni gafil avlıyor ve yüzünü görmek için dönüyorum. Acı ve derin, karanlık gölgelerden donmuş bir maske bana bakıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu ne demek, burada olmamalı mı? *Burada*, bu kulüpte mi yoksa bu varoluşta mı? Yüzündeki ifade her ikisini de kastetmiş olabileceğini gösteriyor.

İçgüdülerim beni hareket etmeye, kaçmaya zorluyor. Şimdi.

Yanlara doğru kayıyorum, ama beni yakalıyor, önce kıcıma, sonra yüzüme bakarken gözleri parlıyor. "Sana anlatılmamış zevkleri gösterebilirim, Keely. Hayal edebileceğin her şey ve daha fazlası senin olabilir, eğer sahip olabileceğimiz şeylere sosyal bağlar eklemeye ihtiyaç duyma maskaralığını bırakmaya istekliysen."

Boğazım son beş dakikada olan her şey yüzünden onun söyledikleriyle başa çıkamayacak kadar tıkanmış durumda. Ama kıcımdaki elinin içime daha önce hiç hissetmediğim şeyler yapmasına aldırmadan, kesilmek üzere olan kurbanlık bir kuzu gibi burada yatamam.

"Biraz sözlü uyarım istemek çok mu fazla? Peki ya hiç konuşmamak? Bana istediğini yapmana izin verirsem, orada yatıp koyunları saymam mı bekleniyor? Ya da sen bitirene kadar şişme bebek pozisyonu almamı."

"Eğer bunu kabul ederseniz, ince ayrıntıları yarın halledebiliriz" diyor.

O zaman Mason'da beni bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu anladım. Tanıdığım her erkek, ne kadar çirkin davranırlarsa davransınlar, basit ve medeni bir görünümüne sahip.

Mason Sinclair'de hiç yok ve bunu saklamaya da çalışmıyor. Nezaket onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Normal bir konuşmaya cevap vermeye tenezzül ettiğinde, ağzından dökülen kelimeler sinirlerimi zıplatıyor.

"Çek ellerini üzerimden," diyorum tekrar, sesim bu sefer çok daha güçlü.

Elbisemi kıcımı örtecek şekilde aşağı çekiyor ve Ellerimi üzerimden çekince ayağa kalktım. Bir hareket gözüme çarpıyor ve ev sahibesinin bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum. Aşağılanmışlık beni sarıyor başka birinin gözü önünde beni tokatladığını fark ettim.

İçimdeki her şey onun suratına bir tokat atmak istiyor ama yumruklarım kalçalarımın yanından ayrılmıyor. Adamının önünde kontrolümü çok fazla kaybettim. Ona bir kez daha ters tepki vermeme neden olma zevkini tattırmayacağım.

"Kim olduğunu ya da bana ne verebileceğini düşündüğünü bilmiyorum. Bir kayanın altından çıktığını söylediğinde sana inanmamakla hata ettim. Tekrar altına girmeni ve orada kalmanı öneririm.

Çünkü bir daha yanıma yaklaşırsan ya da bana o şekilde elini sürersen taşaklarını koparırım."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Yarın öğlen görüşürüz, Keely."

Neandertal karizması ve ağız sulandıran vücuduyla kendini beğenmiş bir şekilde orada oturuşunu izlerken, on beri edindiğim tüm iğrenç hakaretler dilime takılıyor.

Hiçbir şeyden şu ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Onunla aynı odada olamayacağımı da biliyorum.

Ben de elimi sandalyeden çekip kapıya yöneldim, bu geceyi ve Mason Sinclair'i çok hızlı ve kesin bir şekilde aklımdan çıkarmaya kararlıydım.

Bölüm 11

Keely

Ben . Ben gitmiyorum. Kahretsin, kesinlikle gitmiyorum.

Gözlerim sanki yüzüncü kez saate bakıyor ve saatin ibresi 12:59'dan 13:00'e ilerlediğinde kendimi tebrik ediyorum.

Aynen öyle.

Mason'ın çılgınca ve asla gerçekleşmeyecek olan öğlen teslim tarihini geri çevirmekle kalmadım, süitimde bir saat daha kalmayı başardım.

Kendimden son derece memnunum ve sonunda o zeki ama *belli ki* kalın kafasından mesajı aldığından eminim.

Onun çarpık eğilimlerine katılmak ya da herhangi bir şekilde cinsel bir kukla olmak için tabletimi ve iş eşyalarımı içeren çantamı alıp kapıya yöneliyorum.

İki Michelin yıldızlı şefle röportaj yapmak için sabahki randevularımı değiştirmek zorunda kaldığım için biraz sinirliyim, ancak *IL Indulgence*'a öğleden önce binip Mason Sinclair'e onun için orada olduğum izlenimini verdi. Şeflerden biri bir parça diva rahatsızlığını dile getirmişti ama iptal edecek kadar değil.

O şefin daha fazla drama yapmasını engellemek için zihnime bir not düşerek otelin altın kakmalı, mermer zeminli atriyumunu geçip parlak güneş ışığına çıkıyorum.

Derin nefes alıyorum ve sıcaklığın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Yeni bir güne hazırım.

Az önce kontrolümü Mason'ın bana şaplak atmasına izin verdiğim için kendimi tekmeleyerek geçirdiğim uykusuz gece - *Tanrı aşkına, bana şaplak at!* ev sahibesi üzerinde durmayacağım bir şey.

Yatak odasında hiç sapıklık yapmadım. Vibratörüm ya da dildom bile yok. İhtiyacım olan tek şey bir penis ve onu nasıl kullanacağını iyi bilen bir erkekken yapay aletlerin ne anlamı olduğunu hiç anlamadım. Çünkü Daha önce bir seks yatı sahibi ve sıkı bir alet mucidi olan Mason, BDSM de dahil olmak üzere sayısız seks türüne ilgi duyuyor. Usta tavırları

ve şaplaktan sonra beni yatıştırma şekli, bu işte çok iyi olacağından şüphelenmeme neden oldu. Eğer benim olayım olsaydı.

Ki öyle değil.

Beni kontrol etmesine tamamen izin verdiğim için bir başka aşağılanma duygusu omurgamda geziniyor ve ben bu duyguyu elimle itiyorum. Beni gardımı düşürmüşken yakalamıştı ve beni tokatlamadan *önce* çılgın çekimin gücünü hafife kadar aptaldım. Kendimi bunlardan herhangi birinin beni etkileyeceği bir konuma sokmaya niyetim olmadığına göre, iyiyim.

Dün geceyi geride bıraktım.

Şu andan itibaren işim odak noktam olacak.

Tepeden aşağı, marinaya doğru adımlarımı hızlandırıyorum. Göz kamaştırıcı güneş ışığında yat daha da çarpıcı görünüyor ama önceki hayatında kime ait olduğunu öğrendiğim için keyfim biraz kaçıyor. Denize inip pilotu selamlarken kalp atışlarım hızlanıyor. Çok geçmeden yata varmıştık. Güverteye çıkarken güneş gözlüklerimin yerinde olduğundan emin oluyorum ve meraklı davetsiz misafirleri ve paparazzileri uzak tutmak için istihdam edilen çok sayıda korumadan birinin selamına karşılık veriyorum. Kaybolmamak için tabelaları okuyarak çeşitli koridorlar boyunca ilerliyorum. İki şefle buluşacağım ikinci kattaki restorana varıyorum. Mason'a benzeyen biriyle karşılaşmayınca rahatladığımı söylüyorum.

Misafirlere sunacağımız düzinelerce yemeğin tadına bakarken zaman hızla geçiyor. Revize edilen programım karşısında küçük bir öfke nöbeti geçiren şefin bir divaya dönüştüğünden ve daha ilk yemeğini önüme koymadan diğer şefle gitmeye karar verdim. Ama ben bir profesyonelim, bu yüzden onun sunumu boyunca oturdum ve işi bittiğinde teşekkür ederek gülümsedim.

"Harika, kararımı yarın akşama kadar size bildiririm."

Arnaud Delacroix ofladı. "Yarın sabah Amerika'ya geri dönüyorum. Buraya geldim çünkü *Mösyö* Sinclair benden şahsen bir iyilik istedi. Eğer bu... bu *amatör* yarışmaya katılacağımı bilseydim, isteğini reddederdim."

Sinirden içim içime sığmıyor ve tadımın yapıldığı yemek masasından fırlıyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. *Mason* senden Gelmek mi?"

Gözleri üzerimde geziniyor ve cevap verirken alaycı bakışlarını yakalıyorum: "Evet, dediğim gibi. Paris ve New York'un en iyi restoranlarından birini işletiyorum. Ben yapmıyorum

küçük kız öğrenciler için
seçmeler." "Pardon?"

Bakışları ikinci kez bu sefer göğüslerime kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor. *Cinsiyetçi domuz*. "Matmazel, kişisel olarak size karşı bir şeyim yok-" "Durduğum yerden, bundan ciddi olarak şüpheliyim, ama devam et," diye espri yapıyorum.

Sözünü kestiğim için dudakları ama umurumda değil. "Ama benim değerli. Tadım için hazırlanmak üzere bu sabah altıda geldim. Son dakikada saati değiştirdiniz. Size uyum sağladım. Ama senin bile vermemen gereken bir karar için parmaklarını oynatırken etrafta dolanmaya niyetim yok."

Boğazımda yükselen öfke yumağını yutuyorum. "Her şeyden önce, saat değişikliğine ayak uydurmana sevindim. Eğer bu gemide şef olacaksanız -ki şu anda oldukça istikrarsız görünüyor- her saat müşterilerin ihtiyaçlarını karşılamak için çağrılacağınızı bilmeniz gerekir. Çünkü

Bu yatta geçireceğiniz iki hafta boyunca zamanınız size ait olmayacak. Yani bu sizin için bir sorunsa, o zaman elbette gitmekten çekinmeyin. İkinci olarak, dinleyin çünkü bu önemli. Ben lanet bir okul çocuğu değilim. Burada olma hakkımı kazandım, tıpkı senin kendine şef deme hakkını kazandığın gibi. Ve son olarak, Mason Sinclair bu proje için personel almaktan sorumlu değil. Ben sorumluyum. Sana ne söz verdiği umurumda değil. Eğer işi istiyorsan, seni değerlendireceğim ve *yarın* benden haber alacaksın. , korumalardan birinin havaalanına dönüş yolunu bulmanı sağlayabileceğinden eminim."

Ben konuştukça yüzü geriliyordu ve az önceki İngilizcesi kadar kadınları aşağıladığından emin olduğum bir Fransızca seline kapıldı.

Durduğunda kaşımı kaldırıyorum. "Pardon, bu evet hayır mı?"

"Sinclair nerede? Onunla yalnız konuşacağım!"

Ona kapıya doğru el sallıyorum. "Elbette, ama söyleyeceği hiçbir şey size söylediklerimi değiştirmeyecek. Hoşça kalın, Mösyö Delacroix."

Ürkmüş bir boğa gibi kokluyor ve dışarı çıkıyor.

Kapı kapandığı anda nefesim kesiliyor ve ellerimin titrediğini görmek için aşağı bakıyorum.

Erkeklerin nesi var böyle?

Mason Sinclair'in nesi var?

Zihnim, içimde çağılayan bu çalkantılı duyguların sorumlusu olan kişiye odaklanıyor. Elimdeki kalemi masanın üzerine fırlatıp

Kapıya doğru.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Mason Sinclair aklımdan bir parça daha almak üzere, onunla Delacroix arasındaki testosteron bağlanma törenini bölmek zorunda kalsam bile.

Alt güverteye ulaşıyorum ve rastgele bir koridor seçiyorum. Şık kare lombozlardan birinin önünden geçerken, Delacroix'nın yüzünde hâlâ öfkeli çizgiler olan bir gemiye bindiğini görüyorum. Mason'ı aramaya devam etmeden önce kendime bir gülümseme izni veriyorum.

Birkaç koridordan ve birkaç yetişkin eğlence odasına baktıktan sonra merdivenlerden bir alt güverteye çıkıyorum. Yine, inşaat ekibinin çalıştığı bir oda dışında odalar boş. Korumalardan birini gördüğümde Mason'ın gemide olduğunu varsaymakla yanıldığımı düşünmeye başlıyorum.

Güvertede devriye gezdiğini varsayıyorum ama şaplak odasının bulunduğu kış bölümdeki en uzak noktaya yaklaştığımda kapıyı kapattığını fark ediyorum.

Bana bakıyor ve yüzünde tedirgin bir ifade belirliyor. "Merhaba, Bayan Benson."

Yirmi bir ya da yirmi iki yaşından büyük olamaz ama Sherman tankı gibi yapılı ve bir tekmeyle tuğladan bir duvarı yıkabilecek gibi görünüyor.

"Merhaba, Bay Sinclair'i gördünüz mü?" Ben sordum.

Boynu biraz kızarıyor. "Umm, evet." kapıyı işaret ediyor. "İçeride."

Karnımda karıncalanan küçük heyecan titremesine içerliyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve doğru bir adım atıyorum, yolumdan çekilmesini bekliyorum. Çapraz kollu duruyor ve başını sallıyor.

"Üzgünüm, Bayan Benson. Bay Sinclair hiçbir koşulda rahatsız edilmememiz konusunda kesin talimatlar verdi. Şef onu da görmek istediğinde ona bu yüzden hayır dedim." Yüzü şimdi kıpkırmızı kesilmişti ve karnımda başka bir his geziniyordu, kıskançlık gibi şüpheli bir his.

Siyah kapıya sertçe bakıyorum. "Peki Bay Sinclair'in orada tam olarak ne işi var?" Cevabı tahmin etmek için kristal bir küreye ihtiyacım olmasa da sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

"Ben... umm, emin değilim... tam olarak."

Bakışlarımı kapıdan gardiyana çevirdim. "Adın ne senin?"

"Umm...Daniel, Bayan Benson."

"Daniel, bana bir iyilik yap ve kenara çekil lütfen."

Yutkunuyor ve kenara çekilmeden önce birkaç saniye boyunca isteğimi reddetmenin sonuçlarını düşünmesini izliyorum.

"Teşekkürler. Ve etrafta dolaşmana gerek yok-" Kapıdan gelen yüksek sesli bir vınlamanın ardından uzun, düzensiz, *kadınsı* bir inleme duyunca ikimiz de donup kalıyoruz.

Mason'ın elinin anısı beynime çarpıyor ve kafamda başka bir düşünce oluşmadan önce elim kapının kolunu çeviriyor.

Tökezleyerek odaya giriyorum ve karşımdaki manzara karşısında şok içinde nefes veriyorum.

Mason'ın yanında sadece bir değil, *iki* kadın var. Bana sırtı dönük ve üst tarafı çıplak ve terden sıırıslıklam. Yanındaki kızıl saçlı kadın, şimdiye kadar gördüğüm en küçük kırmızı tanga dışında çıplak ve parmaklarını Mason'ın giydiği dar, siyah deri pantolonun arka tarafına kaydırmadan önce tırnaklarını Mason'ın sırtında gözleri bana kayıyor. Mason onun dokunuşuna tepki vermiyor, büyük olasılıkla dikkati odadaki diğer kadına perçinlenmiş olduğu için.

Gözlerim kadına kayıyor -küçük göğüsleri ve nefes kesici yüzüyle Asyalı bir güzel- ve yüzündeki açlık ve uyarılmışlık ifadesini görüyorum. Tamamen çıplak ve dünkü turum sırasında ona sorduğum üç tarafı olan platformda duruyor. Görebildiğim kadarıyla dünden farklı görünmüyor. Ortadaki bölme hala o Meraklı parlak siyah yüzey ve mahremiyet sağlayacak iki taraf açık duruyor.

Bakışlarımı kadına çeviriyorum ve Mason'ın elindeki uzun kırbaça tamamen dalmış olduğunu görüyorum. Mason boştaki elini yüzüne götürüp simsiyah saçlarını geriye doğru taradığında kadın inliyor. Parmak eklemleri yanağını, çenesini ve boynunun yan tarafını okşuyor.

Gözleri kırbaçtan ayrılmıyor ama kızıl dudakları aralanıyor. "Lütfen, Usta. Tekrar."

"Hayır, bekle," diye cevap veriyor, sesi acımasız bir bıçak gibi, ama aynı zamanda zengin bir ödül vaadi de taşıyor. Kırbaç adamın elinde seğiriyor ve kadının nefesi titriyor.

"Efendim, lütfen... Boşalmak istiyorum." Bu sözleri fısıldarken göğüs uçları sert noktalara dönüşüyor ve Mason parmağını göbek deliğine kadar götürüp hassas deliğin etrafında dolaştırırken tüm vücudu titriyor.

"Duyduğum itaatsizlik mi?" diye soruyor usulca, sesi güç ve tehdit saçıyor.

Hemen başını sallar. "Hayır, efendim." "Yani daha önce değil de ben söylediğimde mi boşalacaksın?"

Vücudu titriyor. "Evet, Efendim."

"Bacaklarınızı açın," diye talimat verdi.

Adam kırbacı savuruyor ve kızın gözleri hareketin ardından fırlıyor, beklenti onu neredeyse canlı canlı yiyor. Adam kırbacı tekrar kalçasına dayadığında kadın kırık bir inilti çıkarıyor.

Mason'ın eli kızın yüzünden ayrılır ve seks kölesinin yaslandığı aparatın üzerindeki bir düğmeye basar.

Gözlerim karnına ve kalçalarına kayıyor ve derisini boydan boya kesen parlak kırmızı yaralar görüyorum. Midem bulanıyor ama beklediğim mide bulantısı hiç ortaya çıkmıyor. Böylesine vahşi bir muameleyi, açıkça aşağılanan bir kadını gördüğümde midemin bulanması gerekirdi.

Ama bunun yerine, gözlerim Mason'ın kırbacı sallarken bileğinin tembel kıvrımında kalırken vücudumdan bir uğultu geçiyor. Kadın da hiçbir sıkıntı belirtisi göstermiyor. Sadece... zevk alıyor.

Yapının üzerindeki bir düğmeye basıyor ve parlak yüzey canlanıyor. Kölenin sırtında titriyor, sonra kölenin sırtına batıyor. onu yarı yarıya yutuyor. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve yaşadığı his karşısında nefesi .

Mason başka bir düğmeye basar ve kol benzeri çıkıntılar yanlardan yükselip vücudunun üzerinde kıvrılır. Biri göğüslerinin ve gövdesinin üzerinde hareket eder ve diğeri kalçasında kayıyor. Kollar, izlemesi hipnotize edici bir güzellikle akıyor.

"Oh!" Yüzü mutlulukla buruşuyor ve nefesi kesiliyor. Mason Kırbacı kaldırıp bacaklarının arasına indirmeden önce bir süre onu izler.

Nefes nefese bir inilti daha çıkarıyor ve orgazmının patlamasını engellemek için harcadığı çabayla tüm vücudu titriyor. Kirpikleri çılgınca çırpınıyor ve ağzı yalvarma ihtiyacıyla titriyor.

Burada kalamam. Gitmeliyim, bu içgüdüsel manzaradan uzaklaşmalıyım.

Ama ayaklarım hareket etmiyor. Mason kırbacı tekrar şaklatırken bir gözünden süzülen yaşların yanağından aşağı süzülüşünü izliyorum.

Ona durması için bağırarak istiyorum. Ona ihtiyacı olan rahatlamayı vermek için. Aynı zamanda, onun aldığı zevkten dolayı midemden kıskançlık akıyor.

Mason'ın elleri altında.

Bölüm 12

Keely

Mason onu bir kez daha bacaklarının arasından kırbaclar, sonra homurdanır, "Gel. Şimdi."

Sesi onun serbest kalmasını tetikler ve tüm vücudu sarsılır. Yapay kollar onun düşmesini engelliyor ve Mason onun zevkle çığlık atmasını sağlayan başka bir düğmeye basıyor. Bir dakika sonra kollar onu serbest bırakır ve düşerken onu yakalar.

Dört nala koşan kalbim kızıl saçlıya bakmadan önce manzarayı inceliyor. Daralmış, değerlendiren gözlerle beni izliyor ve parmakları hâlâ Mason'ın tenini okşadığı bel kemerinin altında görüş alanımın dışında. Ben izlerken o daha da yaklaşıyor ve C cup göğüslerini Mason'ın koluna sürtüyor.

"Efendim, bir ziyaretçimiz var," diye mırıldanıyor kulağına.

"Kahretsin, rahatsız edilmek istemediğimi söylememiş miydim?" Mason'ın sesi derin ve serttir ve az önce orgazm olan kadın kolunda ölü bir ağırlıktır.

"Mason." Adını söylemeye çalışıyorum ama sesim kısık ve ayırt edilemiyor.

Kadın hâlâ kollarındayken dönüyor ve eğik başının üzerinden gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüz ifadesini ilk kez görüyorum ve kalbim boğazıma kaçıyor.

Vahşi görünüyor, gözleri neredeyse insanlık dışı bir şekilde üzerimde geziniyor. İlkel ve içgüdüsel olarak erkek görünüyor ve ondan titreyen hayvani auradan tahrik olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Keely." Adımı söylerkenki zonklayan güç bir titreme gönderiyor. "Ne istiyorsun?" derken dudakları hafifçe .

"I..." Duruyorum ve dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. Gözleri titriyor ve ama beni bakışlarına hapsedmeye devam ediyor. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Ve bana söylemek istediğin şey bekleyemedi mi?" diye soruyor usulca.

Kollarındaki kadın küçük bir iç çekiyor. Gözlerim Mason'ın bakışlarıyla buluşmadan önce önce ona, sonra da kızıl saçlıya kayıyor. Ela yüz ifadesindeki bir şey bana meydan okuyor, benimle alay ediyor, açıklayamadığım sıkı, kavrayıcı bir ihtiyaçla içimi ateşe veriyor. Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, onunla ilgili bir şey beni bir kara deliğin başıboş nesneleri yörüngesine çekmesi gibi kendine çekiyor.

"Hayır, olamaz," diye cevap veriyorum, beni bu odaya iten öfkeyi geri çağırmaya çalışarak. Ama onu arama nedenimi zar zor hatırlayabiliyorum.

Tek hissettiğim damarlarımda dolaşan kan, havadaki yoğun güç, seks ve tahakküm kokusu. Ve bu tehlikeli kokteylin bana ne yaptığı. Derim gerginleşti ve bir nabız, tüm vücudumu titretecek kadar güçlü bir şekilde klitorisime çarpıyor. Mason'a bakarken zar zor nefes alabiliyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi hâlâ o alçak, zahmetsiz gücü yayıyor, karanlıktaki bir örümcek ağı gibi, büyüyor, dönüyor, beni kırılmaz pençesine daha da sıkı çekiyor.

Bana bakmaya devam ediyor ve aramızdaki bağlantı gözlerindeki sorunun ağırlığıyla titreşiyor. Onunla konuşmak istediğimden emin olup sormuyor.

Aslında demek istediği şu: Evcil hayvanlarımı göndermemin sonuçlarına hazır ?

Bakışlarım kollarında kendini taşıyabilecek kadar toparlanmış olana kayıyor. Her ne kadar puslu, hayal ettiğimden daha sert gözlerle de olsa bana bakıyor. Gözlerinde hançerlerle bana bakan kızıl saçlıya bakarken bir başka kıskançlık dalgası dişlerimi gıcırdatıyor.

"Evet, eminim."

Kahretsin, kendimi neye bulaştırdığımı bilmiyorum ve bir yanım dehşete düşmüş durumda. Ama tek bildiğim bu odadan çıkmak istemediğim. Mason burada bu iki kadınla birlikteyken, onlara kendim için istediğimden bile emin olmadığım zevkleri verirken olmaz.

Mason bir dakika daha bana bakıyor, bir yandan da bir evcil hayvanı ve diğerinin ona sürtünmesine izin veriyor.

Kirpikleri aşağı indiğinde midem bulanıyor, çılgın isteğimi reddetmek üzere olduğundan eminim.

"Amber, Mae Ling, bayanı duydunuz."

Amber'ın gözlerinde ölümcül bir ateş parlıyor. "Ama Mason, henüz benim sıram gelmedi."

Tanrım, saat dördü geçti. Eğer ona henüz sıra gelmediyse, bu Mason'ın öğle yemeğinden beri May Ling üzerinde çalıştığı anlamına mı geliyor? Midem yine bulanıyor ve ona bakarken yumruklarım yanımda sıkılıyor. Ağzı seğiriyor ama gözleri koyu altın kancalar gibi, beni olduğum yere mıhlıyor.

Ayaklarım şu anda bana itaat etmek istemiyor olabilir ama ağzım gayet iyi çalışıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Eğer sen ve ben bunu yapacaksak, bunun özel bir şey olacağına dair bana söz vermelisin. Sen," diye işaret ediyorum, Mae Ling artık tamamen uyanmış ve Mason'ın beline tutunmuş bir halde bana eşit bir zehirle bakıyor. Bir adım daha atıyorum, eğer gerekiyorsa kendimi tamamen bir orospu kapışmasına sokmaya hazırım, "eğer o zarif küçük ellerin sende kalmasını istiyorsan, onları hemen onun üzerinden çek. Sen de kızıl," diye alay ediyorum, kasıklarımı kalça kemiğine sürterek Mason'ın fikrini değiştirmeyi düşünen Amber'a.

Mason F-kelimesini kullandığımda geriliyor ama umurumda değil. Vermek istediği ceza ne olursa olsun, beni kıskanç bir sürtük gibi hissettirdiği için onun derisini canlı canlı yüzdükten sonra gelebilir.

İkisi de yön bulmak için Mason'a bakıyor ama onun bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Gergin bir anın ardından ikisi de havada uçuşan değişken duyguları hissederek temkinli bir şekilde geri çekiliyorlar.

Giysiler aceleyle toplanıp giyiliyor ve kapı arkamdan kapanmadan önce topuklu ayakkabılar yanımdan geçip gidiyor.

Mason yavaşça ilerlerken onunla yalnız olduğumu bilmek beni çarpıyor. Gözlerim sağlam boynuna, kaya gibi sert omuzlarına ve göğüs kaslarına, spor salonundan değil de çok çalışmaktan hissettiğim çıkıntılı gövdesine takılıyor. Vücudunda birkaç yara izi var; spor yaralanmaları ya da günlük yıpranmalar. Üzerinde duracak vaktim yok çünkü daha da yaklaşıyor ve gözlerim aşağıya, siyah deriye ve ruh halinin kanıtlarına dalıyor.

Ellerim şiddetle koruyucu bir hareketle dışarı fırlıyor. "Lanet olası hayvanlarına hizmet ettikten sonra yanıma yaklaşabileceğini cidden kafayı yemişsin."

Donup kalıyor ve burun delikleri öfkeyle alevleniyor. "Bu da ne-?"

Kahkahaları onun kesiyor. "Gerçekten de onlarla bıraktığın yerden benimle devam edecektin, değil mi? Beni istiyor musun? Mason?"

Kaşları birbirine kenetlenir. "Tanrım, tabii ki biliyorum. Sanırım bunu birkaç kez açıkça söyledim."

"Tamam, gidip üst güvertedeki korumalardan birine kendimi sürtmeme ne dersin? Belki bir el muamelesi de yaparım, tüm yükünü üzerime boşaltmasına izin veririm-" Göğsünden alçak, ölümcül bir homurtu yükseliyor ve yutkunuyorum. "O zaman kendimi sana sunuyorum. Beni hâlâ istiyor musun?"

"Bu , çünkü sana dokunan herkes ölür."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu duran ve başka bir kadın yüzünden ereksiyon olmuş adam söylüyor." Bunu söylerken göğsümde bir şey sıkışıyor ama görmezden geliyorum.

"Dönüp seni görene kadar ereksiyon olmamıştım," diyor hızlı bir sesle.

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, çünkü bu doğru." Sanki onu yemeğinden alıkoyuyormuşum gibi bana bakmaya devam ediyor. Beni ve sadece beni içeren bir yemek.

"Başka bir kadını önünde boşalttın." Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ tam olarak emin değilim.

"Ekipmanı test ediyordum. Sana bugün bunu yapacağımı söylemişim." Onun Sesi hâlâ sinirlerimi geren o tehlikeli tonu taşıyor ve gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor, sanki bir zayıflık, tutunup saldırabileceği bir şey arıyor. Bakışları göğsümde durduğunda ve elleri seğirdiğinde, meme uçlarımın tüm dikkatini verdiğini ve onun dokunuşunu arzuladığını anlamak için aşağı bakmama gerek yok. O sert tomurcuklardaki her siniri sanki onları ateşe veriyormuş gibi hissediyorum.

Yutkunarak nefes alıyorum ve duygularımın kafamda yarattığı karmaşanın içinden çıkmaya çalışıyorum. "Ne olursa olsun, bana dokunmana izin vermeyeceğim. Hayır. bu gece."

Çenesi sertçe sıkılır ve nefes verir. "O zaman yarın sabah. Gelin ve benimle kahvaltı edin."

Bunu, *kahvaltıda seni yiyebilmek için gel* şeklinde yorumluyorum.

Başımı salladım. "Yarın bütün gün mülakat yapacağım, sen ve *prima donna* Fransız şefin sayesinde değil. Evet, personel alımına karışmazsanız sevinirim, lütfen."

Başı öne düşüyor ve ben onun delici bakışlarından kurtuluyorum. Gözlerimin onun güzel vücudunu ve etrafını o kadar yoğun bir şekilde saran gerilme enerjisini yutmasına izin vermekte özgürüm ki neredeyse uzanıp ona dokunabilirim.

Ereksiyonu yatışmadı ve Mae Ling'e her ne yaptıysa onu tahrik etmediğini söylerken ciddi olduğuna inanmaya başladım.

" bilin. O zaman seni ne zaman görebilirim?" diye başını kaldırmadan nefes alıyor.

"Altıya kadar işim biter, akşam yemeğini otelimde yiyebiliriz."

"Altı-on beş," diye , sesi vahşi ve kesin. "Ama yeri ben seçerim."

Endişe büküyor ama tehlike işaretlerini çoktan çiğnediğimi ve geri dönüş olmadığını kabul ediyorum. "Tamam. Bana uyar."

Başını kaldırıyor ve yine o yoğun bakışlarıyla beni mızraklıyor. "Senden geri dönüş olmayacak," diyor sanki düşüncelerime doğrudan erişebiliyormuş ve az önce kabul ettiğim şeyi tekrarlamak istiyormuş gibi. "Artık değil. Bunu istiyorsun. Bana bunu istediğini söyle."

Yutkunuyorum. "Bunu istiyorum. Birkaç temel kural daha koyduktan sonra." Ağzı sıkışıyor, ama nefes veriyor ve başını sallıyor.

Kapıya doğru dönüyorum ve onun son adımı attığını hissediyorum. Kapıya uzanıyorum ama eli kapıya çarparak açılmasını engelliyor. Yaklaşıyor ve vücudu benimkine hiç değmemesine rağmen iki koluyla beni içeri hapsediyor. "Seni çok fena öpmek istiyorum," diye kulağıma karşı hırlıyor. "Aminı tekrar yalamak, tadının Montauk'taki kadar muhteşem olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Gitme, Keely. Burada kal. Eğer istediğin buysa düş alacağım. Hatta bir düzine düş alırım."

Daha da yakına eğildiğinde bir ürpertiye bastırıyorum. Ter ve uyarılma kokusu beni sarıyor. Duşların canı cehenneme demek istiyorum, onu çiğ, topraklı ve kirli alacağım. Gözlerimi bir kalp atışı için zorla kapatıyorum ve tekrar açmadan önce güç için dua ediyorum. "Yarın."

Yavaşça nefes alıp veriyor. Sonra uzaklaştığını hissediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve elleriyle bedenimi gölgelediğini, gözlerinde yoğun, sapkın bir ışık olduğunu görüyorum. Kirpiklerinin arasından bana baktığında, içimde bir elektrik atışı hissediyorum.

"Yarın." Sesi çelik gibi bir vaat. Geri adım atıyor ve kapıya doğru uzanıyor.

Tökezleyerek geçtim ve yattan ayrılıp otelime geri döndüğümü çok az hatırlıyorum.

Bir süre sonra yatağıma uzandım ve nihayet öğleden sonra yaşananları içime attım.

Altı yıldır ilk kez, kontrolümün bir kısmını başkasına devretme riskini alıyorum. Tek bir hata yeter. Tek bir yanlış karar,

Özellikle de dokunulmasını istemediğim bir yere ulaşmak için tüm engellerimi aşan bir adamla birlikte olmak benim sonum olabilir.

Kendime bu sefer ne vermeyi seçersem seçeyim benim iznimle olacağını söylemek, ruhumdan akan korku çağlayanını durdurmuyor. Karanlıkta yastığımı kavrayarak yatarken beni bataklığa çeken anı selini de durduramıyorum.

Bölüm 13

Keely

Altı Yıl Önce

İlk yılım tam bir fiyaskoydu. UCLA'ya akademik yolculuğumun tam bir şakadan çılgınlığa doğru bir U dönüşü yapacağına inanarak gelmiştim.

Harika. Bunun yerine, havalı çocukların hala benimle takılmak istemediğini fark çünkü beynim yüz kırk karaktere ya da Instagram'daki göğüslerimin fotoğraflarına sığmayacak kadar büyük.

Sadece inekler benimle takılmak istiyor. Bunu sorun etmiyormuşum gibi davranıyorum. Ama içten içe havalı çocukların neden *hâlâ* benden nefret ettiğini merak ediyorum. Son on sekiz ayda vücudum çok değişti. Birkaç santim daha uzadım ve Kaliforniya'daki güneş ışığı daha önce solgun olan cildim için harikalar yarattı. Asla bir bomba gibi olamam ama koyu sarı saçlarım ve yeterince iyi bacaklarımla, güzel bahislerde kendi başıma kalabilmeliyim. Onun yerine, Ağzımı açtığım anda, havalı adamların yavaşça geri çekildiğini görebiliyorum. Kahretsin, neredeyse kulaklarından çıkan konuşma baloncuklarını görebiliyorum, fanatik bir şekilde benden hızlı bir şekilde uzaklaşmanın çeşitli yollarını detaylandırıyorlar.

Bu beni o kadar rahatsız etti ki, sırf biraz hareket olsun diye kışkırtıcı giyinmeyi bile düşündüm. Bu acınası bir durum çünkü üç hafta sonra on dokuz yaşıma gireceğim ve neredeyse bir yetişkin olarak daha iyi bilmem gerekir.

Benim

Ailem notlarımın hep A olmasından gurur duyuyor. Tam anlamıyla olmak istediğim her şey olabilirim. Özsaygım sınırsız olmalı. Bunun yerine, tek istediğim bir partiye, bir sahil gezisine davet edilmek. Bir filme. Herhangi bir şey.

Hayatımı sikeyim.

"Hey, bilimkurgu bülteni hazır mı?"

Münazara ve bilim kurgu topluluğu eş başkanım Jake Schimansky yanımdaki çimlerin üzerine çöktüğünde sıçradım ve dizüstü bilgisayarımı hızla kapattım, attığım Leo Brummer'ın fotoğraflarını sakladım.

kampüs parkı. Jake'e hızlı bir bakış attığımda benim baktığım şeyi gördüğüne dair bir işaret göremedim. İçimden iç çektim.

Leo.

Defterime onun adını karalayıp etrafına kabarık pembe bir kalp çizmekten bir ıslak rüyayım. Biraz sığ olması ve muhteşemliğini vurgulamak için bir beden küçük tişörtler giymesi umurumda bile değil.

Vücudu. Vücudu var ve bunu sergilemekten çekinmiyor. Ve o ağacın meyvelerinin tadını çıkardığım için şikayet etmiyorum.

Onun yerine tanışmamızın kaderini düşündüm.

Film, TV ve medya alanında uzmanlaşmasına rağmen, psikoloji yan dal öğrencisi ve aynı zamanda bir oyuncu olduğu ve Rusya'da bir aksiyon filmi çektiği için geçen dönem derslerinin çoğunu kaçırdığı için geride kalmıştı.

O gece kafeye gitmeyi planlamamıştım bile. Tezgâhın arkasındaki adamın göğüslerime bakmasından ve her yeşil çay söylediğimde alay etmesinden bıkmıştım.

Ama çok susamıştım. Ve dönem sonu sınavından önce psikoloji ödevimi tazelemek için sessiz bir yere ihtiyacım vardı. Yurt odam söz konusu bile olamazdı, çünkü çok düşünceli oda arkadaşım Ashley bana söylemeden insanları doğaçlama bir parti için davet etmek. Ya da beni davet etmeden.

Her neyse. Leo içeri girip yan masaya oturduğunda karanlık, müstehcen güçlerin derinliklerine dalmıştım.

Bakışları neredeyse boş olan kahve dükkanını taradı, bana ulaştı ve devam etti. Oturduğu yerde dönerek dar kot pantolonunun içine uzandı, telefonunu çıkardı ve sinirli parmaklarıyla numaraları tuşladı. Oturduğum yerden telefonun çaldığını ve cevap veren kadın sesini duyabiliyordum.

"Hangi cehennemdesin?" diye homurdandı.

Evet, Leo'nun sesine hiç girmeyeyim bile. Bunu tarif edebilmemin tek yolu, küçük pürüzsüz çakıl taşlarının üzerine yabani bal damlatmak ve onları cildinizin her yerinde yuvarlamak gibi düşünmektir.

Sikeyim.

"Ne demek gelmiyorum?" diye tersleyince sıçradım.

Bu saçmalık için zamanım yok, Tammie. Bana yardım edeceğine söz .

Bu gazete. Zaman ayırdığın için sana zaten beş yüz dolar ödedim, lanet . O yüzden hemen buraya gel ve bunu hak et, yoksa yemin ederim-"

Hat kesilmeden önce şirret bir atıp tutma ve kaba bir öneri duyuyorum.

Onun adına utanıyorum. O kadar utanıyorum ki ona sarılmak istiyorum. Parmaklarımı o balmumu sarısı dikenlerin arasına sokmak. O güzel vücudunu okşamak ve tüm dertlerinin eriyip gitmesini sağlamak.

"Siktir! Siktir, siktir, *siktir!*" Numarayı tekrar tuşlayıp bitmek bilmeyen zil sesini dinlerken kaşları çatılıyor. Kitaplarını masadan çekmeden önce bir küfür daha savurur.

Bunun benim tek şansım olduğunu biliyorum. Bu yüzden boğazımı temizliyorum. Yüksek sesle. Bana doğru bakmadı bile. "Hey, umm, dinle, eğer vize ödevinde yardıma ihtiyacın olursa, bilirsin... sana yardım edebilirim?"

Tanrım, lanet olsun. Tanrı aşkına, münazara takımının eş kaptanıyım ve basit bir cümle kurmak için üç kelimeyi bir araya getiremiyor ?

Yukarı bakıyor ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Kahretsin, o sevimli kaşlarını çatarken daha da iyi görünüyor!

"Peki sen?" soruyor umursamaz bir ses tonuyla.

Bir buçuk dönemdir aynı psikoloji sınıfında olduğumuz ve beni fark etmediği gerçeği karşısında ezilmemeye çalışıyorum.

"Ben Keely Benson. Profesör Harding'in sınıfındayım."

Yüzü biraz asılıyor ama telefonuyla oynamaya devam ediyor, belli ki hocası onu terk ettiği için hâlâ kızgın. Zihinsel olarak başımı sallıyorum. Kim bunu kasten yapar ki? Sanırım hem aptal hem de kör.

Serçe parmağımdaki bir sızı ve kafa derimdeki keskin bir karıncalanma bana saçımın bir tutamını çekiştirdiğimi haber veriyor, bu hiçbir zaman tam olarak üstesinden gelemediğim sinirsel bir tik. Bakışları masanın üstünden masaya doğru kayarken elimi aceleyle masaya götürüyorum.

Telefonu bana geri ver.

"Yetiştirmem gereken bir sürü şey var," diyor ve sonra başını sallıyor. "Eğer Harding dekanla izin anlaşması yapmama rağmen beni sınıfta bırakmakla tehdit etmeseydi, ona siktir olup gitmesini söyledim."

"Evet, eminim birkaç öğrencisi de ona aynı şeyi söylemek ister," diye cevap veriyorum ve gülümsemeye çalışıyorum.

O da gülümsüyor ve kalbim aşırı kafein almış bir robot gibi güm güm atıyor. Telefonuna bir kez daha baktıktan sonra "Ee," diye uzatıyor kelimeyi. Kaltak suratın sessiz kalması ve onu geri aramaması için dua ediyorum. "Arayı kapatmama yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

Omuzlarım "*hey, güven bana, ben* " dercesine kalkıyor. "Hızlı çalışıp çalışmadığınıza ."

Sarı kaşları havaya kalkıyor ve ben içimden lanet okuyorum. "Eminim öyledir. Cidden, çocuk oyunağı olacak."

Mavi gözleri spekülatif bir hal alıyor. "Bu bana ne kadara mal olacak?" diye soruyor.

Aslan merkezli istek ve ihtiyaçlarımdan oluşan sonsuz listemin ortaya dökülmesini engellemek için dilimi ısıırıyorum. "Bunu daha sonra konuşabiliriz." Bakışları şüpheli bir hal aldığında elimle onu uzaklaştırıyorum. "Önemli bir şey değil, gerçekten."

Ve böylece Leo Brummer ile Keely Benson'ın sonsuza dek mutlu olacakları kesin olan hikâyesi başladı.

Altı haftadır ona ders veriyorum ve ona karşı büyük bir aşk besliyorum. Kendime bunun sadece dış görünüşüne güvenmemesi olduğunu söylüyorum ama kendime yalan söylediğimi biliyorum. O zeki, parlak değil. Ona beyni yüzünden değil, süper seksi vücudu yüzünden vuruluyorum. Ve on dokuz yaşında, bekaretimden kurtulmaya çok hevesli ve hazır olduğum için seksin bir şey olduğunu deneyimlemek. Onu gördüğüm andan itibaren, Leo'nun söz konusu istenmeyen bekaretin alıcısı olacağını biliyordum. Hatta Onu yatağa götürmenin yolları üzerine mini bir tez yazdım. Şimdiye kadar teoriyi pratiğe dökemedim çünkü doğru fırsat bir türlü karşıma çıkmadı.

Ama önümüzdeki üç hafta içinde gerçekleşmesi gerekiyor çünkü Paskalya tatili için bekaretim olmadan doğuya, New York'a dönmek istiyorum. Neden olması gerektiğini bilmiyorum ama kendim için belirlediğim tarih bu ve ben her zaman son tarihlerime uyarım.

"Umm...dünyadan Keely'ye!"

Kendimi erotik hayallerimden çekerken yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. "Ne?"

"Bültenin beş dakika önce tamamlanıp tamamlanmadığını sordum."

"Beş dakika önce değildi ve evet, tabii ki bitti. Olacağını , değil mi?" Cevap veriyorum ve Jake'in bana doğru gönderdiği şaşkın bakışlardan kaçınıyorum.

"Okaaay, görebilir miyim?" diye bastırır.

"Neden? Ben editörüm, bana güvenmiyor musun?" Sertçe geri atıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açmak istemiyorum çünkü Leo'nun googledaki yarı çıplak vücudu orada duruyor olacak.

Jake ellerini kaldırdı. "Hey, benden ne konuda yardım istedin? dönem sonu anketinde kullanacağımız sorular, hatırladın mı? Yardımımı istemek konusunda fikrinizi değiştirdiyseniz, söylemeniz yeterli."

Yardım istediğimi hatırlıyorum ve dudağımı ısıırıyorum. "Evet, özür dilerim, patlamak istememiştim."

Jake omuz silkiyor. " değil. Profesör Harding'in bu dönem seni çok biliyorum. Seninle derdi ne ki? Sen Miles'in en iyi öğrencisi."

Yüzüme yayılan sıcaklığı gizlemek için sırt çantamı karıştırma bahanesiyle Jake'e sırtımı dönüyorum. Geçen dönem psikoloji profesörümle karşılaşmamı kimse bilmiyor, onun bana olan ilgisini akademik değil cinsel bir ilgi olarak algılamıştım.

Tüm bu karşılaşma beni çok korkuttu ve bunu düşünmek bile istemiyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Şanslıyım sanırım," diye ekliyorum alaycı bir tavırla.

"Jake gülüyor ve duygu ve bilişin nöropsikofarmakolojisine giriyor Profesör Harding'in bir sonraki dersten önce ezberlememizi istediği modül. Konuyu zihnimin gerisine itmenin rahatlığıyla konsantre olup Jake'in hızlı argümanlarına kendi argümanlarımla karşılık veriyorum.

Ne olduğunu anlamadan bir saat geçti ve Jake gitti. Yavaşça dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve ekran koruyucum olan Leo'nun bronzlaşmış, yırtık gövdesinin resmine bakıyorum. Kendimi ellerimi vücudunda gezdirirken, yalarken hayal ediyorum.

o yassı kahverengi meme uçlarını ve onun inlemelerini duyuyorum. Hayalimde beni daha fazlasını yapmaya teşvik ediyor ve ben de şehre gidiyorum, ikimiz de terleyene ve nefes nefese kalana kadar kendimi o ateşli vücuda doyuruyorum.

Çimlerin üzerine uzandım, ilk gerçek mastürbasyon dışı orgazmımın nasıl hissettireceğini hayal ederken nefes alışverişim hızlandı. Külotum ıslanıyor ve Leo'yu her düşündüğümde zonklayan inatçı ağrıyı durdurmak için kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Leo ilk seferinde nazik bir aşık olacak. Ondan sonra işlerin biraz...riskli olmasına izin verebilirim. Biraz deney yapmaktan yanayım. Ama hiçbir şey esaret, alet edevat ya da buna benzer şeyler içeriyor.

Ewww. Düşündükçe yüzüm buruşuyor. İnsanların bu tür şeyleri neden kullandıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Ashley'nin birçok gece vibratör kullandığını duydum ve sadece sesi bile beni soğutuyor.

Hayır, sadece Leo'nun ağzı, parmakları, siki olacak.

Düşündükçe tekrar kızarıyorum ve isteksizce ayağa kalkıp dik oturuyorum ki dört yakışıklı adamdan oluşan bir grup yanımdan geçip birkaç metre ötedeki kendi çim alanlarına sahip çıkıyorlar.

Onlarla ilgilenmiyormuş gibi yapıyorum ama Leo'nun adını duyduğumda kulaklarım dikiliyor.

"Buranın sahibi o mu?" diye soruyor biri.

"Kimin umurunda? özel ve Cuma'dan Pazartesi'ye kadar bizim. Ve ödediğim beş bin dolar karşılığında, sıkı bir parti yapmak niyetindeyim."

"Kahretsin, sadece bir hafta sonu için biraz fazla değil mi?" diye yakınıyor bir başkası. "Uçakla getirttiği özel şeyler için değil. Leo'nun ne istediğini biliyorsun.

partiler gibidir."

Başımı eğiyorum ve onların bilmiş sırıtışlarını yakalıyorum.

Tam olarak alçak sesler, ancak *özel* ve *özel* kelimelerini duyuyorum.

Süper modeller ve kalbim biraz sıkışıyor ama dinlemeye devam ediyorum. "Kaç kişi gidiyor?"

"Son sayımda otuz dedi. Tam bir patlama olacak, dostum." Gruptan beklenti sızıyor ve konuşma aniden o hafta sonu kaç kızı becermeyi planladıklarına .

Zihnim bu korkunç değiş tokuştan, aklımdan hiç çıkmayan Leo'ya dönüyor.

Yani o sadece ölmek üzere olan bir vücuda sahip ateşli bir aktör değil. Ayrıca tüm partileri sona erdirecek partiyi nasıl vereceğini de biliyor. Tanrım, mükemmeldi.

Ve şu anda kimseyle görüşmüyor. Biliyorum çünkü çalışma seanslarımızdan birinde ince kazık atmayı kendime iş edindim ve Rus rol arkadaşıyla çıktığını ama film bitince ilişkiyi bitirdiğini ağzından kaçırdı.

Birden aklıma ona verdiğim ücretsiz dersler için bana nasıl ödeme yapabileceğine dair bir fikir geldi. Leo gibi bir adam piyasada çok uzun süre kalmayacak ve bu benim hamlemi yapmak için tek şansım olabilir.

Ona ödediği haftalık beş yüz doları hızlıca hesapladım.

Tammie ve bana yaklaşık üç bin dolar borcu olduğunu düşünüyor. Dönemin geri kalanını bedavaya getirmeyi kabul edersem, belki aklımdakini kabul eder. İşlerin istediğim gibi gitmesi için bir plan yaparken kalbim hızla çarpıyor.

Sonunda direkt yoldan gitmeye karar verdim.

Metni yazarken parmaklarım titriyor:

Kelly: Hey, bu akşam 8'de buluşuyor muyuz? Bir paket Red Bull alacağım.

Bunlar onun favorisi ve yurt yatağımın altında iki kutu sakladığımı pek bilmiyor

Saniyeler içinde cevap alıyorum:

Leo: Siktir, evet. Sadece uyanık kalmak ve bu boktan modüle odaklanmak için en az altı kutuya ihtiyacım olacak.

Sırıttıyorum.

Keely: Dostum, çok fazla küfrediyorsun.

Leo: Merhaba Bayan Pot, ben Kaptan Kettle.

Sırıtişım geriliyor ve bir palyaço ile kaçmış bir akıl hastası arasında bir şeye benzediğime eminim.

Keely: Oops!

Leo: Oops gerek yok! Bunu sevdim. Hiç değişme, Benson.

Kalp tellerim deli gibi çarpıyor ve içimdeki her şey eriyor. Başından beri ona sormaya niyetlendiğim soruyu zar zor yazabiliyorum.

Titrek bir nefes alarak parmaklarımı çalışmaya zorluyorum.

Keely: Özel dersim için ödemeyi sonra konuşuruz hatırlıyor musun?

Leo: Uh...evet?

Keely: Bu hafta sonu partine davet etmeye ne dersin?

Bilinçli olarak kendimi -tarihiniz olarak eklemekten alıkoyuyorum ve gönder tuşuna basıyorum. Eğer her şey yolunda giderse, Leo Brummer Pazartesi günü yatak direğimin ilk çentiği olacak. Tek yapmam gereken bunu mahvetmemek.

Beklerken kalbim sıkışıyor, bakışlarım metinlerde gösterilen saatin üzerinde. Bir dakika. İki dakika.

Kahretsin. Lanet olsun. Acınası duygularımdan onu haberdar mı ettim? Vücudum saniyeler içinde mutlu ve rahat bir halden donmuş ve gergin bir hale geçiyor. Utancımdan gözlerimi kapatıyorum, sonra başka bir mesajın ping sesini duyuyorum. Neredeyse yere bakamayacak kadar korkuyorum ama bakıyorum.

Onun metnini okudum ve kalbim göksel bir sevinçle doldu.

Tabii. Bu akşam hatırlat da Cuma günü seni için bir araba servisi ayarlayayım. Sonra görüşürüz!

Harika yazıyorum ve hemen siliyorum. Bugünlerde bunu sadece ezik insanlar söylüyor. Söyleyecek havalı ama klas bir şey düşünüyorum. Bir süre önce izlediğim, sevimli bir başrol oyuncusu olan bir İngiliz dedektiflik dizisini hatırlıyorum ve parmaklarımın çalışmasına izin veriyorum.

Keely: Çok iyi!

Bunu garip bulabilir. Ya da gülümseyebilir. Her iki durumda da Leo Brummer'ın partisine gideceğim ve orada onu ilk sevgilim yapmak gibi en çılgın fantezimi gerçekleştirmeye niyetliyim.

Kaliforniya güneşinin altında, aşık bir midye kadar mutlu bir şekilde otururken, Pazartesi günü hastanede, hırpalanmış, morarmış ve kim olduğumu hatırlamadan uyanacağımı ya da hayatımı sonsuza dek değiştirecek gizli bir utanç taşıyacağımı az biliyorum.

Bölüm 14

mason

Gölgelerin içinde onu bekliyorum, otelinin karşısına, gösterişli ışıkların ulaşmadığı bir park ediyorum. Çift kapıdan içeri girene kadar saniyeleri acımasızca sayıyorum.

Son yirmi dört saat cehennem gibiydi, üzerimde kolay kolay sarsamayacağım bir etkisi olduğunu biliyordum. Bu bağın devam etmesine ne kadar izin verirsem, onu cezalandırmaya o kadar meyilli olacağımı biliyorum. Zaten cezalandırılmıyor da değil. Bu yüzden bugün bilerek yattan uzak durdum. Onu omzumun üzerinden atmadan ya da tercihen yere atıp canına okumadan onunla aynı ortamda bulunmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

İşte beni bu kadar kötü yakaladı.

Kapıya bakarken ellerim titriyor ve sikim zonkluyor. Erken geldim çünkü kendi arkadaşlığıma bir saniye daha tahammül edemezdim. Hareketsizlikle aram hiç iyi olmadı. Boşta kalan eller çok fazla ayartma getiriyor, geçmişin jilet gibi keskin çenelerine geri çekilmek için çok fazla şans veriyor.

Kaybettiklerimi. Toby'yi kaybettikten sonraki aylarda hayatım cehenneme dönmüştü.

Onun adı omurgamı titretiyor ve acı sert kemiklerimi uzun ve sert bir şekilde sarsarken dişlerimi sıkıyorum. Acıyla savaşıyorum. Onu hoş karşılıyorum. Bu, hayatımın asla bırakmaya niyetli olmadığım bir parçası. Bırakmak unutmak demektir. Ve ben yaptığım şeyi asla unutmayacağım.

Asla unutma.

Asla affetme.

Yarım düzine ürperti daha geçiriyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kenara bu kadar yakın olmak iyi bir fikir değil.

Keely Benson ilgimi çeken ve beni çileden çıkaran seksi bir çelişki. Ama aynı zamanda dikkatle ele gerekiyor ve onu korkutup kaçırmak olmaz. Ona sahip olma şansım olmadan önce. Beni böyle görmesine izin veremem. En azından şimdilik.

Kendini bana vermeyi kabul etmesine rağmen, bir parçası hala temkinli. Bir yanım onun bu ihtiyatlı tavrını yerinde bulsa da, bunun istediğim şeyin önüne geçmesine izin vermek istemiyorum.

Vites değiştiriyorum ve istediğim gibi giyinip giyinmeyeceğini merak ediyorum. onu nasıl cezalandıracağımı düşünüyorum. Aletim sarsılıyor ve yumruğum pantolonumdaki şişkinliği kavramak için açılıyor. Derin nefes alıyorum ve beklentinin üzerime çökmesine izin veriyorum.

O anda otelden çıkıyor ve kaldırımında duraklıyor. Talimatlarıma uyduğunu gördüğümde zevkim alev alev parlıyor.

Başı otele spor arabaların üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. Monako'da yoğun bir Cuma akşamı, özellikle de Casino Meydanı yakınındaki sokaklar.

Ducatti'nin güçlü motorunu çalıştırıp ara sokaktan çıkmadan önce bir dakika daha onu izliyorum. Motorun gırtlaktan gelen sesi dikkatini çekiyor ve yanında durduğumda bakışları üzerimde kalıyor.

Siyah, güçlü bisiklete bakıyor. "Tamam, şimdi pantolon ve saç isteğini anladım" diyor.

Bakışlarım, talimatlarım doğrultusunda uzun ipeksi bir iple arkadan bağladığı saçlarında, krem rengi bluzunda ve ceketinde, bacaklarını muhteşem gösteren siyah pantolonunda ve diz üstü çizmelerinde geziniyor.

"Bunun bir rica olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Umarım öyledir. Komutlara pek iyi yanıt vermem," diye tersliyor.

Hâlâ sinirli olduğu belli, bu yüzden cevap vermemeye karar verdim. Bunun yerine ensesini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Bana doğru sendeliyor ve bir elimle onu karnının üzerinde tutup aşağı çekiyorum ve onu gördüğümden beri çektiğim açlığı dindirmeye yönelik bir öpücükle ağzını alıyorum.

Ağzı benimkinin altında yumuşamadan önce bir an geriliyor. Sert ve acımasız bir şekilde içeri giriyorum, dilim dudaklarını yararak geçiyor ve onunkilere karışıyor. İç içe geçmiş dudaklarımızdan tam olarak geçemeyen bir nefes, ince gövdesini kaldırıyor ve parmaklarım beline kıvrılıyor, onu hapsediyor, böylece o çarpan ihtiyacın birazını bile tatmin edebiliyorum.

Elleri omuzlarımın üzerinden kayıyor ve saçlarımı itiyorum. Gerginleşiyorum garip bir his. Uzun zamandır bir kadının iznim olmadan bana bu şekilde dokunmasına izin vermemiştim. Aslında yıllardır.

Cassie ve ben birlikte olduğumuzdan beri değil. Toby yaşadığından beri değil.

Bir kadınla sevişmeye başladığımda, çoğu zaman bağlanmış ya da bana nasıl dokunabileceğine dair emirlerime boyun eğmeye hazır oluyor.

Keely Benson zaten çok fazla özgürlüğe sahip. Bu düşünce beni içten içe donduruyor ve daha da geriliyorum.

Keely başını kaldırdı. "Sorun nedir?"

"Bir olduğunu düşündüren ne?" Kabaca cevap veriyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Ben aptal değilim Mason. Az önce bir şey seni korkuttu." Alnı kırışıyor ve gözlerinde bir miktar farkındalık beliriyor. "Ben miydim?"

"Sen mi?"

"Öpüşme şeklimi beğenmiyorsan, söylemen yeterli."

Bakışlarım onun ıslak, hafifçe şişmiş ağzına düşüyor ve sikim şişip kalınlaşıyor, uzun aylar boyunca ondan esirgediğim eylem için umutsuzluğa kapılıyorum. "Öpüşme şeklini seviyorum. Bunu tekrar yapmanı çok istiyorum. Hemen şimdi."

Gözbebekleri büyüyor ve ben de bu istekle birlikte ensesindeki baskıyı artırıyorum, ona bu konuda başka bir seçenek bırakmıyorum. Dudaklarımız buluşmadan bir saniye önce bir Ferrari kükreyerek geçti ve o da geri çekildi.

"Kahretsin, PDA'lara aldırmiyorum ama bir yere gitmemiz gerekiyor mu? Rezervasyon gibi bir şey?"

"Hayır," homurdanıyorum, gözlerim benden uzak tuttuğu ağzında.

"Yani bu gece beni beslemeyi planlamıyorsun?"

"Karnın doycak, kedicik. Sadece muhtemelen beklediğin şekilde değil."

Hâlâ saçlarıma dolanmış olan parmakları sıkılaşıyor ve bir başka soğuk gerçeklik dalgası beni yıkıyor. Ellerini kavradım ve yanlarına doğru çektim. Önümdeki bölmeye uzanıp bir kask çıkardım. "Bunu tak ve bisiklete bin."

Tartışmak ister gibi tereddüt ediyor ama sonra kaskını takıyor. Küçük, uzun ipli çantasını omzuna çapraz takıyor ve Bacağını koltuğun üzerinden sallıyor. Tamamen yerine oturana kadar bekliyorum ve motoru çalıştırıyorum.

"Hazır mısın?" Yüzünü görebilmek için başımı çevirerek soruyorum. "Evet."

"Bekle."

Başını sallıyor ve daha yakına kayıyor. Kasıkları kıcımı dürtüyor. Bir hırıltıyı bastırıyorum ve sehpayı tekmeleyip yavaş akan trafiğin içine dalmadan önce kollarının belime dolanmasını zar zor bekliyorum.

Tutuşu sıkılaşıyor ve sırtıma daha da yaslanıyor. Kaslarım onun sert göğüslerinin dokunuşuna tepki olarak esniyor ve ben

Ducatti'nin bizi evime daha çabuk götürmesine rağmen, arabayı kullanmak yerine onu bisikletle almanın bilgeliğini tartışırken ağız.

Casino Meydanı çevresindeki lüks restoran ve barları atlayıp doğuya doğru gidiyoruz. Arada bir hızlı bir viraj almak için bisikleti yatırıyorum ve rüzgâr onu önce nefesini boynumda hissediyorum. Özellikle keskin bir virajı alıyorum ve gömleğimi avularken tırnakları derime batıyor.

enem sıkılıyor ve motoru durdurup onu çırılçıplak motorun üstüne yatırıp canımı bu kadar yaktığı için onu çiğ çiğ sikme isteğimle savaşıyorum.

Ama durmuyorum. Çünkü o zaman kaçabilir.

Beş dakika sonra uzun ferforje kapıların önünde durdum ve güvenlik kodunu girdim. şaşkınığını hissediyorum ama motoru zar zor yeterli aralıktan geçirmeden önce onu nereye getirdiğimi sorgulamasına fırsat vermiyorum.

Geniş araba yolunun sonunda kayarak duruyorum ve attan iniyorum. Bir bakışta, eve bakarken ağzının açık kaldığı görülüyor. "Kim yaşıyor Burada mı?"

"İstiyorum."

şaşkın bakışlarını bana çevirdi ve bir saniye bana baktı dikkati tekrar eve dönmeden önce. "Tamam, kendi aklım için sormam gerekiyor. Evli misiniz?"

Yüzümdeki irkilmeyi güçlükle kontrol edebiliyorum ve yumruğumun şişmesini ancak engelleyebiliyorum. "Neden bilmek istiyorsun?" Ruhumdaki cezalandırıcı, uçucu hastalığın ortaya çıkmasını engelleyerek sakince soruyorum.

Bakışları benimkilerle birleştiğinde gözleri açılıyor. "Bana bunu sorma ihtiyaı duyman beni ciddi şekilde rahatsız ediyor. Sana yuva yıkan bir sürtük gibi mi görünüyorum? Yoksa karını kızdırmak için ya da zengin olma sebebin ne olursa olsun, bir yandan d z şt ğ n bir parça olmayı seven bir kadın gibi mi görünüyorum? insanlar seni boşaltmak için mi kullanıyor?"

Karnımda kaynayan duygulara rağmen ağzım seğiriyor. "Hayır, ayrıcalıklı olma isteğiniz ikisinden biri olmadığınızı gösteriyor."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor. "O zaman soruya cevap ver." "Ben evli değilim. Artık değilim."

Gereksiz ek bilgi için sessizce küfrediyorum ama artık çok geç. Gözleri ilgiyle parlıyor. Dönüp kapıya doğru ilerleyerek görmezden geldiğim bir ilgi. Atından inip beni takip ettiği anı tam olarak biliyorum ve rahatlıyorum. içime akıyor.

Beni takip etmekten başka bir şey yapmasına izin vermek gibi bir niyetim yok. Kapılar kilitli. Şifre sadece bende var. Ön kapı arkasından kapandığında, sadece ben hazır olduğumda dışarı çıkacak.

Kavernöz koridora girip botlarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Ayaklarımın altındaki serin fayansların hissi beni topraklıyor ve onun arkamdan girdiğini duymadan önce bir iki dakika mantıklı düşünmeme izin veriyor.

Kaymamın sorun olmasına gerek yok. Evliliğim ve boşanmam tam olarak devlet sırrı değil -Cassie ve ben, onu sefaletinden kurtarıp evliliğimizi bitirmeden önce New York'un önde gelen çiftlerinden biriydik- ama zeki ve Meraklı bir insan keşfedilmesini istemediğim şeyleri keşfedebilir.

"Yani... bu malikanede tek başınıza mı yaşıyorsunuz?"

"Ben buradayken, evet."

"Peki ne sıklıkla buradasınız?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve o tek bir adım geri atıyor. "anlaşma yapmıştık, hatırladın mı? Kişisel soru sormak yok?" Hırlamaya başladım.

Gözleri temkinli bir şekilde parlıyor ama ellerini kalçalarına koyuyor. "Hey, o kapıyı sen açtın. Ben sadece içinden baktım."

"Pekala, kapıyı sıkıca kapattığını düşün."

Neredeyse mükemmel bir eşzamanlılıkla, arkasındaki kapı, yirmi saniye hareketsiz kaldıktan sonra kapanmaya ve kilitlenmeye programlanmış, eve tıklıyor.

Küçük ama uğursuz sesle sıcıyor.

Göğsümde kilitli kalmış bir nefesi serbest bırakıyorum. Boğazındaki nabız titriyor ve içimde sadistçe bir zevk çatlağı patlıyor. değil. Çaresizlik beni cezbeder, hep öyle olmuştur. Bu yüzden aylarca ormanda yaşamayı seviyorum. İçimdeki köpekbalığı benzeri içgüdü, avı, özellikle de iyi ve değerli bir mücadele verenleri avlama düşüncesinden son derece tahrik oluyor.

Bu yüzden sonunda Cassie'yi görmeye dayanamadım. Savaşmaktan vazgeçti ve bir şişe birinci sınıf votkanın içinde kayboldu.

Keely Benson bir savaşçı. Ve bu av benim için fazlasıyla değerli olacak.

Artık o olduğuna göre, açlığımın aciliyetini ve gerçek boyutunu saklamama gerek yok. Kendini rahat hissetsin diye takındığım zar zor medeni görüntünün uzuvlarımdan kayıp gitmesine izin veriyorum. Parmaklarım kapma, sahip olma, yeme ihtiyacıyla karıncalanıyor.

Alt dudağını ağzına götürüyor ve kollarını kendini koruyacak şekilde kısıyor. Ama burada hiçbir koruması yok. Artık yok.

İçimdeki acımasız alfanın kapılarını açıyorum. Değişikliği fark ettiği anı görüyorum. Burun delikleri titriyor ve arkasındaki devasa kapıya bakıyor.

"Korkuyor musun, Keely?"

Gözleri kısılıyor ve çenesini kaldırıyor. "Hayır."

Ona tam olarak inanmasam da verdiği cevap karşısında kanım kaynıyor. "Bazı temel kurallar koymak istemiştin. İşte benim için bir numaralı kural. Eğer senden gücün dahilinde olan bir şey istersem, bunu yerine getireceksin. Hiç tereddüt etmeden. Anlaşıldı mı?"

"Tabii ki hayır. Bunu *mantıklı* insanlar gibi tartışacağımızı sanıyordum."

Bir adım daha yaklaşıyorum. Kokusu bana çarpıyor ve duyularımın etrafında tatlı ama ölümcül bir zehir gibi kıvrılıyor, seve seve son kullanma tarihimi geçireceğim bir zehir. "Bu kuralın hangi kısmı senin için iyi değil?" Arkama uzanıp tişörtümü başımdan çekip yere atarken soruyorum. Tenim yanıyor ve bu kadına karşı hissettiklerimle geriliyor.

Gözleri şişiyor ve yutkunuyor. "I..." Hafif sersemlemiş bakışları gövdeyi kemerime kadar takip ederken kirpikleri titriyor.

Ellerim kemeri çözüp ikimizin de ihtiyacı olan şeyi yapmak için kaşınıyor ama ona cevap vermesi için bir şans veriyorum. "Evet?"

"*Tereddüt etmeden* kısmıyla ilgili bir sorunum var."

Başımı salladım. "Bu pazarlığa açık değil. Her isteğin üzerinde fazla düşünmene izin vermeyeceğim. Talep etmeden önce dikkatlice düşüneceğime güvenin."

"Seks oyuncağınızdan siz ona izin vermeye hazır olana kadar boşalmamasını istemeniz gibi mi?"

Parmaklarım karıncalanıyor ve dayanma gücümün sınırına geldiğimi biliyorum. "Bu farklıydı. Sen ve ben henüz o noktada değiliz."

Kahkahalar dudaklarından dökülüyor ve göbeğimin bir yerine çarpıyor. Beynimi ve dürüst olmak gerekirse, bir kadının kasıtlı bir şaka olmayan bir şey söylediğinde güldüğünü hatırlamıyorum. Genelde ya yanlış anlamamdan korkarlar ya da sadece korkarlar, o kadar.

Keely'nin küstah tepkisi sikimi daha da sertleştiriyor ve ona bir ders daha verme ihtiyacı içime işliyor.

"Oraya *asla* ulaşamayacağız."

Onu takip ederken durakladım. "Bunu sana söyleten ne?"

"Bilmem, *evcil hayvan* ya da *oyuncak* muamelesi görmekten daha fazla kendime saygım olduğu için mi? Senin beyinsiz kölelerinden biri olmaya niyetim yok."

Snipes.

", kadınların neyin farkında olmadıklarını düşündüğünüzü ima ediyor. ya da sadece özsaygısı düşük kadınların kendilerini boyun eğmeye zorladığını mı düşünüyorsunuz? Böyle mi düşünüyorsunuz?"

Gözlerini kırıştırtıyor ve gözleri benimkilerden uzaklaşmadan önce çiğ bir duygu parıltısı yakalıyorum. "Diğer kadınların nasıl zevk aldıkları umurumda bile değil. Tek bildiğim bu tür şeylerin bana göre olmadığı."

"Yine de bugün tam da senden istediğim gibi giyindin," usulca. "Ya sana ilk adımı çoktan attığını söyleseydim?"

Öfkeli yeşil gözler benimkilerle buluşuyor. "Sana git " Kendini tutuyor ve ben de bedenime dolan zafer duygusunu belli etmemeye çalışıyorum. "Kendinizi mahvetmeden önce kendinizi kontrol etmenizi söyledim. Pantolon giymeyi kabul etmek ve

Sizin için çizme giymek, icatlarınızdan birine bağlanıp kırbaçlanmak için yalvarmaktan çok farklı bir şey."

Sırtı kapıya değiyor ve onu yavaşça takip ettiğimi fark edince gözleri parlıyor. Nabızı artık bir yük treni gibi hızla atıyor ve ben onun öfkesinin ve uyarılmışlığının kokusunu alabilecek kadar yakıным. En güçlü afrodisyak gibi, cazibesine bir saniye daha direnmek için çaresizim.

"Bu tartışmayı daha sonraya bırakalım. Ama işte ilk testiniz. Söz veriyorum kolay bir test olacak. Seni becermemi istiyor musun, Keely? Evet mi, hayır mı?"

"Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Gülümsüyorum ve o hızla nefes alıyor. "Ne?"

Dönen şehvetle kararmış yeşil gözler benimkilerle buluşuyor.

"Gülümsediğinde farklı görünüyorsun. Farklı ve ateşli," diye ekliyor, sonra yanaklarına bir renk dokunuyor.

Çılgınca bir dürtüye teslim oluyorum ve parmağımı hızla atan nabza dokunduruyorum. Bağlantı noktasından aletime doğru elektrik çarpıyor.

"Gülümsediğinde ateşlisin, gülümsemediğinde ateşlisin. Sen ateşlisin Ne yaparsan yap, ben de seni sikmeyi çok istiyorum."

Kirpikleri titriyor ve dokunuşumun altında titriyor. "O zaman... devam edebilir ?" Sesi şehvetten boğuklaşmış olsa da, hala istekli bir bedende kırbaç şaklaması gibi bir çıtırtıya sahip. Bu acı damarlarıma daha fazla ateş getiriyor ve kanımdaki kükreme neredeyse ezici oluyor.

Ağzım neredeyse boynuna gelene kadar eğildim. Teninin tadına bakma beklentisinin tadını çıkarıyorum. "İşte bir sonraki komut geliyor - pantolonumun fermuarını aç."

Bakışları kasıklarına düşüyor ve elleri onu takip etmeye başlıyor, ama son anda duruyor ve yüzünde bir ifade belirliyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye .

Küçük bir kahkaha atıyor. "Az önce pantolonunun fermuarını açmamı isteyen, hiç tanımadığım bir adamla garip ama güzel bir evde yalnız düşünüyorum."

"Ama benden korkmuyorsun." Bu bir soru değil çünkü ondan böyle bir korku hissetmiyorum.

Başını sallayarak onaylıyor.

Parmağımı nabzından çenesinin altına götürüyorum ve yüzünü bana doğru eğiyorum. "Ben seni buzlu okyanustan kurtaran adamım," diye kurnazca hatırlatıyorum ona. İster kabul etsin ister etmesin, bana hayatını borçlu. Onu sahiplenmeye niyetim yok ama şu anda ihtiyaçlarımı karşılamak için kullanmaktan da çekinmiyorum.

Hatırlatma karşısında gözleri gölgeleniyor ama başını sallıyor. "Ama sonra arabasına bindiğimde ödümü kopardı."

"Sana gerçekten zarar vereceğini düşünseydin arabasına binmezdin," diye bastırıyorum.

Omuz silkiyor. "O gece doğru düzgün düşünemediğimi itiraf etmekten utanmıyorum."

Çenesini bırakıyorum ve ellerimi başının iki yanına yerleştiriyorum. Onun Uçurumun kenarından uçuruma adım atmama neden olan o çaresizlik dokunuşuyla bana bakarken gözleri açılıyor.

Çünkü Keely'nin bilmediği şey, benim gücü sevdiğim. Annem bir keresinde beni biraz fazla sevmekle suçlamıştı. Bu düşünce daha sonra Cassie tarafından da yürekten onaylandı. Bu ifadeyi savunmamıştım. Meseleyi anlamamıştım. Tıpkı onları elmaslarla ve İsviçre'ye özel jet spa gezileriyle süsleyen şeyin benim güç aşkım olduğunu belirtmediğim gibi. Bu konu gereksizdi ve bana göre değildi.

"Gitmeyeceksin. Bunu ikimiz de biliyoruz. O yüzden pantolonumun fermuarını aç, sikimi çıkar ve okşa. Yoksa sikilmeyeceksin."

Bölüm 15

Keely

Reddetmek
istiyorum.

Yapmalıyım.

Burada kafamı tam olarak toparlayamadığım bir şeyler oluyor. Kapı kapandığı anda başladı. Sanki önümdeki adam başka birine dönüşmüş gibi. Tehlikede olduğumu düşünmemi sağlayacak hiçbir şey yapmamış ya da söylememiş olmasına rağmen, onda hissettiğim acımasızlık daha da arttı.

Ama bir şey hissediyorum. Emrini reddetmeme neden olacak bir şey.

Ama yapmayacağımı biliyorum.

Onu daha sert, daha uzun, daha derin, başka bir erkeği becermek istediğimden daha umutsuzca becermek istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla reddedilme düşüncesi ağrıyor ve göğsümdeki basınçtan nefes alamıyorum.

Kemerine uzandım ve . Sonra titreyen parmaklarım kotunun tek düğmesini açıyor. Uğursuz kalınlıktaki siki Parmaklarım değdiğinde parmak eklemlerim. Boğuk bir inilti ve boynuma değen sıcak bir nefes yakalıyorum.

Göğüslerim delicesine karıncalanıyor ve meme uçlarım o kadar acı verici bir şekilde gergin ki, onlara dokunması, çimdiklemesi, işkenceyi hafifletmesi için yalvarmak istiyorum. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ya da belki de bunları dile getirmenin bilmediğim bir kuralı çiğnemek anlamına geleceğini hissediyorum.

İşte bu durum aklımı başımdan aldı. Bir dakika önce seks oynacağı ya da evcil hayvan olmak istemediğime dair söylediğim her şeye kesinlikle inanıyorum ama yine de zavallı bir aşık aptal gibi ayaklarına kapanmaya niyetliyim.

Konuşmaktan, vücudumun için çılgılık attığı şekilde bana dokunmasını istemekten neredeyse korkuyorum. Neredeyse işe yaramaz parmaklarımla fermuarını kavırıyor ve yavaşça indiriyorum. Elim aşağı inerken sıcak, çıplak, istekli bir sikle birleştiğinde ve onun komando olduğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

Aceleyle sağ elimle onu kavrıyorum ve sol pantolonunu aşağı itiyorum. ılgın evresi beni inletiyor ve başım otomatik olarak onu görme, parmaklarımın zar zor evreleyebildiği horozu görme hevesimle düşmeye başlıyor.

enemin altındaki parmak beni durduruyor.

"Hayır. Henüz bana bakamazsın. Beni okşa ve gözlerini benden ayırma."

Tartışmıyorum. Komut bana çok önemli bir şey gibi görünmüyor. Ayrıca sol elim az önce onun ağır taşaklarını kavradığı ve yüzündeki ifade beni tamamen büyülediği için.

Onu uzun ve yavaş bir şekilde okşuyorum, başına geldiğimde bileğimi hafifçe sallıyorum.

Dudakları ayrılıyor ve boğuk bir inilti dökülüyor. "Evet. İşte bu," mırıldanıyor kalın bir sesle.

Beni zevkine tanık olmaya zorlamasında çiğ ve heyecan verici bir şey var. Bağlantı biraz fazla, güneşe bir anlığına çok uzun süre bakmak gibi. İçime hücum eden duygulardan gözlerim kamaşıyor ama başka tarafa bakamıyorum.

Başı aşağı iniyor. Ağzı benimkinden bir fisiltı uzakta duruyor ve nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Daha hızlı," diye emrediyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş.

Ona emir bırakmasını söylemek için tekrar ağzımı açıyorum ama son anda vazgeçiyorum. Yine büyük bir mesele gibi görünmüyor. Ben itaat ediyorum ve o inliyor, beni daha da kalın bir ereksiyonla dllendiriyor. Kukum kasılıyor ve yoksun bir çaresizlik içinde ve temellerimi sarsan fırtınada tüm bedenim titriyor.

Yukarı doğru bir sonraki vuruşum bir damla pre-cum ile karşılanıyor ve ağzım onu tatma ihtiyacıyla sulanıyor, ama enemdeki baskı bakmamı engelliyor, tatmayı bırak. Dilim alt dudağımın üzerinde kayıyor ve taşaklarını sıkıdığında nefesim titriyor ve göz bebekleri büyüyor.

"Ağzını a."

Ağzımı açıyorum. Başparmağı enemin altında işaret parmağının yerini alıyor ve orta parmağı ağzımın içine kayıyor. Ağzımın içine derin ve sert bir şekilde emmek için komutunu beklemiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, siki elimde zıplarken. "Bu konuda inanılmaz derecede iyisin. Ayrıca çok ıslaksın. Kokunu alabiliyorum."

Cevap vermek için parmağını bırakmaya zahmet etmiyorum. Külotum sırlıslıkla olmuştu ve bu durumdan hiç utanmıyordum. Elimdeki pürüzsüz, elik gibi sikiinin ve ağızındaki parmağının verdiğı muhteşem hissin tadını çıkararak okşamaya ve emmeye devam ediyorum.

Bir dakika sonra aşağıda bir hareket hissediyorum. Yere kemerin sesi ve genişleyen duruşu bana kot pantolonunu çıkardığını söylüyor. Mason tamamen çıplak ve ben hâlâ tamamen giyinik durumdayım, göğüslerimi inceleyen çantama kadar.

Dengesizlik biraz adaletsiz olsa da lezzetli bir şekilde çökmüş hissettiriyor. Kalçalarını pompalamaya başladığında her şeyi unutuyorum, parmaklarımın arasında kendini beceriyor.

"Senin eline boşalacağım. Bana izin vereceksin." Daha sözlerini bitirmeden tempoyu artırıyor. Parmaklarım otomatik olarak onu daha sıkı kavırıyor ve haklı olduğunu biliyorum; ona izin vereceğim.

Lanet olsun. Neyim var benim böyle? Hayatımda ilk defa kendim için hiçbir şey almadan, tamamen ve bütünüyle zevk vermek istiyorum. Montauk için ona borçlu olduğumu düşündüğümden değil.

Hayır, burada, şu anda, tek istediğim onu memnun etmek, onu tatmin etmek. Gözlerindeki doymak bilmez açlık, vücudunu saran ve sıcak bedenine titreme gönderen doymak bilmez sınırdır.

Parmaklarımı daha fazla pre-cum kaplıyor ve onu çubuğunun üzerine yayıyorum, kalçalarının neredeyse çılgın ritmine ve ağızımı beceren parmağa ayak uydururken bileğim daha sert çalışıyor.

" böyle bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma. "Beni yap. Beni daha çok alıştır. Daha hızlı!"

Onu emmenin baskısıyla yanaklarım yanmaya başlıyor, ama bir parçam onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim gerçeğiyle sarsılarak devam ediyorum.

Dilimi parmağının ucuna değdiriyorum ve o da derin bir inilti çıkartıyor. Sol elim taşaklarını daha kavrariken göz kapakları titriyor, el pompalarımınla birlikte pürüzsüz deriyi okşuyor. "Ah Tanrım, seni her yerinden becereceğim. Vücudunun her santimine kendimi işlemek için saatler harcayacağım. Ama şimdilik, senin için boşalmamı izlemenı istiyorum. Beni ne kadar memnun ettiğini g r."

Bununla birlikte parmağını ağızımdan çekiyor ve çenemi bırakmadan önce dudaklarıma tükürük saçıyor. Diğer elini kapıya koyuyor ve kendini bedenimden hafifçe uzaklaştırıyor.

Hevesli bakışlarım düşüyor ve sikini ilk kez gördüğümde nefesim kesiliyor. Kalınlığını zaten biliyorum, ama aynı zamanda uzun ve hafif damarlı, dudaklarımı sarmam gereken güzel yontulmuş bir kafası var.

Kanının dokunuşumun altında dalgalandığını hissediyorum ve geldiğini anlıyorum. Başımı kaldırıyorum ve yüzüme bakıyor, gözleri yarı kapalı ve orgazm öncesi dalganın etkisiyle ağırlaşmış.

Yavaşça ağzını açıp uzun, nefesli bir "aah" dedikten sonra adımı söylüyor: "Keely."

Gözlerinde garip, akkor bir ışık gördüğümde tek bir saniyeliğine, akıllara durgunluk veren bir güçle doluyorum. Sonra güç Parmaklarımın arasında güçle yükseldiğinde acımasızca elimden kaptı ve boğazından bir hayvan hırıltısı yükseldi.

İlk kalın fişkırmaya kapalı karnıma çarptı, ardından birkaç tane daha geldi. Üstümün ince pamuğundan sıcaklık sızıyor ve tenimi ıslatıyor. O Elimde sarsılıyor, önümü dölle kaplarken tüm vücudu bir dizi büyüleyici spazma yakalanıyor.

Titremeleri dindiğinde gözleri hala benimkilere bakıyor ve dürüstçe itiraf edebilirim ki bu hayatımda şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi. Ta ki öne doğru eğilip alt dudağımı pek de nazik olmayan bir ısırıkla yakaladıktan sonra dilini karıncalanan ağrının üzerinde gezdirene kadar.

"Muhteşemdin," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

Kesilmiş sakalının ipeksi tüyleri tenimi gıdıklıyor ama ben karşılık veremeden uzaklaşıyor ve beni kapıya yaslanmış halde bırakıyor. Gözlerim ilk kez onun savaşçıya benzeyen ihtişamını alırken, bir saniye sonra tüm ihtişamını hissediyorum.

Tanrım.

Adamın kibirli ve sinir olmasına şaşmamalı. Mason Sinclair'in bir vücudu ve yüzü varken, üstelik soylu bir aileden geliyorsa, övünecek çok şeyi var demektir.

Her yeri zarif, pürüzsüz kaslarla kaplı. Güçlü kalçaları yağsız kalçalarına doğru yükseliyor ve kısa bir kıl kümesi kalın sikini ve taşaklarını çerçeveleyiyor, tanrısal vücuduna onu gözlerimde daha da ateşli yapan garip bir dünyevi sertlik katıyor.

Bir adım daha geri atıyor ve pek de sabit olmayan parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Mutfağa gel de seni temizleyelim," diyor, bakışları karnıma düşüyor.

Aşağı bakıyorum ve kremalı üstümdeki ıslaklık lekesini görüyorum. Mermer zeminde de birkaç damla meni var ve vücudum onun salınımının kanıtına hararetle tepki .

Bakışlarım geri döndüğünde onun beni izlediğini görüyorum. Bacaklarının arasındaki kalınlaşma bir gösterge ise o da yeniden tahrik oluyor. Onu izlerken ağzım sulanıyor ve elini bana uzatıyor.

"Gel."

Kapıdan doğruluyorum ve neyse ki bacaklarım beni destekliyor. Ona ulaştığımda, parmağını çantamın askısının altına sokuyor ve başımın üzerinden çekiyor.

"Telefonunu getirdin mi?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Umm, evet." Başını sallıyor. "Güzel. Yanında getir."

Çantamdan çıkardım ve o da çantayı bir kancaya astı. katedral pencereleli bir koridora açılan büyük bir kemer. Durup ağzım açık bakmak istiyorum ama önümde yürüyen Mason'ın kıcının görüntüsü beni ona sabitleyen çok daha iyi bir mıknaş.

Başka bir kemerden geçiyoruz ve sadece lüks dergilerde gördüğüm türden bir mutfağa giriyoruz, ancak tasarımcıyı hemen tanıyorum. Gordon Neiderheimer'ın güzel çizgileri, çelik ve ahşap kullanımı Bethany ve Zach'in Kaliforniya'daki yeni evini süslüyordu ve tasarımcıya onlar için kaynak sağlayan kişi bendim. Başka bir hayatta olsaydım, Mason'ın beni beklediği yere giderken yanından geçtiğim gri granit yüzeyi okşamak için dururdum.

Ama o gözleri bana takılıyor ve ondan başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Ona ulaştığımda telefonumu elimden alıyor ve tezgahın üzerine koyuyor. Sonra arkama uzanıyor ve üstümü aynı şekilde soyuyor. Kendisinininkini bir ömür önce yapmıştı. Sonra başparmakları kupların altından geçiyor, tırnakları göğüslerimin alt tarafını sıyrıyor ve krem rengi dantelli sütyenimi çözüp çıkarıyor.

Serin hava zaten inci gibi olan meme uçlarıma çarpıyor ve çığlık atan sinirlerden oluşan sert yumrulara dönüşüyorlar.

"Tanrım, nefes kesicinin de ötesindesin," diye mırıldanıyor kalın bir sesle.

Titriyorum ve boğazından bir ses yükseliyor. Bir parmağı boğazımdan göbeğime kadar beni izliyor, sonra parmağını tenime yapışan nemli dölün içinde gezdiriyor. "Tekrar üzerine boşalmak istiyorum. Döllerimi her tarafına yaymak, seni içine çekmek istiyorum."

"Bunu yapmak için gerçekten sevişmemiz gerekiyor," diye belirtiyorum sabırsız bir dokunuşla. "Bana yeterince işkence ettin. Aklımı kaçırmadan önce olmana ihtiyacım var."

Başını kaldırıyor ve burun delikleri açılıyor. O kızgın ama ben umursama gücünü hızla kaybediyorum. Tek istediğim sikilmek ve o güzel, sert aletini benden uzak tutuyor. Ona uzanıyorum ama bileğimi yakalıyor. kırılmaz bir tutuş.

"İtaat ödül getirir. Bunu unutmayın."

Kıllandım. "Evet, içeri girdiğimden beri istediğin her şeyi yaptım. Şimdi sıra bende. Yoksa kendininkini aldıktan sonra geri mi çekeceksin?" Bu düşünce bile ölmek istememe neden oluyor. Ya da utanmadan yalvarmak.

"Senden istediğim her şeyin yakınından bile geçmedim." Beni serbest bırakıyor ve parmağını bel kemerimin altından geçirip çekiştiriyor. "Çıkar şunu."

Sadece sikişmek için çıkarmam gerektiği için razı oluyorum. Ama bu ona ters ters bakmamı engellemiyor.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirmek için eğildiğimde gülümsüyor ve kalbim göğsümde bir langırt makinesi gibi sallanıyor. Tanrım, gülümsediğinde inanılmaz oluyor. Bunu çok sık yapmadığı için kısmen şükrediyorum, çünkü ruh sağlığıma ciddi zarar verebilecek bir etki yaratıyor.

Doğruluyorum ve yüzündeki gülümseme eriyor. Vücuduma baktığında gözlerindeki çıplak huşu karşısında kadınsı gücümün tadını çıkarmak istiyorum, ama Tanrım, sadece olabildiğince çabuk ve derinlemesine becerilmek istiyorum.

Üzerine atlamaya hazırlanıyorum ama eğilip kıyafetlerimi kapıyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

"Tanrım, bu kadar gerilim yeter! Burada ölüyorum!"

Küfür dudaklarımdan döküldüğü anda irkiliyorum ve donup kalıyorum ama o tepki vermiyor. Kirli giysilerimi fütüristik görünümlü bir oluğa yerleştiriyor ve adımlarını geri çekmeden önce bir düğmeye basıyor.

"Sana daha önce bir e-posta göndermiştim. Okudun mu?"

"Ne?" Soruyu kekeliyorum ve seksten başka şeylere geçişindeki kasırga hızından dolayı kafamın patlamak üzere olmasından korkuyorum.

Telefonumu aldı ve bana uzattı. "Konuyu açmadığınıza göre, henüz okumadığınızı varsayıyorum."

Haklı, ondan bir e-posta görmedim ve şifremi kaydırıp e-posta hesabıma tıklarken bana neden bir e-posta göndereceğini düşünmekte zorlanıyorum. Beynimin verebildiği tek cevap işle ilgili olduğu.

"Şimdi iş konuşmak ister misin?" Onun bir sadist olduğu ve benim de onun seçtiği kurban olduğum sonucuna hızla varıyorum.

Arkama geçti ve parmaklarını omuzlarımda gezdirdi. "Aç ve ekini oku."

Çaresizce ürperiyorum ve açılmamış e-postalarım arasında gezinmeye odaklanıyorum. Bir saatten biraz fazla bir süre önce, köpük banyosunda ıslanırken, kendimi bir sadist tarafından işkence edilmek için temiz ve prezentabl hale getirirken gelen e-postasını buluyorum.

Eklentiği bıçaklayıp pdf uygulamasında mavi çarkın dönmeyi bırakmasını beklerken içimde şehvet ve öfke savaşıyor.

Saçlarımı önümden çekip ağzını parmaklarıyla değiştirdiğinde ürperiyorum. Sıcacık öpücükler sırtımın alt kısmına ulaşana kadar her bir omurgamı okşuyor. Lanet olası mavi tekerlek hâlâ dönüyor, ben de omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum.

Mason arkamda diz çökmüş, parmakları külotumun içine girmiş. Krem rengi danteli kalçalarımın üzerinden kaydırıyor ve ayak bileklerimde toplanıyor. "Daha açmadın mı?" diye , sonra kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

Yere bakıyorum ve ekranımı dolduran belgeye konsantre olmaya çalışıyorum. "Umm...evet."

"Güzel."

Yüzünü kık yanaklarımın arasına gömüp beni önden arkaya doğru dillerken ciyaklıyorum. Bacaklarım sıvıya dönüyor ve kendimi yerde bir yığın halinde bulmadan önce tezgâhın üzerinde yakalamayı zar zor başarıyorum.

Bir yalamadan sonra durur ve ayağa kalkar. "Bize bir içki getireceğim. Ben dönmeden oku." Beni öpüyor ve dudaklarında keskin ihtiyacımın tadını alıyorum. Uzaklaşıyor ve ben dikkatimi onun güzel kıkından, okumam için bu kadar ısrarcı olduğu şeye çekmek için mücadele ediyorum.

İlk başta kelimeler benim için küçük ve anlamsızdı. Telefonumu yatay konuma getiriyorum ve kelimeler alevlenip gözlerimin arasına çarpıyor.

Başımı kaldırmadan önce hala sıra sıra *negatiflere* bakıyorum. "Bana tıbbi geçmişinizi mi gönderdiniz?"

Şarabı soğutucudan çıkarıyor ve bir bardak doldurduktan sonra diğerini suyla dolduruyor. "Evet. Ben de seninkine bir göz attım."

"Ne yaptın?" Çılgılık attım.

Bana doğru geliyor, bir eliyle şarap bardağını tutuyor. "Zaman kazanmak için yaptım. Seni almadan önce e-postamı okuyarak sen de aynısını yaparsın diye düşünmüştüm. Benimkini görmediğini biliyordum çünkü bana

Ŗu anda zor zamanlar geçirmek üzeresin. Bunu yapmadan önce, seviŖmek için kullanabileceğimiz zamanı sana kazandırabilir miyim bir bakayım. IL gezileri için gerekli zorunlu teste katıldın. İki gün öncesine kadar bir tanesine katılmayı planlamıyordum. Benimkini dn yaptırdım. Gördüğün gibi, temizim. Sen de temizsin. Birbirimizi iğ çiğ sikmekte zgrz ve bunu nasıl istersen öyle algılayabilirsin. Benimle tartıŖarak bir saat daha geçirmek mi yoksa içeri girdiğimizden beri yalvardığın sikiŖi yaŖamak mı istediğini tartıŖmak için on saniyen var."

BaŖımı sallıyorum ve telefonumu tezgâha geri atıyorum. "İnanılır gibi değilsin. Yapabileceğini dŖndren sadece banka hesabının büyüklüğü m- Ne halt ediyorsun sen?" Bağırıyorum. "Kahretsin, Mason, indir beni!"

Bölüm 16

Keely

Belimi saran kollar beni serbest bırakmıyor. Bunun yerine mutfaktan geçirilip kahvaltı adasına götürülüyorum ve bir bar taburesinin önüne oturtuluyorum.

Ayağı kabaca ayak bileklerime vuruyor ve beni ileri doğru itiyor. Karnımın üzerine düşüyorum ve kendimi sabitlemek için taburenin ayaklarına tutunmadan önce kollarım çılgınca sallanıyor.

"Mason, umarım bir daha oraya gitmezsin!" Ben de Kalkmak için tabureden güç alıyorum ama sırtımdaki el doğrulmamı engelliyor.

Nefesinin kulağımın üzerinde gezindiğini hissedecek kadar yakınım eğildiğinde endişesi boğazıma tırmanıyor.

"Küfürlü konuşmanın sonuçları olacağını söylediğimde bana öğreneceksin."

Avuç içi çıplak kıcıma sert ve acımasız bir tokat indirdi. Bunu beş tane daha izledi; ikisi dün için, dördü de mutfığa girdiğimden beri yaptığım iki *sikiş* için.

Beni taburenin üzerine yatırdığı kadar hızlı bir şekilde serbest bıraktı, sonra ayaklarımın üzerinde sallanırken beni yakaladı. Beni tezgâha doğru götürüp şarabı uzatırken diğer eliyle de acıyan kıcımı okşuyor.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" diye soruyor sanki son altmış saniye hiç yaşanmamış gibi.

Tüm bu bitenin akıl almazlığı karşısında sersemlemiş durumdayım. "Mason... "Sesimdeki yalpalamayı duyunca duruyorum. Aynı zamanda bacaklarımın arasındaki ıslaklığın arttığını hissediyor ve bunun için kendimden daha da nefret ediyorum. "Sana söylemiştim. şaplak yemekten nefret ederim."

Gözlerindeki parıltı bana saçmaladığımı düşündüğünü söylüyor. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Yoksa seni cezalandıracak şeyleri yapmaya devam etmezdin. Kendine yardım edemediğine inanmıyorum. Sadece etmemeyi seçiyorsun."

Bardağı yere çarpıyorum. "Kahretsin, ben istediğin zaman dizinin dibine bir çocuk değilim."

Omuz silkiyor. "Bir yetişkin gibi davranırsan yapmam."
Öfke, uyarılma ve adını koymak istemediğim bir sürü duyguyla titriyorum.
Bardağını benimkinin yanına koymadan önce birkaç yudum daha su
içiyor. "Devam etmeye hazır mısın?"

Ağzımı açtım ve ona *sonsuza* dek kendini becermesini söyledim. Ama o ağız
sulandıran vücudu ve daha da muhteşem sikiyle tam bir tanrı ve ben o kadar
uzun zamandır seks yapmadım ki... Sığ zihnim ve daha da sığ bedenim
konuşmamı engelliyor ve ben de sekse aç bir aptala dönüşmüşüm gibi ona
bakıyorum.

Zayıflığı hissedenden gerçek bir avcı gibi uzanıp göğüslerimi , zevk ve acı
arasındaki ince çizgide gezinen doğru miktarda basınçla meme uçlarımı sıkıyor.

Hareketi tekrarlıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Oh Tanrım!"

Bir adım daha yaklaşıyor ve vücudunun sıcaklığı ilk kez benimkine geliyor.
Aleti karnımı dürtüyor ve ellerim daha da yaklaşmak için hevesle kalçasını
buluyor. Bir an geriliyor ama başımı kaldırıp baktığımda yüzünde sadece saf
açlık ve şehvet görüyorum.

Göğüslerimi sert ve usta okşamalarla yoğurmaya devam ederken ağzımın
kenarını öpüyor. Tanrım, o çok iyi. Islanıyorum ve daha da ıslanıyorum.
saniye daha da çaresizleşiyor ve sadece göğüslerime dokunuyor. "Devam
etmeye hazır mısın?" dedim.

"Evet," diye iç geçirdim.

"Güzel, ancak tıbbi raporun sonuçlarından memnun olduğunuzu da duymam
gerekiyor. Aksi takdirde prezervatifleri almam gerekecek."

Dudağımı ısıriyorum ve en son korunmadan seks yaptığım zamanı
düşünmemeye çalışıyorum. Elbette detaylar çabaya değmeyecek kadar bulanık
ama yine de kalbim sıkışıyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılıyor.

Mason'ın bakışları keskinleşiyor ve elleri ayrılıp enseme kavriyor. "Keely?"

Bakışlarıyla buluşmayı reddettiğimde, göz hizama gelene kadar dizlerini
büküyor. Sorgulayan bakışlarına karşılık vermekten başka çarem yok.

"Ne?" Meydan okurcasına atıldım.

"Neler oluyor?"

Omuz silkiyorum. "Konu seks olduğunda eski... deneyler yapmayı umursamıyorum, ama
Neredeyse her kararı benim elimden aldın. Vazgeçmeyi sevmiyorum.

kontrol. Özellikle de konu seks olduğunda."

Kaşlarını çatıyor. "Özellikle mi? Neden olmasın?" *Kahretsin*. "Sadece istemiyorum, tamam mı?"

Gözleri kısıldı. "Buna inanmıyorum. Kontrolünü kim elinden aldı?"

Vay canına... Bu konuşma ne zaman ucubeler köyüne giden çatallı yola girdi? Başımı salladım. Onunla *bu* konuyu konuşmamın imkanı yok. Ellerini çalışıyorum ama o sıkı sıkıya tutuyor. "Bu seni hiç ." Ona bu cevabı vererek kırmızı bayrak çekmiş olabileceğimi fark ettiğimde nefesim ciğerlerimde boğuluyor. "Bunu yapmaya hakkın yok, Mason."

"Neden iki dakika önce tüm sorun etmiyordun da birdenbire kopacak kadar gerildin?" diye sormaya hakkın yok mu?

"Evet! Buraya nasıl geldik? Kişisel bir şey istememiştin, Hatırladın mı? Her iki taraf için de geçerli. Sen bana soru sormayacaksın, ben de sana sormayacağım. Eğer kuralları değiştiriyorsanız, benim de bazı sorularıma cevap vermeye hazır olmalısınız."

Çenesi sıkıştı. "O kadar basit değil."

"Tabii ki hayır. Büyük Mason Sinclair benden çok daha karmaşık biri, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Benim kişisel sorunlarım kiminle ve nasıl sevişeceğime karışmaz. Eğer sizinkiler karışıyorsa, o zaman bir sorunumuz var demektir."

Buna bir an bile inanmıyorum ama araştırmayacağım. Araştırmak, sıkıca kapanmasını istediğim kapıları açacaktır. Birkaç şarjlı saniye birbirimize bakıyoruz. Sonra tekrar başımı sallıyorum. "Sanırım bu pek de iyi bir fikir değilmiş."

Parmakları beni esir almak için saçlarıma saplandı ve diğer eli Kalçamı kavradı ve onunkine çarptı. "Cehennem gibi değildi. Benim tek bunu sizin için daha da zevkli bir deneyim haline getirmektir. Ve evet, ben kontrol gibi. Ama yanlış anlamadıysam, sizi iradeniz dışında bir şey yapmaya zorlamadım, değil mi?"

" bu değil."

"Tabii ki öyle." Hararetli tartışmamıza rağmen hâlâ kaya gibi sert ve ereksiyonu beni dürtüyor, uzaklaşırsam nelerden vazgeçmiş olacağımı hatırlatıyor. Yine aklımı karıştırıyor ve buna neden karşı koyduğumu sorgulamaya başlıyorum. Gerçek şu ki onunla seks yapmak istiyorum. Gerçekten, çok kötü bir şekilde. İstedığimi elde etmek için kontrol konusundaki duruşumu gevşetmeye yetecek kadar.

Gevşet, terk etme. Kontrolümü asla bırakamam. Ama Mason Sinclair'in vaat ettiği şey için, bırakabilirim. Bir geceliğine.

Kalçamdaki kavrayışını sıkılaştırıyor, parmakları acımasız bir niyetle içime giriyor. "Önemli olan tek şey bu, Keely. Geri kalan her şey saçmalık."

Diğer her şey saçmalık *değil*... ama tamam. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam." Hemen başını sallıyor. "Hayır, tamam değil."

"Tanrım, Mason, benden ne istiyorsun?" Kesinlikle benim olduğunu bilmediğim ağırlıklı bir sesle talep ediyorum. Ben bu muyum? indirgenmiş? Sevişmek isteyip istemediğine karar veremeyen bir sadist için kendini kandırmaya hazır, muhtaç, nefes *nefese* bir *fahişe mi*?

"Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorluyormuşum gibi görünmemeni istiyorum. Bunu ya istersin ya da ."

Sabırımı korumak için derin bir nefes alıyorum. "Bunu istiyorum. Bunu son bir saattir, son bir gündür, hatta iki hafta önce Montauk'ta buzlu bir yolda beni neredeyse öldürdüğünden beri istiyorum. Sana lanet olası bir el işi yapacak kadar istedim - ve bilgin olsun, bunu daha önce hiç yapmadım. Nefret ettiğim bir şaplaktan sonra çekip gitmeyecek kadar istedim. Sikilmek istiyorum, Mason. Senin tarafından becerilmek için ölüyorum. Çıplağım ve sırılsıklamım, hayatımda hiç olmadığım kadar ıslak. Bunu sana başka nasıl kanıtlamamı istersin?"

Yavaş bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Aklıma başka yollar da geliyor ama şimdilik bu kadarı yeterli."

Rahatlayarak nefes veriyorum ve elimi boynuna doğru kaydırmaya başlıyorum. Kollarımı tutuyor ve iç bileklerimi öpüyor. Ellerim yüzünü çerçevelemeye başlıyor ama kurnazca çekiliyor. "Hap kullanıyorsun."

İfade tam olarak bir soru şeklinde değil ama ona nereden bildiğini sorarak yeni bir tartışma başlatmak istemediğim için cevap veriyorum. "Evet."

Başını sallıyor ve göğüslerimi bir kez daha avuçlayıp okşamadan önce ellerimi yanlarıma geri koyuyor.

Zevkle iç çekiyorum ve ağzıma bahsettiği derin öpücüğün içine düşüyorum. Saniyeler içinde, ateş geri geldi. Dokunuşu sert ve talepkâr oluyor ve ben ona doyamıyorum.

"Kahretsin, seni kadar istiyorum ki," diye inliyor göğsüme karşı, bir meme ucunu ağzına almadan önce. Benimle ziyafet çekerken boğazının arkasından çıkardığı aç küçük sesler kemiklerimi sıvıya çeviriyor.

Beni kollarının arasına alıp yarım saat önce tokatladığı tabureye taşıdığı anda işe yaramaz bir paspasın tekiydim.

Gerginliğimi hissediyor ve gülümsüyor. "Cezasız bölgedeyiz
Şimdi, bebeğim. sonrası zevk." Deri taburenin yüzeyini tokatlıyor. "Kalk."

Zıplıyorum ve kıcıımın büyük kısmı kenardan sarkana kadar beni geri itiyor.
Ayaklarımı basamaklara dayıyorum ve o da döndürüyor, böylece sırtım ona
dönük olarak tezgâha bakıyorum. Güçlü kolları etrafımda kayıyor ve üst
bedeniyle beni sarıyor. Sıcakla yıkanıyorum ve siki kıcıımı dürttüğünde
duyularım çılgınca bir heyecanla zıplıyor.

"İşleri biraz farklı yapacağız bebeğim. Bunu saklayacağım," diyerek
kalçalarımın arasına uzandı ve amıma dokundu, "acele etmeyeceğim bir
zamana saklayacağım."

"Ne? Hayır! Hayır! Tanrım, lütfen, Mason-"

"Şşşt," diye fısıldıyor kulağıma. "Söz veriyorum, niyetim seni yalvartmak
değil. Seni yeterince beklettim. Sadece aramızdaki ilişkinin ne kadar harika
olabileceğini sana mümkün olduğunca çabuk kanıtlama ihtiyacı hissediyorum."

"Beni becermek her şeyi çözecek," diye neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Cevabı, başparmakları meme uçlarımda kulağımın altındaki deriyi ısırarak
oluyor. "Güven bana, Keely. Sadece bu gece için mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve hislerin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. "Tamam."

Nefes veriyor ve doğru şeyi söylediğimi anlıyorum. "Hiç götten sikildin
mi?"

Bir mil genişliğinde zıplıyorum ya da en azından öyle . Gerçekte, beni sıkıca
kavıyor ve taburenin üzerinde tutuyor. Bakışlarını kızgın yüzümde
hissedebiliyorum, cevabımı bekliyor.

"Bir kere denedim. yaramadı," diye
mırıldanıyorum. "Senin için işe yaramasını
sağlayacağım."

Tanrım, bu adam kenarları yepyeni bir seviyeye taşıdı. Bakışlarım
onunkilerle buluşuyor ve daha önceki sözünü hatırlıyorum: *Seni her yerinden
sikeceğim*. O zaman ona inanmışım, sadece analın ilk seçenek olacağını
düşünmemişim. Titrek bir nefes aldım.

"Tanrım, seninle tanıştığım anda bir pislik olduğunu anlamışım."

Derin ve alçak sesle gülüyor. "bela olmama ne dersin? İyi türden?"

Ağzım seğiriyor. Bir dakika sonra gülmeye başlıyorum. Başını omzuma
yaslıyor ve çenemi öpüyor. "Güldüğün zaman muhteşem ." Kahkaham boğuk bir
iniltiye dönüşene kadar kulak mememi dışlıyor. "Bu bir evet mi?"

Kendimi bir dönem dizisindeki solgun bir bakire gibi hissediyorum ama "Nazik olur musun?" diye sormam gerekiyor.

Tereddüt ediyor ve midem endişeyle düğümleniyor. "Muhtemelen hayır, ama yapamayana kadar yavaştan alacağız. Senin için sorun olur mu?"

Başımı ve tezgahın ortasında duran fark etmediğim bir kutuya uzanıyor. Önüme bir tüp kayganlaştırıcı koydu. "Aç şunu."

Ben titreyerek tüpün kapağını açarken o da omuzlarıma ve sırtıma masaj yapıyor. Kıcıma ulaşana kadar öpücükleri omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. Kalçalarımı sıkıca kavraması, dili büzülmüş deliğimin üzerinde gezinmeden önce aldığım tek uyarı.

"Oh!" Tüpü bırakıyorum ve keskin zevk omurgamdan yukarı fırlarken tezgahı kavriyorum. Tekrar yalıyor, sonra dilini bana doğru daha sert itiyor. Gözlerimin önünde minik yıldızlar dans ediyor ve derin bir inilti çıkarıyorum. Sanki yeni en iyi arkadaşımymış gibi kıcımlı döndürüyor, yokluyor, fiske vuruyor ve genellikle onunla oynuyor. Tüm bu süre boyunca, tezgahı kavriyorum ve bayılmamaya çalışıyorum.

Aşırı zevk yüklemesi.

Artık dayanamayacağımı, sadece arka kanalıma gösterdiği ilgiden boşalacağımı düşündüğümde, geri çekiliyor ve üflüyor. Yıldızlar ikiye, sonra üçe katlanıyor, ta ki bir kaleydoskop görüşümü doldurana kadar.

"Tanrım, Mason. Lütfen, sadece yap." "Hazır değilsin," diye cevap verir.

Bacaklarıma arasındaki utanç verici ıslaklık hissi aksini söylüyor. Hiç bu kadar ıslak olmamıştım. Ya da bu kadar çaresiz. Omzumun üzerinden bakıyorum, elleri beni daha geniş bir şekilde ayırırken ve dilini başparmağıyla değiştirirken bana bakıyor.

"Siktir! Sana ihtiyacım var. Lütfen..."

"Boşalmak istiyor musun?" Beni bir, iki kez çevreliyor, sonra içeri itiyor.

Isı omurgamda patlıyor. "Evet!"

Ayağa kalktı ve çömeldi. "Kutuda prezervatifler var. Benim için bir tane al," diyor.

Parlak siyah kareye uzanmaya başlıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Bunu düşünmek için deli olabilirim ama her şeyi hissetmek istiyorum. Bu karşılaşmadan alacağım zevkin son damlasına kadar almak istiyorum, çünkü bunu yapabilecek kadar zekiym.

Mason ve benim sürdürülebilir olmadığımızı biliyorum. Çok fazla konuda anlaşamıyoruz, bunun bir gecelik bir şeyden daha fazlası olma şansını mahvedecek ciddi kontrol sorunlarımız var.

Öyleyse neden doğanın bizi istediği şekilde sevişebileceğimizi söyleyen mükemmel bir tıbbi raporu boşa harcayalım?

Tereddüt ettiğimi görüyor ve nefesinin kesildiğini duyuyorum ama sessiz kalıyor. Bekliyor. Tek hareketi başparmağı, hâlâ çılgılık atan sinir demetini çalıştırıyor.

Yavaşça, titreyerek elimi geri çekiyorum ve tezgahı kavriyorum.

"Söyle," diyor huysuzca. "Söylediğini duymam gerek."

"Al beni, Mason. Çiğ çiğ sik beni."

Sözlerim onu ürpertiyor ve siki sırtıma doğru sarsılıyor. Heyecanımın üzerine bir miktar endişe damlıyor. Mason iri bir adam ve muhtemelen oraya sığacağını bilecek kadar dünyevi olsam da, bir parçam onun sikiğinin arka kıkımında olduğu düşüncesiyle sersemliyor.

"Gerginleşiyorsun. Gergin olma. Sana zarar vermeyeceğim ama rahatlamana ihtiyacım var." "Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye sıkıca geri dönüyorum. Şimdi şüphelerimi içime attım,

Onları itemiyorum ve başparmağının her kendimi daha sıkı sarılmış hissediyorum.

"Kahretsin, devam edersen bu işe yaramayacak." Sesinde bir parça hayal kırıklığı ve açlığın düzensiz bir kenarı var.

içimde yankılanıyor. Göğsümü avuçluyor ve meme ucunu çimdikliyor. İçim eriyor, ama aklımı arkamda yaptıklarından uzaklaştıracak kadar değil.

Bir dakika sonra iç geçiriyor, "Bana seni nasıl rahatlatacağımı göster bebeğim. Seni neyin yumuşattığını ve azdirdiğini söyle. Ama aminla ilgili bir şey olmamalı. Oraya dokunduğumda boşalmanı istemiyorum."

Kahretsin, hayat kurtarıcı da gitti. Dudağımı ısıriyorum ve isteğini düşünürken yüzüme yavaşça sıcaklık doluyor. Bunu akıllara durgunluk veren bir deneyim haline getirecek mükemmel bir adamken neden utandığımı bilmiyorum. "I..."

"Utanma, kedicik. Sadece söyle ve senin olsun."

"Konuş...umm, benimle inekçe konuş."

Bir an için durdu ve utanç beni sardı. Meme ucumla oynamaya devam ediyor ama bir saniye sonra nefesini kulağımda hissediyorum. "Demek inek muhabbeti seni azdırıyor, ha?"

"Evet."

"Elbette, bebeğim. Bunu yapabilirim. *Cicero'dan Atticus VII'ye Mektuplar'a* ne dersin? Bu sizin için uygun mu?"

Kalbim küt küt atıyor ve hevesle başımı sallıyorum.

"Latince mi İngilizce mi?" diye soruyor meme ucumla ve göt deliğimle oynamaya devam ederken.

Oh, Tanrım. "Latince."

Mason ağzını kulağıma dayıyor ve fısıldamaya başlıyor: "*Dederam equidem L. Saufeio litteris et dederam ad the unum, quod, cum non esset temporise mini ad scribendum satis, tamen hominem tibia familiarem sine meis litteris ad the venire nolebam;*"

Fısıltıyla söylenen her kelime, duyularıma çöken küçük bir tatlı lokması gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve alçak, seksi kelimelerin beni etkilemesine izin veriyorum.

"Sed, ut philosophi ambulant, has tibi redditum iri putabam prius."

Başparmağının ucu içime girdiğinde inliyorum. Yanıyor, ama bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve sözleri içimden geçerken duyularımı doldurmasına izin veriyorum.

"Sin aim illis accepisti, scis me Athenas venisse pr."

Sıvı sıcaklığı hassas tenime dokunuyor. kadar iyi hissettiriyor ki, Mason'ın parmaklarının okşamaları arasında eriyip gidiyorum. Onun parmakları beni okşarken neredeyse hiç acı hissetmiyorum.

Orta parmağını dar kılıfıma sokuyor. Yavaşça girip çıkıyor ve ben inanılmaz bir hisle ürperiyorum.

"Oooh."

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye

fısıldıyor. "Hmm, evet," diye nefes

nefese kalıyorum.

Çenemi, yanağımı öpüyor, ağzı kulağımdan hiç uzaklaşmıyor. "*Idus Octobres, e navi egressum in Piraeum tuas ab Acasto nostro litteris accepisse, conturbatum, quod cum...*"

İnlerken ve kalçalarımı onun zeki parmağına ve daha zeki sözlerine karşı hareket ettirirken saf sıvı hissine kapılıyorum. Zihnimde ve bedenimde bana serenat yapmaya devam ediyor ve ben de içimde kabaran zevke teslim oluyorum.

Parmaklarının beni terk ettiğini ve başının açıklığını dürttüğünü zar zor hissediyorum. Ama sonra içime doğru itiyor ve gözlerim açılıyor.

"Mason, Tanrım!" "Şşş, sakin ol, kedicik. Nefes al, sadece nefes al." Bir eli beni yerimde tutuyor

diğeri meme ucumu yuvarlıyor ve dikkatimi arkamdaki sondadan uzaklaştıracak kadar sert bir şekilde çekiştiriyor. "...*Febre Roman venires, bono tamen animo...*"

Nefes veriyorum ve o daha derine itiyor. Yoğun yanmayı yoğun zevk takip ediyor, ikisi birbirine karışarak öyle güçlü bir mutluluk dalgası yaratıyor ki çığlık atıyorum.

Bu ses Mason'da bir şeyleri tetikliyor gibi. Elimi bıraktı. meme ucumu ve kalçalarımı iki eliyle kavıyor. Bir sonraki nefes verişimde

Ben. Boğazımdan bir çığlık daha kopuyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Siktir!"

Mason'ın sesi kalın, sert ve tehditkâr bir tonda

Bu da bana kendi dayanıklılığının zirvesine ulaştığını söylüyor. Yavaşça çekiliyor ve tekrar içime giriyor. "Çok ateşli. İnanılmaz. Öyle olacağını biliyordum..." diye mırıldanıyor neredeyse nefesinin altında.

İlk birkaç itişten sonra, kayganlaştırıcı işini yapıyor ve yanma biraz geri çekiliyor, ama Mason'ın kocaman sikinin kıcımda olduğunu tamamen unutturacak kadar değil.

da ötesi, götüm sikiliyor ve buna bayılıyorum. Kahretsin, durmasını istemiyorum.

Tanrım!

"İyi misin?" diye soruyor artık çığlık atamayacak kadar boğuklaştığımda.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Bana nasıl hissettiğini söyle, bebeğim."

"Zilyon parçaya bölünecekmişim gibi hissediyorum."

"Parçalanacaksın. Biraz daha dayanabilir misin?" diye soruyor.

Yapabilir miyim? Patlama noktasına gelmiş, kaynayan bir his yumağı gibiyim. "Ben... sanmıyorum," diye cevap veriyorum boğuk bir nefesle.

Bir eli kalçamdan ayrılıp omuzlarıma dolanıyor. Beni tekrar göğsüne çekiyor ve sert yanağını yanağıma yaslıyor. "Sadece birkaç daha fazla dakika. Buna degecek, söz veriyorum. Çok iyi hissediyorsun, kedicik. Sıcak, sıkı ipek gibi sikimi yumrukluyorsun. Tanrım, seni sonsuza dek becermek istiyorum."

Kırmızı bir pus görüşümü kaplıyor ve anlatılmamış bir coşku beni çağırıyor. "Mason, dayanamıyorum. Lütfen..."

"Bana bak, Keely."

Başımı çeviriyorum ve onun koyu altın bakışlarını yakalıyorum. Aramıza çiğ ve içgüdüsel bir şey giriyor ve nefes almayı bırakıyorum.

"Çok güzelsin. Benim için gel."

Ağzım açık kalıyor ve bel bölgemde şimdiye kadar hissettiğim en yoğun fırtınadan önceki sessizlik olduğunu anladığım bir inilti başlıyor. Bir kükreme kulaklarımı dolduruyor ama Mason'ın kıcıma vururken ettiği boğuk küfürleri hâlâ duyuyorum. Bana son bir kez daha çarpıyor ve kasılmalar içimi yırtarken beni sıkıca tutuyor.

Ateşten ve buzdan, kayalardan ve ipekten bir denizde yüzüyorum. Tek parça mıyım yoksa bin parça mıyım bilmiyorum. Kolları beni kelepçeleyen adam dışında hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değil, onun boğuk çığlıkları ve sıcak fışkırmaları beni serbest bırakırken titriyor.

Bölüm 17

Mason

"Pazartesiye kadar tekneye dönmene gerek yok. Burada benimle kal."
Dudaklarımdan dökülen kelimeleri duyuyorum ve hemen geri almak istiyorum.
Sadece ilk adımımı atmadan önce mükemmelleştirdiğim poker suratım
İç sesim "*Senin derdin ne lan?*" diye homurdanırken bile yüzümü sert tutmaya
devam ediyorum.

Mutfaktaki terli seansımızdan sonra aldığımız duştan yeni çıkmış ve
makyajsız yüzü kararsızlıkla iki büklüm. Yüzde doksan hayır demesini umuyor.
O çılgın yüzde beş ise hevesle öne eğilmiş, cevabını bekliyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Pazartesiden önce yapmam gereken çok iş var.
Ayrıca diş fırçam ya da kıyafetlerimi değiştirecek şeyim yok."

Sözleri dinliyorum ve bu acınası bahaneye gülmek istiyorum. İçimdeki
zalim ucube tam da bunu yapmak istiyor. etmek, dalga geçmek istiyor. *Hayır*
fikrinden hoşlanmıyor. Hatta gitme fikrini bile reddediyor.

Ucubeyi susturuyorum, hiçbir şey söylemiyorum ve sadece onu izliyorum.

Getirdiğim ızgara kalkan balığını yemeyi bıraktı ve çatalını yere bıraktı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunlar
sessizlik."

"Ne sessizliği?" Alaycı canavarı biraz serbest bıraktım ve kendimi çocuksu
hissettim ama olsun...

"Benimle taşak geçme, Mason-"

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve içimde başka bir karanlık, zalim duygu
kıvrılıyor. Sessizlik ve intikam beklentisi havada titreşiyor. Dudaklarını yalıyor
ve kahvaltı barının üzerinden bana bakıyor. "Kahretsin, beni çileden
çıkaramazsın ve sonra-" Duruyor ve gözlerini kırptırıyor.
inanılmaz gözler. "Bana izin verecek misin?" diye sorar. "Hayır."

Yüzü buruşuyor. "Mason-"

"Hayır."

Dudağını endişelendiriyor, sonra omuzlarını düzeltiyor. "Biliyor musun... Ben yetişkin bir kadıyım. Bu boktan cezayı çekmek zorunda değilim."

"Ama yapacaksın."

"Burada kalmamın dengesini evet yerine hayıra bile mi?"

"Benimle pazarlık . Konu bu olduğunda olmaz." "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü yatak odasının dışında, kaba sözlerden daha iyisin."

Birkaç saniye beni inceliyor, ancak artık fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyor. çabuk öğreniyor. Banyoda beni becerdiği için sikim hâlâ zonkluyor. Beni neyin memnun ettiğini çok çabuk öğrenmiş ve istediğimin iki katını vermişti.

Üç saatte üç orgazm ve ben hala geceyi bitirmeye hazır değilim. Tam tersi. Birimiz kırılana kadar ona sert ve acımasızca vurmak istiyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve yanıma doğru yürüyor. Boynundan dizine kadar onu örten benim tişörtümü giyiyor ama altı çıplak. Bakışlarım yüzünde kalıyor ve gözlerinde öfke okuyorum. Ama aynı zamanda beklenti de var. Bunu yanaklarının kızarmasından, yumuşak pantolonundan ve parmaklarında seğirmeler.

İçten içe gülümsüyorum. "yemekten hoşlanıyorsun."

Ağız buruşuyor. "Buna kesinlikle hayır efendim."

Nefesim ciğerlerimde boğuluyor ama yüz ifademi koruyor ve tabağımın yanındaki tezgahın yüzeyini okşuyorum.

Tişörtünü başından geçiriyor ve soğuk granitin üzerine kayıyor. Soğuk meme uçlarını büzüştürüyor ve bu manzara karşısında ağızım sulanıyor. Açlığımın sınırı her zamanki gibi vahşi ve çılgınca ve onu parçalama dürtüsü beni eziyor.

Dizlerini altına kıvrıp dört ayak üzerinde dururken oturduğum yerde kalıyorum, gözleri benimkilerde ve ağız açık, sessiz bir nefes alıyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor. Kalın, nabız gibi atan kan damarlarımdan akıyor ve başıma bir kükreme gönderiyor. Onun sert ve esnek etiyle temas etme beklentisiyle parmaklarımda karıncalanmalar oluşuyor. Sikim aşırı kullanımdan düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu umursamıyor görünüyor. İstekli ve sert ve gitmek için şaha kalkıyor.

Ayağa kalkıp elimi yumuşak ve zarif sırtında gezdirirken tabure geriye kayıyor. Teni sıcak ipek gibi ve dokunuşumla , başıma tırmanan baskıya karşı yutkunuyorum. "Sen nefesimi kesiyorsun. Çok güçlü, çok vahşisin." Parmaklarım yavaşça omurgasını izliyor, sırtının küçük kısmına kadar inen çıkıntıları test ediyor. "Ama aynı zamanda çok kırılgansın. Kırılabilirsin."

O geriliyor ve ben gözümü kırıştırıp kendimi kenardan geri çekiyorum. "Mason?" Kafamı sallıyorum, sonra elimi kışına doğru kaydırıyorum. "Bir konuda anlaşalım, tamam mı?"

Gözlerinde tedirginlik var. "Tamam."

"Yarı gerçek yok. Sessizliği yalana tercih ederim." "Ben yalan söylemem."

"yemekten hoşlanmadığını söylemiştin." Parmaklarım kışının yanakları arasında kayıyor ve ıslaklığı parmaklarımı kaplıyor.

İniltisi sanki tam olarak hayat vermek istemiyormuş gibi kesik kesik. "İstemiyorum... ama sonrasında gelenleri seviyorum... beni rahatlattığında."

"Ah." Klitorisile oynuyorum ve kendimi onun arasına dalmaktan alıkoyuyorum. ve kendimi ona doyuruyorum. "Seni her zaman yatıştıracağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Peki ya Mason?"

"Evet?"

"Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim, çünkü şu sessizlik olayı var ya? Benim için işe yaramayacak."

"Anlaşıldı."

O da başını sallıyor, sonra kışını parmaklarıma doğru itiyor. Elim her iki yanağına birer kez sertçe indirmeden hemen önce bir gülümsemeyi daha bastırıyorum.

Sarsılıyor ve neredeyse tabağımın üzerine düşüyor. Onu cezalandırıp yemeğimi karnından yeme fikriyle oynuyorum ama onu belinden yakalayıp yere yatırıyorum, *sonra* da etini avuçlayıp acısını dindiriyorum.

Hızla göz kırıyor ve tam bir dakika boyunca zorlukla nefes alıyor, sonra gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluşuyor.

"İşin bitti mi?"

"İşim bitti. İyi misin?" diye sordum. Tek bir baş sallama.

"Evet."

Yerine döndü ve yemeğe devam ettik. Bifteğimi bitirdiğimde tabağımı lavaboya götürüyorum. "Kalma konusunda bana cevap vermedin." Hâlâ *hayır* demesini, meseleyi benim elimden almasını istiyorum.

"Soruma cevap verirken kalacağım. Neden sessizliğinizi böyle kullanıyorsunuz?"

Dönüyorum ve kollarımı kavuşturarak lavaboya yaslanıyorum. Ona bu lokmayı vermenin artılarını ve eksilerini tartışıyorum ve zihinsel olarak omuz silkiyorum.

"Annem bir keresinde ben dört yaşlarındayken bana çocukların görülmesi ve duyulmaması gerektiğini söylemişti. Ufak tefek bir şey yüzünden bana kızmıştı. Bu öneriyi bir adım daha ileri götürdüm ve bir hafta boyunca konağımızın tavan arasında saklandım. Beni bulduklarında, endişeden aklını kaçırmıştı. Biraz yatışmıştım ama yine de bedelini ödemesini istiyordum, özellikle de Tavan arası kapatıldı, böylece artık orada saklanamazdım. Bu saklanma yeri artık bir seçenek olmadığından ve uzun vadede gerçekten verimli olmadığından, başvuracağım yol olarak sessizliği benimsedim. Günlerce onunla konuşmadan duruyordum ve o zamanlarda bana karşı daha nazik olduğunu fark ettim."

Keely'nin yüzünde şaşkın bir temkinlilik ifadesi var. "Yani o iyi davranışın diye kasten zalim olduğunu mu ?"

"Evet."

"Ve o zaman işe yaradı, yani bu özelliği yetişkinliğe de taşıdın?"

"Evet."

Çatal itmeden önce dikkatlice tabağına yerleştiriyor. "Seni... başka şekillerde incitti mi?"

Bu kez, eğlencemin ortaya çıkmasına engel olamıyorum. "Benim pislikliğimi açıklamaya mı Keely?"

"Neden isyan etmek ya da ara sıra küstahça davranmak yerine zalimliği seçtiğinizi anlamaya çalışıyorum."

"Bunu daha etkili buldum."

Keskin yeşil gözler bana bakıyor. "Siz de yavru köpekleri tekmelediniz mi?" "Hayır. Benim yavru köpeğim büyüdü ve şişmanlayıp ölen çok sevdiğim bir arkadaş oldu. mutlu ve yaşlı."

"Yani annen senin zihin sikiciliğinin tek alıcısı mıydı?"

"Hayır. Durum gerektirdiğinde babam partiye davet edildi. Ve daha sonra karım. Diyebilirim ki, bunun en sert yükünü o çekti." Üzerimdeki baskı arttıkça kafamın içinde bir duyuyorum ama aldırıyorum. Geçmişimin zincirlerini o kadar uzun zamandır gevşetmemiştim ki, bu konuşmayı yapıyor olmak neredeyse bir rahatlama.

Yavaşça ayağa kalkıyor ama tıpkı kışını sikerken yaptığı gibi tezgâhın kenarına tutunuyor. Hatırlatma kanın dalgalanmasına neden oluyor

ama beni neredeyse korkutan bir yoğunlukla söylediklerine konsantre .

"Ve onlara karşı acımasız olmak kendini daha iyi hissetmeni mi sağladı?" Boğazımdan bir kahkaha tufanı kopuyor. "Nadiren."

Yüzü kırışıyor. "O zaman neden? Peki neden buna katlandılar?" "Çünkü ben onların tüm sorularına cevap olan dahi oğluydum.

sorunlar. Bir sepet dolusu altın yumurta yumurtlayan meşhur altın kaz. Altınla yıkandıkları sürece, onlara nasıl davrandığımı pek umursamıyorlardı. Güç bendeydi. Gücümün meyvelerini topladılar. Bir kazan-kazan durum."

"Ama şimdi boşandınız, sanırım karınız artık canına tak ettiğine karar verdi?"

"Hayır, bu kadarı onun için asla yeterli değildi. Patolojik bir kurban olmaktan zevk alıyordu. O beni terk etmedi. Ben onu terk ettim."

"Neden?"

Neden? Bir an için ona Toby'den bahsedersen ne yapacağını merak ettim. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi dehşete dönüşecekti. Ve sonra da gider. Gitmesi konusunda ne hissettiğime hala karar veremedim, bu yüzden cevabımı değiştirdim.

"Değişiklik olsun diye mazoşist olmamaya karar verdim."

"Yani onu başka bir kadın için terk etmedin?"

"Sizin kitabınızda nihai zalimliğin tanımı bu mu?"

Göz kapakları aşağı doğru iniyor ve yüz ifadesini okuyamadığım için hiç de memnun olmayarak doğruluyorum.

"Hayır, insanların ne kadar zalim olabileceğini çok iyi bilirim."

Kelimelerin ardındaki ağır acı beni sarsıyor. Ona doğru yürümeye başladım ama tabağını alıp yaklaştı. Tabağı ondan alıp lavaboya fırlatıyorum.

Cam kırılma sesi onu sıcratıyor ama ellerimle bileklerini yakalamam dikkatini bana çeviriyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Talep ediyorum. Az önce kendi zalimliğimi itiraf ettim, ama birinin ona karşı zalim olduğu düşüncesi vücudumda çıplak bir öfke dalgası yaratıyor. Bu duygunun gücü bana pek iyi gelmiyor. Onunla ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden onu orada öylece bırakıyorum, büyük, parlak,

"Sana kim acımasız davrandı?" diye soruyor.

Neredeyse bir dakika boyunca bana baktı. Ağzı büzüldü ve çenesi Omuz silkip başını sallamadan önce bir kez sallanıyor. "Bilmiyorum."

Parmaklarım kıvrılıyor ve nabzının altında attığını hissediyorum. "Az önce anlaştığımız şeyden sonra böyle mi karşılık veriyorsun? *Bilmiyor musun?*"

Bakışları benimkilerden kayıyor ve başını eğiyor. "Ne konuda anlaştığımızı biliyorum. Size doğruyu söylüyorum. Bilmiyorum."

Başının tepesine bakıyorum ve daha derine inme ihtiyacıyla boğuşuyorum. Kendime neden onun pisliğine bulaşmak istemediğimi hatırlatıyorum. Ya da başkasının.

Ama onun kendi isteğiyle kendini buz gibi okyanusa attığı düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. Az önce söylediği şeyin ve etrafında oluşan güçlü ve samimi hüznün bulutunun o gece yaptıklarının nedeni olduğunu biliyorum. Eğer ben orada olmasaydım, o başarmış olsaydı neler olabileceğini düşünmek istemiyorum. Göğsüm yanmaya başlıyor ve onun hayatta olmaması konusunu kapatmam için yapılan uyarıya kulak veriyorum.

Ama yine de ne demek istediğini bilmek istiyorum. "Keely, söyle bana."

"Yapamam," diyor ve sesinde hiçbir özür ya da tereddüt yok.

"Yapmayacağım."

Bıraktım. "İyi. Kalıyor musun?"

Başını kaldırıyor. "Yapmamı ister misin?"

Yüzde doksan beşi sertçe itiyorum. "Evet. Hem de ." Tek bir baş sallama. "O zaman yapacağım."

Parmaklarım kollarına ve saçlarına doğru kayıyor, sonra onu öpüyorum. Nazik davranmıyorum. Artık onun acı eşiğini biliyorum ve bu eşiği zorlamak istiyorum. Ağzımın içinde inleyip daha da yaklaştığında başımdaki baskı azalıyor. Elim vücudundan aşağı kayarak kıcının altını kavıyor. Ayağa fırlamak ve bacaklarını belime dolamak için ihtiyacı olan tek dürtü bu.

Onunla birlikte tökezleyerek mutfaktan çıkıp oturma odasına giriyorum. Keskin bir yön duygum var ve mobilyaların nerede olduğunu biliyorum, ama onu öpmekten başım dönüyor ve Keely'nin Cassie'nin etrafa bıraktığı tuhaf heykellerden birinden zarar görme riskini almak istemiyorum, bu yüzden isteksizce başımı kaldırıyorum.

"Yedi, ışıklar lütfen."

"*Elbette, Bay S. Hangi ruh halini tercih edersiniz?*" Boğucu bir ses havayı dolduruyor.

Keely'nin gözleri yarı karanlıkta büyür. "Tüm ayarların hâlâ duruyor mu?" diye sordum.

"*Doğu standart saatiyle sıfır yüz olarak güncellendi.*"

"Güzel, hadi Fuck Mood Three Point O'ya gidelim." Keely'nin şok olmuş nefesi karşısında ağzım seğiriyor. "*Hemen, Bay S.*"

Bir saniye sonra oda siyah ve altın rengi ışık huzmeleriyle yıkanır. Odanın ortasındaki geniş ikili antrenman yaparlar.

Keely'nin bakışları kanepeden yüzüme kayıyor. "Bir robotu seks sırasında size uygun ortam aydınlatması sağlaması için mi eğittiniz?"

"Dikkat et, ona robot duygularını incitirsin," diye kulağına fısıldıyorum onu kanepeye götürüp yatırırken. Yumuşak altın bir spot ışığı yüzünü çerçeveleyiyor ve neredeyse melek gibi görünüyor. Çarpıcı güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde bir süre daha bakıyorum.

"Öyle mi? Nedir o zaman?"

"Bunu hiç konuşmadık." Geri çekiliyorum ve bacaklarını belimden kurtardığında dizlerini kavıyorum ve onu iyice açıyorum. "Sanırım o "Fizik profesörümle asistanım arasında bir şey olduğuna inanıyor." "Peki ya adı?"

Gülümsüyorum ve tişörtünü başından çekiyorum. "Adını bir televizyon ekranını süsleyen en seksi uzaylıdan alıyor tabii ki." Vücuduna bakarken karanlık ruh halim buharlaşıyor. Işık ona tam olarak vurmuyor, ben de parmaklarımı şıklatıyorum.

"*Evet, Bay S?*" Seven cevap verir.

"Etrafıma bir düzine daha altın ışın lütfen." "*Hemen efendim.*"

Siyah ışık altına dönüşüyor ve Keely'nin üzerini yıkıyor. Nefes nefese kaldı ve huşu içinde bana baktı.

Kirpiklerini abartılı bir şekilde kırıştırarak, "Vay canına, beni gerçekten Bay S," diyor.

Onu öpmek için başımı eğiyorum. "Artık seni gerçekten neyin ettiğini bildiğime göre, seni çok büyük ve çok zeki beynimle etkilemek istiyorum."

Elleri aramıza giriyor ve sikimi buluyor. "Umarım sadece büyük beynin değildir."

Ağzım onunkinden ayrılıp boynunun kenarından aşağı iniyor. Kokusu beni sarhoş ediyor, kendimi sonsuza dek onun tenine yapıştırmak istiyorum. "Hoşuna giden büyük her şey senindir."

Kıkırdıyor ve ben bu sese bayılıyorum. "Peki Seven-of-Nine başka ne yapıyor?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, her zamanki gibi - kat hizmetleri, ısı düzenlemesi, güvenlik ile irtibat kurmak." Seven'ın rolünün daha ince ayrıntılarını açıklayıp açıklamamayı tartışıyorum. "Ayrıca her konuşmanın ses dosyasını da tutuyor. sesimi içeriyor."

Keely dikleşmeden önce birkaç saniye bana bakıyor. "Bizi mutfakta kaydettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Ve ön kapıda beni okşadığın zaman. Ve kürek çektiğimiz zaman. Sana şaplak attığımda. Duşta sikimi emmen için seni cesaretlendirdiğimde."

Yüzüne sevimli bir sıcaklık yayılıyor. "Mason!"

"Sakin ol." Onu koltuğa geri bastırıyorum. "Kayıtları saklamayacağım."

Gözlerindeki bakış bana güvenmek istediğini söylüyor ama güvenmiyor. Çünkü henüz o noktada değiliz. Ve onu suçlamıyorum. Bana güvenmesini istiyor muyum bilmiyorum. Ben kesinlikle güvenmiyorum.

"Onu şimdi yok etmemi mi istiyorsun?"

Alt dudağını emiyor ve başını sallıyor.

"Tamam. Yedi?"

"Evet, Bay S?"

"Bugünkü bin dokuz yüz ses dosyasını sil." *"Kalıcı olarak mı?"*

Keely'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Evet, kalıcı olarak. Ve ben aksini söyleyene kadar sesi kapat."

"Anlaşıldı. Dosyaları siliyorum."

Alt dudağını ağzıma alıyorum, sonra dişlerimle ısırıyorum. "Mutlu musun?"

Dikkatimi boynundaki nabza verip onu yaladıgımda elleri sırtıma dolanıyor ve tırnaklarını batırıyor. "Beni şimdi becer. O zaman mutlu olacağım."

Göğsümden bir inilti yükseliyor. "Çıkar beni bebeğim. O zeki, hevesli küçük ellerinle okşa beni."

Bana uyuyor ve siyah eşofman altımı aşağı itiyor. Benim hevesli horozum onun bekleyen ellerine yayılıyor ve beni utanmaz bir canlılıkla pompalıyor.

"Bunun gibi mi?"

"Evet, aynen ." Ağzını tekrar alıyorum, bir saniye öncesinden daha çaresiz bir halde. Düzgün düşünemiyorum. zaman geçirmek, tadını çıkarmak istiyorum. Ama Keely'yle ilgili bir şey beni daha da çıldırtıyor, doğrudan uçurumun kenarına götürüyor.

ve beni sallandırıyor. Elllerinde kalınlaşıyorum ve ağzıma karşı nefesini tutuyor.

"Becer beni, Mason. Sertçe sik beni."

Üzerime çöken kırmızı sis her şeyi kaplıyor. Şimdiye kadar üç kez boşalmış olmama rağmen, tüm vücudum tsunami büyüklüğünde bir bitmemiş şehvet dalgasına kapılmış ve çarpmaya hazır.

Kasıklarımda bir his belirliyor. İçine girmeye hazırım. Bir kolumu bacağına altından geçirip yukarı doğru çekiyorum. "Hazır mısın?" Mırıldanıyorum.

"Evet. Ver onu bana, lütfen. Doldur beni."

Altınla yıkanmış yüzünü izliyorum, sikimi içine sokarken verdiği her tepkiyi özömsüyorum. Çıkardığı her ses, onu neyin memnun ettiği hakkında daha fazla şey öğrenme isteğimi artırıyor. Ona istediğini vermek için büyük bir yatırım yapıyorum.

Beni dar ve sıcak amcığının içine çekerken ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor.

"Tanrım evet, aynen böyle!"

"Siktir, Keely. *Sikem.*"

Çekiyorum ve tekrar giriyorum. Sırtını dönerken altımda titriyor. kemerler ve gözler yuvarlanır. Onu daha sert, daha hızlı beceriyorum. Yüzümü onunla yaklaştırıyorum ve her ifadesini içime çekiyorum.

Gözlerindeki o çaresiz, hafif çılgın bakışın kölesiyim.

Nefes nefese, bana doyamadığını söylüyor. Onu körüklemek, okşamak istiyorum ki ikimizi de yutmaktan başka çaresi kalmasın.

Tırnakları kıcıma batıyor ve ben ona daha fazlasını veriyorum. Onun çılgın zevki benimkini besliyor ve taşaklarımdaki sıkışmayı hissediyorum.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye

inliyor. "Al onu, bebeğim. Hepsini."

"Evet, evet."

Bir elim yüzümü kavıyor ve beynimin bir kısmı geriye doğru samimiyet. Geri çekilmemek için verdiğim mücadele beni onun zevkini uzatacak kadar sakinleştiriyor. Elimi zarif sırtından aşağı kaydırıyorum ve göt deliğini okşuyorum.

Nefes verene kadar bekledim ve parmağımı kıcına soktum. Onun İçim sığmıyor. Yıldızlar görüşümde patlıyor ve tutunmak için yapabildiğim tek şey bu.

"Oh Tanrım, geliyorum, Mason. Oh." Nefesi boğazında kilitleniyor ve izlemesi muhteşem olan bir dizi kasılma içinde çözülmeye başlıyor.

Sıkı kılıfı beni sağıyor ve ayaklarımın tabanındaki patlamayı hissediyorum.

"Kahretsin, oradayım bebeğim. Seni ."

Kırık çığlıkları beni uçurumdan kurtardı ve ben de zevke daldım. İcini sularla doldururken sikim öfkeli bir şekilde zonkluyor. Kolları beni karşılıyor ve ten tene titriyoruz.

Nefes nefese kalmadan nefes alabildiğimizde onu kucağıma alıyorum ve odama çıkan merdivenleri tırmanıyorum.

Duştan vazgeçip yatağa yığılıyoruz.

"Bu harikaydı. Teşekkür ederim," diyor uykulu bir sesle.

Alnından öpüyorum ama cevap vermiyor. Birkaç dakika sonra, tatlı, ağır ağırlığı bana uykuya daldığını söylüyor.

Bakışlarım tavana sabitleniyor ve içimde alevlenen paniği görmezden geliyorum. Kendimi çiğ ve açıkta hissediyorum ve kendimi nasıl örteceğimi bilmiyorum. Kendimi kapatmaya çalışıyorum ama cıvata bağlanmıyor.

Kendime içimde kurtarmaya değer hiçbir şey olmadığını hatırlatıyorum, bu yüzden sel kapıları beni yırtıp açsa da önemli değil.

Kendime bunun geçici olduğunu hatırlatıyorum. Burada olup da Roraima'ya döndüğümde düzelmeyecek hiçbir şey yok. Derin nefes alıyorum ve zihnimi Amazon'un yoğun ve vahşi sessizliğine açıyorum.

Tek kokladığım Keely'nin sıcak vücudu ve sarhoş edici kokusu.

Zihnimin tavanında büyük kırmızı rakamlar doksan beşten geriye doğru yüksek sesle sayıyor. Altmışa ulaştığında, *siktir git diye* homurdanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü Keely'nin saçlarına gömüyorum.

Bölüm 18

Keely

Gecenin bir yarısı sarsılarak uyandım. Zifiri karanlıkta bir dakika boyunca yönümü şaşıırıyorum. Hafızam yerine geldiğinde, gözlerim parlıyor.

Yalnızım.

Elimi yastığına koyduğumda Mason'ın yattığı tarafın soğuk olduğunu görüyorum. Kafamda dönüp duran çılgın düşünceler karşısında çıldırmamaya çalışıyorum.

Altı yıl önce başıma gelenlerden sonra bir yabancıyla asla uykuya dalmadım. Ve dün gece bana çok az insanın bildiğinden şüphelendiğim birkaç kaş kaldırıcı, son derece kişisel şeyler söylemiş olsa da, o hala

Yabancı. Bu da onun evinde, onun yatağında uyuyakalmayı aptalca bir şey haline getiriyor. Karanlıkta dolaşıp başucu lambasını açtım, sonra Odada gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için.

Mason'ın burada olmamasının çok iyi bir nedeni olabilir. Belki de başka bir mekanizma ya da seksi robot asistan için çılgın bir fikirle uyandı ve aklını kaybetmeden önce bu fikrin üzerine gitmesi gerekiyordu. Ben de bazen böyle oluyorum.

Belki de uykusuzluk çekiyordur. Cidden, burada benimle olmamasının binlerce farklı iyi huylu nedeni olabilir.

Sakin ol, Keely.

Doğrulup şık ve minimalist odaya bakıyorum. Burada hiçbir şey bana saatin kaç olduğunu söylemiyor. Çantam ve telefonum alt katta olduğu için kontrol etmemin bir yolu yok. Yavaşça arkama yaslanıyorum ve başımı Mason'ın yastığına koyuyorum. Kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve vücudumdaki lezzetli ağırlara gülümsüyorum.

Beş ay süren kuraklık dönemimden ve birkaç yıl süren vasat seksten sonra, Mason ile parkın dışına çıktım.

Bana, kadınların günlüklerinde kız gibi puntolarla yazdıkları ve kokteyllerde daha az şanslı kız arkadaşlarına övünerek anlattıkları türden bir seks yaşattı.

Mason Sinclair ve seksi, kulak misafiri robotunun görüş alanından çıktığım anda Bethany'nin kulağı çınlayacak.

Kahretsin, robot...

Mason'ın daha önce sadece ses dosyalarından bahsettiğini fark ettiğimde çıplaklığımın üzerindeki örtüleri çekiştiriyorum. Ona kameralar hakkında soru sormayı hiç düşünmemiştim. Eminim bu kadar müdahaleci bir şey yapmazdı?

Kendimi işe yaramıyor, özellikle de aklıma mutfaktaki konuşmamız geldiğinde. Ailesine yönelik kasıtlı zulmünün soğuk ve klinik ifadesi omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderiyor.

Beni koltukta öyle bir siken adam, kız arkadaşlara dedikodusu türden bir adamdı. Mutfaktaki adam hemen hemen *her şeyi* yapabilirdi. Seksimizi gizlice kaydetmek de dahil.

ileride bir yerde seçebileceği bir amaç.

Bu düşünce beni yatağımdan kaldıracak kadar rahatsız ediyor. Benimkinden beri Kıyafetlerim hala yıkanıyor, yatağın kaşmir bir battaniye alıp omuzlarıma sarıyorum.

Mason duştan sonra bana kısa bir tur attırmıştı ama malikâne çok büyük, beş aileyi rahatlıkla barındırabilecek kadar büyük ve karar vermeden önce birkaç kez umutsuzca kayboldum. Orta merdivene geri dönerken, ikinci kat koridorunun sonundaki bir odadan gelen bir ses duyuyorum.

Çalışıyorsa Mason'rahatsız etmek istemediğim için sessizce yaklaşıyorum. Ağır, kapalı bir kapının altından ışıklar titriyor ama kesilmeden önce hafif bir kahkaha sesi duyuyorum. Dudağımı ısııyorum ve yatağa geri çekilmeyi düşünüyorum.

Birçok koridordan birinde yanından geçtiğim saat sabahın erken saatlerinde üçü gösteriyordu ve Mason her ne için yataktan beni ilgilendirmediğine karar verdim.

Arkamı dönmeye başlıyorum ama tekrarlanan kahkaha sesi beni durduruyor. Bir çocuk kahkahası, neşeli ve sınırsız. Birkaç saniye sonra tekrar kesiliyor.

Kulağımı kapıya dayayıp utanmadan kulak misafiri olurken kalbim küt küt atıyor. İlk tanıştığımızda Mason'a kızşeyin aynısını yapıyor olmamdaki ironi gözümden kaçmıyor. Kapı bir santim içeri doğru sallandığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Donup kaldım ve Mason'ın kaçınılmaz ortaya çıkışı ve bunu takip edecek karşılıklı yırtılma.

Hiçbir şey olmuyor.

Siktir et.

Çıplak, korkak bir hırsız gibi kapının arkasına saklanmayı reddediyorum. Hafifçe vuruyorum. "Mason?"

Kapıyı çalmamı sessizlikten başka bir şey karşılamıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı daha geniş açıyorum.

Dış kenarlar karanlıkla örtülü, ancak odanın merkezi ekrandan yansıyan gök mavisi ışıkla yıkanıyor. Bakışlarım kavernöz bir sinema odası olduğu anlaşılan büyük bir kulüp koltuğunda oturan tek kişiye doğru kayıyor.

Mason dik oturmuş, gözlerini ekrana dikmiş, kumandayı avucunun içine almış.

"Mason?" Tekrar deniyorum.

Cevap vermiyor ama içgüdülerim bana bunun onun zihin siken sessizliklerinden biri olmadığını söylüyor. Orada olduğumun farkında değil.

Bakışlarım ekrana yöneliyor ve koyu kahverengi saçlı, beş altı yaşlarında bir çocuğun dondurulmuş karesini görüyorum. Başını kameradan çevirmiş ama yanak kıvrımlarını ve tombul çenesini görüyorum ve güldüğü belli oluyor.

Mason elini kaldırıp ekrana doğrulttuğunda nefesim kesiliyor. Görüntü donmuş ağır çekimde sarsılıyor ve çocuğun yüzü yavaş yavaş kameraya doğru dönüyor.

Sıcak ela gözleri, düğme burnu ve muzip ifadesiyle muhteşem bir çocuk. Ön dişlerinden biri eksik ama gülümsemesi o kadar geniş ki neredeyse yüzünü ikiye bölüyor. Ekrana bakarken içim acıyla burkuluyor.

Odadan gelen bir ses içimi bıçak gibi kesiyor ve dikkatimi tekrar Mason'a çekiyor. Her karede yüzünün acı dolu bir maskeye dönüşmesini izliyorum.

Ama Mason'ın yüzündeki tek ifade bu değil. Diğer duyguyu okuduğumda kalbim duracak gibi oluyor: öldürücü, yakıcı bir öfke.

Çocuğun yüzü ekranı doldurur ve Mason onu tutmak için düğmeye basar.

Ne kadar süre donup kaldığımızdan emin değilim. Beynim onu kaplayan çıplak ıstırabın ve gözlerini dolduran yaşların sayısız nedeniyle boğuşmaya çalışıyor. Hiçbiri iyi değil ve bu durumda Occam'ın Usturası'nın üstün geleceğini kabul edecek kadar kendi ıstırabımı biliyorum. En kötü senaryonun kalbine bakıyorum ve orada dururken içimden ölüyorum, beni buz gibi bir ölümden kurtaran adama hiçbir şey teklif edemeyeceğimi biliyorum.

Sonunda bacaklarımı çalışmaya zorladığımda, sessizce geri çekilip yatak odasına doğru yol alıyorum. Uyanık yatıyorum, hızlı ve korkakça bir kaçış yapabilmek için aşağıya inip kıyafetlerimi aramakla Mason'ın dönmesini beklemek arasında kalıyorum. İkincisi olduğunda ne yapacağımdan emin değilim.

olur, ama yapılacak en iyi şey bu gibi görünüyor. Yürek parçalayıcı olabilecek ifşaatlarla yüzleşmek için gecenin bir yarısı sürünerek uzaklaşmak kendimi koruma kokuyor ve bunu yapmaya hakkım var, özellikle de kendi sırlarımdan aktif olarak kaçmamın ışığında.

Ama ayrılmak yanlış geliyor.

Tavanı süsleyen zarif taç pervazlara bakıyorum.

Ellerim çarşafı avuçlarımdan ve eklemlerimin acıyla çığlık atmasına neden olacak kadar sert kavıyor. Bırakmıyorum çünkü acının istemiyorum. Bu yüzeysel acıyı, zihnimin yüzeyinin altında zehir gibi sızan acıyla değiştirmek istemiyorum.

Ama zaten yükseliyor.

Yüzünü görüyorum. Çok şirin bir burun. Minik, mükemmel elleri. Gözleri En mükemmel uçlu kirpiklerle çerçevelenmiş belirsiz bir renk. Onun gözlerine bakarken aklımdan geçen o saçma düşüncüyü hatırlıyorum. Benimkilere hiç benzemedikleri için ne kadar sevinmişim. Çünkü o zaman benimkileri göremeyecek, kalbimde gizlenen karanlık, korkunç düşünceleri bilemeyecek, onu kollarımda tuttuğum kısa süre boyunca ona duyduğum şiddetli sevgiyi yiyip bitiremeyecekti.

Düşünce büyüdükçe çığlık attı. İyi olup olmadığını öğrenmek için endişeli hemşirelerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. Çığlıklara katılmak, elbette iyi olmadığını haykırmak istemişim. Nasıl iyi ki?

Nasıl yapabilirim?

Düşündüm de, çığlık atmış olabilirim. Çünkü o kutsanmış iğne ucu her şeyi alıp götürmüş, kırmızı yağmur damlayan kabarık bulutların ülkesine götürmüştü. Tekrar uyandığımda her şey yolundaydı. Zihnim de kollarım kadar boştu ve beni kısa süreli rahatsız eden tek düşünce Jölenin tonuna sahip olmak.

Başımda ve göğsümde basınç oluşuyor ve yana doğru sarsılıyorum. Ağlamamaya çalışırken nefesim ciğerlerimden mide bulandırıcı yudumlarla . Ama bir hıçkırık çıkıyor, ardından kendimi ağlamayı bırakmaya zorlamadan önce bir düzine hıçkırık geliyor. Gözyaşı dökmeye hakkım yok. Kederlenmeye hakkım yok.

Kendi çocuğumu doğduktan birkaç saniye sonra vermişken nasıl verebilirim?

####

Gözlerimi bir sonraki açışında yarı açık perdelerden güneş ışığı süzülüyor. Yüzüm kurumuş gözyaşları yüzünden gergin ve Mason'ın yatak odasında hâlâ yalnızım.

Bunca yıldır yanlış bir şekilde yansıttığım o sert Brooklyn'li kız gibi olayların bu şekilde sineye mi çekeyim, yoksa acınası bir top gibi kıvrılıp kendime acıyayım mı diye tartışıyorum. Nefesimi tuttum ve ilkini tercih ettim. Bu işe girerken bunun bir ya da iki, en fazla üç kısa karşılaşmadan daha fazla sürdürülebilir olmayacağını biliyordum.

Belli ki birbirimizin beynini dağıtırken, yorganın altına büzülüp hıçkırıklarımı yutmamın ne kadar hızlı olacağını hesaba katmamıştım. Hatalı bir aramızdaki heyecan verici bağın tamamen cinsel içerikli olduğuna inanmıştım. Şimdi bizi birbirimize bağlayanın ortak acımız olduğunu biliyorum.

Onda hissettiğim o cehennem gibi kendinden nefret ve öldürücü öfke, ne zaman gardımı indirsem ruhumu şişiren ve kendime zarar verme düğmeme çarpan kıvrımlı, çaresiz karanlığın yang'ının yin'idir.

Biz karanlık ve korkunç geçmişimizin ayrıntılarını bilmiyor olabiliriz ama o bizi biliyor. Ve herhangi bir uçakta birinci sınıf bir koltuğa nasıl palavra atacağımı bildiğim kadar, Mason'la daha fazla teması uzatmak için kendimle konuşmanın beni bitireceğini biliyorum.

Hal böyle olunca, karar benim elimden çıkmış oldu. Kalkmak için başımı çevirdiğim anda yatağın başucundaki masanın üzerinde duran notu görüyorum. İkiye katlanmış ve altında krem rengi ipek kurdeleyle bağlanmış uzun siyah bir kutu duruyor.

Yatağın kenarına tünüyorum ve kalın, süslü kâğıdı açıyorum.

Siz uyandıktan yarım saat sonra bir taksi gelecektir.

Kıyafetlerin yıkanmış, ütülenmiş ve şifonyerin üzerinde.

Kahvaltınızı yapın. Kara kutunun içindekiler benim sana hediyem.

Kabul onur duyarım. Mason.

Üstü çizilmiş kelime dikkatimi çekiyor. Beni o güzel anıtmezar gibi evinde yalnız bıraktığını bilmekten -başka ne diye bana bir not bıraksın ki- ve bu *sikilmiş ve terk edilmiş notla* bana bir hediye bırakmış olmasından daha çok, gözümü alamadığım şey o üç harf.

Par.

Kelimeye dikkatle bakarken iki şey dikkatimi çekiyor.

Öncelikle, tüm notu silip yeni bir not yazabilirdi. Yapılacak en kibar şey buydu. Ama ben göreyim diye kasten orada bırakmıştı.

Ve ne? Gerçekten ne demek istediğini mi merak edecektim? Kendimle acınası kelime oyunları mı oynayacaktım ve kelimenin içinden okumamam gereken şeyleri mi okuyacaktım?

İkincisi, kırıcı olmak için elinden geleni yaptı.

Çünkü hedeflediği kelimenin *ayrılık* olduğuna adım gibi eminim. Beni uyandırma ve basit bir konuşma yapma zahmetine girmeden odaya dönmüş ve bana *bir veda* hediyesi bırakmıştı.

Akıl oyunlarına kanmaya başladığımı fark ettiğimde notu fırlatıp atıyorum. Daha iyi bilmeliydim. Elbette, bu konuda büyük bir ustaydı, bunun için ona destek verirdim. Ama benimle oynadığı oyunu bilecek kadar zekiyim. Yine de, banyoyu kullanırken, kıyafetlerimi giyerken, incinmiş duygularımı göz ardı edemiyorum.

kıyafetlerini giy ve aşağıya in.

"*Günaydın, Bayan Benson-*"

"Siktir!" Zıplıyorum ve neredeyse son basamağı kaçırıyorum. Elim kendimi için tırabzana gidiyor ve bir anlığına oraya tutunarak şoktan ölmemeye çalışıyorum. Bakışlarım etrafa dalsa da sese bağlı bedensel bir varlık olmadığını bilir. "Umm... beni duyabiliyor?"

"*Elbette. Kahve mutfakta hazır, araba servisi de yirmi dakika içinde burada .*"

Sol sahneden gecikmeksizin çıkmam gerektiğini hatırlatınca içimden gelen kuşu uçurma isteğini dizginliyorum. En azından Mason beni otele yolunu bulmam için yalnız bırakmadı. "Teşekkür ederim, Seven."

Çantamı ve telefonumu almak için mutfaka yöneliyorum ve kahvaltı tezgâhının üzerine serilmiş ziyafetle karşılaşınca duruyorum.

Her tabağın yanında içeriğini duyuran minik bir bayrak bulunuyor. Hamur işleri ve çeşniler, küçük kubbeli bir tabakta sıcak Fas usulü pişmiş yumurtalar, bir yığın karamelli krep. Kırmızı kadife dolgulu krepler, kahve ve çeşitli meyve suları ziyafeti tamamlıyor.

Kahvaltılık olarak mide bölgelerimi yetiyor.

Zevkten karıncalanıyor ve eğer havamda olsaydım, kalbimin içeriğiyle alay ederdim. Ancak erken saatlerde yaşadığım olaylar hala çok taze ve kalbimde ve zihnimde yemek üzerine düşünmek için çok ağır.

Yayına sırtımı dönüp telefonumu elime alıyorum. On beş dakikam var. Arabanın gelmesine dakikalar var ve Bethany'yi aramayı çok istiyorum. Ama Mason'ın robotu dinliyor ve yapmak istediğim konuşma Mason Sinclair'in yakın zamanda duymasını istediğim bir konuşma değil. Ya da hiçbir zaman.

Bu yüzden oturma odasına geri dönüyorum, Eames koltuğa tünüyorum ve Mason'ın dün gece beni cennete kadar becerdiği geniş kanepeye bakmaktan kaçınıyorum.

Dakikalar ilerledikçe, evde olmadığını varsaysam da, başka bir kanatta olabileceği aklıma geliyor. Notu kısa ve öz olsa da kendimi "Yedi mi?" diye sorarken buluyorum.

"Evet, Bayan Benson?"

"Mason hâlâ burada mı... evde mi?"

"Hayır, Bayan Benson."

İçimde küçük bir rahatlama pınarı fışkırıyor. Boğazımı temizliyorum. "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Koordinatları Quai Rainier III'te olduğunu gösteriyor."

Tekneye dönmek için yanımdan ayrıldı. "Teşekkür ederim, Seven."

"ederim, Bayan Benson. Araba şu anda garaj yoluna giriyor. İyi günler, Bayan Benson."

Lastik gibi bacaklarımın üzerinde duruyorum ve bir elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. Kapıya doğru döndüğümde, dün geceki karanlık ve baştan çıkarıcı ışıktaki görmediğim bir şeyi fark ediyorum. Taşı çerçeveleyen devasa şöminenin üzerinde bir resim.

İki dev demir ve ahşap heykelin arkasına gizlenmiş bir şömine.

İçimdeki her şey onu görmezden gelmem için bağılıyor ama ayaklarım beni odanın diğer tarafına itiyor. Resmi indiriyorum ve ona bakıyorum.

Mason kolunu, pixie kesim saç modeli ve narin, neredeyse bebek gibi yüz olan esmer bir kıza dolamış. Kız Mason'ın elini tutuyor ve neredeyse tanık olmaktan utanacağı çıplak bir hayranlıkla ona bakıyor.

Elli yaşında sosyeteye takdim edilecek bir kadın gibi görünüyor. Yaşlandığında erkeklerin ayaklarına kapanacağı türden bir kadın.

Ama dikkatimi çeken Mason'ın yüzündeki ifade oldu.

Alışkın olduğum o delici bakışıyla doğrudan kameraya bakıyor. Gözleri eğlenceyle parlıyor ama ağzı neredeyse zalim bir çizgiyle, tüylerim diken diken oluyor. *Ruhunun benim olduğunu ve onu buradan sonsuzluğa kadar sikmeye niyetli olduğumu* gösteren bakışlar.

Resmi yavaşça yerine koyuyorum ve kapıya yönelirken kalbim çarpıyor.

Ben dokunmadan açılıyor ve şık bir Mercedes sedan ön kapıya yanaşiyor. Şoför inip aceleyle kapıyı açıyor ve ben de arka koltuğa kayıyorum. Garaj yolundan dönüp kapılara doğru ilerlerken eve bakmıyorum.

Onun yerine Bethany'nin numarasını bulup çevir tuşuna bastım. İkinci çalışta cevap verdi

"Yalnız mısın?"

"Hayır, ama ," diye cevap veriyor hemen. "Bana bir saniye ver."

Arka plandaki konuşmaları duyuyorum ve dişlerimi sıkarak onun delicesine sahiplenici nişanlısından kurtulmasını bekliyorum.

"Tamam, artık yalnızım. Ne ?" diye soruyor kapıdan geçerken.

Monako ve Cote d'Azur'un büyüleyici manzarası altımda uzanıyor, ama güzelliğini takdir etmek şöyle dursun, ona zar zor bakabiliyorum. Bunun yerine saçlarımı parmağımın etrafında döndürüyor ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Uh oh, endişelenmeli miyim?" Bethany diyor ki.

"Ne?" Belli belirsiz söylüyorum.

"Konuşmuyorsun. Ve *hiçbir zaman* söyleyecek söz bulamıyorsun," diye yanıtlıyor Bethany.

"I..." Duruyorum, bir sonraki sözlerimi düşünüyorum ve tedbiri elden bırakmıyorum. "Dün gece Mason'ı becerdim. Bu sabah uyandığımda gitmişti."

Bethany'nin nefesi kesilir. "Vay canına, gerçekten mi? O bir-"

"Vur ve bırak türünden bir adam mı? Ben de öyle düşünmemiştim," diye yalan söylüyorum, çünkü özüne indiğimde Mason'ın nasıl bir adam olduğu hakkında çok az fikrim var.

"Bir şey mi oldu? Yani harika seks dışında bir şey, Çünkü bu konuda çok iyi olduğunu biliyorum, bu yüzden gitmesinin nedeni bu olamaz."

Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. "Keely Teyze bu ciro için seni çok seviyor."

Birkaç saniye geçti. "Yani...?" Beth araştırıyor.

endişeleniyor ve hoşuma gitmeyecek bir kalp kalbe kendimi bırakıp bırakmadığımı merak ediyorum. "Belki."

"Kahretsin, Keel, beni . Sana zarar vermedi, değil mi?" Endişe sesini gıcırdatıyor.

çarpı işareti olan notu düşünüyorum. "Keely Teyze'nin halledemeyeceği bir şey değil. Ama-"

"Bu da ne demek oluyor?" Beth çığlık atıyor.

"Aradım çünkü Mason hakkında bilmem gereken bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim, bilirsin işte, amım kendine olan saygısının son zerresini de bir kenara bırakır ve içine girdiğinde sikiinin üzerine atlarsa diye.

Lanet olası mesafe," diye şaka yapıyorum, her ne kadar Küçük Keely'nin eline fırsat geçse tam da bunu yapacağını hissetsem de.

"Ne gibi bir şey?"

"Kahretsin, Bethany, hecelemememe gerek var mı? Burada tehlikede miyim?"

"Tehlike!" Sesi yeni bir ve küfrettiğinde şaşırmıyorum. "Neden tehlikede olasan ki? Ne oldu lan?"

Keel? Kahretsin, Zach içeri girdi. Üzgünüm ama ona söylemem gerek-"

"Hayır, ! ederim..." Ama şimdiden sessiz, hararetli bir konuşma duyuyorum.

"Üzgünüm, seni FaceTime'dan arıyorum bebeğim." Sesi biraz kısılıyor.

"Zach, Mason'la birlikte tehlikede olup olmadığını bilmek istiyor. Ben de bilmek istiyorum." Hâlâ mırıldanarak telefonu kapatıyor.

Hat bip sesi verene kadar bekliyorum ve uygulamayı etkinleştiriyorum. Mutfakta duruyorlar, Zach'in kolları nişanlısına sarılmış. "Selam Zach," diye yarım ağızla selam veriyorum.

O başını sallıyor. "İyi misin?"

"Tabii ya, arkadaşını saldıktan sonra mı soruyorsun bunu?" Tersledim.

"Yapılmasını istediğim iş için sektördeki en iyisi o. Ama aramanızın nedeni bu değildi elbette."

"Hayır, değildi. Peki bilmem gereken bir şey var mı?" Bastırıyorum.

Sorumu sessizlik karşıladı. Zach boğazını temizliyor ve Bethany kafasını kaldırıp ona dik dik bakıyor.

"Zach? Neden bir şey söylemiyorsun?" diye bağıyor.

"Peaches, sakın ol."

"Hayır, söylemeyeceğim. Keely'nin bilmesi gereken bir şey varsa, ona şimdi söyle."

Zach iç geçiriyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Kahretsin, bir şey var, değil mi?"

"Evet, ama bunu benden duyamazsın."

Araba Monte Carlo'ya doğru gözlerimi parlak güneş ışığına karşı kapatıyorum.

"Neden?" Duruyorum ve boğazımı temizliyorum. "Neden olmasın?" Düzeltiyorum.

Bethany'nin gözleri büyüdü. "Az önce küfretmemek için kendini zor tuttun mu? İyi olduğuna emin misin, Keel?" diye sorar, gözleri sorularla doludur.

"Bana bunu sormayı kes," diye , artık bu görüşmenin bir hata olduğundan kesinlikle eminim.

Zach'in ifadesi spekülatif bir hal alır. "Bunun ne önemi var? Yolculuk bittiğinde de bunun devam edeceği izlenimini mi edindim?"

"Ya soruya cevap verirsin ya da seni bir daha gördüğümde ayağımı kışına sokacağımı garanti ederim." Beni becerip terk eden bir adamın peşinden koşmaya değip değmeyeceğini öğrenmek için can atmaktan nefret ediyorum ve kendime duyduğum öfkenin arkadaşlarıma sıçramasına engel olamıyorum.

Zach kaşlarıyla dişlerimi diken diken eden o sinir bozucu yarım kaş hareketini yapıyor.

Kendimi sakinleştirmek için nefes alıp veriyorum. "Zach, lütfen," diye yalvarıyorum.

Şimdi ikisi de aynı gülünç sersemlemiş bakışı takınıyor. Zach önce toparlanıyor ve endişeli nişanlısını okşuyor.

Ekran. "Üzgünüm, Keely. Ondan gelmesi gerekiyor. Ama benim önerim onu rahat bırakmanız."

"Geçen yıl seni yükünle yalnız bırakmamı istediğin gibi mi?" Bethany omzunun üzerinden ona ters ters bakıyor. "Siz erkeklerin tek başına omuzlama saçmalığı da *neyin* nesi?"

"Peaches, bunu unutmama hiç izin verecek misin?" Ona doğru eğiliyor ve parmağını saçlarının arasına sokuyor. Cevap verirken bile gözlerindeki hafif donuk ifadeyi yakalıyorum.

"Cehennem hayır-"

"Tanrım, kismaya değer seks öncesi atışmanızın arasına girmekten nefret ediyorum ama bir saniyeliğine bana odaklanabilir miyiz lütfen?" Yine patladım.

Bethany hemen pişman olmuş görünüyor ve Zach ekranın içinden bana bakıyor. "Bir süredir uzakta olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ormanda bir yerde. Ayrıca evli olduğunu ve şimdi boşandığını, yatın siz satın almadan önce onun olduğunu, dahi bir mucit olduğunu ve bazen acımasız olsa da parlak bir zekâya sahip olduğunu biliyorum." Bir an duruyorum, sonra aklımın bir köşesinde beliren şüpheyle devam ediyorum. "Ayrıca bir oğlu olduğunu ya da olduğunu da biliyorum?"

Zach şaşkınlığını gizleyemeden duraksıyor ve burun delikleri açılıyor. Ama kalbimin korkuyla parçalanmasına neden olacak kadarını gördüm.

"Bütün bunları sana o mu anlattı?" Zach soruyor.

"Bir kısmını. Diğer detayları kendim öğrendim. Yani güvende miyim? Lütfen bana doğruyu söyleyin. Akıl oyunları başa düşünüyorum ama başka güvencelere ihtiyacım var."

Bethany'nin yüzü endişeyle kırışınca başımı sallıyorum ama gözlerim Zach'e dönüyor.

"O karmaşık biri. Bunu şifreli ya da gizemli olmak için söylemiyorum. Onunla bir ilişki kurmaya karar vererseniz güvende değilsiniz. Ama sen güçlüsün. Eğer onunla kapışmayı seçersen. Kendini gereğinden fazla idare . En kötü ihtimalle o seninle konfor alanının ötesinde sevişir, ben de onunla sevişirim. Yeterince iyi mi?"

Zachary Savage ile olan hoşlanma/nefret ilişkime rağmen, içimde sıcak bir parlıyor. Bethany'ye bakıyorum, ona bakarken yine o mide bulandırıcı aşk sırrını takınıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Yeterince iyi."

Bölüm 19

Keely

Altı Yıl Önce

Kısa siyah deri eteğim ve seksi fuşya askılı üstümle güzel giyiniyorum. Ashley bir haftalığına çamaşırlarını yıkamam karşılığında diz üstü topuklu botlarını istemeyerek de olsa bana ödünç verdi. Çoğu gün bunu yapma eğiliminde olduğumdan ya da spor çantasından gelen iğrenç kokulardan beyin hasarı riskini göze aldığımdan, önemli değil. I

düz siyah platform topukluları tercih ederdim ama Ashley bana erkeklerin deri botlara, özellikle de stiletlolara bayıldıklarını söyledi. Ve haftanın her gecesi ateşli bir erkekle takılıyor gibi , bu önemli noktada ona güvenmeye karar verdim.

Leo'nun arabası saat tam sekizde gelecek.

Şoför şapkasını çıkarıp bana hanımefendi dediğinde soğukkanlı davranmaya ve kıkırdamamaya çalışıyorum. Caddenin karşısındaki öğrenci birliğinden çıkan birkaç öğrenci, arabanın arkasına kayan küçük bir kalçayı gösterdiğimde ıslık çalıyor.

Her ne kadar kızarsam da, erkeklerin takdirinden aldığım özgüven artışı beni fazlasıyla memnun ediyor. Arabanın arkasına yerleşiyorum ve kampüsten çıkarken camdan yansıyan ince makyajımı kontrol ediyorum.

Westwood Plaza'dan güneye doğru gidiyoruz, sonra Wiltshire'dan sağa dönüyoruz. Partinin tam olarak nerede olduğunu sormak için can atıyorum ama sanki benim bileceğim bir şeymiş gibi geliyor ve sofistike görünmek istemiyorum. Küçük çantamı açıyorum ve daha önce oraya sıkıştırdığım yetmiş beş doları kontrol ediyorum-

Çünkü annem bana geri dönmek için bir araç olmadan asla evden ayrılmamayı öğretti - telefonum, bir paket sakız ve bir tüp rujla birlikte hala orada.

Ehliyetimi getirip getirmemeyi tartıştım ama karar verdim. Bu özel bir etkinlik olduğundan ve telefonumda kimliğimi göstermem gerektiğinde her zaman erişebileceğim ehliyetimin bir fotoğrafı bulunduğundan, küçük fuşya çantama çok fazla eşya doldurmamakta bir sakınca görmüyorum.

Trafiğe çıktık ve içimdeki endişe çalkalanırken saçlarımı döndürmeye başladım. Kendimi yakalıyorum ve birkaç Space Invaders oyunu oynamaya çalışıyorum.

onun yerine dikkatimi dağıtıyorum. Aynı seviyede üst üste beş kez başarısız olduktan sonra telefonumu bir kenara bırakıyorum. Zaten konsantre olamayacak kadar gerginim. Dışarı bakıyorum

Hollywood Tepeleri'ne tırmandığımızı görüyorum. Evler gittikçe büyüyor ve birbirinden uzaklaşıyor. Altımda, L.A. bulanık pırıltılardan oluşan bir örtü.

Yüzümü öne dönüyorum ve şoförün bana bir merakla baktığını fark ediyorum. Kahretsin, adını sormalı mıydım? Ya da sohbet etmeli miydim? Umarım beni bencil zengin veletlerden biri sanmaz. *Hey, ben de sendenim* gülümsemesini deniyorum ama bakışları kayıyor ve yeniden yola odaklanıyor.

Yoldan ayrılıp bir çift yüksek siyah kapının önünde durduğumuzda ona ne diyeceğimi düşünüyorum. Bir kod giriyor ve arabayı beyaz çakıllı bir yola sokuyor. Şık spor arabalar ve limuzinler ağaçlarla çevrili araba yolunu dolduruyor, ama dışarıda kimse yok, bu da beni meraklandırıyor.

Partiye geç kaldım. Ve ayrıca Leo'ya burada olduğumu için mesaj atmam gerekip gerekmediğini.

Fikri attım. Yapılacak havalı bir şey gibi görünmüyor ve *Needy Nerd* olarak görünmek istemiyorum.

Şoför çok geniş bir portikonun altında durup kapımı açmak için yanıma geldiğinde bir kez daha gülümsemeye çalışıyorum. Yüzü donuk kalıyor.

"Buna ihtiyacın olacak." Bana düz siyah bir kutu uzatıyor, sonra tekrar şapkasını çıkarıyor. "İyi akşamlar hanımefendi."

Evin yan tarafında kayboluyor ve ben kapının eşiğinde yalnız kalıyorum. Kutuyu açıyorum ve bilgisayar çipli bilekliğe, küçük bir kulaklığa ve kadife bir yatağın üzerine yerleştirilmiş bir maskeye bakıyorum.

Doğru, Keels, artık kesinlikle Kansas'ta değilsin.

Bilekliği takarken ve kulaklığı takarken sinirden biraz hasta hissediyorum. Maske biraz büyük ama iyi tarafından bakıyorum

-Çok küçük olmasındansa büyük olması daha iyidir.

İşim bittiğinde kapı zilini aradım ama görünürde yoktu Görünürde bir kulp yok, bu yüzden bir dakika dudağımı çiğnedim, sonra kapıyı çaldım.

Beş dakika sonra hâlâ kapının eşiğinde duruyordum. Leo'nun henüz yanında olmadığını fark etmiş olma ihtimaline karşı telefonumu kontrol ediyorum. Hiç mesaj yok. Tam evimin düğmesine basmak üzereyken bir Porsche kükreyerek garaj yoluna giriyor ve revağın altındaki bir sütunu kıl payı kaçırarak durabiliyor.

Benim yaşlarımda bir adam ve kız kapıya yaklaşırken telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Maske ve kulaklık da takıyorlar. Adam bakıyor

bana bakıp sırtıyor ve bilekliğini kapının sağ üst köşesindeki siyah bir kutuya tutuyor.

Kutu tıkladı ve kapı açıldı. Kız arkadaşını içeri sokuyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Geliyor musun?" sordu. "Evet, tabii."

İçeri girmeye başlıyorum ama o önüme dikiliyor. "Unuttun mu? Şifreyi girmeniz gerekiyor." Kara kutuyu işaret ediyor.

"Oh, elbette. Kilometrelerce uzaktaydım." Bileğimi kaldırıyorum ve bir klik sesi daha duyuyorum.

Ortadan yükselen ve iki geniş kıvrılan geniş merdivenleri olan çarpıcı bir girişe giriyoruz. Elinde bir pano ve benim taktığıma benzer bir kulaklık tutan smokinli bir adam yaklaşıyor. "İsimler?"

"Jeeves," diyor içeri yeni giren adam. "O," diyor kız arkadaşı.

Elinde pano olan adam parmağını sayfanın üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "İkinizi de aldım. Doğu kanadına ilerleyin lütfen."

Çift ışınlanır ve onlar uzaklaşırken adam kız arkadaşının kışına bir şaplak atar.

Doğru, belli ki batı kanadı olması gereken yerd.

Bana döndüğünde yüzüme soğuk bir gülümseme yapııştırıyorum. "İsim."

"Keely Benson."

Bana bakarken gözleri irkildi. "Umm... sen az önce-? Kahretsin, *gerçek* adını istemiyorum. Bana kod adın lazım."

Utanç verici bir şekilde kızarıyorum ve bir tane uydurmayı düşünüyorum ama beni yalanın içinde yakalamak için listesine bakması yeterli. Sonunda doğruyu söyledim. "Üzgünüm, bana bir tane verilmedi. Aslında buraya Leo'yu görmeye geldim." Muhtemelen Leo'nun adını da söylememem gerektiğini fark ettiğimde duruyorum. "Partinin ev sahibi beni davet etti. O benim... umm..." *Arkadaşın mı? Flörtün mü? EN İYİ ARKADAŞIM MI?* Orada durmuş, şimdiye kadar sadece hayalimde yaşamış bir ilişkiyi açıklamaya çalışırken kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bana ev sahibinin nerede olduğunu gösterebilir misiniz lütfen?"

Başını sallıyor. "Size kanatlara erişim izni için adınız gerekiyor."

"Tamam, bana bir dakika ver." Arkamı dönüyorum, hala aşağılanma içinde boğuluyorum, telefonumu çıkarıyorum ve dokunmaya başlıyorum. Bir sonraki an

mesajlaşma havası.

"Üzgünüm, etkinlikte telefonlara izin verilmiyor." Telefonumu kapatan düğmeye basıp Ziploc tipi bir poşete koyuyor ve asma kilitle mühürlüyor. Anahtarı bana uzattı. "Etkinlik sona erdiğinde, saat 3'te sana geri verilecek. Şimdi isim konusuna gelelim..."

"Davetli bir misafir olduğumu size kanıtlamak için elimdeki tek araca el koydunuz. Başka nasıl-?"

"Burada bir sorun mu var?"

Tanıdık sesle başım dönüyor ve ağzım açık kalıyor. "Prof-" Üç dakika içinde üçüncü gafımı yapmadan önce son saniyede kapatıp bağıyorum.

Psikoloji profesörümün burada ne işi var? Normal kot pantolon, süveter ve şezlong ceket kombinasyonunun aksine, şık bir pantolon ve düğmeli gömlek giymiş. Maske de takıyor ama onu hemen tanıdığımdan ve beni tanıdığını inkâr etmek için hiçbir girişimde bulunmadığından, maskelerin kimlikleri gizlemek için ciddi bir girişim değil, sıradan bir dekor olduğu hissine kapılıyorum.

"Burada iyi miyiz?" diye tekrar sorar.

"Sadece bu misafirin kimliğini açıklığa

kavuşturuyoruz." "Sorun değil. Ona kefil olurum."

Panodaki adam kaşlarını çatır. "Emin misin?"

"Evet, Dorian'ı bulup ona haber vereceğim. Bu arada, onu..." Profesör Harding gülümsemeden önce beni tepeden tırnağa süzüyor. "Onu Holly Golightly olarak yazın."

Bu da kaşlarını çatmasına neden olur. "Bundan emin misin,

Moriarty?" Profesör Harding başını sallar. "Eminim."

Diğer adam kod adımı karalamadan önce bir süre bana bakıyor. "Doğu kanadı mı batı kanadı mı?"

"Önce batıya gideceğiz."

Adam gitmeden ve beni kısa bir dönem önce cinsel tacizle suçladığım adamla yalnız bırakmadan önce bir not daha alındı. O adam ki, beni daha okuldan atılmadan kışımın üstüne atılmaktan kurtarmıştı.

Leo Brummer'ın üzerinde kızılığımı bozma şansı.

Profesör Harding ya da bu geceki Moriarty, bir metrelik boyuyla bana bakarken sessizlik hüküm sürüyor. Koridordaki ışıkların altında koyu kahverengi saçları parıltıyor ve arduvaz grisi gözleri biraz fazla güçlü bir şekilde ruhuma işledi. Benim sınıfımdaki birkaç kızın

Genç Richard Gere görünümünden dolayı biraz hayalperestim ama onda bir şey beni ürkütüyor.

Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Bana kefil olduğun için teşekkürler." "Sorun değil, Holly. ," diyor beni sola yönlendirirken.

Yanından geçiyoruz

Gül desenli camdan yapılmış bir dizi çift kapıdan geçerken, bir parti olması gereken yerin biraz fazla sessiz görüldüğünü fark .

Hoparlörlerden müzik sesi yükselmıyor ve neşeli konuşmalar yapılmıyor.

Dışarıdaki onlarca araba olmasaydı, yanlış yere düşünebilirdim. Boğazımı temizledim ve söyleyecek esprili bir şey düşündüm. Ama dilim tutulmuş durumda ve beynim o anı Profesör Harding'in bu dönem bana karşı nasıl bir pislik olduğunu hatırlatmak için seçiyor. I

Her şeyi açıklığa kavuşturmak için tekrar özür dileyip dilememeyi tartışıyorum ama isyan omurgamı sertleştiriyor.

Geçen dönemin sonunda özür dilememe rağmen, haftalardır beni bir kenara bırakıp bana saldırmayı tercih ediyor. Bunun beni ne kadar üzdüğünü görmesine izin verirsem ne olayım. Ama bana kefil oldu, o yüzden onu görmezden gelemem.

"Peki... Batı kanadında tam olarak ne oluyor?" *Leo da orada olacak mı?*

İkinci soruyu sormadığım ve *buraya sık gelir* misin gibi saçma bir cümle için kendimle gurur duyuyorum.

"Bu senin ilk seferin mi?"

Başka bir kapıdan geçip uzun bir koridorda yürürken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Bu ev ne kadar büyük ? Ve neden bu kadar sessiz? "Evet. Sen?"

Bana gereğinden uzun bir süre bakıyor, sonra gülümsüyor. "Hayır. Bu benim ilk seferim değil."

Bir köşeyi dönüyoruz ve siyah bir panelin önünde duruyoruz. Bir asansörü ortaya çıkarmak için parçalandığında şaşkınlıkla başlıyorum. Profesör Harding içeri giriyor ve cebinden bir anahtar çıkarıp yuvaya yerleştiriyor. Beni havada süzülürken gördü.

ve bir kaşını kaldırıyor. "Geliyor musun?"

Hayır diye bağırarak istiyorum, çünkü çıldırma düğmem şu anda ET'parmağından daha sıcak bir şekilde parlıyor ve canı *cehenneme* deyip gitmek istiyorum. Ama gitmek demek New York'a, eve hâlâ aptal bir bakire olarak dönmek demek. Bitiş çizgisine bu kadar yaklaşmışken tavuk mu olacağım?

Hayatımda ilk kez, bir kadın oyuncu şu anda düşündüğüm gibi aptalca bir hareket yaptığında televizyon ekranına bağırduğım için kendimi suçlu hissediyorum. Hayatımda ilk kez, bir kadınla evlenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

yaşadığım ikilemin imkansızlığı karşısında felç olmak. Dönüş
Yukarı çıkıp bir şekilde Pano Görevlisi'ni telefonumu geri vermeye ikna edeyim
ki bir taksi çağırıp kampüse dönmek için fahiş ücreti ödeyebileyim ya da
Asansörle kim bilir nereye, Leo'nun dikkatini çekip beni baştan çıkarmasını
sağlayacak kadar başarılı olabileceğim yere.

Bekaret mi?

"Zamanımı boşa harcama, Holly," Profesör Harding'in keskin sesi çılgınca
düşüncelerimi delip geçiyor.

Kim olduğumu bildiği halde ve yalnızken neden sahte ismimle sormak
istiyorum, ama sınıfta başıma daha fazla kükürt yağmasını istemiyorum, bu
yüzden kararımı veriyorum, hızlıca başımı sallıyorum ve asansöre giriyorum.

Kapı kapatma işaretinin altındaki tek düğme bizi aşağıya indiriyor. Kapılar
açıldığı anda bir gürültü duvarı üzerime çarpıyor.

Ekipteki arkadaşların sadece otuz kişi olacağı yönündeki aksine, ben bunun
iki katından fazlasını rahatlıkla saydım. Ve daha da iyisi,
Görünürde tek bir uyuşturuculu seks partisi yok. Aslında, herkes tamamen
giyinik ve içkiler ve yiyecekler ortalamanın üzerindeki herhangi bir
üniversite partisinde olduğu gibi akıyor. Çok fazla gittiğimden değil, ama
yine de...

Gülümsüyorum ve zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Sonra bir el
dirseğimi tutunca sıçıyorum.

Profesör Harding/Moriarty sola doğru başını sallayarak, "Bu taraftan," dedi.

Bardaki insan kalabalığının arasından geçip odanın uzak tarafına doğru
ilerliyoruz. Gözlerimi aslan biçimli bedenler için dört açtım ama
Karanlık bir yeraltı balo salonuna benzeyen bir yerdeki insanlar, herhangi birini
seçemeyeceğim kadar kalabalıktı.

Odanın dört bir yanında uzun standların üzerinde çılgın ve çeşitli içki
çeşitleri vardır. Moriarty bir tanesinin önünde duruyor ve masadan kehribar
rengi bir kokteyl . Hangi içkinin hangisi olduğunu bilmeme imkân yok ve
profesörüme de sormayacağımdan eminim, bu yüzden en az zararlı görüneni
seçip temkinli bir yudum alıyorum.

"Ugh!" Keskin tat boğazımın arkasına çarpıyor ve tat alma tomurcuklarıma
saldırıyor. Gözlerim sulanıyor ve üstüme sıçratmamaya çalışıyorum.

"Bu yüzde yüz kanıtlanmış birinci sınıf votka." "Nereden
biliyorsun?" diye sordum.

Bileğimi sıkı, neredeyse acı verici bir şekilde ve bardağı kaldırıyor, böylece
altındaki küçük beyaz etiketi görebiliyorum. Başımı sallıyorum ve kendimi

ve diğerk gözlüklere yakından bakın. Hepsinin üzerinde çeşitli renklerde çıkartmalar var.

"Renkler ne anlama geliyor?"

Bana sıkılmış bir bakış gönderiyor. "Ben senin tur rehberin değılim Holly. Maceranın bir parçası da olayları kendi başına çözmektir," diye cevap veriyor. "Beyin korteksinin iyi bir çalışmaya ihtiya ı var gibi görünüyorsun."

İşte yine o ses tonu, bana asılıyor mu yoksa öylesine sohbet mi ediyor diye merak etmeme neden oluyor. Yine omurgam, anlamını çözmekte zorlandığım bir uyarıyla karıncalanıyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Beynimin bana çok az olduğunu söylediğı tehlike unsurunu yine de görmezden gelemiyorum.

İ kimi bırakıp etrafıma bakıyorum. Leo Brummer'ın bana doğru geldiğini fark ettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. Bize ulaştığında Profesör Harding'e temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Moriarty."

"Dorian. Misafirini sana teslim ettim. Bu da bana bakıcılık yaptığın için borçlu olduğun anlamına geliyor."

Ne oluyor lan? *Hey, ben* buradayım dercesine elimi kaldırmaya başlıyorum ama iki adam arasında geçen bir bakış elimi havada donduruyor.

"Sana olan borcumu zaten ödedim." Leo'nun sesi biraz savunmacı ve çok kızgın.

Moriarty omuz silkiyor. " demeyi bırakmak istiyorsan, faturaları devam etme. Sen kaymaya devam ettiğin sürece, ben de tahsil etmeye devam edeceğim."

Radarım kesinlikle harekete geçti ve Leo'nun yüzünün öfkeyle izliyorum. Moriarty tam bir dakika boyunca ona bakarken çenesi sıkıştı. Leo bakışlarını indirmeden önce.

"Doğu kanadı. Bir saat." Kalabalığın içinde kaybolmadan önce önce bana, sonra Leo'ya bakıyor.

Leo elimi tutuyor ve beni odanın ortasından uzaklaştırıyor. "Bu da şimdi?"

Uzakta bir masaya oturduğumuzda soruyorum gürültüden.

"Yok bir şey." Az önce t k rd ğ m deri soyucu votkaya benzeyen yapışkanlı bir içki aldı ve hiç  rkmeden tek seferde i ti.

"Hadi ama Leo. Bu kesinlikle hiçbir şey değildi." "İyi, bu seni ilgilendirmez!" diye hırlıyor.

Acı dolu bir nefes çekiyorum. "Kıçıma Wolverinee gibi davranmana gerek yok."

Yüzünü buruşturarak bakışlarını kaçırmadan önce tam bir dakika boyunca o inanılmaz güzellikteki mavi gözleriyle bana bakıyor. "Burada ne halt ediyorsun Keely?"

Sanki üzerime bir kova soğuk su dökmüş gibi vücudum sarsılıyor. "Beni davet etmiştin, hatırladın mı?"

Ensesini tutuyor ve bakışlarımı kaçırmaya devam ediyor. "Ben... kahretsin, yapmamalıydım. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Şimdi tüm vücudum dev bir buz kütlesi gibi hissediyor. "Vay canına. Tamam. Arkadaş olduğumuzu ve birlikte geçirebileceğimizi düşündüğüm için özür dilerim." Ayağa fırladım ve masadan uzaklaştım.

Gözyaşları sert ve hızlı akıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra bir bedene çarpıyorum. Biri küfrediyor ama tek yapmak istediğim üzerime çöken aşığılanma tsunamisi beni içine çekmeden siktir olup gitmek.

"Bekle! Kahretsin, kod adını bile bilmiyorum. Hey, bekle!" Leo kolumu tuttu.

"Bırak beni!"

Arkamdan yaklaşıyor ve bana doğru eğiliyor. "Yapamam," diye fısıldıyor. Sesinde, içimdeki huzursuzluğu tetikleyen tuhaf bir nota var ama aşığılanmışlığım bunu işlememi engelliyor.

"Bu da ne demek oluyor? Tabii ki yapabilirsin. Sadece beyninize parmaklarınıza çalışmasını söylemesini söylüyorsunuz. Bu gerçekten çok basit."

"Anlamıyorsun Keely," diye fısıldıyor, sesi öncekinden karanlık ve uğursuz.

Dönüp ters ters bakıyorum, keşke ondan bu kadar nefret edebilseydim, ama gözlerine bir kez bakınca bitiyor. Şimdi bile, beni sonunda çıktığımı sandığım o reddedilmişler mağarasına geri gönderdikten sonra, çekip gidemiyorum. Özellikle de gözlerinde içimdeki sempati tetikleyen karanlık bir acı gördüğümde.

" oluyor?" Yumuşakça soruyorum.

Etrafımızda dönen misafirlere bakıyor ve başını sallıyor. "Burada olmaz."

Leo Brummer parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip beni kemerli bir geçitten geçirerek daha küçük, daha sessiz bir odaya götürdüğünde, onu her konuda affetmeye hazırım.

Yolda, gözlerinde çıplak bir kıskançlıkla bana bakan birkaç kız görüyorum ve kendimi açıkça kına yakmaktan zor alıkoyuyorum. Akşam belki de

inişli bir başlangıç yaptı, ama şimdi harika bir dönüş yaptı.

Loş bir dans pistinden geçip bir koltuğa oturuyoruz - aşk koltuğu, daha az değil - ve Leo bana bir içki uzatıyor. İhtiyatla bakıyorum ve o gülümsüyor. "Merak etme, maden suyu. "Gördün mü?" Bana bir etiket gösteriyor. "Aqua etiketi su anlamına geliyor."

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve içkiyi alıyorum. İçkiyi bırakmadan önce Leo'nun elini bırakmadığımdan emin olarak yarısını içiyorum.

Hala o kırık, biraz çaresiz ifadeyi takınıyor ve ben elini sıktı. "Arkadaşlarının haftalardır bahsettiği partiyi düzenleyen biri olarak, pek de eğleniyor gibi görünmüyorsun."

Ağzı düşüyor ve omuz silkiyor. "Bu sikikler benim arkadaşım değil. Buradaki insanların yarısını tanımıyorum. Ama istesem olabilirler. Eğer istersem tüm dünyadaki herkesin arkadaşım olmasını sağlayabilirim." Bu gözlemden pek memnun görünmüyor. Aslında, o düpedüz bıkkın görünüyor. Onun kadar zengin, ünlü ve göz kamaştırıcı birinin herhangi bir konuda bıkkın olabileceğini düşünemiyorum. İsterse dünyayı ayaklarının altına *alabilecek* bir adam.

Odaya bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "O zaman neden buradalar?"

"Burası Hollywood. Parti vermek için arkadaşlara ihtiyacım yok." "Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

Bana üzüntü ve teslimiyet karışımı bir duyguyla bakıyor. "Çok tatlısın Keely. Çok tatlısın."

Kömür üzerinde gelincik dansımı yapmıyorum çünkü bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi söylüyor. Bu gözlemi lekelemem gerekiyormuş gibi hissediyorum, böylece o kadar acı çekmiyor. "Ben o kadar tatlı değilim. En azından her zaman değil."

Seksi ağzının bir köşesi sahte bir gülümsemeyle kalkıyor. "Öyle mi? Bana yaptığın kötü ve kirli bir şey söyle."

Çılgınca zekice bir şey arıyorum. "Şey, bir keresinde bir yere çarpmıştım-"

"*Renk Kodu Karamel. Sıra sende.*"

"Kahretsin!" Elimi kulaklığın üzerine vuruyorum ve yüksek ses kulak zarımı parçalamadan önce kulaklığı çıkarıyorum. "Bu da neydi böyle?"

Leo yavaşça ayağa kalkıyor, kulaklığını da çıkarıyor. Onu cebine koydu ve beni ayağa kaldırdı. "Doğu kanadına gitme vakti geldi demek."

Kıyametine doğru yürüyen televizyon fahişesinin görüntüsü beynimde yeniden parlıyor. Ama bu Leo Brummer. Pis, kirli rüyalarımın adamı.

En kötü ne ki?

Onu başka bir yeraltı kemerinden ve daha da uzun bir koridordan geçerek takip ediyorum. Bu yeraltı malikanesinde kaybolabileceğimi ve yıllarca kimsenin beni bulamayacağını düşünüyorum.

Bu aptalca düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, ama Leo'nun benimkini kavrayan sıcak eline odaklanıyorum.

Bir dizi çift kapıya ulaştık ve hiç bilmediğim uzun bir kodu tuşladı. hatırlama umudu. Kapıya doğru uzanıyor ama sonra duraksıyor. Bana bakıyor ve ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor. Başını sallıyor ve kapıyı iterek açıyor.

İlk duyduğum şey bir çığlık.

Gördüğüm ilk şey, odanın ortasındaki sert spot ışığının altında bir sandalyede beyaz ipe bağlanmış çıplak bir kız.

Kokladığım ilk şey kendi korkumun soğuk ve keskin kokusu. televizyondan uzanıp suratıma sert bir tokat atmadan önce.

Bölüm 20

mason

"Affedersiniz,
efendim?"

Arkamdan gelen tereddütlü sesle geriliyorum çünkü ekip üyesinin ne söyleyeceğini biliyorum.

"Evet?" Kelimeyi zorla .

"Tekrar kabul etmeyi reddetti, efendim."

İç çekiyorum. Yanmış köprülere bu adın verilmesinin bir nedeni vardı. Bu yüzden Keely'den ayrıldığımda benimkinin iyice yandığından emin olmak için adımlar atmıştım.

anlamsız bir zalimlikle kaleme bir *Sevgili John* notundan başka bir şey olmadan evimde tek başıma. O zamanlar doğru şeyi yaptığımdan hiç şüphem yoktu. Özel olarak hazırlanmış hediye, kısa ve hiper-şarjlı birlikteliğimizi noktalaması gereken son noktaydı.

Bunu kabul etmediğinde, işler yarım kalmış gibi hissediyor.

Kendime zorla yedirdiğim yalana yüzümü buruşturuyorum. Bitmemiş gibi hissediyorum çünkü kendi yarattığım bir arafta asılı kaldım. Yattaki hazırlıklarım biter bitmez doğruca havaalanına gitmeyip burada kalarak, yırtık pırtık evimden geriye kalanlardan söktüğüm kancalar hayat beni yeniden buluyor, yeni parçalanmış demiri arayan parazit mıknatıslar gibi.

"Tam olarak ne dedi? Kelimesi kelimesine tekrar et," gözümü kırpmadan karanlıkta uzaklaşan uzak kıyı şeridine bakarken.

Rahatsız edici bir kıpırtı duyuyorum ama mürettebatın hassasiyetleri pek de umurumda değil. Küpeşteyi kavırıyor ve *IL Indulgence*'ı takip eden karanlık, çalkantılı sulara bakıyorum. Tek umursadığım midemdeki bu delice kemirmeye bir merhem bulmak. Bu, beni yerime koymaya çalışacağından şüphe duymadığım ikinci el sözlerle olsa bile.

"Emin misiniz,
efendim?" Sessiz
kaldım.

"Umm... dedi ki, umm..." boğazını temizliyor. "'O piç kurusuna söyle, o piç kurusu ayrılık hediyesini alsın ve

Orospu . Ve eğer bir kez daha geri vermeye çalışırsa.

Şahsen şefin bir sonraki yemeğinde ona arsenik vermesini sağlayın ki ben de onun sefil bir şekilde ölmesini izleyebileyim."

Göğsümden kahkahalar yükseliyor. Arkamı dönüp korkuluklara yaslanıyorum. Bana atanan koruma görevlisi ve mürettebat üyesi Daniel, elinde siyah kutu ve yüzünde üzgün bir ifadeyle ana süitimin oturma odasında duruyor.

"Doğru. Sanırım üç günde altı denemeden sonra, ipucunu almalıyım, ha?"

Benim adıma utanmış görünüyor ve biraz daha karıştırıyor. "Sanırım..."

Bıçağın saplandığını hissetmeme rağmen başımı sallıyorum. "Teşekkürler, masanın üzerine bırakabilirsin" diyorum.

Kutuyu aceleyle kabin kapısının yanındaki konsol masasına yerleştiriyor, sonra duraklıyor. "Yarın aynı saatte mi efendim?"

Başımı salladım. "Hayır. Sanırım daha kişisel bir yaklaşımın zamanı geldi."

Şaşkın görünmesine rağmen hevesle başını sallıyor. "Tamam. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, efendim, bana haber verin."

Aceleyle dışarı çıkıyor ve bakışlarım Keely'nin dört gün önce Monte Carlo'daki evimden kovarken geride bıraktığı kutuya kayıyor. Notu ertesi gün yerde bulduktan sonra yakmıştım, notu sırladığım iğrençlik katmanı yüzünden hâlâ hissettiğim suçluluk duygusuyla sarsılsam da.

Sadece bu suçluluk duygusu bile bu lanetli yolu yeniden düşünmeme neden olmalı. Bu ve neredeyse altı yıldır ilk kez başka bir insanın yanında soğuk terler dökerek uyandığım ve ardından kendimi öfke ve kederin ölümcül kokteyline açtığım gerçeği.

Hızlı ve kararlı bir geri çekilme yapmalıyım.

Çünkü bu nedenler yeterli değilse, dün itibariyle Cassie var.

Ve annem. Benim cezalandırma tarzım için oburlar. Ya da Stockholm Sendromu'nun kendi özel türünün mimarları. Beni -ve ruhumda yaşayan tüm kötülükleri- kendilerine yeterince yaklaştırmamanın bir şekilde hepimizi iyileştireceğini düşünmelerine neden olan berbat bir yanılsama türü.

Ne düşündüklerini umursamadığımı kaç kez ya da kaç şekilde gösterdiğim önemli değil, her zaman daha fazlası için geri geliyorlar.

Zihnim daha fazlası için geri dönmeme kararına sadık kalan tek kadına odaklanırken bakışlarım kara kutunun üzerinde kalıyor.

Kararını kabul etmem gerektiğini bilerek telefonumu parmaklıyorum. Ama beynimde yanıp sönen uyarıyı görmezden geleceğimi biliyorum. Cebimden çıkarıyorum.

Konu: Benim Hediye

Mesajınızı aldım. Yazıklar olsun sana. Bir hediye reddetmek kibarlık değildir.

-Mason

Kışkırtıyorum çünkü yanıt almamın tek yolunun bu olduğuna eminim. Cevabı birkaç dakika sonra mesaj kutuma düşüyor.

Konu: Re: Benim Hediye

Kendini itiraf etmiş bir pislikten gelince öyle oluyor. Özellikle de Pazartesi günü tekneye döndüğümde beni görmeyi reddeden birinden. Mesajını açık ve net aldım. İşte sana hediyem, siktir git.

-Keely

Not - Kelimeler ve anlamları sizi yanıltıyorsa, mesajın yedinci ve (umarım) son kez işaret dilinde iletilmesini sağlamaktan mutluluk duyarım.

Parmaklıklara yaslanıyorum, vermeden önce cevabımı düşünüyorum.

Konu: Re: Re: Benim Hediye

Tam açıklama: Pazartesi günü iyi bir yerde değildim. Benim hediyemi kabul et, ben de seninkini kabul edeyim. İşaret dilini çok severim.

-Mason

Mutfağında onun sert zırhında gördüğüm merhamet damarını kullandığımı bilerek gönder tuşuna bastım. Karşı koyabilir ama sonuçta Keely Benson meraklı ve şefkatli bir yaratık. Mesajı açılana kadar ekranıma bakıyorum.

Konu: Re: Re: Re: Re: Benim Hediye

Tam açıklama: Kalmamalıydım. Azgın olmak beni açgözlü yaptı. Ama hala gitmiştin. İkimizin de iyiliği için, gitme.

-Keely

Cassie ve annemle ilgili düşünceler, bu duruma ne kadar çabuk hâkim olabileceğim sorusu kanımı ısıttıkça geri çekiliyor.

Konu: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Benim Hediye

Yapamam. Aynı yattayız. Ayrıca... sen farklısın. Ayrıca, açgözlülük bana uyar. Bunu telafi etmeme izin ver.

-Mason

Konu: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Benim Hediye

Dört gündür birbirimizden uzak durmayı başardık. Bana sorarsan, harika gidiyoruz. Ayrıca, ben hangi açıdan farklıyım? (Umurumda değil tabii ki)

-Keely

Konu: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Benim Hediye

Önemli olmaması gereken ama önemli her şekilde. Önemli olan ama olmaması gereken her şekilde.

-M

Not - Domuz Latincesiyle tekrarlamaktan mutluluk duyarım. Bunun seni tahrik ettiğini duydum.

Neredeyse beş dakika boyunca cevap vermiyor ve Montauk'ta Bethany'ye söylediklerine kulak misafiri olduğum için hâlâ kızgın olup olmadığını merak ediyorum. Sonunda cevap verdiğinde, verdiği cevap karşısında gözlerim doluyor.

Konu: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Ynt:

Re: Benim hediyem değil. Gitmek zorundayım.

Güle güle.

-K

Bir dakikalığına gitmesine izin verdim. Beş dakika. On dakika. Son mesajın aniliğini düşünürken parmaklarım titriyor ve beni buna izin vermeye iten çılgılık atan içgüdüye karşı savaşıyorum.

Ruhum Roraima'nın sakın vahşiliğini arzuluyor. Açık kalbim hiç bir kaybın öfkesiyle inliyor. Ben yürüyen bir jiletim. Sadece benim etrafımda olduğu için parçalara ayrılmama ihtimali gülünç derecede düşük. İçimdeki kaynayan karmaşayı bir anlığına gördüğünü zaten biliyorum. Bir anlığına gördü ve ben de onu yatağımdan ve evimden kovarak karşılık verdim.

Mantık, onu başka bir Cassie'ye dönüştürme riskini almadan önce gitmesine izin vermem gerektiğini söylüyor. Ama hayır. Keely asla bir Cassie olmayacak. Kendine özgü titanyum kaplama bir gücü ve kedi yavrusu yumuşaklığında bir zayıflığı. İkisi de kendi tarzında ölümcül. İkisi de beni bu zamana ve mekâna bağlayan büyüleyici bir dürtüyle parıldıyor.

Bu yüzden mantığı götünden sismeyi seçiyorum.

Seven'in uygulamasını arayıp Keely'nin tam yerini öğreniyorum. Keely muhtemelen onun tam yerini her an bildiğimi öğrendiğinde mutlu olmayacaktır. Geçen cumartesi evime girdiğinden beri, ama hiçbir zaman azizlik iddiasında bulunmadım.

Tişörtümü bir elbise gömleğiyle değiştiriyorum ve deri ceketimi çekiştiriyorum. Süitimi terk ettiğimde, çenemin düşük olması ve diğer konuklarla göz teması kurmamam yalnız kalmamı sağlıyor. Mürettebattan sadece bir avuç insan hâlâ gemide olduğumu bilse de

Tahta, haberin yayılmasının bir yolu var ve kimsenin Keely'ye bir an önce ulaşmamı engellemesine niyetim yok. Başım eğik, yürürken mesaj atıyorum.

Konu: Tekrar düşünün.

Kukunla ilgilenmek için yeterince zaman harcamadım. Gel de sikimin üzerinde açgözlülük yap.

-M

Hemen cevap verdiğinde gülümsüyorum.

Konu: Re: Tekrar Düşün

Yıllarca bir kayanın altında yaşadığını iddia eden birine göre, cinsel içerikli mesajlaşmada oldukça beceriklisin. Cevabım hala hayır, bu arada. Ve lütfen benimle iletişime geçmeyi bırak. Yapacak işlerim var.

-K

Konu: Re: Re: Tekrar düşünün (kekeleme değil)

Büyük beynim beni hızlı bir çalışma yapıyor. Ayrıca sizi daha iyi tanımayı çok isteyen çok büyük bir horozum var. Re: İş. Denize açılıyoruz. Limana yanaştığımızda çalışırsın. Yelken zamanı sikiş zamanı olabilir.

Süper yatın önceki sahibi olmanın avantajı, A noktasından B noktasına gitmenin en hızlı yolunu bilmemdir. Bu durumda, tanıdığım herhangi biri tarafından konuşmaya zorlanmadan üç kat yukarıdaki Pleasure Deck Bar'a ulaşmam gerekiyor. Ve gördüğüm konuk listesine bakılırsa, buradaki en az yarım düzine insan beni görürse tanıyacaktı.

Yetişkinlere yönelik eğlence salonlarının önünden geçiyorum. tüm odaların tamamen kullanıldığına dikkat edin. Zach kesinlikle parasını kazanıyor.

Gözümü hedefim olan küçük kırmızı noktadan ayırmadan, lüks misafir koridorlarından kaçınıyor ve mürettebat kamaralarını geçerek yatı ilk satın aldığımda kurdurduğum özel asansöre yöneliyorum.

Eskiden, kimse gittiğimi anlamadan helikoptere binip gitmem gerektiğinde iyi bir kaçış yoluydu. Şimdi Keely'ye ulaşmanın en hızlı yolu olarak kullanıyorum ve mesajıma beş buçuk dakikadır yanıt vermediği için sinirlenmemeye çalışıyorum. Ya da saat gece yarısına geliyor ve o hâlâ barda.

Asansörden çıkınca hemen onu buldum. Barın uzak köşesine yaslanmış, telefonuna bakıyordu. Üzerindeki lacivert kılıf elbise kalçalarını ve uyluklarını şekillendiriyor ve uyluk hizasının ortasında bir dokunuşla çok kısa duruyor.

Saçları özenle toplanmış. Boynunun ince çizgisi ve topuklarının üzerinde dengede dururken vücudunu kavislendirme şekli, kanı

doğrudan sikime doğru kükrüyor.

Alt dudağını dişlerinin arasına almasını izliyorum. Telefonunu yüzüne yaklaştırıyor ve işte o zaman yüz ifadesini yakalıyorum.

Metin uygulamasında olmadığını, bir e-posta okuduğunu görece kadar yakınım. Ve okuduğu her neyse, dikkatini odada olup bitenlerden tamamen uzaklaştıracak kadar etkiliyor.

Bu da iyi bir şey, çünkü iki çift
Ona en yakın şezlonglar ve neredeyse diğer tüm konuklar neredeyse ya da tamamen çıplaklık halindedir.

Onun bu odada, bu yatta olmasına verdiğim son derece rahatsız edici tepkiyi katalogluyor ve daha sonra ele almak üzere bölümlere ayırıyorum. Benim daha Telefonuna bakarken yüzündeki öfke ve dehşet karışımı ifadeye hemen odaklanıyorum. Ben izlerken yüz ifadesi dehşetle buruşuyor ve başını sallayıp sertçe yutkunuyor.

Ne oluyor lan?

"Keely?"

Onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmadığımı fark ediyorum ve bunun bilinçaltımın bana defolup gitmem için bir şans daha verip vermediğini merak ediyorum.

Hem mantığımı hem de bilinçaltımı iki kere sikiyorum, telefonumu cebime atıyorum ve ona doğru bir adım daha atıyorum.

Ve uzaklaştırmaya çalıştığım her bir dürtü geri geliyor.
Ondan birkaç adım uzaklaştığımda, hayatımda ikinci kez kendimi korumayı bilerek terk ettiğimi fark ediyorum.

Bu hareketin bedelini çok ağır ödeyeceğim. Ve büyük ihtimalle onu da yanımda götüreceğim. Ama suçluluk duygusu beni ondan uzak tutmaya yetmiyor. Yüzündeki çaresizlik ifadesi de öyle.

Aslında, son adımlarımın sadece bu bakışla ilerlediğinden eminim. Başka bir şeye odaklanma şansının tadını çıkarıyorum. Bunu kontrol edebilirim.

Cumartesi gecesi, beni kendi kendimi kırbaçlamaya iten kabustan önce, kendimi yüzde altmış oranında kapatmıştım. Benim bir Kritik kitle vurmadan önce bir süre gitmek. Ayrıca, benden ne bekleyeceğini az çok biliyormuş gibi bir his var içimde. Güzel ve zeki biri. Aynı zamanda sezgileri kuvvetli.

Ve evimdeki sinemanın kapısında altı dakika kırk dört saniye boyunca durdu.

Toby'yi görmüştü. Beni görmüştü. Tüm bu olanlardan biraz olsun kurtulmayı seçiyorum.

Dörtlüden birinden gelen yüksek sesli bir homurtu dikkatini telefonundan çekiyor. Gözlerini kırıştırıyor ve yüzü görmeyi tercih ettiğinden biraz daha solgun kalsa da başını çevirmeye başlıyor.

Merakını gidermeye fırsat bulamadan ileri atılıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Bana bir mesaj borçlusun," diye hırıliyorum kulağına, gözlerimi kapatıp teninin ipeksi sıcaklığını açgözlülükle içime bile.

Küçük *kambur* çıkarıyor ve bir bastırmaya çalışıyor. "Hayır cevabını kabul etme nezaketini bana borçlusun." Sesinde, yüzüne o bakışı getiren şeyin bir yankısı var.

Göğsümde bir şey kıpırdıyor.

En çok ihtiyacım olan şey için onu bir kenara itiyorum. Ben onun bacaklarının arasındayım, unutmak için vuruyorum. "Cumartesi günü bıraktığım şeyler için bir özüre ne dersin?"

Başını bana doğru çeviriyor ama ben onu içime çekmekle o kadar meşgulüm ki başımı kaldırıp gözlerine bakamıyorum.

Birkaç saniye sonra boğazını temizliyor. "et," sesi hafifçe titriyor.

"Her şeyi o şekilde için özür dilerim. Bunu hak etmedin. I Kayıtsız şartsız özür dilerim," diye fısıldıyorum kulağına, bir yandan da boynuna sokuluyorum.

Bu kez titremeleri vücudunda yankılanıyor. "Vay canına. Ya gerçekten bir şey istiyorsun ya da medeniyet sonunda seni yıprattı." Onun sesi daha güçlü, daha keskin. Onu yoldan çıkaran duyguları tamamen kontrol altında.

Benimle eşit şartlarda buluşacak kadar.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, niyetimi bir kez daha anlamasını sağlıyorum. Yutkunmadan önce birkaç saniye bakışlarıma karşılık veriyor. "Hayır, sanırım ikinci kısmı geri almalıyım?"

Koyu renk ekranlı telefonuna bakıyorum. "Bana bir mesaj borcun var," diyorum tekrar. "Sadece kendimi tekrar etmiş olurum."

"Özrümü kabul ediyor musun?"

Bakışları kayıyor ve öfkesini tutmak istediğini anlayabiliyorum. Sonunda iç geçiriyor. "Evet."

"O zaman odama gel ve hediyeni aç."

"Örümcek sineğe böyle demiş," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Gerçekten bir ayrılık hediyesine ihtiyacım yok, Mason. Ve ben bir erkeğin yatağındaki varlığının bir simgesi için can atan kadınlardan değilim."

"Öyle değildi. Hediye sen beni becermeyi kabul etmeden önce hazırladım. Senin için özel olarak tasarlandı. Eğer reddedersen, onu yok etmek zorunda kalacağım."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. ", işte şimdi ilgimi çektin," diyor.

"Bu sikiş festivalini bırakıp gelip bakacak kadar mı?" Başı dönmeye başladı ve ben de yumruğumu sıktım.

"Cevabınız, söz konusu sikiş festivalinin görsel olarak incelenmesini gerektirmiyor." "Saat gece yarısını geçti. Gerçekten yatağa gitmeliyim."

Dudaklarını yalıyor ve ben bir iniltiyi bastırmak.

"Yapmalısın. Benim odamdan geçtikten sonra."

Telefonuna bakıyor ve nefes almadan önce burun delikleri hafifçe titriyor.

"Hayır. Üzgünüm. Yapamam."

Mantıksız bir öfke içimde çalkalanıyor. "Yapamazsın. Neden?"

Keskin ses tonum karşısında kaşlarını çattı. "Sana kendimi açıklamama gerek yok." "Okuduğun e-posta ile bir ilgisi var mı?"

Şimdi mi?"

Elimden kurtulmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Senin bu meraklı halin de ne?" diye hırlıyor ama sesinin kenarı yine titriyor.

Bu zar zor algılanabilen yankı içimde bir yarık açıyor ve endişe olarak tanıdığım duygu dışarıya doğru fışkırıyor. "Cevap ver Keely." diye homurdanmama neden olacak kadar rahatsız edici.

"Neden?"

"Çünkü-" Barın karşısındaki şezlongda çifte penetrasyona uğrayan kadın aşırı hevesli bir porno yıldızı gibi ciyaklamaya başlayınca duruyorum. "Lanet olsun, hadi gidelim buradan."

Onu yanıma çekiyorum ve kolumu boynuna doluyorum, gerekirse onu kurbağa yürüyüşüyle oradan çıkarmaya hazırım. Hakkını yemeyeyim, isteyerek geliyor.

Asansöre ulaşana kadar durmuyorum. Asansör kapandığı anda bana ters ters bakıyor. "Ne gördün?" diye soruyor.

Onu yanımda kilitli tutarak duvara doğru bastırıyorum. "Neden? Ne fark eder ki?" Geri atıyorum.

"Kişisel yazışmalarımı okuyor olmanız çok önemli!

Bu büyük bir mahremiyet ihlali."

"Özel hayatın ihlali hakkında konuşmak istediğine emin misin?" Yumuşakça soruyorum. Gözleri açılıyor, sonra bana bakarken bulutlanıyor. "Bilirsin işte."

"Pazar günü sabahın üçünde evimdeki sinema salonunun önünde durman hakkında mı? Evet, biliyorum."

Başka bir şey söylemiyorum ve gözleri sorularla doluyor. Onu geri adım attırdım ve buna engel olamıyorum. Avantajımı kullanıyorum.

"Mahremiyetimi ihlal etmen hakkında konuşabiliriz. Telefonunda ne görüp görmediğim hakkında konuşabiliriz. Ya da hediyeni açmak için odama gelmen hakkında konuşabiliriz. Bunlar senin tek seçeneklerin ve bence sen üçüncü seçeneği seçeceksin. Neden biliyor musun?"

"Aydınlat beni."

"Çünkü aramızdaki bu şeyin bitmesini istediğini sanmıyorum. Henüz değil. Yaptıklarımızdan çok keyif aldın, her şeyi bırakıp gitmeme rağmen. Kadınsı gururun bunun için bana acı çektirmek istiyor. Cezanı tamamlanmış say." Elini taş gibi sert üzerine çekiyorum, böylece üzerimdeki gücünü hissediyor. "Dört gündür bununla yaşıyorum Keely. Bununla ilgilenmeni istiyorum. Karşılığında sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Eli yavaşça üzerime kapanıyor ve görüşümde yıldızlar patlıyor. "Peki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Sana sahip olacak bir erkeğe ihtiyacın var. Tamamen. O e-postada unutmak istediğin ne varsa sana unutturacak. Ve sen unutmak istiyorsun, değil mi bebeğim?"

Göz kapakları titriyor ve benden uzağa bakıyor ama eli beni tutmaya devam ediyor. "Belki, ama-"

"Bırakın o adam ben olayım. Örnek bir iş yapacağım."

Asansörün kapısı açıldı. O hafif gergin bir kahkaha atarken ikimiz de görmezden geliyoruz. "Vay canına. Tahmin ettiğin gibi ayaklarına mı kapandım?" Başını bir yana eğiyor. "Muhtemelen bana inanmayacaksın ama şu anda ayaklarına kapanıyorum... kafamın içinde. Şimdi bir de bedenimin bunu gerçekten takip etmesini sağlayabilsem-"

"Bir saniyelğine ukalalığı bırak da bu işi çözelim."

Çenesi kalkıyor ve Titanyum Keely geri dönüyor. "Çalışmak mı? Neden bunu yapmak isteyeyim ki? Bir erkekten istediğimi düşündüğün şey her neyse, seni bu iş için düşünmem aptallık olur. Herhangi bir yanılsama içinde olsam bile, küçük notun her şeyi fazlasıyla açıklığa kavuşturdu."

Eli kasıklarımın leğen kemiği arasında sıkışana kadar daha da yaklaşıyorum. Sürtünme dayanılamayacak kadar fazla. Derin nefes alıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. "Bir dakikalığına çeneni kapa ve orada ne gördüğünü düşün."

oda, Keely. Bundan sonra gerçekten umursamazca devam etmemi mi bekliyordun?" Soruyorum, sesim sert bir ısırık gibi, konunun sadece bir noktaya değinmek için olduğunu ve tartışmaya davet etmediğini anlatmaya çalışıyor.

Yüzünde anlayış ve öfke karışımı bir ifade beliriyor. "Hayır, ama kıcımlın üstüne atılmayı da beklemiyordum."

Saçlarını avuçluyorum ve bir sonraki cümlemi tamamen bana odaklandığından emin oluyorum. "Benden diğer erkekler gibi davranmamı beklemeyi bırak.

Biliyorsun. Öyle olmadığımı biliyorsun. Tıpkı senin tanıdığım diğer kadınlara benzemediğin gibi. Beni olmadığım kişi olarak ve senin için şey olarak kabul et ve olabileceğim şeyi al."

"Zavallı Keely'yi cinsiyetsiz bir ıssızlık yolundan kurtarmaya gelen bir Sik Tanrısı mı?"

Parmaklarımı onun hızla atan nabzının ve köprücük kemiğinin üzerinde gezdirerek dikleşmiş meme ucuna ulaşıyorum. Tırnağımla hafifçe vuruyorum ve onun titremesini emiyorum. "her neyse sana unutturabilecek bir cinsel baskın. En azından bir süreliğine."

Elleri telefonunun etrafında kenetleniyor ve bir an için yüzü mutlak bir korku ve yıkımla buruşuyor. Nedenini öğrenmek istememek için dilimi ısırıyorum.

"Ben... hükmedilmekten hoşlanmıyorum. Eğer bunu yaparsak, kontrol bende olacak."

Geri çekiliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Cumartesi günü olanları düşün. Ve benim kontrolümde ne kadar daha iyi olabileceğini düşün. Gerçekten bu kadar zevk almaktan korkuyor musun?"

Yanıt vermeye başladığında parmağımı ağzının üzerine koyuyorum. "Bir şey söylemeden önce sana bir söz daha vereyim. Yapacağım hiçbir şey senin iradene karşı olmayacak."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Tamam... Bir süre ne kadar?"

Dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve o anda ses tonunun ne kadar muhtaç ve yalvarır hale geldiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Ağzını benim için ayırdığında bir iniltiyi bastırıyorum. "Yunanistan'daki son varış noktamıza kadar, tamamen benim olacaksın ve istediğim gibi kullanacağım, istisnasız, zevkin ve unutulman garanti. Güvenli kelimeni kullanmadığın sürece hiçbir şey masadan kalkmayacak. Anlaştık mı?"

Bölüm 21

mason

Güvenli kelimesinden bahsedilmesi yüzünü buruşturmasına neden oluyor. "Bir tane almak zorunda mıyım?" "Evet."

Güzel gözleri bir parça isyanla parıldıyor. "Size de Efendi ya da Beyefendi demek zorunda mıyım?"

Elini tutup asansörden dışarı çekiyorum. dışına çıkana kadar cevap vermedim. Onu kapıya yasladım ve bir kolumu minik beline doladım.

Kendini kadar kırılgan hissediyor ki, zayıf bedeninde ne kadar büyük bir güç barındırdığı beni biraz tedirgin ediyor.

"Bunu tercih ederdim ama bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacın varsa bekleyebilirim."

Kavisli bir kaş kalkıyor. "On gün içinde bana bunu yaptırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Benim için ıslandın mı, Keely? Şu anda, önümüzdeki yarım saat içinde seni sert ve muhtemelen kaba bir şekilde becereceğim düşüncesiyle külotun sırlıslık mı?"

Nefesi kesilir. "Bu değildi-"

"Cevap ver," diye bastırıyorum, otoritenin sesimde zonklamasına izin vererek. "Ben...evet."

"Ya sana, bana her Efendi daha da ıslanacağına, daha da ateşleneceğine söz versem? Bu küçük kontrolü bana vermenin en çılgın rüyalarının ötesinde bir mutluluğu garanti edeceğini bildiğin için zevkinin üç katına çıkacağını?"

"Teoride güzel bir fikir olduğunu söyleyebilirim, ancak mantık bunun işe yaraması için söylediklerime inanmam gerektiğini söylüyor."

Gülümsüyorum ve dudakları tek, lezzetli bir nefesle ayrılıyor. "O zaman teoriyi test etmek için sabırsızlanıyorum."

Şifreyi giriyorum ve kapı açılıyor. Tökezlediğinde onu yakalıyorum ve geri geri süite doğru götürüyorum.

Elleri kollarımı kavlıyor ve bana bakıyor. "Neden az önce akıllıca bir tuzağa düştüğüm hissine kapılıyorum?"

"Çünkü sen zeki bir kadınsın. Günlerdir tekrar becermek için can attığım bir kadın."

Ağzım onunkine değdiği anda inliyor. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve onu daha derinden, daha sert bir şekilde tadıyorum, açlığım zar zor kontrol edebildiğim bir güç. Geri çekildiğimde sikim acıyla zonkluyordu.

Bunu doğru yapmalıyım. Aslında ne kadar zamanımız düşünmemiştim. On günden bahsedinceye kadar beraberdik. Şimdi tek gördüğüm yine geri sayan o lanet neon saat. İçimdeki öfkeli canavarı yatıştırmak, beni artık hayatım olan kabus dolu günler, haftalar ve ayların işkence dolu çorak topraklarında taşıyacak olan o pürüzlü huzuru bulmak için bir haftadan biraz fazla zamanım var.

"Soyun." Oturma odasının ortasında durduğumda sesimi zar zor tanıyabiliyorum.

Gözleri açılıyor. Yüz hatlarında endişe ve beklenti dolaşıyor.

Bakışlarım, becermek ve çürütmek istediğim kıvrımların üzerinde kayıyor. Her yeri ateşli. Küçük narin parmakları bile.

Lanet cep telefonunun hâlâ elinde olduğunu fark ettim. Ölümüne , sanki ona kaynak yapmış gibi.

"şu lanet telefonu Keely," diye . Başını aşağıya doğru eğdi, "Ne? Oh..."

Ona doğru yaklaştım ve elimi uzattım. Telefonu bana vermeden önce birkaç saniye ihtiyatla bana bakıyor. Parmaklarım telefonun üzerinde kıvrılıyor ve Sırlarının her birini bilmek için yanıp tutuşan bir arzu içimde patlıyor. İstersem onları öğrenebilirim ve bir kalp atışı için risk/ödül oranını tartıyorum.

Dili dışarı fırlayıp alt dudağını yalıyor ve ödüller cinsel zevk lehine geri dönüyor.

"Soyun dedim. Üçüncü kez sormama neden olursan, bu iş hazır olmayacağın bir alır."

Parmakları esniyor ve bana ukalalık yapmakla istediğimi yapmak arasında kalıyor. İhtiyacı kazandı ve bir eli yan fermuara gitti.

O aşağı çekerken nefesimi tutuyorum. Sütyensiz ve bu beni memnun mu ediyor yoksa kızdırıyor mu karar .

"Her zaman sütyensiz mi geziyorsun, kedicik?" O sert, kıvrımlı tepeye parmağımı dokundurma dürtüsü içimi parçalıyor, ama yerimde duruyorum.

"Canım istediğinde, evet."

"Şu andan itibaren sana ne zaman sütyen takacağını ve ne zaman takmayacağını ben söyleyeceğim."

Anladın mı?"

Ağzı açık kalıyor ama bana bakarken gözlerinde bilgi parlıyor.

Yavaşça başını sallar. "Tamam."

Başımı salladım. "*Tamam*, benim için yeterli değil. Tekrar dene."

Kirpikleri titrerken onları kısmamak için mücadele ediyor. "Evet, Mas-Mason." Neredeyse söyleyeceği kelimedede boğuluyor.

Patlamak üzere olan gülümsememi yiyorum ve sikimi avuçluyorum.

Bu kadını on dakika içinde patlayacağım.

Bakışları kendimi okşadığım yere ve hızla elbisesini atıyor. Durup onun yemyeşil kıvrımlarına bakıyorum, iblis gömücü mutluluk ve ruh parçalayıcı suçluluk hayalleri arasında sıkışıp kalıyorum. Birbirine zıt duygular beni parçalamakla tehdit ediyor.

Boştaki elimi yumrukluyorum ve derin nefesler alarak kendimi yere bırakıyorum. "İyi... iyi misin?" diye soruyor tereddütle.

Gülmek istiyorum. Ulumak istiyorum. Kendimi yok etmek istiyorum. Onu yok etmek istiyorum. "Hayır, yok ." Gömleğimin ilk birkaç düğmesini açıyorum ve başımın üzerinden çekiyorum. "Orta parmağını kedi dudaklarının arasına kaydır, kedicik. Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Yanaklarında sıcaklık alevlenir. "Gerek yok. İslağım."

Durakladım. "Bu bir *hayır* mı?"

Yüzü daha parlak yanıyor ve o anda ona tapmak aynı zamanda onu cezalandırmak istiyorum. Kalçaları birbirine karşı kıpırdandığında bu ikilemli duygular daha da . "Gerçekten ıslandım, Mason. Kendime dokunmak zorunda mıyım?"

Hafif bir şok . "Kendine dokunmaktan hoşlanmıyor musun?"

Dudaklarını büzüyor ve kirpikleri aşağı iniyor. "Pek sayılmaz. Ama bana dokunmandan hoşlanıyorum." Şehvetli bir gülümseme bırakıyor ve bana doğru sallanıyor. "Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun, kedicik? Hareket edebileceğini söyledim mi?"

Dondu kaldı. "I..." İç çekiyor. "Bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum Mason."

"İlk hatanız bunun bir oyun olduğunu düşünmeniz. Oynuyor gibi mi ?"

Geniş yeşil gözler bana bakıyor. Tenimin altında yanan her duygunun içinden fışkıran karanlık, çalkantılı uyarılmayı bir anlığına yakalıyor. Yavaşça başını sallıyor. "Hayır."

"Hayır, ne?" Onu yumuşak bir şekilde test ediyorum. "Hayır... Efendim."

Duraklıyor ve yutkunuyor.

Yanıtının aramızda bir düzine kalp atışı boyunca dinlenmesine izin verdim. "Kendine dokun Keely. Bu sefer iki parmağınla. Bunu yaparken bana bak. Bu beni memnun edecek."

Sol eli seğiriyor, sonra yavaşça kalkıp kalçasına dayanıyor. Parmakları parmak ucuyla amına doğru uzanan ince saç şeridine girmeden önce sonsuza kadar orada kalıyor. Biraz daha kıvranıyor ve ne kadar ıslak olduğunu kendi gözlerimle görüyorum. Ağzım dolgun klitorisini tatma ihtiyacıyla dolup taşıyor ama bekliyorum, onu yiyip bitirme ihtiyacıyla ateşim yükseliyor.

Parmakları bacaklarının arasına kayıyor ve nefesi kesiliyor. Parmaklarını ileri geri hareket ettirirken meme uçlarının etrafındaki hassas deri titriyor. Dikkatli bir adım daha yaklaşıyorum ve gözlerinin kararmasını izliyorum.

"Utaniyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

dönüyorum, her gezintide daha da yaklaşıyorum. " mı?" İnce titremeler vücudunu sarstığında soruyorum.

"Evet," diye .

"Bana ne kadar ıslak olduğunu göster bebeğim."

Parmaklarını bacaklarının arasından çekip ıslaklığını gösterirken inliyor. "Ah, siktir, bebeğim. Bana ne yaptığını görmek ister misin?"

Tekrar yutkunuyor. "Evet."

Bir bekliyorum ve nefes alıyor.

"Evet, efendim."

"Bunu söylemek sizi küçük

düşürüyor mu?" "Hayır, efendim."

"Bunu söylemek size zevk veriyor mu?"

Başını sallamaya başladı ama durdu. "Pek sayılmaz, ama hoşuna gittiğini biliyorum, o yüzden sorun yok."

Doğru cevabından duyduğum memnuniyeti gösteriyorum ve o da bana küçük, ihtiyaç yüklü bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Güzel. Çok iyi, kedicik. Şimdi dizlerinin üzerine çök. Bir elini bacaklarının arasına, diğerini de arkana koy."

Sorgusuz sualsiz dizlerinin üzerine çöküyor ve bedenimi dolduran güçle başım dönüyor. O anda ona olan hayranlığım diğer tüm duyguların önüne geçiyor ve kendimi kontrol altına almak için derin nefes almak zorunda kalıyorum.

Birkaç adım geri atıp pantolonumun fermuarını açtım. Onları ve boxer'ımı çıkarıyorum ve dudaklarını ıslattığını görmek için yukarı bakıyorum.

Onun hevesi dizlerimin bağını çözüyor. "Kendine mi dokunuyorsun?" "Evet, efendim."

Çenesini elimle yakalıyorum ve ağzımı onunkine yaklaştırıyorum. "Parmaklarını içeri sok ve bana bu hissi tarif et."

İniltisi dudaklarımı yıkıyor ve doğrulmadan önce onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum. Parmakları bacaklarının arasında daha hızlı kayarken hızlı çalışmam bakışlarını üzerimde tutuyor. Titremeleri artık tüm vücudunu sarıyor ve her nefeste göğsü sarsılıyor.

"Kaygan ve ateşliyim. Kendimi... sanki bacaklarımın arasında bir elektrik topu yoğunlaşmış gibi hissediyorum ve yanlışı bir şekilde hareket edersem patlayacağım."

"Patlamaya iznin yok. Ben söyleyene kadar olmaz." Yüzü buruştu ama başını salladı. "Evet, efendim." *Tanrım.*

Ona doğru hamle yapmamak ve sikimi içine sokmamak için dizlerimi kilitliyorum.

Aletimin kökünü tutuyorum ve ucunu ağzına dayıyorum.

"O daracık yeri doldurduğumu hayal ederken sikimi emmeni istiyorum. küçük amcık. Daha fazla dayanamayacağını düşünene kadar seni gerdiğimi hayal et. Sonra tüm amcığın benim olana kadar o ekstra inçleri içine soktuğumu düşün. Her milimetresine sahip olana kadar."

Tekrar inliyor ve uyarılmanın ağırlığı göz kapaklarını kapatmakla tehdit ediyor.

"Ağzını aç, kedicik."

Ağzını açıyor ve ben boğazının arkasına kadar içeri kayıyorum. Çaresizlik ve öfke çiğ mutluluğa çarpıyor ve başımı geriye atıyorum. Konuşabilmem için birkaç derin nefes almam gerekiyor. "İstedğim gibi mi yapıyorsun, kedicik? Beni tatlı amının içinde mi hayal ediyorsun?" Dişlerimi sıkıyorum, benim

Boğazının arkasını ararken mantıksız parmaklarım saçlarını sıkıyor. "Hmm,"

diye mırıldanıyor kalın uzunluğumun etrafında. Dili düzleştiriyor Beni açgözlülükle emiyor ve omurgamda yükselen acı verici zevkle geriliyor ve ağrıyor.

"Daha da ıslanıyor musun?" Daha sert itiyorum, acımasızca

Onu köleleştirme, geçici kurtuluşumun bir aracı olarak kullanma arzusu.

"Sırılsıklam olmanı istiyorum. Çünkü her şeyimi almanı istiyorum. Her bir

inç. Beni duyuyor musun?" Gözleri yaşarınca ve birkaç kez nefes nefese geri çekiliyorum.

"Evet... Efendim." Sesi, kanımı yalayan ateşe yakıt ekleyen tam miktarda itaat ve hürmet içeriyor.

Dili başımın üzerinde gezinirken çenesini elimle yakalıyorum. "Siktir, Keely. Ya bu işte iyi olmadığın konusunda yalan söylüyorsun ya da iyi çalışıyorsun."

"Çabuk öğrenirim, efendim." Beni hızlı ve sert bir şekilde ağzına alıyor. Dişlerimi gıcırdatmama neden olan, yükümü tam o anda boğazından aşağı boşaltma dürtüsüne karşı çeker.

" kamaştırıcısın, aynen öylesin." Uzun ve hızlı hamlelerle ağzını sikmeye devam ediyorum. Bir şampiyon gibi sabit duruyor ve emiyor sesler odayı dolduruyor. Kontrolüm yıpranıyor, tutunabileceğimden daha hızlı çözülüyor. Kaçınılmaz olanı geciktirmek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama faydası yok. "Tanrım, bebeğim, geliyorum."

Onaylarcasına homurdanıyor ve boğazının arkasından gelen titreşim beni uçuruma sürüklüyor. Gözlerimi açıyorum ve bana bakıyor. Gözlerindeki bakış, korkunun eklenmiş kenarıyla zevkimi keskinleştiriyor. Bu öyle bir bakış ki beni gördüğünü söylüyor. Her . Karanlık ve daha karanlık. Ezilmiş ve çaresiz. Beni görüyor. Ve bana sahip. Sadece bir an için bile olsa, bana sahip.

Sert, yaralı bir ses odayı dolduruyor. Bir an geçti. bunun benim homurtum, serbest bırakılmamın habercisi olduğunun farkına varıyorum. Hakkım olmayan bir zevk her hücreme doluyor, iki elimle kavradığım ve açgözlülükle tükettiğim nafile bir temizlikle içime yayılıyor. "Siktir. Oh, lanet olsun. Keely!"

"Hmm," diye inliyor. Ben patlayıp onun bekleyen ağzına fişkirirken gözleri açılıyor. Güzel, kızarmış yüzünün ve aşağıda kendini çalıştıran elinin görüntüsü daha da uzun bir salınımı tetikliyor. Ciğerlerim sert pantolonlarla boşalıyor ve vermek zorunda olduğum her şeyi alıp her damlasını yutarken zar zor ayakta durabiliyorum.

Suçluluk duygusu geri dönerken titriyorum ve kendimi destekliyorum. Kokusu ve gücü neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Onunla savaşıyorum ve Keely'nin saçlarındaki tutuşumu gevşetiyorum. Sikim kayıyor, ıslak ve yeniden arzulu bir şekilde şişmiş dudaklarının arasından.

"Sizi memnun edebildim mi efendim?" diye soruyor kendini beğenmiş bir tavırla. Sendeleyerek masaya gittim ve hediyesini aldım. "Yaptın, kedicik, bu yüzden hediyeni ben seni becermeden önce açacaksın."

Gözlerinde bir soruyla bana bakıyor. "Ne oldu?" soruyor boğuk bir sesle. ", yatak odasına git ve yüz üstü yatağa uzan. Sonra açabilirsin."

Bacaklarının arasındaki el yavaşlıyor, sonra neredeyse isteksizce kaygan ıslaklığını terk ediyor. Ayağa kalkıyor ve ayaklarını bulmadan önce bir saniye sallanıyor. Saçları toplanmış ve boynu çıplak, uzun, zarif bir yaratık, gözümü alamıyorum.

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Ayakkabılarını çıkarıp uzandığında hediyesini karnının üzerine koyuyorum.

Kutudan bana bakıyor, gözlerinde belirsizlik var. "Seks oyuncaklarını pek sevmem."

Bakışlarım bacaklarının arasındaki sıırsıklam ıslaklığa düşüyor ve sikim bir kez daha canlanıyor. Yatağın üzerine diz çöküp dizlerini kavriyorum ve çekiyorum.

pembe tenini ortaya çıkarmak için ayırdı. "Tanışmadan önce hoşlanmadığına inandığın bazı şeylerin yeniden değerlendirilmesi gerektiği konusunda anlaşabilir miyiz?"

Yüzünde bir kızarıklık beliriyor ve bacaklarını kapatmaya çalışıyor. Onu daha geniş açıyorum ve kutuya doğru başımı sallıyorum. Dudaklarını büzerek kutuyu bağlayan kurdeleyi ayırıyor ve kapağı açıyor.

İkiz halkalara bağlı kavisli, neredeyse şeffaf cihazı kaldırıp soluksuz bir merakla inceliyor. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim," diye mırıldanıyor.

"Çünkü bu bir prototip." Bacaklarını kaldırıyorum ve ayaklarını göğsüme yerleştiriyorum. "Giymeye hazır mısın?"

"Bilmiyorum. Öyle miyim?" diye soruyor endişeyle.

Bacakları açılmaya başlayana kadar baldırlarını okşuyorum. "Vücudun konusunda bana güveniyor musun?"

Bakışları benimkileri yakalıyor ve soruyu neden bu şekilde çerçevelediğimi anlıyor. Vücudu konusunda bana güvenebilir ama başka bir konuda bana güvenmesi akıllıca olmaz. "Evet, efendim."

"O zaman giy."

Jartiyeri takmak için bir ayağını göğsümden kaldırmadan önce bir boğazını hareket ettiriyor. İkinci koşum takıldıktan sonra, uğur böceği şeklindeki büyük cihaz amının üstüne oturup dış dudaklarını çerçeveleyene kadar çekiştiriyor.

"Tam oturdu. Bir saniye kıpırdama, kedicik." Küçük düğmeye uzandım ve fiske vurdum.

Yatakta sarsılıyor ve elleri bacaklarının arasına dalıyor. "Oh, *lanet olsun!*"

Kollarını yakalıyorum ve icadımı çıkaramadan ellerini durduruyorum. "Hayır. Kıpırdama," diyorum tekrar.

Başı yastığa çarpıyor. "Yapamıyorum! Tanrım, bu... bu... Tanrım, bu da ne böyle?"

Onu sıkıca tutana kadar cihaza bastırıyorum. "Biraz güç destekli emişten başka bir şey yok. Rahatla. Bırak işini yapsın."

"Rahatlamak mı? Tanrım, Mason, sanki..." Yüzü alev alev yanıyor ve isteksiz, çökmekte olan bir zevkle yüzünü buruşturuyor.

Ona doğru eğildim ve ağzının kenarını ısırdım. "Binlerce ağız klitorisini emiyormuş gibi mi hissediyorsun?" Fısıldıyorum.

"Evet! Bunu nasıl yapıyor?"

Gülümsüyorum. "Ticari sır. Sana söyleyebilirim ama zaman unutana kadar seni becermek zorunda kalırım."

Zevkinin içinden kirli bir gülümseme kıvrılıyor. "Bunu zaten yapmayacak mıydın?" diye başka bir zevk dalgasıyla soluk soluğa kalır.

Sert bir meme ucu bulana kadar ağzım vücudunda geziniyor. Isırıyorum, sonra emiyorum ve uzun, seksi bir mırıltıyla ödüllendiriliyorum. "Çok düşünceli hediyem için bana düzgünce teşekkür ettikten hemen sonra."

"Teşekkür ederim efendim," diye inliyor. Parmakları omuzlarımdan üzerinden kayarak başımın arkasını avuçluyor. Bu ince dokunuşa eşlik eden tedirginlik Kucaklaşma beni tedirgin etmekle tehdit ediyor, ama bunu bir kenara itip onun zevkine odaklanıyorum. "Oh, Tanrım, bu inanılmaz bir his."

Aletimi cihazın altına yerleştiriyorum. Islak sıcaklığı beni çağırıyor. "Hadi seni daha da iyi hissettirelim, kedicik."

İçine giriyorum ve çılgınlığıyla zafer kazanıyorum. Pozisyonum cihazı amina daha sıkı bastırıyor ve kalan elektrik pelvisimde yankılanıyor.

"Oh," diye ağılıyor. Tüm vücudu titriyor ve ben her bir sarsıntıyı içime ve dışıma çekiyorum.

Ben geri çekilip tekrar içeri iterken etrafımda sıkılaşıyor. Onun sıkılığı aklımı başımdan alıyor ve bir anda aylarca süren yoksunluğu için minnettarım ve benden önce gelen diğer tüm erkekleri delicesine kıskanıyorum.

"İyi hissediyor musun, kedicik?"

Kalçaları dalmamı karşılamak için yuvarlanıyor ve başka bir inilti patlıyor. "Evet, Tanrım, evet."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Sert bir şekilde talep , onu irkiltecek kadar sert itiyorum.

Yine de hevesle başını sallıyor. "Evet, efendim. Lütfen, efendim."

İlkel bir kükreme kafamı dolduruyor ve itişlerimi artırıyor. Hala hepsini almıyor, bu yüzden geri çekilip onu daha geniş ve daha yükseğe yayıyorum, ta ki

Dizlerim göğüslerine değiyor. Tamamen açıkta, tamamen merhametime kalmış durumda ve güç taşaklarımdan beynime doğru zonkluyor. Onu daha sert, daha hızlı beceriyorum, her şeyi alırken onu hiçbir şeyden mahrum bırakmıyorum. Başı yatak başlığına çarptığında, onu aşağı çekip yeniden başlıyorum.

"Tanrım, daha fazla dayanamayacağım!" diye ağlıyor.

"Yapabilirsin. Al onu, bebeğim. Al ve benim için gel."

"Evet, lütfen. Beni boşaltın, efendim."

Bacaklarının arasına uzanıyorum ve düğmeyi orta ayara getiriyorum.

Anında çığlık atıyor ve sikimin etrafında sıkılıyor. Üzerine eğildim ve çırpınan başını yakaladım. "Gözlerini aç."

Göz kapakları açılıyor ve ağzı şaşkın, nefessiz bir O. Çözölmeye başlıyor ve tüm kontrolü bana devrederken bir anlık korku ve kırılganlık görüyorum.

"Mason," diye fısıldıyor, büyük sarsıntılar onu ele geçirmeden hemen önce.

Onun zevki benimkini patlatıyor ve benim onu sular altında bırakırken homurdanıyorum. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, bakışlarımız şehvetle kirlenmiş kargaşamızı yansıtıyor.

Bakışlarımızı ayırmadan onun morarmış ağzını öpüyorum.

Bu yüzden onun geniş gözlü bakışlarının fısıldadığını görüyorum: *Ne yaptın sen?*

Ve gözlerinde cevabımı görüyorum: *Az önce senin parçalanmış ruhunu becerdim.*

Bölüm 22

Keely

Palma de Mallorca'ya varışımız beni bu konuyu daha fazla incelemekten kurtardı. ve mutlu küçük ucube haline geldim. Son iki gündür Mason'ın odasından neredeyse hiç çıkmadım. O kadar çok şekilde ve o kadar çok kez sikildim ki, orgazm olduğum bir zamanı düşünmekte zorlanıyorum.

Mason'ın eli değdiğinde girmeye hazır bir şekilde bilincimin arkasında gizlenmiyordu. Benim amım Pavlov'un köpeği, Mason da benim akort çatalım. Odanın öbür ucuna bir bakışıyla beni harekete geçiriyor.

Kaşları çatık, zeki parmakları klavyenin üzerinde dans ediyor, bir yandan da takip etme umudumun olmadığı çılgınca bir kod yazıyor.

Ona özgürce, hiçbir çekingenlik ya da tereddüt göstermeden *efendim diyorum*. Bu hitabın onun üzerinde yarattığı etkiyi görmekten aldığım güç akıllara durgunluk veriyor. Onu efendim olarak kabul etmemden aldığı güç beni hayrete düşürüyor.

Ayaklarına kapanacağıma ve orada isteyerek kalacağıma söz verdiğinde alay etmişim. Bir günden kısa bir süre yanıldığımı kanıtladı ve hayatımda ilk kez tam bir yenilgiyi kabul etmekten ve beyaz teslim bayrağımı gururla çekmekten mutluyum.

Yaşadıklarımın sonra kendime asla gardımı düşürmeyeceğime ve kendimi aşağılamayacağıma dair söz vermişim. En yoğun boşalmayı ve en tatmin edici cinsel gücü dizlerimin üzerinde bulacağımı az biliyordum.

Ayrıca, geçen ay bu zamanlar düşünmediğim bir yaşam biçimine olası bağımlılıkla ilgili bir kırılma hissi de var. Mason Sinclair beni bunaltıyor. Bana hükmediyor, en iyi uyuşturucu gibi aklımı başımdan alıyor ve uyduğum her emirle, kalçalarındaki tırnaklarının her ısırığıyla, gerçek hayatımı unutturan mükemmel horozunun her dalışıyla onu daha çok arzuluyorum.

Ancak mesafe bana dayatıldığı anda korku ve dehşetin kapıları aralanıyor ve tekrar bara dönüp telefonuma bakarak Mason'ın daha kirli mesajları yerine o üçüncü e-postayı okuyorum.

Bu da bir resimle birlikte gelmişti. Hollywood Tepeleri'nde bir yerdeki yeraltının ortasında, siyah bir sandalye

spot ışığı. Beyaz ipler, dikkatsiz bir sanat ve uğursuz imalarla sarkıyordu.

Altı yıl önce Los Angeles malikânesinin doğu kanadındaki o yeraltı odasında başıma gelenlerin bir kaydı var. Şimdiye kadar zamanını beklemiş biri.

Ne amaçla? Şantaj için mi?

Monako'dan yola çıktığımızdan beri telefonuma iki isimsiz e-posta daha geldi. Dördüncü ve beşinci resimler aynı sandalyenin sadece farklı açılarını gösteriyor.

Şimdiye kadar başka e-postaların da geleceğinden hiç şüphem yoktu. Kurban olmamak için zayıf bir girişimde bulunarak, üçüncü e-postadan sonra "Sen kimsin ve ne istiyorsun?" şeklinde bir yanıt verdim.

Benim cevabım bir *Sistem Teslim Hatası* oldu. Amaçları bana eziyet etmekse, başarıyorlar. Son derece sinirli olmak ile bir köşeye sinip bok ve sidik yumağı haline gelmek arasında gidip geliyorum.

Ortada bir yerde Mason ve kendimi içine attığım neşeli ahlaksızlık çukuru var.

Sekiz gün içinde, New York'a döndüğümde, bu işi halledeceğim.

Konukları gecenin ilk mekânına götürmeye hazırlanırken siyah beyaz blok bir elbise ve platform topuklu ayakkabılar giydim.

Salamanca, Mallorca'nın en seçkin özel kulübüdür ve altı Konuklar VIP odalarında sabah sekizden ikiye kadar rezervasyon yaptırıyor. Mason şu ana kadar herhangi bir Indigo Lounge seansına katılmayı reddetti ve bir yanım rahatladı. Yedi gün yirmi dört saat ona tahammül etmek, özellikle de katı korkularımı dışa vurma ihtiyacı duyduğumda, beni biraz yıpratıyor. Kendimi işe vermek, umarım ihtiyacım olan netliği getirecektir.

Eğer bu işe yaramazsa, her zaman Bethany vardır. En iyi arkadaşımı düşününce biraz gülümsüyorum.

Düğün hazırlığı yapan en iyi arkadaşım.

Montauk'ta ilk kez yaşadığım o hafif kızgınlık hissi geri döndü ve kendimi küçük bir pislik gibi hissettim.

Zihnimi boşaltmış, yeni yıkanmış ve kıvrılmış saçlarımı fırçalıyordum ki, parmak eklemlerim süitimin kapısına vurdu. Saatimi kontrol ettim.

Konukları marinaya götürecek üç teknenin gelmesine daha yarım saat var ve kalkış öncesi kokteyllerin başlamasına da on beş dakika var.

Kapıya doğru yürürken avize kolyemi alıp sabitliyorum. Mason'ı kapıda çerçevelenmiş halde gördüğümde elim boğazımda kalıyor.

"Mason? Burada ne işin var?"

Misafirlere eşlik etmekten döndüğümde görüşmek üzere sözleşmiştik. Bildiğim kadarıyla geminin derinliklerinde tuttuğu odada çok gizli bir icat üzerinde çalışmayı planlıyordu.

"Şimdi, beni selamlamanın yolu nedir, kedicik?" diye sorar usulca.

Sesi amıma muhtaçlık sinyalleri gönderiyor ve o öne çıkıp odaya girdiğinde ben çoktan ıslanmış oluyorum.

Arkasından kapıyı kapatırken nabzım fırlayacak gibi atıyor. "Seni beklemiyordum, hepsi bu," diye cevap veriyorum. Savunmacı tavrımdan dolayı sessizce kıllanıyorum.
ve ona bak.

Beni biraz korkutan bir yoğunlukla bana bakıyor, bu yüzden yatak odama giriyorum ve eşleşen küpeleri alıyorum. Tuvalet masamın üzerindeki aynadan onu yatak odamın kapısını doldururken görüyorum. Üzerinde bir Pahalı siyah elbise gömleği, özel dikim pantolonu ve ona uygun bir yemek ceketi var ve saçları her zamanki vahşiliğinden biraz uzaklaşmış. Şimdiye kadar Mason Sinclair'in beni büyüleyen birçok yönünü gördüm -çılgın dahi, bazen zalim aşık, alfa dominant, Monte Carlo'daki o odada kaybını ve öfkelerini haykıran çürümüş adam- ama onu hiç bu kadar şık bir sofistike olarak görmemiştim. Bununla ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden bakışlarımızın birleşmesine izin veriyorum. Ta ki bu bile fazla gelene ve başımı eğene kadar.

"Sen parlak ve dahiyane bir şey icat edecektin. Ben de çalışacaktım. Plan bu değil miydi?"

"Planlar değişti. Bu gece seninle geliyorum."

Onunla birlikte olma düşüncesi beni bu kadar mutlu etmemeli. Leo Brummer'a olan lanetli aşkımdan beri hiç eğlenmediğim bir bağımlılıktan . Bağlanıyorum ve kendimi nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu yüzden daha önce yatağın üzerine koyduğum debriyajımı ve küçük deri ceketimi aldığım yere giderek soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Ceketi benden alıyor ve omuz silkmeme yardım ediyor, arka cebinden bir kutu çıkarmadan önce.

Onu bana uzattığında gözlerim açılıyor. "Nedir o?" "Daha önce üzerinde çalıştığım parlak ve parlak şey."

"Başka bir prototip mi? Benim için mi?" Bağımlılığım bir kademe daha artıyor ve kutuyu ondan alırken ellerim titriyor.

Mason bugüne kadar beni ticari bir pazarın ışığını görmemiş altı aletle tanıştırdı. *Seks oyuncakları kullanmayan* ağırbaşlı bir kızıdan *mutlu bir kobaya* dönüştüğümü söylemek hafif kalır. Beni korkutan bir başka şey daha. Kutuyu parmaklarken kendime belki de biraz bencilce davranıp Bethany'yi aramam gerektiğini . Burada gerçekten netliğe ihtiyacım var.

"Daha sonra açabilir miyim? Gitmemiz gerek."

Mason'ın gözleri kısılır ama başını sallar.

Odadan aceleyle çıkıyorum ve o bana ulaştığında asansöre giden yolu yarılanmış oluyorum. En üst kata çıkarken sert bakışları içimi yakıyor. Mason beni izlemekten hiç çekinmez. Aslında, söz konusu olduğumda, hiçbir çekincesi yok, nokta. İsteddiği uzun ve sert bakıyor. Ve bazen beni kıvranırken izlemekten zevk alıyor. Asansör açıldığında kıvranma noktasındayım.

IL Indulgence'ın geniş, göz alıcı en üst güvertesine çıkıyorum ve hemen her misafirin mutlu olmasını sağlamak gibi gereksiz bir görevle meşgul oluyorum. Benim işim büyük gözetmenlik. Her konuğa atanmış hosteslerim var ve bir sorun olmadığı sürece her birini şahsen kontrol etmeme gerek . Ama yine de yapıyorum.

Kalkış zamanı geldiğinde, sırtımda bir el hissediyorum. Mason'ın sert yüzüne baktım. Mutlu değildi. İçimi farklı bir panik kaplıyor.

Ona doğru sallanıyorum ve o da kolunu bana doluyor.

Özel kulübe kadar yol boyunca birbirimizden ayrılmadık. Burlesque'in ne zaman başlayacağını müdürle kontrol etmeye gittiğimde o da benimle geliyor. performans programa uygun. Akşam yemeği ve striptiz şovu boyunca yanımda kaldı.

"Bu şey daha ne kadar sürecek?" Çıplak bir ateş yiyicinin sahnedeki gösterisini izledikten sonra koltuklarımıza yerleşirken sesi kulağımda hoşnutsuz bir gümbürtü gibi çınlıyor.

"Teknik olarak sabah iki, ama bana ihtiyaç duyulduğu sürece kalacağım."

Homurdanıyor ve çenesi sıkılıyor.

"Bir sorun mu var Mason?"

"O pislik sana öyle bakmaya devam ederse olacak."

Başım dönüyor ve Titus Morton, bir enerji içeceğinin varisi İmparator ve tanınmış playboy, elini kız arkadaşının çıplak kolunda aşağı yukarı kaydırırken bana bakıyor.

Mason'a dönüyorum. "Bu yüzden mi bu gece gelmeye karar verdin? Titus yüzünden mi?" Karnımın derinliklerinde lezzetli bir karıncalanma başlıyor. Bunun zevk olduğunu fark ettiğimde bir an için aptallaşıyorum. Mason'ın kıskançlığı beni mest ediyor. Ve sahiplenici.

Aklımı başıma toplamak mı yoksa yeni keşfimin yağmurunda dans etmek mi istediğimden emin değilim.

"Biz Yale'deyken hıyarın tekiydi. bakılırsa, daha da büyümüş ve kocaman bir hıyar olmuş," diye hırılıyor Mason.

Titus'a hızlı bir bakış, iki adamın zorlukla bastırılmış bir düşmanlıkla birbirlerine baktıklarını gösterir.

"Kendimi idare edebilirim, Mason. Eğer gelmenin tek nedeni , endişelenmene gerek yok."

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda irkiliyorum.

"Bir pisliğin sana asılacağını bile bile yatı iade etmemi mi istiyorsun?"

"O pislik de benim yükümlü olduğum konuklardan biri. Onun iyi vakit geçirmesini sağlamak benim işim."

"Ve sizin iş tanımınız, misafirlerin size sana geçer mi?" Sesi alçaldı, derinleşti. Gözlerim onunkilerle birleşiyor ve bana gönderdiği bakış, umursamaz tavrımdan derinden rahatsız olduğunu söylüyor.

"Ben Brooklyn'liyim Mason. Daha kötülerini de yaşadım."

Kaşları kenetlendi. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Ne bok yiyeceğimi bilemediğim bir denizde bocalıyorum. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda. "Sana nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. yatak odasının dışında. Yani, senin buradaki rolün ne? Sen benim erkek arkadaşım değilsin. Sevgilim bile değilsin."

"Az önce ne dedin sen?"

Küfürü yatak odasının dışında kullanması beni yüzünü kaplayan öfkeden bile daha fazla korkutuyor.

için çok çaba sarf etmek gerekiyor. "Gerçekten değilsin, değil mi? Orgazmlarımdan sen sorumlusun ve hepsi bu kadar. Bana kimin asıldığından sana ne?"

Koyu ela gözleri inançsızlıkla parlıyor. "Tekrar et," diye meydan , sesi başımın üzerinde duran canlı bir kılıç gibi. "Dudaklarından dökülen o çılgın kelimeleri tekrar duymak istiyorum."

Ağzımı kulağına götürüyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. "Sen. Değilsin. Sevgilim. Sevgilim. Bizler önümüzdeki sekiz gün boyunca birbirimizden ihtiyacımız olanı alan vahşi sikiş parazitleriyiz. Bu kadar. Var olmayan bir etiketi üzerine asmak için korkutulmayı reddediyorum."

Geri çekiliyorum ve bana kuduz bir hayvanmışım gibi bakıyor. Utanıyorum, çünkü dudaklarımdan dökülen her kelime bir yalan. Ya da en azından arzuladığım gerçeklik değil Sevgilim olmasını istiyorum. Hâlâ vahşi bir sikici olmak istiyorum.

parazit, ama daha iyi bir tane. Sekiz günümüzün bitmesini istemiyorum. Ve en , hangi boyutta var olursak olalım tutunacak bir etiket istiyorum.

Bakışlar çok yoğunlaştığında ayağa fırlayıp kapıya koşuyorum.

Peşimden atılıyor ama odaya giren bir çift onun ilerlemesini durdurup bana bayanlara doğru koşmam için gereken avantajı sağlıyor.

Kapıyı arkamdan ve titrememle ilgilenmeden önce debriyajımı makyaj masasının üzerine bırakıyorum.

Aynadaki kül rengi yansıyama bakarken içimde ürpertiler dolaşiyor.

Benim neyim var böyle?

Beynim düşünemeyeceğim kadar korkunç sorular ve arzularla kendini yiyip bitiriyor. Çılgına dönmüş bir halde çantamı karıştırıp telefonumu alıyorum. Bethany'nin kulağı çınlamak üzere.

Cevap veriyor ve ben nefesimi tutuyorum, tam o sırada tuvaletin kapısı çarparak açılıyor. Odada bulunan diğer kadın öfkeyle soluk soluğa kalır. "*¿Qué diablos es eso?*"

"*Salir. Ahora!*" Mason hırlıyor.

"Alo?"

Telefonumdan Bethany'nin sesi yükseliyor ama cevap vermek için elimi kaldıramıyorum. Mason tuvaletin kapısını kilitleyip donup kaldığım yere doğru ilerlerken midem bulanıyor. Telefonu elimden aldı.

"Bethany, ?" diye soruyor, gözlerinde gördüğüm sadist delilikle hiçbir şekilde gölgelenmemiş, son derece makul bir sesle.

Bethany'nin kesik kesik yanıtını duyuyorum, ardından karışık bir soru geliyor. "Hayır, Keely bir süre rahatsız olacak. Bunu garanti edebilirim. Onunla işim bittiğinde hayatta olacak ama geri kalan her şey tartışmaya açık."

Telefonu kapatıyor, telefonumu makyaj masasının üzerine, çantamın yanına koyuyor, sonra lavaboya yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

"Şimdi, nerede kalmıştık, kedicik?"

Sesindeki gizli tehlike ürpertiyor. "Hiçbir yerde. Hiçbir yerdeydik."

Sanki az önce konuşmamışım gibi parmaklarını şıklattı. "Bu doğru. Birinin sana asılıp asılmadığını sorgulamaya hakkım olmadığını söylüyordun." Başını yana eğdi. "Doğru mu anladım?"

"Olayı ." *Saçmalama* dercesine elimi çırpıyorum, sonra bana doğru hamle yapıp beni duvara çarpınca çığlık *atıyorum*.

"Cevabınız saygısızlık mı?" Gözleri kısılmış, keskin.

Sandal ağacı, kas ve erkek kokusu beni sarıyor. Tamamen uygunsuz bir şekilde, dizlerim zayıflamaya başladı. "Mason-"

"Vahşi lanet parazitler. Sanırım bu daha önceki mesafeni açıklıyor," diye kara kara düşünüyor.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Çenemi avucunun içine alıyor ve ben paniğimi belli etmemeye çalışıyorum. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Omuz silkiyorum. "Mesafeyi belirlemek için yakınlığı bilmemiz gerekmiyor mu?" diye soruyorum.

"Ve *lanet* olası parazitler göz önüne alındığında, yakın olduğumuzu düşünmüyor musunuz?"

Kalbim bu kirli kelimeyi tekrar duyunca yerinden fırlayacak gibi oldu. Öfkeden deliye dönmüş durumda ve benim tek yaptığım küçük, ateşli anlaşmamıza bir ayna tutmak oldu.

"Her boş dakikamı seninle geçirmemi gerektiren bir yakınlığı kabul ettiğimi hatırlamıyorum ya da kimin bana asılıp asılmadığına takılıyorsun," diye cevap veriyorum, sonra bir iniltiyle nefes veriyorum.

Hata gözümün içine bakıyor.

"*Hatırlamıyor* musun?" diye üstü örtülü bir yumuşaklıkla homurdanıyor.

Tehlike karıncalanmaları omurgam boyunca dans ediyor. küçük mutlu ucube onu kucaklamak için yarışıyor. "Mason..."

"Beni kasıtlı olarak kışkırtıyorsun. Burada olan şey bu mu? Benden bir *tepki* mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır." Durumu hafifletmek için daha fazlasını söylemek istiyorum ama bir yanımda bir tepki istediğimi fark ediyor.

Eli kemerine gittiğinde aceleyle nefes veriyorum.

"Hatırlatmamı ister misin, kedicik?"

"Belki," diye titreyerek cevap veriyorum.

"Bu sabah ve öğleden sonra size verdiğim üç neden yeterli olmadı mı?"

Sadece üç saat önce onun ellerinde aldığım sert sikişi hatırlayınca ürperdim. Ondan önceki ikisi, gecenin bir yarısı yediğim kaba dayak göz önünde bulundurulduğunda nispeten daha uysaldı.

"Biraz kafam karıştı. Efendim."

Son kelimedede çenesinde bir kas kıpırdıyor ama ifadesi değişmiyor. "Kafanız karıştı. İzin verin biraz açıklık getireyim." Geri adım atıyor ve tokasına uzanıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kemerini sertçe çekerken halkasından çıkan ısıltı hastalıklı hayranlıkla izliyorum.

Bir eli belimde geziniyor ve beni makyaj masasına doğru itiyor.

Bakışlarımız aynada çarpışıyor ve patlayan şarj nefesimi kesiyor. "Eğil ve kenarı tut. Sen bırak, ben yeniden başlayayım. Anlaşıldı mı?"

Kirli beklenti, arasındaki sıvı sıcaklıkta eriyor. Mutlu ucubem zevkle ciyakhıyor, bir parçam yaptığım şeyden geri adım atsa bile. Olmasına izin verdiğim şey.

"Sorun ne Keely? Sessizliğin senin için işe yaramadığını sanıyordum?" diye alay ediyor.

Boğazımı temizliyorum ve sesimi işe yaraması için zorluyorum. "Ben...

Mason, lütfen." "Lütfen, ne?"

İnkâr ve kabullenme düşünceleri tüm savaşları sona erdirecek bir savaşta çarpışırken başımı sallıyorum.

"Güvenli bir kelime seçme fırsatımız olmadı, değil mi kedicik?" diye soruyor beni öne doğru itip elbisemin eteğini yukarı çekerken. "İşte sana fırsat, bebeğim. Devam et."

Kıçıma çarpan serin hava beynimin bir anlığına donmasına neden oluyor. Onun yakınlığından gelen sıcaklık bana yardımcı oluyor ve aklıma kelimeyi ağzımdan kaçıırıyorum. "Fortis."

Kaşları yavaşça kalkıyor ve bir eli kıkımın yanakları arasından geçip omurgamdan yukarı çıkarak saçlarıma dolanıyor. "Sen busun, benim *cesur* küçük kedicğim," dedi.

kulağımda nefes .

Kemer sağ elimin yanına düşüyor. Sarmal sıcaklığını hissedebiliyorum ve onu okşamak için delice bir arzu duyuyorum.

Bu düşünce, acımasız parmaklar külotuma takılıp onları yırttığında aklımdan uçup gidiyor. "Oh!"

Mason'ın parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. "Hayır, kedicik. Nefes nefese kalmazsınız ya da sırtınızı kamburlaştırıp inlemezsiniz. *Evet efendim* ya da *hayır efendim* diye cevap vereceksin.

güvenli kelimeni kullan. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Parçalanmış pembe dantel külotumu cebine atmadan önce bana sonsuza kadar bakıyor. Özenle dikilmiş pantolonundan sarkan külotlar narin ve çökmüş görünüyor. Nedense gözlerimi onlardan alamıyorum.

Biri kapıyı açmaya çalıştığında sırıyorum ama Mason gözünü bile kırpıyor. Soğukkanlılıkla kemere uzanıyor ve geri adım atıyor.

"Yat son varış noktasına ulaşana kadar benim olacağımı söyledim. Hatırlıyor musun?" diye soruyor usulca.

Yutkunuyorum. "Evet, efendim."

Şaplak.

Acı damarlarımda saf ateşi alevlendiriyor, amıma zevk ve gözlerime yaş yayıyor. İnlemelerimi yiyorum ve acıdan titriyorum.

"Bu kelimeyi *istisnasız* olarak kullandığımı net bir şekilde hatırlıyorum. Öyle değil mi?"

"Evet, efendim."

Şaplak.

"Zeki bir kadın olarak, bunun diğer erkeklerin sana asılmasını etmeyeceğim anlamına geldiğini mi düşündün?"

Sesindeki çıplak öfke karşısında titriyorum. "Hayır, efendim."

Thwack. Thwack. Thwack.

Daha sert darbeler bana onu en çok öfkeliendiren şeyin bu olduğunu söylüyor. Tenim yanıyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. Sol dizim bükülüyor ve makyaj masasına .

"Eğer bizi parazit olarak görüyorsanız, olsun. Ama *yatak odasında ya da dışında* aramızda mesafe olmayan parazitler olacağız. Yapar mısın? Anladın mı?"

Anlaşmamızın şartlarını değiştiriyor. "Hayır, efendim."

"Hayır, anlamıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Çok basit, kedicik. Yatak odasının içinde ve dışında benim olacaksın, yoksa bu iş biter."

Sahip olamayacağım bir şey istiyorum. İlk anlaşmamızda tamamen kontrol edemesem de görebildiğim sınırlar. Bunu kabul etmek beni okyanus boyutlarında bir çılgınlığın derinliklerine sürükleyecekti. Bakışları benimkini tutuyor, şiddetli ve talepkar. Ölümüm için saatin geri saydığını hissediyorum.

"Ne olacak, kedici?" "Evet, efendim."

Şaplak. İrkildim. Bir el tuvalet kapısına defalarca çarpıyor, ardından boğuk İspanyolca bir talep geliyor.

"Yine unutacak mısın?"

"Hayır, efendim."

"Güzel. Şimdi seni becermemi ister misin?"

Vücudumdaki her lif bu alçak sesli talep karşısında sıcıyor. "Evet, lütfen, efendim," diye cevap veriyorum dizginlenemez arzumu anlatan bir vahşilikle.

Kemerini indiriyor ve bir eliyle alev alev yanan tenimi nazikçe okşarken, diğer eliyle kalçamın etrafından dolaşarak bacaklarımın arasına giriyor.

"Ah, benim cesur kediciğim." Sesi kalın bir memnuniyetle damlıyor. "Çok ıslak, çok vahşi ve çok muhteşem." Üzerime eğiliyor ve sert yanağını yanağıma yaslıyor. "Ödülün için hazır mısın?"

Tüm vücudum titriyor. "Evet, efendim. Lütfen, efendim. Şimdi."

Bana çarpıyor, sahip olduğu güç her iki dizimi de makyaj masasına çarpıyor. Saçımdaki eli bir göğsümü avuçlamak için hareket ediyor. Piston gibi sert, hızlı ve yıkıcı bir şekilde meme ucumu çekiştiriyor.

Bir düzine hamle içinde, sınıra doğru tırmanıyorum. Bağırıyorum ve o duruyor.

"Hayır! Oh, Tanrım... lütfen, efendim."

İçimden çıktığında cinayet işlemeye hazırım, ama beni çekiştiriyor ve kıcımlı makyaj masasının üstüne koyuyor. Serin yüzeyler kıcımlı rahatlatıyor ama kendimi öne doğru çekip kalçalarımı ayırarak onu içine alma eylemi, harap olmuş tenimi zorluyor. Yine de Mason'ı içimde hissetmek için buna ve daha kötüsüne katlanacağım.

Beni makyaj masasından kaldırıp sikinin üzerine oturttuğunda nefesim kesiliyor. Kollarımı boynuna doladım, mutluluktan ölmeye hazırdım. "Evet! Teşekkür ederim, efendim."

"*Tanrım.* Beni mahvediyorsun," kulağıma doğru homurdanırken beni sert ereksiyonunun üzerinde aşağı yukarı sürüklüyor.

". Oh, geliyorum!" Sessiz olmam gerektiğine dair puslu bir düşünce aklımdan geçiyor, ama içimde kabaran serbest bırakma fırınının altında eriyor.

"Yap bebeğim. Benimle gel," diye emrediyor, ağzımı yakıcı bir öpücüğe boğmadan önce.

Bedenim dik durmak için tüm çabasını kaybettiğinde bırakıyorum ve beni yakalamasına izin veriyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum ve çarpan kalbinin sesini içime çekiyorum.

Telefonumdan gelen üç yüksek sesli *bip* sesi gelen e-postaları duyurduğunda hala birbirimizin kollarında titriyor ve seğiriyorduk. İrkiliyorum ve derimin üzerinde kayan kıyamet önsezisini saklamaya çalışıyorum, ancak dehşet ve korkuyla dolu buz gibi şok dalgalarına daldığımda sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

Mason'ın parmağı çenemin altından kayıyor ve başımı yukarı çekiyor. O da Telefonun ürkütücü bir Noel süsüyle aydınlatıldığı yere dönmeden önce birkaç yoğun kalp atışı boyunca yüzlerimi inceliyor.

" oluyor, kedicik?" diye soruyor, sesi yine aldatıcı bir şekilde yumuşak.

Başımı sallıyorum, henüz kelime üretme yeteneğimden şüphe duyuyorum.

Ya da hiçbir zaman. "Şimdi buradan ayrılıp yata döneceğiz," diyor bir başka yavaş, akıl almaz öpücükle. Sesi neredeyse konuşmaya yakın, ama ses tonundaki çelik çerçeveye aldanmadım. "Oraya vardığımızda bana neden zıpladığını ve e-postan her çaldığında en kötü kâbusun canlanıyormuş gibi görüldüğünü açıklayacaksın."

Bölüm 23

Keely,

ona söylemeyeceğim. Tabii ki .

Altı yıl önce başıma gelenleri, hayatımı şekillendiren şeyleri bilmeyi hak eden biri varsa o da Bethany olmalı. Belki o bunu bilmiyor ama o hayatındaki her şeyde bana yaslanırken ben de ona yaslanıyordum. Bana ihtiyaç duyması beni ona anlatamayacağım kadar çok kez kurtardı.

Çünkü ben ona konsantre olmuşken, süper-

Onu başka bir adam için terk eden dangalak eski sevgilisi ve Zach Savage'ın onunla önceki hayatıyla uğraşmanın sıkıntıları, kendi bokumla uğraşmaktan kendimi etkili bir şekilde uzaklaştırdım. Şimdi kaya gibi sağlam mutluluğunu buldu.

Ona getirdiğim her sorunla başa çıkabilecek kadar güçlü.

Bu yüzden günah çıkarma masamdaki ilk yeri hak ediyor.

Ama Mason'ın sütine girdiğimiz anda, yükün ağırlığı birdenbire taşınamayacak kadar ağır geliyor. O ağırlıktan kurtulmak istiyorum. Onu toparlamak ve bir yabancıнын kucağına bile olsa atmak istiyorum. Beni yargılayabilir, büyük olasılıkla kınayabilir. Ama bencilce daha hafif olacağım, daha az iltihaplı bir yara olacağım.

"Keely?"

Ses tonu tepki isteyen bir sığır dürtüsü gibi. Elimdeki çantayı yere bırakıyorum, cebindeki telefonumu çıkarıyorum ve dönüyorum. Saçlarımı geriye itmek için elimi kaldırıyorum ve üzerimde onun kokusunu alıyorum. Kıçımnda hissedebildiğim yaralar kadar silinmez bir şekilde üzerime basmış. Zamanla solacak, tıpkı tenimdeki izler gibi. Ama şimdilik, o görmezden gelemeyeceğim bir gerçeklik.

Ve istemiyorum da.

"Sana başka hiçbir insana, hatta beni bu dünyaya getiren insanlara bile söylemediğim bir şeyi söylememi istiyorsun. Neden?"

Ceketini çıkarıp yavaşça kanepenin arkasına sarkıtırken beni izliyor. "Çünkü senin üzerindeki kontrolünü bana verdin ve bir parçan sana zarar vermeyeceğime ya da söylediğin her şeyi sana karşı kullanmayacağıma güvenmese bunu yapmazdın."

İçindeki çıplak, ham gerçek beni bir an için sersemletiyor. "Peki ben haklı mıyım? Sana güvenebilir miyim?"

"Bir noktaya kadar. Birbirimizi sorgusuz sualsiz güven talep edecek kadar iyi tanımıyoruz. En önemli yerde biz varız, ama muhtemelen bu derinin altında bir piçin yaşadığı gerçeğini gözden kaçırmak istemezsin. İçini dökmek istediğin konuda bana güven söz bunun etkileşimimizi doğru olduğundan daha fazla etkilemesine izin vermeden önce uzun uzun düşüneceğim Şimdi."

Kendimi toparlayana ağzım bir an için açık kaldı. "Bunu düşünmek için bir saniyeni alabilir miyim?"

Gülümsüyor ve durduğum yere doğru adım atıyor. Çenemi kavlıyor ve ben gözlerinin içine bakana kadar başımı yukarı kaldırıyor. "Hayır. Birbirimize gerçeği söyleyeceğimize söz verdik Keely. Duymak istediğin şey bu olmasa bile bundan asla vazgeçmeyeceğim."

"Ya sana söylediğim şey duymak istediğin şey değilse?"

Başparmakları yanağımı okşuyor, ela altın gözleri gözlerimi yokluyor ve ben Gözlerini önce bakışlarında yorgun bir pişmanlık çöplüğü görür. "Öncelikle, öyle şeyler gördüm ve yaptım ki, bu bana çok az hak veriyor.

Diğer insanların ne yaptığını yargılamayın. İkincisi, bu çok önemli, o yüzden iyi dinle," diyerek alt dudağımı ağzına almak için duraklıyor. Beni bırakmadan önce dili bir, iki kez üzerinde geziniyor. Başlattığı karıncalanma tüm vücuduma yayılıyor ve ona daha da yaklaşıyorum. "Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım, bana söyleyeceğin hiçbir şey bu büyüleyici vücudu, bana uygun olduğu sürece ve sıklıkta becerme ihtiyacımı azaltmayacak. Ve Keely..."

"Evet?" Kelimeyi kısık bir fısıltıyla söylüyorum.

"Bana ne kadar çabuk söylersen, seni o kadar çabuk becerebilirim. Kulüpte beni çiğ ve pembe hale getirdiğinden beri o kıcı tekrar almak için can atıyorum. Beni ne kadar bekletirsen, seni o kadar zorlayacağım." Geri adım atıyor, elimi tutuyor ve beni kanepeye götürüyor. "Peki, başlayalım mı?"

Başlayalım mı?

Koruyucu kalem ile onu yıkmaya hazırlanan yıkım topu arasında duran beş küçük kelime

Nefesim kesiliyor ve şişirilmiş, solucan istilasına uğramış leş yerine zayıf versiyonuyla başlamaya karar veriyorum.

Oturuyor ve kucağını sıvazlıyor. Daha önceki cezamdan dolayı kığım hâlâ acıyor, bu yüzden dizlerimi onun zayıf kalçalarının her iki yanına koyarak üzerine sürünüyorum. Elleri

Hemen belime yerleşiyor ve beni tutuyor. Sevişmek için mükemmel bir pozisyon, özellikle de iç çamaşırsız olduğum ve Boşalmamın kokusu aramıza yayılıyordu.

Derin nefes alırken burun delikleri genişliyor ve gözleri kararıyor. Bu Atmosfer ama kelimeler söylenene ve çıplak, harap olmuş ruhlar -en azından benimkiler- ortaya çıkana kadar sevişmenin olmayacağını biliyorum.

Bileklerimi tutuyor ve bana bakarken ağzını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "E-postalarla başlayalım. Onları kim ve neden gönderiyor?" diye soruyor.

"Onları kimin gönderdiğini bilmiyorum. Ama nedenini biliyorum. Ben... Bence oyunun sonu şantaj."

Bir an donup kalıyor, sonra ellerimi göğsüne indirmeden önce ağzını son bir kez tenime bastırıyor.

"Oyunun sonu..."

"Evet."

"Ne zamandır ediyor?" "Birkaç haftadır."

Başparmakları kalça kemiklerime masaj yapıyor ve ben onun dokunuşunda eriyorum. "Peki neden biri sana şantaj yapmak istesin ki?" diye soruyor usulca.

"Bilmiyorum."

Bana bakıyor ve bu sefer sessizliğine kızmıyorum. Cevabım detay istiyor ve ben de veriyorum.

"Demek istediğim, şantaja geçecek bir şey yapmadım." Zihnim bu cevabın bütünlükten uzak olduğunu haykırıyor, ama öfkemi bastırıyorum. "Eğer yanlış zamanda yanlış yerde olmayı suç."

Sözlerim küstahça, zihnimin karanlık kıyametinde serbestçe dolaşmasına izin verdiğim anılar gün ışığına çıktıkça ruhuma saplanan direnişin dikenli telleri gibi değil.

"Bu nerede ve ne zaman oldu?" Mason soruyor.

Gerçeklik beni boğuyor.

Bunu yapıyorum. Bunu gerçekten yapıyorum.

Bakışlarım bulutlanırken derin ve faydasız bir nefes alıyorum ve o soğuk, korkunç yeraltı süit odalarına geri dönüyorum.

Parmak uçlarımı hissetmeyene kadar buz beni ıslatıyor. Belki soğuğa tepki , belki de sadece donmuş görünüyorum. Mason'ın elimi tuttuğunu hissediyorum. ve nefesiyle ısıttı.

"Altı yıl önce, arkadaşım olduğuna biri tarafından düzenlenen bir partiye gittim. Ne tür bir parti olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gençtim ve ortama uyum sağlamak istiyordum ve herkes tüm partileri sona erdirecek bir partiden bahsediyordu. Bir davetiye almanın yolunu buldum ve o gün UCLA'daki kampüsünden Hollywood Hills'te bir eve götürüldüm. Kimin evi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Cuma gecesi evin *doğu kanadı* olarak adlandırılan bir bölümüne götürüldüm. Pazartesi sabahı hastanede uyandım."

Mason gerilmiş olabilir. Ya da bir hale çıkarıp Melek Gabriel'e dönüşmüş olabilir. Bilmiyorum çünkü şiddetle geçmişe çekildim.

Bölüm 24

Keely

Altı Yıl Önce

"*Tanrım!* Leo, oluyor? O kız neden çığlık atıyor?"

Hâlâ TV şıllığının attığı sanal tokadın acıttığı yanağımı tutuyorum. Etrafıma bakıyorum, eğer yeterince ararsam, bulacağımdan eminim.

Bu asit yolculuğunu kapatmak için uzaktan kumanda.

Odadan bir çığlık daha yükselir, bu kez odanın farklı bir bölümüne yerleştirilmiş siyah bir perdenin arkasından. Bir kapak açılır ve Biri içeri giriyor ve ben başka bir kıızı görüyorum. Bu tavana bağlı iplerle asılı. Ama orada da bir tripodun üzerine yerleştirilmiş bir projektör var, çıplak ve ciddi şekilde bükülmüş vücudunu gösteriyor ve hevesli seyirciler ona bakıyordu.

Çekiç gibi çarpan kalbim boğazıma tırmanıyor ve elim işe yaramaz bir şekilde yanıma düşüyor. Seks merkezli bir dünyada bir genç olarak, zaman zaman bir seks kulübündeki deneyimin nasıl olacağını düşünmüşümdür. On dokuz yaşında bir bakire olarak bile bunun öyle bir şey olmadığını biliyorum.

Hastalıklı merak bir an için korkumu bastırıyor ve etrafıma bakıyorum.

Toplamda, evimdeki oturma odam büyüklüğündeki kare alanları aydınlatan sekiz projektör sayıyorum. Projektörlerin dışında başka ışık yok. Bu durum bakışlarımın karanlığı araştırmasına ve tanık olduğum şeyi anlamaya çalışmasına engel olmuyor.

Leo'nun cevap vermediğini fark dönmeye başladım.

Birdenbire televizyondaki sürtük güçlendi ve beni kolumdan tutup bu amfi tiyatronun karanlık ortasına doğru çekmeye başladı.

Dövüşmeye başlıyorum, sonra bunun sanal düşmanım değil, Leo'nun beni zincirleyen eli olduğunu fark ediyorum. Beni, alışık olmadığım ince ayakkağılı yürüyüşümün yetiştirebileceğinden daha hızlı sürüklüyor. Tökezliyorum ve neredeyse düşüyordum ama kendimi

son dakika ve cehennemin ilk çemberine doğru ilerleme ivmemi tersine çevirmeye çalışıyorum.

"Leo, elimi bırak lütfen." Onu üzerimden çekmeye çalışıyorum ama o güçlü. Benden çok daha güçlü. Film çekimleri sırasında en tehlikeli aksiyon hareketleri dışında her şeyi yapabilmesi için öyle olması gerekiyor.

"Özür dilerim Keely," diyor sadece.

"Ne demek üzgünüm? Ne için üzgünüm?" Bir başka perdeli meydana daha geçerken sesim saf panikle tizleşiyor.

Biri inliyor ve bu inleme zevk veren türden bir inleme değil.

"*Canımı yakıyorsun*" diyen türden inlemeler. *Hoşuma gitmiyor ama elimden bir şey gelmeyeceğini bildiğim bir noktadayım.*

Bu bölümdeki heyecanlı seslerin yükselişi de bana bir Seyirci, spot ışıklarının altındaki bireye ne yapıyorsa onu yalayıp yutuyor.

"Lütfen Leo. Haklıydın, gelmemeliydim. Çok geç değil. Gidebilirim. Bırak gideyim ve olanları unutayım. Kimseye söylemem. Söz veriyorum." Sözcüklerim birbirinin üzerine yuvarlanıyor ve nereye gittiğimizi görünce kalbim yerinden fırlayıp mideme iniyor.

Gözlerim yarı karanlıkta, mağaramsı odanın arka tarafındaki son ışıksız alanı görece kadar alıştı. Ayrıca karanlık, hevesli perdenin etrafında toplanmışlardı. Leo beni ileri doğru sürüklerken dönüyorlar.

"Hayır!" Bu kelimeyi dişi bir aslan gibi kükremek istiyorum ama bir hamamböceğine yakışmayan bir inilti olarak çıkıyor.

Atılan bir düşmenin uğursuz sesi odanın ortasındaki tekli sandalyeyi kör edici bir ışıkla ıslatıyor. Sandalyenin arkasından atıştıran siyah ipleri görüyorum ve neden diğerleri gibi beyaz olmadıklarını düşünerek sıcak, çılgın bir saniye geçiriyorum. Ben buna layık değil miyim? Yoksa aklımın alamayacağı kadar değerli miyim?

Kabusumun duraklatma düğmesi serbest kalıyor ve bir çılgılık kamikaze gibi boğazıma doluyor. Ben daha çılgılığımı atamadan Leo'nun eli ağzımı kapatıyor.

"Ne yaparsan yap Keely, çılgılık atma. Akışına bırakırsan bu iş çok daha çabuk biter."

Dizlerimdeki tüm hissi kaybediyorum ve vücudum bir taş gibi düşüyor. Leo Beni belimden kolayca yakaladı ve diğer eliyle başımın arkasını kavradı.

ve beni perdedeki boşluğa doğru itiyor. Tam ışığın altına geldiğimde beni serbest bırakıyor.

Sakin bir yanım yardımsever bir şekilde öne çıkıyor ve şok edici derecede kısa ama tamamen Oscar'a layık bir klipte gençlik hayatımdan kesitler sunuyor. Diğer yanım korku ve şok içinde mumyalaşmış Leo'ya bakarken hayalet gibi bir alkış duyduğuma eminim.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Başı birkaç saniyeliğine düşüyor ve az önceki pişmanlığın yüzünde parladığını görüyorum. Ama başını kaldırdığında gördüğüm tek şey boş, güzel bir tuval.

"Kıyafetlerini çıkar, Keely."

"Siktir git," diyorum. Sesimdeki zayıf güç beni biraz cesaretlendiriyor. "Siktir git! Siktir git! *SİKTİR GİT!*"

"Kahretsin, Dorian. Yine mi bu?"

Sıkılmış, bedensiz ses tonuyla irkiliyorum. Perdenin arkasından gelen mırıltılar kesiliyor ve bu beni şu ana kadar olan her şeyden daha çok korkutuyor.

"Bu lanet olası ikinci suç. Üçüncü bir suç işlersen ne olacağını biliyorsun," diye devam ediyor ses.

Dorian/Leo başını sallar. "Burada olmaması gerekiyordu." "Onu davet etmedin mi?" diye sorar ses.

"Evet, yaptım, ama-"

"Peki kurallar ne diyor, Dorian?"

Çenesi bir dakikalığına sıkıca kenetleniyor ve dehşet tüm sinirlerime yayılıyor. "*Herkes için bir. Herkes için özgür.*"

"Misafirini hazırla, Dorian. Eğer onu , yardım sağlanacaktır. Ama unutma, bu sana karşı üçüncü bir suç olacak."

Ses kesilir ve sesler tekrar yükselmeden önce odada bir radyonun yankısına benzeyen bir yayın duyulur.

Leo başını kaldırıyor ve gözlerinde kararlılık görüyorum. Bana doğru ilerlerken başımı sallıyorum.

"Hayır! Tanrım, lütfen, hayır! Leo, kes şunu. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bana ulaşıyor ve kollarımdan tutuyor. "Kahretsin, Keely. Kapa şu lanet !"

Yenilenmiş bir güçle savaşıyorum. Bana her ne yapmayı planlıyorsa, bunu onun için kolaylaştırmaya niyetim yok.

"Seni zayıf, lanet olası zavallı pislik! Neden senin bir *saniyeme* bile layık olduğunu düşündüm ki?" Hırlıyorum, sesim dehşetten titriyor.

"Bu senin hatandı, benim değil." Beni sandalyeye doğru çekerken parmakları içime giriyor.

Tekmeliyorum, tırmalıyorum ve tükürüyorum. Bazı darbeler tutuyor. Bazıları onun canını yaktığından daha çok canımı yakıyor. Dizim sandalyenin keskin bir köşesine takılıyor ve hareket etmiyor. Yere sabitlendiğini fark ettim ve daha çok mücadele ettim. Leo'nun gömleği gerçekliğimden kaçmak için gösterdiğim çılgınca çabanın altında yırtılıyor. Sandalyeye fırlatıldığında kan ve korku kokusu beni boğuyor.

İşte o zaman ığlıklarım nihayet sahneye çıkıyor ve hayatımın performansını sergiliyor.

İlk ip baldırıma dolandığında sesim kısılmıştı.

Telsiz yayını tekrar kesiliyor ve bir iç çekiş duyuyorum. "Buraya kadar Dorian, sen yoksun. Uzay öğrencileri, içeri girin ve misafirimizi emniyete alın," diyor ses.

Leo donakalır, sonra da hasta bir an için gözlerini kapatır. "Seni uyarmıştım Keely. Dinlemeliydin."

Bölüm 25

mason

Toby öldüğünden beri ruhumda yaşayan kara öfkeyle hiçbir şey kıyaslanamaz. Gelişmesini sağlamak için onu sürekli ve şefkatle besliyorum. Hayatımın her anını belirleyen merkezi sinir sistemi haline geldi.

Şimdiye kadar, hayatımda başka hiçbir şeye yer olmayacağına inandım.

Yine de, dudaklarından dökülen kelimeleri dinlerken, içimde bir boşluk kayıyor, bir mağara tatlı ıstırabını barındırmak için kendini genişletiyor yeni, keşfedilmemiş bir öfke.

Aniden durur ve irkilir.

Kendime geliyorum ve parmaklarımın kalçasına battığını fark ediyorum. Bırakıyorum, parmaklarımı esnetiyorum ama kendimi iyi hissetmiyorum. Bu öfke farklı. Düşünmeyi imkânsız kılan amansız bir tek fikirlilikle içime işliyor. Nefesimi tutamıyorum ve yavaş yavaş oğlumun intikamını almak için yola çıktığım zamanki kadar sakin olmadığımı fark ediyorum.

Kırmızı yağmur yüzünden görüşüm bulanıklaştı ve oturuyor muyum yoksa yüzüyor muyum anlayamıyorum.

Yanaklarıma sıcaklık sızıyor. "Mason?"

Korku ve endişe ismime doluyor ve kendimi uçurumun kenarından geri çekmek için savaşıyorum. Göz kırpıyorum ve ona odaklanıyorum. Güzelliği beni biraz olsun sakinleştirmeye yetiyor. Yüzümdeki elleri beni biraz daha içine çekiyor. Tek bir düşünceyi formüle etmeye yetecek kadar.

"Ondan sonra ne oldu?" diye sormadan önce ellerimi onunkilerin koyuyorum ve bir avucumu öpmek için kaydırıyorum.

İstirap ve umutsuzluk yüzünü buruşturuyor ve omuzları çöküyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor düzensiz bir şekilde. "Hiçbir zaman yapamadım

hatırlıyorum. Üç gün sonra hastanede uyandım. Polise göre, bana sakinleştirici verilmiş ve Mulholland Drive'da bir yere atılmışım. Sabah koşusuna çıkan bir çift beni bulmuş ve ambulans çağırmış-

"Dur." Kafamdaki kara uğultu kelimeyi zorlaştırıyor ama beni canlı canlı yiyen öfke akışına bir ara vermem gerekiyor.

Başı omzuma düşmeden önce dudağını büzüyor ve başını sallıyor. Boğazından küçük bir yaralı ses çıkıyor ve beni öldürüyor.

Onu kollarıma alıp ayağa kalkıyorum. Onunla birlikte yatak odasına doğru yürürken elleri enseme kavırıyor ve nefesi yüzümü yıkıyor. Sessizce, ben Onu soyup banyoya götürüyorum. Aslında, onu becerdikten sonra hiç duş bile umursamayacağım noktaya kadar onun üzerinde kendimi koklamaktan hoşlanıyorum.

Ama harekete geçmem gerekiyor ve tercih ettiğim yöntem sevişmek olsa da, öfkemden bir parça da olsa onu ziyaret etmemek için kendime güvenmiyorum. Toby'yi kaybettikten bir yıl sonra Cassie'ye yaptıklarım aklımdan geçiyor ve uzun zamandır ilk kez biraz utanç ve pişmanlık duyuyorum.

Duşu açıyorum ve Keely'yi spreyn altına yönlendiriyorum. Konuşmasını engellediğimden beri tek kelime etmedi ve kapatmayı düşünmediğim bir kapıyı kapatmış olabileceğim için hafif bir panik hissediyorum.

Vücuduna jel sürüyorum ve ipeksi tenini suyun altında yıkıyorum. Ellerini göğsümde birleştirmek için uzandığında, kanımda sıçrayan alevleri kafesliyorum ve kendimi devam etmeye zorluyorum.

"Tam adı ne? Seni partiye davet eden adam." Sesim parlak bir neşter gibi, içimdeki yeni öfkeyi bilemeye niyetli. Bunu başarmak için isimlere ihtiyacım var. Yüzlere. Geçmişler ve kırılğanlıklar. Çünkü beş yıl önce, kendimi Roraima'ya sürgün etmeden hemen önce elde ettiğim sonuçları elde edene kadar durmaya niyetim yok. "Bana gerçek adını söyle," diye sakın bir şekilde ısrar ediyorum.

onun isteksizliğini hissediyorum.

Keely'nin güzel yeşil gözleri titriyor ve çilesini anlatmaktan zaten solgun olan yanakları biraz daha beyazlaşıyor. Tek yapmak istediğim boğazını kesmek ve kesik kafaların üzerine işlemekken parmaklarımı nazikçe onun teninde .

"Adı Leo Brummer'dı."

Parmaklarım omurgasına doğru geriliyor. "*Öyle miydi?*"

Başını sallıyor. "O hafta sonundan altı ay sonra dairesinde aşırı dozda kokain almış halde bulundu."

Neşter havada dondu. "*Öldü mü?*" Bu düşünce beni hiçbir şekilde tatmin etmiyor. Aslında, avımı kaybettiğim için kendimi son derece mağdur hissediyorum.

Başını sallıyor. "Benim davamla ilgilenen dedektif aradı ve Ben." Gülüyor ama bu, dişlerimi göstermek neden olan kasvetli bir sesin gölgesi. "Sanırım bunun bana bir çeşit mutluluk getireceğine inanıyordu. kapanış."

Kapanış yoktur. Bu kadar değerli bir şey sizden koparıldığında olmaz.

Hayatının geri kalanında yaşamak zorunda olduğu şeyden pişmanlığı görmemesi için onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Leo dışında orada tanıdığın başka biri var mıydı?"

Yeni bir gerginlik omurgasını geriyor. Sessiz kaldığında, elimi ensesine götürüyorum ve iç çekene kadar masaj yapıyorum. Bir cevap beklediğimi ısrar etmeme gerek kalmadan anlıyor.

"Psikoloji profesörüm o gece oradaydı." Daha fazlasını hissediyorum. "Ve?"

"Ve bana olanlarla ilgili olarak, onun bu işe dahil olup olmadığını söyleyemem. O gece bana zarar vermek istediğini kesin olarak söyleyebileceğim tek kişi Leo'dur."

"O Allah'ın belası yerdeki herkes sana zarar vermek istiyordu. Oraya sadece kendi isteğiniz dışında götürülmek amacıyla götürüldünüz," diye çıkışıyorum.

İrkildi ve onu kollarıma çektim. "Lanet olsun. Özür dilerim, kedicik."

Başını bir dakikalığına bana yaslıyor, sonra geri sabuna uzanıyor. "Benim sıram."

Vücudumu yıkamak gibi sıradan bir görevi ona bırakıyorum ve birkaç dakika sonra temiz ama karanlık geçmişlerimizle lekelenmiş bir şekilde banyodan çıkıyoruz.

Yatağa girer girmez kollarımı ona açıyorum ve onun üzerime tırmanmaya hazır olması kafeslerdeki tıkırtıları kontrol altına almama yardımcı oluyor.

Ellerimi yumuşak bedeninde bir aşağı bir yukarı kaydırıyorum ama ona dokunacak kadar yaklaşamıyorum. Bugün onda hissettiğim mesafe şimdilik ortadan kalktı. Yüzümü saçlarına gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

ilerletme konusundaki isteksizliğini hissettiğimde, konuya bir son verme ihtiyacına saygı duymak istiyorum, ancak bunun peşini bırakamıyorum. Henüz değil.

"Bana profesöründen bahset. Seni gördü mü?"

Yine geriliyor. "Evet. Beni Leo'nun olduğu yere götüren oydu. Ama bizzat işin içinde olup olmadığını bilmiyorum."

Saçlarından tutup yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Uyuşturulmuştun. Nereden biliyorsun?" Gözleri bulutlanıyor ve kendimi büyük bir pislik gibi hissediyorum. "Keely, açıkça söylemekten nefret ediyorum ama senin orada olduğunu biliyordu. Ne yapacağını biliyordu."

Doğu kanadına götürüldüğünde başına gelenler. Ve yine de bunun olmasına izin verdi. Olayla ilgisi olsun ya da olmasın, suçluydu." Ve şimdi benim listemde.

"Adı neydi?"

"Elliot Harding."

Onun adını söyleme şekli duyularımı yakıyor. "Bana söylemediğin şey ne Keely?"

"İlk dönemimde Harding'in bana asıldığını düşünmüştüm. Dersten sonra kalmamı ya da ofisine gelmemi isterdi. Her zaman meşru bir nedeni vardı ve çok yakın durmak ya da üstümden aşağı bakmak gibi adi bir şey yapmazdı. Ama... gözlerindeki bir şey beni huzursuz hissettirdi, sanki biraz fazla, bilmiyorum... çiğ gibi hissettiren bilinçaltı bir pislik ve acı vaadi gibi?"

"Kedicik, grafiklerden vazgeçelim, tamam mı?"

Sesimdeki şiddet karşısında gözleri açılıyor ve yutkunuyor. "Tamam. Her neyse... Bir gün onunla bu konuda yüzleştim."

"Ve?"

"Ofisinden çıktığımda kendimi fosilleşmiş bir bok parçası gibi hissediyordum diyelim. Sesini yükseltmedi ya da beni herhangi bir şekilde tehdit etmedi. Ama şüphelerimi başkasına anlatmaya cüret edersem bitti."

"Ama o zaman içgüdülerine güvenip onunla yüzleşmekte haklıydın."

Bana bakışında kendini suçlayan bir ifade var. "Haklıydım. Ama şimdi bunun bana ne faydası var? İçten içe o bodruma girmenin sonunun kötü olacağını biliyordum. Ama yine de gittim. Tanrı aşkına, kendine *Moriarty* diyen bir adamla asansöre biner *miydin*?"

"Evet. Çünkü ben Sherlock'tan daha iyiyim." Ağzının kenarları aşağı doğru döndüğünde şakam boşa gitti.

". İçgüdülerimi göz ardı ettiğim için hayatımın üç gününü kaybettim."

Altımda yatması için bizi ters çeviriyorum ve parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum, ta ki dikkatini bana yöneltmekten başka çaresi kalmayana kadar. "İşte bu yüzden kendini okyanusa atmaya çalıştın," diye feveran ediyorum. "Kendini öldürmenin çözüm olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağzı titriyor, sonra da kararını . "Buna kesin olarak cevap vermenin tek bir yolu olduğuna ve ben hala hayatta olduğuma göre, sanırım bilmiyorum."

Onu sertçe ve kabaca öpüyorum, ona kim bilir ne aşılamaya çalışıyorum. Tek bildiğim, hayatına son vermenin iyi bir şey olduğunu düşünmesine izin veremeyeceğim. Boş ver.

aynı yolu düşünmüş olabilirim. Yaşamak ölmekten çok daha iyi bir ceza olduğu için o yolu terk ettiğimi asla unutmayın.

Onu inleyene kadar öpüyorum ve tırnakları oksijen ya da sevişme sırtıma batıyor. Ben de vermiyorum. Kendinden geçene kadar değil Çılgınca bir zihin.

Sonra bizi tekrar , onu yanıma yatırıyorum ve vücudunun üzerine çekiyorum.

"Git uyu, kedicik."

Şaşkınlıkla nefes verir. "Mason. Beni bu şekilde bırakamazsın."

"Yarını iple çekmeni sağlayacak bir şeye ihtiyacım var. Bu sadece hayatının bir santimine kadar becerilme ihtimali olsa bile."

Parmaklarımı zaman ayarlı bir şekilde şıklatıyorum ve oda kararıyor.

Kolu sarsılıyor, sonra eli kaya gibi sert sikimi kavramak için güneye yöneliyor. Vücudu benimkine karşı dalgalanıyor ve ben onun elinde kalınlaşıyorum.

"Tanrım... Mason, lütfen. Sana ihtiyacım var." Sesi ihtiyacı ile titriyor ve neredeyse tereddüt ediyorum.

"Şu anda iyi bir yerde değilim bebeğim. Hadi biraz uyuyalım. Sabah ihtiyacın olan her şeyin iki katını vereceğime söz veriyorum."

Tüm vücudum ihtiyaçtan diken üstünde olsa da, isteğime kulak vermesi için sesime yeterince çelik katıyorum. Elleri isteksizce göğsüme doğru kıvrılmadan önce beni birkaç kez daha okşuyor.

Uyku, yakın zamanda çalkalanan ufkumda görünmüyor, ama o yerleşene, etrafımda yumuşak ve uysal olana ve nefesi derinleşene kadar numara yapıyorum.

Karanlıkta, öfkeli hırıltımın kaybolmasına izin verdim.

Elliot Harding ismi sinir yollarımda kaynaşana kadar dolaşıyor.

"Seven, sessiz bilgisayar moduna geç," diye mırıldanıyorum. Yeşil bir ışık Uyumluluk sinyali vermek için şifonyerimdeki cihaz yanıp sönüyor. "Tam aramaya başlayın. Konu: Elliot Harding. Profesör. UCLA, California. Tam geçmiş - finansal, tıbbi, akademik. Şu anki konumu. Leo Brummer ile çapraz referans, en yakın akrabası dahil aynı parametreler. Ayrıca Hollywood Hills, Kaliforniya'da kapsamlı yeraltı gelişimi olan konutları arayın. Belirli ilgi tarihleri, 2009'un ilk yarısı. İlk rapor sıfır altı yüz."

Mesajın alındığını bildirmek için yeşil ışık üç kez yanıp söner.

Nefes veriyorum ve bacaklarımı Keely'ninkilere doluyorum. Uykusunda usulca mırıldanıyor ve ben onu daha da yakınımaya çekip sıcaklığının tadını çıkarmak üzereydim ki

başka bir cihaz yanıyor, bu seferki hemen yanımdaki komodinin üzerinde.

Cassie'nin adı telefonumda mavi neonlarla aydınlatılıyor ve bir an önce hissettiğim küçük huzur duygusu yok oluyor. Bana karşı tek günahı damarlarında dolaşan mavi kan olan bir kadına karşı medeni olacağıma güvenmediğim için telefonun çalmasına izin veriyorum.

Cassandra McCarthy ile ailelerimizin mali gücünü birleştirmek için evlenmeden çok önce ona karşı kayıtsızdım. Ne yazık ki, annemin bir karbon kopyası olduğu için onu cezalandırdığımı fark etmem için üç yıl süren akıl almaz bir zalimlik yaşamam gerekti.

Ama ona, uysal, incilerle süslü, üst sınıf bir kuzu gibi verdiğim şeyi aldığı için kızmaktan çok, bana başka bir insanı sevebileceğime hiç inanmadığım kadar çok sevdiğim oğlumu verdiği kızıyorum. Sahip olduğuma inanmak istemediğim bir kalbi yırttı ve anlamsızca kısa bir süre için onu umutlar ve hayallerle, sihir ve sonsuz olasılıklarla doldurdu.

Toby'yi kaybettiğim gün, eski karımı öldürmeye ramak kaldığım gündü.

Oğlumu gömdükten bir gün sonra hem onun hem de benim iyiliğim için ondan boşandım.

Bu dürtü hiç azalmadı.

Benimle iletişime geçmemesi gerektiğini biliyor. Bu yüzden benimle iletişime geçmek için iyi bir nedeni olduğunu biliyorum.

Bana mesaj bıraktığını söyleyen bip sesini bekliyorum. Hiç gelmiyor. I telefonu yan masaya geri koy. Bir günde üç arama. Mesajsız üç arama.

Eski karım ya cesaretini topladı. Ya da çok yanlış bir şeyler var.

Bölüm 26

Keely

Beni neyin uyandırdığından emin değilim. Tek bildiğim, bir sirrus bulutundan daha hafif olduğum ve ağır bir uzuv tarafından ağırlaştırılmış olsam bile, aynı derecede yüksekte uçtuğum.

Mason'ın kokusu burun deliklerime çarpıyor ve anılar geri geliyor.

Ona söyledim. Altı yıl önce bana ne olduğunu başka bir insan biliyor.

Midemin dönmesini, utancın sıcak sopasının kalbime saplanmasını bekliyorum, çünkü kabul edelim, Sodom büyüklüğündeki cehennem beni ziyaret etti

eğer amımın emirlerini yerine getirmeseydim bunlar olmayacaktı. Bacaklarımın arasındaki sinir yumağı gerçekliğimi her zaman için değiştirmişti ve yaşadığım sürece bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım, yani evet... utanç. Beni boğmasını bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Hâlâ süzülüyorum. Biraz önce biraz daha ağır, ama mutlu, utançsız bir bulutum.

Mutlu, utanmayan, *azgın* bir bulut.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Oda şafak karanlığında, bu yüzden üç saatten fazla uyumadığımı biliyorum. Başımı çeviriyorum ve hafifçe horlayan Mason'ı izliyorum. Yan yatmış, sanki beni izlerken uyuyakalmış gibi. Bu düşünce göğsümü sıkıyor ve içimde yanıp sönen uyarı ışığından dans ederek uzaklaşıyorum.

Çok iyi bir günah çıkarıcıydı. , yükümü hiç yargılamadan kabul etmişti.

Bunun için bir ödülü hak ediyor. Ve ben sadece bir şey biliyorum.

Yaklaşıyorum ve kaşına dokunuyorum. Kıpırdıyor ama gözleri kapalı kalıyor, ben de ağzının köşesini öpüyorum, şehvetli üst dudağında oyalanıyorum

Çenesinden kulağına doğru öpücükler gönderiyorum. Altımda kıpırdanıyor ve uyandığını anlıyorum.

"Sen benim yaktığımsın. Kıvrılan ve yılan olan asanla gel," diye fısıldıyorum kulağına Karanlık Bir Musa'ya'nın dizelerini.

Çenesi hareket ediyor ve bakmadan gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Beni sopalar ve yılanlardan bahsederek uyandırırıyorsun. Ya haber vermek için gelmiş göksel bir varlıksın ya da biraz azgınsın. , kedicik?"

Ağrıyan göğüslerimi onun göğsüne sürüyorum ve o titreyişin tadını çıkarıyorum. karnıma hücum ediyor. "Hmm, ikincisi. Ve ben biraz azgından daha fazlasıyım."

"Bu konuda bir şey yapmamı ister misin bebeğim?" diye mırıldanıyor.

Kulak.

"Evet, lütfen."

Bir eli sırtıma yayılıyor ve beni vücudunun daha derinlerine çekiyor. Bir eli Aletin çubuğu karnıma sertçe giriyor. "Evet, lütfen, ne?"

"Lütfen, efendim. Ağrının geçmesini sağlayın."

Eli sırtımdan saçlarıma doğru ilerliyor ve bir tutamı cezalandırıcı bir şekilde yakalıyor. Yüzüm onunkine değene kadar beni saçlarımdan çekiyor ve

Birbirimizin gözlerine derin derin bakıyoruz. "Bana tekrar sor," diye emrediyor sıkıca. "Seni istiyorum. O kadar çok istiyorum ki her yerim acıyor. Becerin beni, efendim. Lütfen sakin beni

ve acıyı dindir."

Bir an için gözlerini kapatır. "*Tanrım*. Ne kadar mükemmel olabileceğini biliyor musun?"

mi? Kırılgan bir şey çatlıyor ve içimden kim bilir neler sızıyor. "Hayır, istemiyorum, çünkü mükemmellik bir yanılsamadır."

Ağzı pişmanlık duymadan bükülür. " bu. Ama seni becermek değil."

Duygularım bir mil yüksekliğe sıçradı. "Hayır. Evet. Yap lütfen."

Yumruğu kafa derim yanana kadar sıkıyor. "Kahretsin, yalvardığında çok sertleşiyorum."

İnliyorum ve hevesli elim örtünün altına girmek için sıcak gövdesinden aşağı kayıyor. Ben hedefime ulaşmadan bileğimi yakalıyor.

"Bana dokunabileceğini söyledim mi, kedicik?"

Yani oynadığımız oyun bu mu? Tamam. Dudaklarımı ıslak dilimle yavaşça çevreliyorum ve sabırsızlık ve ihtiyaç beni diri diri yakarken uygun bir şekilde pişman görünmeye çalışıyorum. "Özür dilerim, efendim. Sikinizi okşamak için izin istiyorum, efendim."

"İzin reddedildi." Beni bırakıyor ve elini yatak başlığına . "Buraya gel," diye talimat veriyor ve yataktan fırlıyor.

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, yalnızım ve kafa karışıklığımın içinde sürükleniyorum.

IL Indulgence'deki her şey gibi mobilya tasarımı da zarif bir şekilde sade, ancak lüks bir şekilde konforludur. Çelik başlıkta hiçbir şey yok

Bacaklarımın arasında gittikçe büyüyen acı yumağından kurtulmamı vaat eden bir tahta.

"Umm...neden?"

"Keely," diye

uyarıyor.

"Özür dilerim efendim. Sadece yatak başlığının bana ihtiyacım olanı nasıl vereceğini anlamıyorum."

Zihnim ne *olacağına* odaklanıyor ve çaresizce inliyorum.

Yüzünde kalp tellerimi yakalayan bir gülümseme beliriyor. "Sana ihtiyacım olanı vereceğim konusunda bana güvenmiyor musun?"

", ama..." Sesimdeki ağlamaklı tını beni rahatsız ediyor ama beni duruma düşürdü. Boğazımı temizliyorum. "Bu işin uzamasını istemiyorum. Efendim."

Bir dakika düşünür ve bakışları yumuşar. "Olmayacak. Bu sefer olmayacak. Seni üç dakikadan kısa sürede boşaltacağım. Bu senin için uygun mu?"

Hevesle başımı salladım.

"O zaman dizlerinin üzerine kalk ve yatak başlığına sıkıca tutun."

Acınacak derecede ahlaksız bir hevesle itaat ediyorum. Geriye, şifonyere doğru yürüdüğünde nefesimi tutuyorum. Çekmeceyi açmasını ve tanıdık bir kutu çıkarmasını izliyorum. Dün bana verdiği ama bir türlü açamadığım kutuydu bu.

Dönüşünü izlerken beklentim omurgamı karıncalandırıyor.

Arkamdaki yatağa tırmandığında, ona uzanmamak için büyük çaba sarf etmem gerekiyor. Ama itaat etmenin, baskın sevgilime karşı gelmekten daha çabuk haz verdiğini öğrendim.

"Biraz eski moda ama yine de etkili." Kutunun kapağını çevirerek açıyor ve ortası düğümlü, her iki ucunda mandallar olan uzun gümüş bir zincir çıkarıyor.

Kıskaçları görünce göğüs uçlarım geriliyor. Pavlova ayarlı amım zevkle dalgalanıyor ve nemleniyor.

Mason düğümü çözüp zinciri belime bağladığında zar zor nefes alabiliyorum. Soğuk metalin sıcak tenime karşıt dokusu vücudumda tüylerimi diken diken ediyor.

Metal kalçamın üzerinden sarktığında, bir kısı kacı dudaklarıma tutuyor.

"Bunu benim için ıslat."

Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan iğneyi ağzıma alıyorum ve dilimi etrafında döndürüyorum. Elmacık kemiklerinin üzerinde belli belirsiz bir kızarıklık beliriyor ve uzun süre benim olmayacağını bilsem de içimi kadınsı bir güç dolduruyor.

Her iki kısıkaç da ıslandığı ve çömeldiği anda kayboluyor. "Meme uçların bunun için mükemmel," diye fısıldıyor. "Kahretsin, tüm vücudun onu nasıl becermeyi seçersem seçeyim mükemmeldir."

"Bu sizi memnun ediyor mu, efendim?" Bu kelimenin şimdi dudaklarımdan ne kadar kolay döküldüğüne şaşıyorum. Gerçek bir itaatkâr olmanın inceliklerini bilmiyor olabilirim, ama bu benim için sorun olmayan bir öğrenme eğrisi.

"Bu beni memnun ediyor, kedicik. Çok, çok ." Dili boynumda geziniyor ve ben sertçe titriyorum.

Kısıkaçın dişleri hassas tomurcuğumu sıkıştırırken haykırıyorum. Zevk peşinden geliyor ve amım daha da ıslanıyor. Mason ikinci kısıkaçı diğer meme ucuma yerleştirdiğinde, boşalmanın yarısına gelmişim. Kendime bakıyorum ve göğüslerimden ve vücudumdan sarkan gümüşün görüntüsü neredeyse beni kenara gönderiyor.

"Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?"

Başımı salladım. "Ben güzel değilim."

Eli omurgamdan aşağı kayarak kıç yanağımı sertçe kavırıyor. "Bana katılmıyor ?"

"Umm... hayır,
efendim." "Ne o
zaman?"

"Her zaman iyi , hatta güzel olduğumu düşünmüşümdür. Güzel tam olarak ben değilim."

Bakımına ara veriyor. "Yani benimle aynı fikirde değilsin."

Gözlerim sıkıca kapanıyor ve hayal kırıklığıyla sessizce küfrediyorum.

"Belki birazcık. Mason, lütfen."

Kıçıma sert bir tokat attı. Acı ve zevk zıt yönlerde doğru yayılıyor. "Kendini unutuyorsun, kedicik."

"Özür dilerim, efendim."

"Çok güzelsin. Söyle," diye homurdanıyor Mason.

Bu tartışmayı başlattığım için kendimi biraz gülünç hissediyorum ama şu anda bu tartışmanın içindeyim ve arzuladığım orgazma ulaşmamın en hızlı yolu teslim olmak. "Ben güzelim," diye mırıldanıyorum.

Bu yarım yamalak girişim bana bir tokat daha kazandırdı. "İnandığın gibi söylemeyi denemek ister misin?"

"Ben güzelim," diyorum daha
yüksek sesle. "Tekrar."

"Ben güzelim!"

Şilte kayıyor ve başını dizlerimin arasında görmek için aşağı bakıyorum. Koyu altın rengi gözleri ve güçlü elleri vücuduma taparken neredeyse orada boşalıyorum.

"Çok güzelsin," diye geveliyor. Dili bir uyluğun iç kısmından yukarı ve diğerinden aşağı doğru yalıyor. "Çok amına koyayım." Klitorisime hafifçe vuruyor ve gözümün önünde yıldızlar patlıyor.

"Ben güzelim," diye tekrarlıyorum, buna biraz inanmaya cesaret ederek.

Kıçımı ellerinin arasına aldı ve beni sertçe ağzına götürdü. İlk sikiştiğimizde Mason'ın amıma sıkıştırdığı aleti çok sevmiştim.

Ama bu, ağzının ve dilinin amımın üzerindeki becerisi ve dokusuyla kıyaslanamaz bile. Parmaklarını geçirip meme uçlarıma bağlı zinciri çektiğinde, mutluluğa giden yokuştan aşağı yuvarlanan saf bir his topuna dönüşüyorum.

"Oh Tanrım!"

Orgazmım ben hazır olmadan üzerimde patlıyor, ama onu tamamen terk ederek sürüyorum. Sarsıntılar beni parçaladığında, kalçalarımı sert, geçmiş dalgalanmalarla yuvarlıyorum. Mason titremelerim geçene kadar ağzını becermeme izin veriyor, sonra beni vücudunun üzerinde yeniden düzenliyor.

Ben hâlâ seğirirken sıkışık kılıfıma dalıyor ve havai fişekler yeniden patlıyor.

Sanki bana sahipmiş gibi beni beceriyor, ki sanırım ayrılana kadar öyle yapıyor ve ben de hayatım için dayanıyorum.

Güneş doğana kadar ikimiz de yapış yapış ter içinde kalıyoruz. Zar zor hareket edebiliyorum ve o beni uykulu bir mutluluğa sürüklerken tek yaptığım mırlamak.

Birlikte geçirdiğimiz kısa zamandan Mason Sinclair'in bir kalp olmadığını biliyorum. Çiçekçi adam. Bu yüzden saçlarımı geriye itip gözlerimin içine bakabilmek için başımı kaldırdığında, törpülenmiş bir emre ya da gözden kaçan bir hafiflik için cezalandırmaya hazırım. Bunun yerine aldığım şey nefesimi boğazıma tıkıyor.

"Sen çok güzelsin, kedicik. Başına gelen *hiçbir şey* senin suçun değildi. Cinselliğini keşfetmek istemen utanılacak bir şey değil. Sana olanlardan daha fazlası olduğunu biliyorum." Kalan zevkim bir anda dibe vuruyor ama o başını sallıyor. "Bana anlatman için seni zorlamayacağım. Ama bildiklerim, uğruna yaşayacak bir şeyin olmadığını düşündüğün için beni kızdırmaya yeter de artar bile."

Bakışlarım düşüyor.

"Bana bak Keely," diyor.

Gönülsüzce itaat ediyorum.

"Sen çok güzelsin. Ve uğruna yaşayacağın çok şey var. Hiçbir şey değilse, sana tecavüz eden piçlere kırık."

"Kim olduklarını bilmezken nasıl ?"

Gözlerinde bir gölge kayıyor, saklamaya çalıştığı erimiş bir öfke. Ama görüyorum, çünkü o öfke benim içimde de yaşıyor. Bana yapılanlar için öfke. Yüzsüz hayaletlerle savaşamadığım için çaresiz bir öfke.

"Kim olduklarını bilmiyor olabilirsiniz. Ama belli ki sizi tanıyorlar, yoksa sizi aşağı çekmeye çalışmazlardı. Onlara bunu vermek istiyor musun? memnuniyet?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman Montauk'ta yaptığın saçmalığı ya da benzer bir şeyi bir daha yapmayacağına dair bana söz ver."

"Mason-"

"Hayır. Söz ver bana!" Yüzü sertleşiyor ve altımda rağmen baskınlığı beni alt ediyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Söz veriyorum."

Beni uzun, ıslak bir öpücük için kendine çekmeden önce ela gözleri tam bir dakika boyunca benimkileri inceliyor.

"Güzel. Artık güne düzgün bir şekilde başlayabiliriz."

Titrek bir nefes alıyorum. "Çalışmam gerek Mason."

"Öğleden sonraya kadar olmaz. Ve doyurana ve başka cinsel zevklerle tanıştıranaya kadar da olmaz."

Karmakarışık duygularıma rağmen kanım hızlanıyor. "Oh? Benim için aklınızda ne var, efendim?"

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayılır. "Krep ve waffle. Sonra da alt güverteye bir ziyaret."

###

Dört saat sonra, ben seksi bir güneş elbisesi giymişim, Mason koyu renk bir tişört ve kot pantolon giymiş, geniş bir balkonda oturmuş kahvaltı ediyoruz. Telefonu çaldığında, yüzü yukarı bakıyor, bu yüzden çıkan ismi kaçırıyorum.

Cassie. Eski karısı. Çiğnediğim yaban mersinleri biraz ekşiyor.

Görmezden gelmeye devam edince telefonda yüzüne bakıyorum.

"Cevap vermek isterseniz sizi yalnız bırakabilirim?"

Ağızına yarım waffle tıktırıyor ve beyaz kaplı masanın üzerinden bana bakıyor. "Hayır."

"Hayır, cevap vermeyeceksin ya da hayır, mahremiyete ihtiyacın yok mu?"

"İkisine de hayır."

"Tamam." Sessizlik içinde yemek yiyoruz, ta ki sessizlik çok gürültülü hale gelene kadar.

"Neden?"

İç çekiyor. "Çünkü onunla evliydim. Bu da ne yazık ki ona, istediği tepkiyi almak için hangi düğmelerime basması gerektiği konusunda küçük bir içgörü kazandırıyor. İletişim kurulabilecek mesafede olduğumda, o düğmelere basmanın yollarını buluyor. Ben de belli bir şekilde karşılık vermeye hazırım. Bu ikimiz için de asla iyiye işaret değil."

"Yani onu görmezden gelerek..."

"Birimizi ay sonunda duygusal sıkıntı nedeniyle bir tesise ihtiyacından kurtarıyorum." Sert, alaycı bir gülümseme ağzını kavislendiriyor ve ben iştahımı kaybediyorum. "Gördün mü? Yeni bir sayfa

açıyorum." "Neden tüm ağacı kökünden söküp numarasını kaybetmiyorsun?" Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Ben bir sadist miyim?"

"Soruyor musun, söylüyor musun?" Şaka yapıyorum.

"Kahretsin, güçlerimi kaybediyorum, eğer anlayamıyorsan."

Ona bakarken biraz sarsılıyorum. Montauk'ta tanıştığım yoğun, düşünceli adam hâlâ mevcut, ama Mason Sinclair'in başka bir yönünü gördüğümü hayal etmeye cesaret ediyorum, eski karısı gibi daha nazik yaratıkları kaderlerine sürükleyen bir yönünü. Ama ya bu gerçek bir yanıysa? Ve daha fazla ortaya çıkarılması gerekiyorsa.

Benim tarafımdan.

Çılgınca düşünce tarzıma karşı başımı sallıyorum. "Cidden, neden onu sallanmaya bıraktın?"

tüm kahkahalar kayboluyor ve ellerini karnının üzerinde birleştiriyor.

"Çünkü biz her zaman kopmaz bir bağı paylaşacağız."

Kalbim güm güm atıyor, kükremesi kulaklarımı dolduruyor. Dilimi kanayana kadar ısııyorum, sonra yine de soruyorum. "Oğlun mu?"

Yüzünde duygular uçuşuyor, ardından zehirli bir hüznün yerleşiyor ve bu hüznün harap olmuş ruhuma kor gibi düşüyor. "Oğlum."

olduğunu anlamadan ayağa kalktım. Kucağına kaymak için masanın etrafında dönüyorum. Bana uyum sağlamak için ellerini hareket ettirmiyor ve istenmediğim bir yere iterek çok büyük bir risk aldığımı biliyorum. Ama bu dürtü başa çıkabileceğimden daha güçlü.

Başımı omzunun kıvrımına sokuyorum ve taş gibi sert çenesini kavırıyorum.

"Bana ondan bahset."

"Hayır, kedicik."

"Lütfen, Mason. Anlat bana."

Başını sallıyor ve gerginlik vücudundan benimkine doğru yayılıyor. Bizi birbirimize bağladığı için memnunum, çünkü artık benden kaçış yok.

"Bunu düşünmek beni iyi bir yere koymuyor. Anlatmak daha da kötüleştirecek."

Uyarı açık. Ama daha önce tehlikenin hayalarına tekme atmıştım. İyi çıkmadım ama tekme iyi geldi. "Bunu kaldırabilirim."

Gülüyor ve sesi acımasız, sadist bir ses. "Bundan cidden şüpheliyim."

Başımı kaldırıyorum, öfkem merhametimle savaşıyor. "Cesaretimi bir nefeste överken, diğer nefeste küçümseyemezsin. İstersen söylesöyleme ama bu konuda acımasız olma."

Kalkmaya başlıyorum ama kolları kalçalarımı sıkıyor. Ona doğru geriye savruluyorum ve elim göğsüne düşüyor. Kalbi açık avucumun altında çarpıyor ve ben bakışlarımı kaldırıp gözlerinde kaynayan kendini kırbaçlamayı görüyorum.

"Bu iyi bir hikâye değil," diyor, sesi acı dolu bir gümbürtüye dönüşmüş. "Çok, çok kötü bir hikâye."

"Biliyorum. Yine de söyle."

Gözlerini kapatıyor ve alnını başımın üstüne koyuyor. Reddedecek. biliyorum. Bir parçam onu suçlamıyor. Başka bir parçam ise karanlıkta kalmayı reddediyor. "Bana onun adını söyle." Gecenin karanlığında bana da aynısını sormuştu. Bu küçük hakkı kazanmıştım.

"Toby." Ses boğazından yırtıldı. "Adı Toby Callum Sinclair'di."

Bunu özümsüyorum ve göğsüne doğru kıvrılıyorum. Kalbi kederli anıların ağırlığıyla çarpmaya devam ediyor ve ben kendimi ona, acısı beni bir narkotik bağımlısı gibi çağıran bu adama sımsıkı sarılmış halde tutuyorum.

Böyle kalırsınız ve saniyeler dakikalara dönüşür. Bir saate.

Üstümüzde, gökyüzünde nerede hatırlatan martılar ötüyor. Ona bakıyorum, gözleri kapalı ama nefes alış verişleri sert ve acımasız. Vahşi bir anı kar fırtınasına yakalanmış ve onu oraya ben koydum.

Donmuş çenesini kavradım. "Mason, özür dilerim."

Kırık bir inilti çıkarıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve onu daha sıkı tutuyorum. İçinden bir ürperti daha geçer. Tekrar inliyor ve gözyaşları kapalı gözlerinin arasından süzülüyor ve kirpiklerinde titriyordu.

"beş yaşıındaydı. Sadece beş ," diye fısıldıyor.

Bölüm 27

Keely

Donup kaldım.

"Alındı mı?"

Sessiz kalır, gözleri hâlâ kapalıdır.

Zihnim söylediklerinin birçok yorumuyla boğuşmaya çalışıyor. Sonunda, kaçırdım. "Nasıl kaçırıldı? Onu kim kaçırdı, Mason?"

Sert bir yutkunma boğazını hareket ettirdi. "Üniversitedeyken hükümet için bazı işler yapmışım. Hepsi çok gizliydi... hiç belirsiz bir savaşın kazanılmasına yardımcı olan uydular için kod yazıyordum. Birkaç yıl sonra tekrar gelip yardımımı istediler."

Çenesi o kadar gergin ki, çatlamadığına şaşıyorum ve bir an için söyleyebileceklerinin bu kadar olmasından korkuyorum. Ama sonra dudakları vahşi bir kıvrımla ayrılıyor ve devam ediyor.

"Güvenlik algoritmalarımın birini değiştirmem için bana yüklü miktarda para teklif ettiler ama reddettim." Yine duraklıyor, ama bu sefer ne olursa olsun geride tutan şey çatlamış gibi görünüyor ve kelimeler, sert bedenini parçaladığını hissettiğim bir sıcaklık ve acı seliyle dökülüyor.

"Birkaç yıl beklediler, sonra daha fazla para teklif ettiler. Cassie ve ben o zamana kadar evlenmiştik. Ve Toby... Tanrım, oğlum asla bir şey istemez. Neden daha fazla paraya ihtiyacım olsun ki? Ama şimdi onun büyüyeceği dünyayla ilgileniyordum. Basit bir kodu değiştirmek birkaç kötü adamın yakalanmasına yardımcı olabilecekse, ben de varım."

İç geçiriyor ve sanki ruhu ciğerlerinden acı dolu bir törpüde sıkılıyormuş gibi geliyor. "Hiçbir yerin ortasında, meçhul bir binanın derinliklerinde bir laboratuarda çalışmamı istediler. Ben de *olmaz* dedim. Ben Mason Sinclair'dim, üçüncü. Eğer benim programımı istiyorlarsa, işleri benim yöntemimle yapmak zorundaydılar ki buna beni haftalarca oğlumdan ayırmamak da dahildi. Son."

Hareket etmek, acı çeken yüzünü okşamak istiyorum. Acı çeken dudaklarını öpmek. Ama donup kaldım, korkarım kıpırdarsam dengeyi bozacak ve

ruhumu kanatan bir itiraf. Bunun yerine, onun kalbinin ağır atışını hissediyor ve kendi kalbimin atışını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bu konuda biraz tartıştık ve kabul edilebilir bir vardık. Benimle birlikte yaşaması ve kodu öğrenmesi için genç bir analist göndereceklerdi. tehlikeye girdi." Durur ve başını sallar. "*Evet* dedim."

Titriyor ve tutuşu değişiyor, donmuş halimi serbest bırakıyor. "Ve bu analist... az önce... oğlunuzu mu aldı?"

"Toby'yle arası çok iyiydi," diye gürlüyor sesi, kurak bir anlatımla. "Çok iyi anlaşıyorlardı. Hiçbir şeyden şüphelenmedim. Peterson birkaç aydır bizimle yaşıyordu. Ben... o gün, Toby'yi dondurma yemeye götürmeyi teklif etti. Bunu daha önce birkaç kez yapmıştı. Kod yazmanın ortasındaydım. Oğluma veda etmek için başımı bile kaldırmadım. I Cassie eve gelip Toby'nin nerede olduğunu sorana kadar saatin kaç olduğunu bile fark etmemiştim."

Mason sonunda gözlerini açıyor ve ben de gözlerini dolduran siyah, telafi edilemez umutsuzluğu görüyorum. "Sabahın biriydi. Oğlum on bir saatten fazladır kayıptı ve ben kafamı lanet olası bir kodlamanın kıcına gömmüştüm."

Tıpkı sözcükler arasında boğulmaya başladığımda benden susmamı istediği gibi, onun dudaklarından dökülen sözcüklerin de buruşup ölmesini istiyorum. Monte Carlo'daki sinema perdesindeki o güzel çocuğun görüntüsünün hiçbir şekilde değişmesini istemiyorum. Ama sonra Mason'ın oğlunun görüntüsünü izlerken çıkardığı sesi hatırlıyorum. Yenilmiş bir ruhun kendini cehennemin yedinci çemberine hazırlarken çıkardığı ses. İşte bu ses ve onu bu sestен kurtarmak için duyduğum inanılmaz derecede kibirli ihtiyaç beni şimdi konuşturuyor. "Ne yaptın sen?"

"Her zamanki gibi polisi aradım, ardından tüm kolluk kuvvetlerinin başkanlarını aradım ve tüm kaynaklarını oğlumu bulmaya ayırmazlarsa her birini öldürmekle tehdit ettim. Daha az cesur olanlar Toby bulunduğunda bana hapis cezası sözü verdi. Biraz daha tehdit ettim, hatta birkaç beceriksiz pisliği kovdurmaya bile başardım." Nefes veriyor ve bana baktığında gözlerinde cehennem alevlerinin sıçradığını gördüğüme yemin edebilirim. "Yedi gün, Keely. Toby yedi gün boyunca ondaydı."

Göğsümün etrafındaki mengene ciğerlerimi boğuyor. "Onu buldun mu?"

Ağzı bir bıçağa dönüşüyor. "O sırada *Seven*'ı bir yan proje olarak inşa ediyordum. Onun parametrelerini değiştirdim ve onu

tek amacı Toby'yi bulmaktı. Yedinci gün, Virginia'da bir çiftlikte, Toby'nin bulunduğu yerin bir mil çapını saptadı. Ama çok geç kalmıştık."

Aman Tanrım. Onu sıcaklığıma daha sıkı çekiyorum ama etrafımızı saran güneş ışığına rağmen heykel gibi hareketsiz ve soğuk. "Mason." Adını söylüyorum, onu herhangi bir eyleme ya da tepkiye teşvik etmek için değil, orada olduğumu bilmesini sağlamak için. "Mason. Mason."

Yanağını öpme ve derisinin altındaki kan akışını hissetme teslim oluyorum. Taşlaşmış keder ve öfkenin altında bir hayat olması beni cesaretlendiriyor. Ağzımı ağzının köşesine kadar götürüyorum ve donmuş dudaklarını öpüyorum. Yanıt alamıyorum ama vazgeçmiyorum.

"Mason."

Öpüşmeyi derinleştirmeye çalıştığımda başını geri çekiyor. Arınma ihtiyacının farkındayım ve başımı tekrar göğsüne koyuyorum, düşüncelerim kalbinin ritmik atışıyla biraz sakinleşiyor.

"Onu aldı, Keely. Burnumun dibinden. Yani görüyorsun, Uyarı işaretlerini görmezden gelerek kandırılan tek kişi sen değilsin. Bu işaretler hakkında düşünmek için uzun zamanım oldu."

Parmaklarım, yetersiz bir teselli jestiyle ensesindeki saçlara kayıyor. "Ne işareti?"

"Peterson bir şizofrendi. İşinde gözetim altındayken durumunu ilaçlarla gizlemişti. Eğer bunu bilseydim, Daha temkinli davranabilirdim, ama bunun yerine onun bazen düzensiz davranışlarını, kodu yeterince hızlı öğrenemediği için utanç verici bulduğunu söyledi. Gerçek şu ki, ilaçlarını almayı bırakmıştı. Onu iki ay sonra bulduğumda-"

Başımı kaldırdım. "Onu buldun mu?"

Mason başını eğiyor ve bakışları benimkilerle birleşiyor. Çiğ barbarlık nefesimi kesiyor ama bu, ağzını kavislendiren sadist gülümsemeye hiç benzemiyor. "Evet, onu buldum."

"Tek başına mı?"

"Evet."

Boğazım çöl kuruluşuna döndü ama yine de yutkunmaya çalışıyorum. "Ne yaptın sen?"

Gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyah. Mason'la tanıştığımdan beri hissettiğim her bir tehlike anı -gizli ya da başka türlü- o anda birleşiyor. O bakışta. Ve bana yönelik olmadığını bilmeme rağmen, içim hala korkuyla dolup taşıyor.

Ben hâlâ kollarındayken ayağa kalkmadan önce tek söylediği "Ona bunu ödettim," oldu.

Telefonu tekrar çalmaya başlar ve ona doğru döner. "Mason."

Beni ayağa kaldırmadan önce odanın içinden kapıya doğru ilerliyor. "Öğlen oldu. Aşağıda bir randevumuz var," diye cevap veriyor, sesi keskin bir bıçak gibi havayı deliyor. Kapıyı çekip açıyor ve beni peşinden sürüklüyor.

"Bekle!"

Çarparak durdu ve beni duvara . "Buna *dayanabilirim*. bana söylediğin sözlerdi. Doğru mu yanlış mı?" Dizlerini büküp gözlerimin içine bakarken sıcak nefesi yüzümü yıkıyor.

"Doğru," diye nefes veriyorum.

"Güzel. Seni bu konuda tutacağım."

Asansörle alt kata inişimiz çatlak bir sessizlik içinde, seks, umutsuzluk, öfke ve acı dolu bir kederle köpürerek gerçekleşiyor. Mason düzensiz nefes alışını gizlemiyor. Ses küçük muhafazayı dolduruyor, her gözeneğimi dolduruyor, ta ki ben de onunla eşzamanlı nefes alana kadar. Başını çeviriyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Mason," diye mırıldanıyorum.

Gözlerinde bir şey kayıyor ama hemen kayboluyor.

Kapılar açılır ve Titus Morton'la karşılaşırız. Her iki kolundan sarkan iki açık giyimli kadın var ve siyah ipek gömleği tek bir düğmeyle sabitlenmiş. Bakışları Mason'dan bana doğru kayıyor. vücudumun üzerinde sürünmeye devam ediyor.

Mason'ın boğazından çıkan hırıltı herkesin dikkatini ona çeker. "Bu sana son uyarım, Morton. Lanet olası gözlerini Geldiğimizi gördüğünde kendin-"

"Yoksa ne olur?" diye aptalca meydan okur tombul adam.

Mason ileri atılır ve elini Titus'un boynuna dolar. Kızlar, Mason Sinclair'in kaynayan dağı tarafından ezilmemek için yollarından çekilirler. "Yoksa seni tüpsüz dalışla tanıştıtırırım. tankı."

Titus'un gözleri şişer, sonra ellerini hızlı bir teslimiyet hareketiyle uzatır. "Hey, sorun değil, Sinclair. İkimiz de aynı havuzda balık tuttuğumuz için, paylaşmamızın bir sakıncası olmaz diye düşündüm-"

Elin geldiğini asla göremez. Ancak olası bir burun kırığının ve göğsüne sıçrayan kanın acısı, Mason sakince geri adım atarken kesinlikle fark edilir.

"Ne oluyor !" Titus iki eliyle burnunu tutarak çığlık atıyor.

"Hiçbir zaman ortak bir noktamız olmadı ve olmayacak. Gözümün önünden uzak dur, yoksa bir daha bu kadar yakınlaştığımızda burun kırıkdağından fazlasını kaybedersin."

Mason sakince bana döndü ve elini uzattı. "Gel."

Hiç sorgulamadan benimkini onunkine geçiriyorum ve sanki son iki dakika hiç gibi koridorda yürümeye başlıyoruz. Mason'ın kıskançlığının çığ bir şekilde sergilenmesinin beni tamamen sıcak ve ıslak hale getirmesinden biraz utanıyorum, bu yüzden başımı aşağıda tutuyorum, vücudum Mason'inkine yakın sıkışıyor ve serbest elimi kolunda yukarı ve aşağı sürüklüyorum.

"Kedicik?"

"Öyle mi?"

"Korktuğun için mi böyle nefes alıyorsun, yoksa olduğun için mi?" Koridordaki son ulaşım onu açarken boğuk bir sesle homurdanıyor.

Beni nereye getirdiğini görüyorum ve burun deliklerim zayıf bir nefesle titriyor. "İkisinden de biraz olabilir miyim?"

"Yetmiş otuz oranını tercih ederim." Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni şaplak odasına itiyor.

"Neden otuz?" Ben soruyorum.

Kapı arkamdan çarpıyor, kilitleyen kodu tuşluyor. Bir an sonra arkamda duruyor; kıyafetlerimi eritebileceğini hayal ettiğim bir ısı kulesi. "Kanının pompalanmasını sağlayan mükemmel bir denge. Benim için uzun süre ve sertçe pompalanmasını istiyorum."

Kalçalarımı geriye doğru eğiyorum ve kıkırmı onun kalınlaşan kasıklarına sürüyorum. "Olmuş bil."

Dönerek duruyor. Koyu ela gözleri yoğun bir tefekkürle beni inceliyor. "Hmm... aynen böyle mi?"

Acılarımız aracılığıyla ona ne kadar bağlı hissettiğimi gösterecek yumuşak sözler söylemek istiyorum. Ama Mason yumuşak sözler söyleme havasında değil ve en yüksek sesle konuşan tek bağ seks.

Yine de elimi göğsüne koyuyorum ve parmaklarımın altında yuvarlanan sert, sıcak kasların tadını çıkarıyorum. "Anlaşmamız senin içindi

Beni istediğin gibi becer ve kullan. Karşılığında senden istediğimi alacağımı biliyorum. O zaman neden tartışalım ki?"

Bakışları benimkilere kilitlenmişken, bir elini kalçamda dolaştırıyor ve beni vücuduna çekiyor. "Mükemmel olabileceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bu lanet iltifatı nasıl unutabilirim? "Hatırlıyorum."

"Neredeyse mükemmelliğe ulaştın." Ağzımın kenarını yalıyor ve ben mırıldanıyorum. "Kediciğim. Benim için tekrar mırıla."

Ben ses çıkarıyorum, o da inliyor.

"Çok fena sikileceksin, bebeğim. Elbiseni ."

Başımdan geçirdim ve fırlatıp attım. Talimatlarına göre, bu sabah sütyen giyme zahmetine girmemiştım, bu yüzden sadece siyah Fransız külotumla duruyorum ve efendimin zevkini bekliyorum.

Bir orman jimnastiğinin şaplak eşdeğerine doğru adım attığımda kalbim sıkışıyor. Yüksek tutma çubukları, şaplak atan kişinin en az bir şaplak atmaya başlarken ayağını yerden kesiyor. Yaramazlık yaptığımda Mason'ın elinin kıcımda olması hoşuma gidiyor ama buna hazır olduğumu sanmıyorum. geçip gittiğinde rahat bir nefes alıyorum. Tanıdık üç taraflı bölmeyi kapalı bir duvar panelinden kaydırduğında rahatlamam gerginliğe dönüşüyor.

İçgüdüsel bir tepki beni yumrukluyor. "Mason, hayır."

Donup kalır. "Bir daha söylesene kediciğ?" diye soruyor üstü örtülü bir yumuşaklıkla. "O şeyin içine girmeyeceğim."

Dönüyor ve odanın diğer ucundan bana bakıyor. "Çünkü...?"

Kızgınlık daha da artıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? başka bir kadını tatmin ettiğini izledim. Tamam, sadece ekipmanı test ediyordun ama de senin elinle boşaldı. Bu işe girmeyeceğim. Bu odadaki diğer aletleri kullanabilirsin. Ama bunu değil."

Başını biraz eğiyor. "Buraya gel, Keely."

Öfke ve kıskançlık içimde dönerken boğazımda hırıltılı bir ses çıkarıyorum. Acımı ve meydan okumamı renklendiriyor ve o da bunu görüyor. Aleti bırakıyor ve bana dönüyor.

"Cezanın ne olduğu umurumda değil Mason. Çizgiyi çekiyorum."

Onun cevabı çekiştirerek çıkarmak, odanın diğer ucuna fırlatmak ve ayakkabılarıyla çoraplarını da ona katmak oluyor. Görkemli bir şekilde çıplak kalana kadar soyunmaya devam ettiğinde ağzım açık kalıyor.

Sonra aramızdaki boşluğu kapatıyor, beni sıcak, sarhoş edici ısıyla sarıyor ve yanaklarımı avuçluyor. "Mükemmelliğe doğru adım atmaya devam edersen, anlaşmamızı yeniden değiştirmek zorunda kalabilirim."

Şaşkınlık göğsümde bir delik açıyor. "Ne? Kızmadın mı?" "Bana meydan okumaya hazırsın çünkü sadece paylaşma düşüncesi
Başka bir kadına vermediğim bir şey seni deli mi ediyor?" Başparmakları sıcak tenimin üzerinde kayıyor. "*Kedicik*, az önce bir adamın burnuna yumruk attım. çünkü sana baktı," diye nefes alıyor.

Bölüm 28

Keely

Hâlâ içimizde uğuldayan kayıp ve öfke girdaplarına rağmen, olmadan gülümsüyorum. "Küfür ediyorsun."

"Kötü alışkanlıkların bana da bulaşıyor."

Ona doğru sallanıyorum. "Sana başka ne bulaştırabilirim?"

"Güvenin. Şu anda birazcık beni memnun edecektir."

Hafif hava buharlaşıyor ve tekrar yoğunluğa dönüyoruz. "Mason..."

"Benimle gel, bebeğim."

Sesindeki yalvarış beni çileden çıkarıyor. Uzattığı eli tutuyorum ve o bölmede ne olacaksa bir an önce olsun da kendimi kaybetmeyeyim diye dua ediyorum.

Odanın köşesine vardığımızda duruyorum. "Bu..."

"İlk prototipi geçen hafta kullandım. Bu," diye önümdeki daha yeni, daha parlak siyah olanı işaret ediyor, "hiç kullanılmadı."

Gözlerim açıldı. "Oh."

"Evet," diyor ağzını alaycı bir şekilde bükerek.

Şu anda küçük gösterimden biraz utanıyorum, ama benim ona karşı olduğum kadar onun da bana karşı acımasızca sahiplenici olmasından ciddi şekilde tahrik ve rahatsız olmayacak kadar değil.

Bunun duygularım açısından benim için iyiye işaret olmadığını bilecek kadar zekiyim, bu yüzden önümdeki alete odaklanıyorum ve bana neler olduğunu düşünmeyi ve üretmeyi sonraya bırakmaya karar veriyorum.

"Tam olarak nedir?" Ben soruyorum.

Mason omuz silkiyor. "Henüz bir isim bulamadım ama olmasını istediğiniz her seks oyuncağına benziyor."

Düz bölmeye bakarken kaşlarım diken diken oluyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Parmağını yükseltilmiş dikdörtgen bir düğmeye bastırıyor ve ortadaki bölme titremeye başlıyor. Yakından bakıyorum ve görüyorum ki iki taraf da

sadece birkaç santim kalınlığında, ortadaki bölme ise neredeyse on iki santim kalınlığında. Mason bir düğmeye daha basıyor ve ince bir ön katman geriye kayıyor.

Zara benzeyen jel parıldıyor ve uzanıp ona dokunuyorum. "Bu sıcak. Oh," diye nefes nefese kalıyorum, çünkü gerçeğe benzeyen deri parmaklarıma yapışıyor.

"Bu benim birkaç yıl önce geliştirdiğim bir şey. Ben buna Hafıza Zarı diyorum. Boyutları koruyor ve gerektiğinde bir dizi programlanmış hareket üretiyor. Ona karşı adım atın. Göstereceğim."

Bölmenin önündeki siyah kareye adımımı atıyorum ve yumuşak bir ısı duvarı önümü yıkıyor. Mason paneldeki birkaç düğmeye basarken bir elini sırtımdan aşağı kaydırıyor. Bir taslak oluşmaya başlıyor. Mason'ın vücut şeklini yaklaşık on saniye içinde tanıyorum, sonra üç boyutlu hale gelmeye başladığında ağzım açık kalıyor. Yaklaşık yarım dakika içinde, önümde sevgilimin karın kasları, göğüs kasları ve o kalın sikiyle tamamlanmış bir vücut ikizi var.

bu kadar kısa sürede bağımlı hale gelebilir.

"Kahretsin, sanırım şimdi boşalacağım," diyorum arkamda yaşayan, nefes alan kişiye.

"da bu, bebeğim," diye huysuzca karşılık veriyor.

Sesindeki karanlığı ve kısa bir süre önce itiraf ettiği şeyi hatırlıyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gözlerindeki türbülansı görüyorum.

Bakışlarımı ondan ayırmadan Mason'a benzeyen taslağa yaklaşıyorum ve elimi göğsünden kalçasına doğru . Gerçek hayattaki Mason'ın aleti zıplıyor. elimi izliyor.

"Aynı anda hem bu kadar tahrik olup hem de bu kadar kıskanç olmak delilik mi?" diye söyleniyor.

Avucumu aşağıya doğru kaydırırken tekrar küfrettiğinin farkında mı acaba? kalın, çok gerçekçi horoz. "Bana başka neler yapabileceğini göster," diye teşvik ediyorum.

Dikkatini yavaşça sikimi pompalayan elimden çekip başka bir düğmeye basıyor. Kollar dışarı uzanıyor ve belimin hemen üzerinde duruyor.

"Vay canına. Şu anda senin o koca beynini sikmek istiyorum."

"Ben de buna güveniyorum."

Yine sesindeki gerginliği duyuyorum ve ürperiyorum. Buraya zaten geliyor olabilirdik, ama onun için parametreler *düzüşme ihtiyacından, düzüşme ihtiyacı-unutmak için yeterince zor-olarak* değişti.

Unutulma ihtiyacını, kendini aşağı atma ihtiyacını ve dünyanın varoluştan düşmenize yardım etmesini umma ihtiyacını anlıyorum.

Döndüm ve Mason'la yüzleştım. İki elimle sikinin etrafına sarıldım ve yalvardım, "Kullan beni. Nasıl istersen. Ne kadar istersen."

Gözlerinden rahatlama ve minnettarlık fıskırıyor ve neredeyse ağlamak istiyorum. Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Kedicik."

Kafatasımı kavlıyor ve ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Öpüşündeki zorlukla dizginlenmiş şiddet hayvani artırıyor, ama beslemek ve ilgilenmek isteyen insani yanımda endişeyle inliyor.

Mason'ın itirafı sırasında söylemediği her şey aklımı kurcalıyor. Oğlunu kaçıran adama ne yapmıştı? Yaşıyor muydu? Ölmüş müydü?

Gerçekten umurumda değil. Aldığı ceza ne olursa olsun benim kitabımda yeterli olmazdı. Ama ben daha çok bunun sevgilim üzerindeki etkisinden endişeliyim. Ne yaptığımı öğrendiğinde bunun bizim için ne anlama geleceği konusunda daha da endişeliyim.

Bugünün ötesini, gelecekteki vahiyleri ve yargıları düşündüğümü fark ediyorum. Anlayış ve bağışlama için gelecekteki yakarışları. Mason'ın hayatında sahip olduğum yeri korumak için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama neye yarar ki?

Buluşmamızın koşulları, sonucunu göreceğimi bildiğim geri dönüşü olmayan bir yol belirledi.

Kabullenme içime sızıyor ve *keşkelerin* zincirlerinden kurtuluyorum.

İçimdeki bir şey bu kararı ona iletmiş olmalı çünkü Mason geri çekilip bana bakıyor. "Keely?"

Kendimi o anda olduğumdan bin kat daha çıplak ve açıkta hissediyorum ama bu canlı tehlikeyi kucaklıyorum ve çok uzun zamandır ilk kez yaşadığımı hissediyorum. "Seni istiyorum Mason. Bugünün ötesinde. Yarının ötesinde. Belki bunu söylemek beni savunmasız yapıyor ama umurumda değil. Seni istiyorum." Gözleri büyüdüğünde sesim kesilmekle tehdit ediyor. "*Seni istiyorum*," diye fısıldıyorum, çığlık atıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece alnı benimkine kadar başını eğiyor. Birbirimizin gözlerine sonsuza kadar bakıyoruz. Sonra nefesi titreyen bir nefesle patlar.

"Ne vermen gerekiyorsa, alacağım."

Kalbim keskin bir sevinç ve ölümcül bir korkuyla çarpıyor. Çünkü muhtemelen akıllıca olandan daha fazlasını vereceğimi biliyorum. Ve beni daha önce olduğumdan daha az bir kabuk olarak bırakacak.

Ama şimdilik, ben . kadar.

Onu öpüyorum. Dişlerimi . Bu şekilde onu ettiğimi biliyorum.
Hırlıyor ve daha da derine iniyor, ta ki tükürüğümüze karışan kanın tadını alana kadar.
Amım zonkluyor ve bacaklarımı açıyorum, bulabildiğim her vücut yüzeyine sürmeye hazırım.

Ama Mason huzursuz bacağıma dizimin arkasından yakalıyor ve kaldırıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan başka bir alet bacaklarımın arasına sürtünmeye başlıyor, kadifemsi aşınması tam da ihtiyacım olan şey. Öpücükten uzaklaşıyorum ve yapay zekâyâ bakıyorum, sikinin başını bacaklarımın arasına ustalıkla sürtüyor. "Tanrım, bu..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve bakışlarımı Mason'ın yoğun bir şekilde tahrik olmuş incelemesine doğru kaldırıyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

"Buna bayılıyorum," diye inliyorum.

Başını sallar ve başka bir düğmeye basar. Kollar alçak bir *kucaklama* pozisyonuna geçiyor. Bükülmüş dizlerimi dikkatlice birinin üzerine yerleştiriyor ve beni belimden kavlıyor. "Diğer bacağına da üzerine koy."

İtaat ediyorum ve bir an sonra hem ona hem de arkamdaki taslağa tamamen açık hale geliyorum.

İki Mason fikri aklımı başımdan almaya devam ediyor, sırtımdaki sıcaklık ben rahat ve azgın olana kadar şekilleniyor ve sevgilimin bir sonraki zevkini bekliyor.

Mason önümde çömeldi ve amıma üflledi.

Duygu beni altına çekerken ürperiyorum. Dili klitorisime dokunduğunda saçlarını inliyorum. İlk orgazm sert ve uzun bir şekilde vurana kadar beni yiyor.

Ayağa kalkıp dudaklarını kaplayan sularımı benimkilere sürdüğünde hâlâ sarsılıyorum. "Hiç çifte penetrasyon yaşadın mı bebeğim?" diye homurdanıyor, birbirimizin tadını yalamayı bitirdiğimizde. "Senin iyiliğin için, umarım cevabın hayırdır."

Altı yıl önce o hafta sonu bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından, "Hayır" diye cevap veriyorum.

Memnuniyetini homurdanıyor, sonra benden uzaklaşıyor. Bakışları Beni icadının kollarına sarılmış, açık ve sikilmeye hazır gördüğünde gözleri beni sendeletiyor.

Uzanıp işaret parmağıyla meme ucumda daireler çizdikten sonra parmağını göbeğime kadar götürüyor ve ateşli bir V çizerek diğer meme ucuma ulaşıyor.

"Sen çok güzel."

"Mason," diye inliyorum.

Çalkantılı altın rengi gözlerimin içine bakıyor. "Seni becereceğim, Keely." Yutkunuyorum. "Beni zaten siktin. Şimdi sadece sık beni. Lütfen. Beni çaldığın gibi becer."

Görünüşe göre beni becermek için tek ihtiyacı olan şey bu. Bir yerden kayganlaştırıcı çıkıyor ve göt deliğim dakikalar içinde hazır hale geliyor.

Arkamdan doldurulduğum anda Mason acımasızca içime girdi.

Zevk ve acı beni dişleriyle yakalayıp tutarlılığı vahşi bir ölüme dönüştürürken zamanın bir anlamı kalmıyor.

Mason beni sikerken *kedicik*, *Keely bebeğim* diye sesleniyor, uzun ve sert, çiğ ve kaba. Orgazmlarım birbirini besliyor ve ben boşaldıkça Mason benden daha fazlasını talep ediyor. Her boşalmada onun sessizleştiğini hissediyorum, gözlerindeki cehennem alevleri yakıcı közlere dönüşüyor.

çöktüğünde, terden kayganlaşmış ve döllerimle yapış yapış olduğunda, başımı omzuna

Başımın küçük bir bip sesi duyana kadar böyle, memnun ve kırık bir şekilde kalıyoruz.

"Hızlı kahverengi tilki tembel tanrının üzerinden atlar."

"Ne?" Belli belirsiz soruyorum.

"Söyle."

"Neden?"

Cevap vermeyince başımı kaldırıyorum. Bana bakıyor ama gözlerinde zihin bulanıklığı belirtisi yok. Küçük bir şey ama ona güvenme isteğini görüyorum.

"Tamam, ama 'hızlı kahverengi tilki tembel *köpeğin* üzerinden atlar' değil mi?"

Dudaklarını bir gülümseme okşuyor ve birkaç düğmeye basıyor. "Önemli değil. Halledildi."

Panele bakıyorum, sonra tekrar yüzüne dönüyorum. "Ne ?"

"Konuşma şeklinizin kaydı. Artık konuşma şeklinizi *Keelinator* nasıl isterseniz." "Benim...?"

Sen ciddi misin?"

Başını salladı. "New York'taki evine gönderteceğim. Geldiğinde ona ikinci bir vaftiz töreni yapabiliriz."

Kalbim az önce söylediklerinden yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bu seni IL gezisinden sonra göreceğim anlamına mı geliyor?" Umursamaz hissederek soruyorum. "Bu, sana resmen ve seni görmeyi anlamına geliyor. Kaçınılmaz bok sirki inmeden önce ne kadar süre dayanabilirsem. Ama ben

bu rüşvet için gizli bir neden." "Oh?"

Başparmağı alt dudağımlı okşuyor ve gözlerimin içine bakmaması beni şok ediyor ve bir konuda biraz gergin olduğunu düşünüyorum.

"Ay sonunda Beyaz Saray'da bir işim var. Benimle gel."

Ona dik dik bakıyorum. "Yeni sikilmiş vızıltım beni sağır ediyor olabilir ama az önce Beyaz Saray'da bir işin olduğunu söylediğine yemin edebilirim?"

Sessiz kalıyor ama gözlerinin kenarları eğlenerek kırışıyor. Benim gözlerim açılıyor. "Beyaz Saray mı?"

"Evet."

"Küfür edebilir miyim, lütfen, efendim?" Gözleri kararıyor. "Sadece bu seferlik." "Lanet olsun!"

Yüzünü buruşturuyor ama gözleri parlıyor. "Bu bir evet mi?" Sesinde bir parça kırılganlık duyuyorum ve şaka yapmayı bırakıyorum. Mason'ın hükümet için yaptığı işler milyarlarına milyarlar katmış, ona güç ve prestij kazandırmış olabilir. Ama aynı zamanda oğlunu da almıştı. Her ne sebeple katılmak zorunda kalmış olursa olsun, bu koşullar altında ulusunun lideriyle yüzleşmek onun için kolay olamaz.

"Bir cevap bekliyorum, kedicik."

Başımı sallıyorum, hâlâ şaşkınlık içindeyim. "Bilmiyorum. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü... *merhaba*? Burası Beyaz Saray. Ayrıca, bu şartlar altında hayır diyeceğinizi düşünmüştüm."

Omuz silkmeden önce burun delikleri genişliyor ama bu hareketin bir yanı olmadığını biliyorum. "Bir sorun haline gelmeden önce Başkomutan'a hayır diyebileceğiniz çok fazla zaman vardır."

Bunu bir dakika düşündüm. "Ve benimle gelmek istiyorsun? Emin misin?"

"Eminim. Sana bir elbise, birkaç ıvır zıvır, bir çift beni ayakkabı alayım ve seni utanmadan kendimle her kadın arasında tampon olarak kullanayım. boğazını parçalamak istediğim pislik hükümet bürokrati mi?" Bu ifadede biraz ışık ve çokça karanlık var ve kalbim onun için kan ağlıyor.

"Şey, sen söyleyince..." Sesimin kaymasına izin verdim.

"Yalan yok, Keely. Senin için sorun olur mu?" diye sorar.
Derin bir nefes çekiyorum. Ve gülümsüyorum. "Benim için sorun değil.

Bölüm 29

Keely

Sonraki dört gün hızla geçer. Mason, çalışmak zorunda yataın iç kısımlarında kendisine tahsis edilen alana çekiliyor. Ne üzerinde çalıştığını bana hiç söylemiyor, ben de sormuyorum.

Öte yandan o, altı yıl önceki o Cuma gecesi hakkında bana sorular soruyor. Bazen kurnazca. Diğer zamanlarda ise her detayı bilmek istiyor. Yapbozun son parçasını sakladığım için kendimden nefret ediyorum, ama kendime onun bilmesine gerek olmadığını söylüyorum. Ona verdiğim bilgileri topladığını da biliyorum. Büyük ihtimalle e-postaların arkasında kimin olduğunu bulmak için. Ona izin veriyorum. Geçmişim kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak ve yüzüme tokat gibi çarpacak. Ama şimdilik şu anı yaşıyorum.

Cassie'nin telefonlarını neden görmezden geldiğini de sormuyorum. Günde üç ya da dört kez ararken, şimdi neredeyse saat başı arıyor. Her zaman mesaj bırakıp bırakmadığını kontrol ediyor. Asla bırakmıyor.

Anlaşmasının ne olduğunu merak ediyorum ama bunu dile getirmeyi reddediyorum. *Mason & Keely Geçici Mutluluk Mekiği*'nde fazladan yer kaplayacak hiçbir şey istemiyorum.

Rutinimiz basit. *Sikişmek. Yemek. Sikiş. Uyu. Sikiş. Dünya hakkında ve hiçbir şey hakkında tartış*Siktir et.

Birkaç kez, tekne de ya da misafirlerime eşlik ettiğim herhangi bir mekanda akşam yemeği ya da içki içmek için benimle buluşmaya cesaret etti. Mayorka'daki kulüpte geçirdiğim o zamandan sonra, o etraftayken flört etmemeyi öğrendim.

Ancak Titus-Asshole-Morton dersini almamış. Ne yazık ki burnu kırılmadı ve özellikle Mason etrafta yokken bakışları kirli bir açı aldı.

Mason'la aynı havuzda balık tuttuklarını söylerken ne demek merak etmiştim.

Sicilya'daki Vulcano'da termal banyolar ve kokteyllerle geçen uzun bir öğleden sonranın ardından asansöre adım attığımda cevabımı aldım.

Misafirleri götürmesi için ayarladığım ev sahibesi gıda zehirlenmesi geçirince, benim devreye girip geziyi yönetmekten başka çarem kalmadı. Sağlıklı çamur banyosu o kadar da kötü değildi ama Titus'un evcil hayvanlarının sürekli başımı ağrıttı.

Adamın kendisini asansörün duvarına yaslanmış halde bulmak yerine getirmiyor. Alt kata yöneliyorum ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Tabii ki, işaretimi dikkate almayacak kadar iğrenç ve göz hizama giriyor.

"Çamurda yuvarlandığın günün tadını çıkardın mı?" diye şaka yapıyor.

"Eğer istersen seni biraz daha kirletmeye hazırım." diye kıkırdayarak ekliyor.

Dönüp soluk mavi gözlerine bakıyorum. "İstemiyorum, göt herif. Burnunun hâlâ yamuk olduğunu görüyorum. Belki biraz daha bükmemi, Mason'ın başladığı işi bitirmemi istersin?"

Gözlerini soğuk bir öfke dolduruyor. "Bu gezi için bir sürü para ödedim. Bana şu ana kadar ciddi şekilde eksik olan bir deneyim vaat edildi. Bu işin herkes için serbest olması gerekmiyor mu? Sinclair'e gelince, onun sorunu ne bilmiyorum. İkimiz de Hani'nin ahırından aynı kızları siktik. Birdenbire paylaşmak istemedi, sorun değil." Pespaye bakışları üzerimde geziniyor ve boynumdan ayaklarıma kadar beni örten kimono benzeri elbiseyi giydiğim için memnun oluyorum. "Çok seksi değilsin ama cazibeni anlıyorum. Sinclair son seferinde serbest kaldı. Eğer bana parmağıyla işaret ederse, avukatlarım onu enayi yerine koyar."

Asansörün kapısı açıldı. İçeri giriyorum, sonra dönüp başımı davetkâr bir şekilde eğiyorum. "Kendisi bu tarafta. Gelip tüm bu saçmalıkları ona yüz yüze anlatmak ister misin?"

Korku gözlerinde geziniyor, ama o tersliyor, "Zamanıma değmez. Olmam gereken başka bir yer var." Kapı kapanmaya başlayana kadar alt katın düğmesine tekrar tekrar basıyor.

Gülümsüyorum. "Akşamın tadını çıkar, seni korkak herif."

Dönüp koridorda önce gördüğüm son şey öfkeli bir kızgınlık. Kapıda durup derin bir nefes alıyorum.

Kendime modern bir kadın olduğumu, Mason benimle tanışmadan önce hangi yolla boşalmayı seçtiyse benim için sorun olmadığını söylüyorum.

Ama... Hani'nin ahırının bir üyesiyle karıştırılmaktan hoşnut değilim, her kimse artık.

Kapı çekilip açıldığında sıçradım. "Bütün gece orada durmayı mı planlıyorsun?" Mason bana ters ters baktı.

Geziye gitmek için öğle yemeği ve sevişme planlarımızdan vazgeçmek zorunda kaldığımda hiç mutlu olmamıştı. Belli ki benim yokluğumda ruh hali düzelmemiş.

Onun yanından geçip odaya giriyorum, tedirginliğimi görürse diye bakışlarından kaçınmaya dikkat ediyorum ama bileğimden tutup beni sert bir şekilde kucaklıyor.

"Bir saat önce dönmüş olman gerekiyordu," diye yakınıyor yüzünü boynumun kıvrımlarına gömerken.

"Üzgünüm, bize eşlik eden miksolog işinde biraz fazla iyiydi. Ya öyle ya da antik bir çamur banyosunun keyfini çıkarırken çökmekte olan kokteyller sunmak hiçbir kadının doyamayacağı bir şey."

"Hmm," diye , ağzı köprücük kemiğime doğru kayıyor. "Sen de mi çamur banyosu yaptın? Bu yüzden mi içinde yuvarlanmak isteyeceğim kirli, hoş kokular sürünüyorsun?"

Ona daha iyi erişebilmek için başımı eğiyorum, bir yandan da beynimin Titus Morton'un sözlerini silmesini sağlamaya çalışıyorum. "Sülfürün cildime iyi gelmesi gerekiyordu."

"Cildine iyi geliyorum," diye usulca homurdanıyor. "Göstermemi ister misin?"

Evet demek için ağzımı açıyorum. Onun yerine farklı kelimeler çıkıyor. "Hani kim?"

Mason bana karşı geriliyor, sonra başını kaldırıyor. "Onun adını sana kim söyledi?"

Ona bakıyorum "Fark eder mi? Görünüşe göre, onun ahırındaki birçok kızıdan biri kadar iyiyim."

Yüz hatları granitten titanyuma sertleşir. "Morton." Bu kelime bir ölüm cezası.

Titriyorum ama devam ediyorum. "Sormak zorundayım Mason. Bu bilgi kamuya açık mı?"

Gözleri kısıldı. "Neden?"

Omuzlarım sanki dünyanın ağırlığıymış gibi omuz silkiyor. "Sadece beni seninle görenlerin otomatik olarak fahişe olduğumu düşünüp düşünmeyeceklerini bilmek istiyorum."

"Buna cesaret edemezler."

"Umm...üzgünüm, ama zaten yaptılar sayılır."

"Morton'la ben ilgilenirim."

Bir elimi göğsüne koyuyorum ve başımı sallıyorum. "Gerek yok, zaten yaptım. Muhtemelen yine bir şeyler deneyecek kadar kalın kafalıdır ama ben onu halledebilirim."

Mason beni izliyor, ruh halimi ölçmeye çalışıyor. Telefonu çalmaya başlıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Tabii ki, bir an sonra fark ediyorum, muhtemelen Cassie'dir. Ve cevap vermeyecek.

"Ben duş alacağım," diyorum. Kaşlarını çatıyor. "Keely-"

"Haklısın. Berbat kokuyorum. Ve açlıktan ölüyorum. Bana biraz yemek sipariş edebilir misin?"

Hâlâ beni izliyor, başını sallıyor.

"Teşekkürler. Sulu bir *Indulgence* burger istiyorum. Şef etin üzerine doyamadığım bir mango sosu ekliyor. Yanında da ekstra büyük porsiyon patates kızartması istiyorum lütfen."

Kaşlardan biri kalkıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, bu kadar yeter. Birazdan görüşürüz."

Hemen banyoya koşup duşa giriyorum. Döndüğümde yattaki spa tesislerini kullanmış olmama rağmen, kendimi baştan aşağı yeniden keseliyorum.

Kurulandığım sırada iki gerçek yüzüme çarptı.

Birincisi, beni Mason'la görenlerin beni nasıl etiketledikleri umurumda değil. Tek istediğim onunla birlikte olmak.

Aynı zamanda kıskançlık ve sahiplenme duygularım da son derece canlı. Zach Savage'inkine eşit hatta onu geçecek kadar. Mason'ın siktiği her kadının boğazını yumruklamak .

İlk gözlem beni daha da dehşete düşürüyor. İkincisini ise yorgun bir teslimiyetle kabul ediyorum. Mason'a zaten berbat durumda olduğumu söylediğimde şaka yapmıyordum. Kendimin bu yeni boyutunu öğrenmek sadece eşsiz tuhaflığıma katkıda bulunuyor.

Üzerimde kısa ipek bir bornozdan başka bir şey olmadan Mason'ın yatak odasından çıkarken kendime acımasızca gülüyorum. Sesler duyduğumda, restoranın kapıcısı olduğunu ve yemeğimi getirdiğini düşünüyorum.

Oturma odasına girdiğimde ayaklarım yere çarparak durdu. "*Bethany?*"

Beni görünce dönüp gülümsüyor. "İşte ! İçeri dalıp seni o duştan çıkarmam gerekebilir diye düşünüyordum."

Bana ulaşıyor ve beni kucaklıyor. Omzunun arkasından Zach'in Mason'la konuştuğunu görüyorum.

İçimi bir deja vu hissi kapladı. Bu pozisyonda en son Zach ve Bethany'nin Montauk'taki mutfağında bulunmuştum. O zaman da şimdi olduğu gibi kargaşa ve korkuyla doluydum. O günden bu yana bu kadar çok şeyin ve bu kadar az değiştiğini düşünmek garip.

Bethany geri çekiliyor ve yüzüme bakıyor. Mavi gözlerindeki endişe ve kaygıyı görüyorum ve kalbim sıkışıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Gözleri büyüdü. "Yok bir şey. *Ben* iyiyim. Ama ben sana aynı soruyu sormak üzereydim."

Kapının çalınması daha fazla konuşmamızı engelledi. Komiyi içeri aldım ve arabayı bırakacağı yere yönlendirdim.

O gider gitmez Bethany elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. "Konuşmamız gerek. Senin süitine gidebilir miyiz?" Vücudunda bir gerginlik var ve her zamanki *odanın öbür ucundan Zach'i yeme* rutinini yapmadığını fark ediyorum.

Aslında vücudu balkondaki iki adama doğru kesin ve kasıtlı bir şekilde çevrilmiştir.

"Bethany, oluyor?"

Bana hüznle bakmadan önce gözlerini güçlendirici bir an için kapatıyor. "Zach'e hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim. Bunu düşündüğümü öğrenirse beni öldürür. Ama-"

"Benimle *taşak* geçmeyi bırak kızım ve dökül." Bu pis kelimeyi fısıldamak, sanki Mason'a ihanet ediyordum gibi gülünç bir utanç dalgası yaratıyor.

Sanki beni zorluyormuş gibi, bakışlarım onunkileri buluyor. O da bana , yoğun spekülasyonlar gözlerini kısıyor.

"Burada olmaz," diye yalvarıyor Bethany.

Bakışlarımı Mason'dan çekip başımı sallıyorum. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek el arabasına doğru ilerledim ve tutamağı kavradım.

Mason'a gözlerinin içine bakmadan "Hey, düğün halletmek için benim süitime gidiyoruz," diye yalan söylüyorum. "Sonra görüşürüz."

Zach'le konuşurken benimsediği bağdaş kurmuş, çapraz kollu pozisyonundan doğruldu. Gitmeme engel olup olmayacağını merak ediyorum. Durdurursa ne yapacağımı merak ediyorum.

"Keely."

Kalbim küt küt atıyor, dönüyorum. Bana doğru geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Öpücüğü sert ama kısa. Ela gözleri, beni bırakmadan önce kalbimi durduran bir saniye boyunca benimkileri inceliyor.

"Çabuk dön."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Bethany kapıyı açık tutuyor ve ben de el arabasını soygundan kaçan bir banka soyguncusu gibi içeri sürüyorum.

En iyi arkadaşımın söyleyeceklerini duymak için neden acele ettiğimi bilmiyorum.

Çünkü biliyorum ki bu her neyse, benim berbat halimi gelecek yüzyıla taşıyacak.

Bölüm 30

mason

Keely' az önce çıkıp gittiği kapıya bakıyorum ve kan dolaşıma yayılan duygunun panik olduğunu sakince kabul ediyorum.

Geldiği gibi hızla giden, çarpıp yakan türden değil. Bu yavaş, sinsî, olasılıklarıyla ve sizi becermek için fazladan uzantılar yetiştirme yeteneğiyle sizinle alay bir türdür.

Hani'yle ilgili bir soruyla başladı. Sonra onun Morton'la etkileşiminin beni nasıl hissettirdiğini fark ettiğimde büyüdü.

O küçük pisliğin ezilmeye degecek bir omurgası yoktu ve eminim Keely kendini koruyabilir. Yine de bunların hiçbirisi önemli değil. Göğsümde kabaran ve hala mevcut olan koruyuculuk

Ona Toby'den bahsettiğimden beri devam eden kaotik bir dizi. Onu temizlememe izin verdiğinden beri.

Roraima'daki kabile rahibiyle yaptığım bir konuşmayı hatırlıyorum. Bana kalbimde hüküm süren kaos yüzünden asla huzur bulamayacağımı söylemişti. Ona huzurun ya da istediğim son şey olduğunu söylemiştim. O da bana kaosumun hiç dinmemesi için dua edeceğini söylemişti.

Kaosum sakinleşmiyor. Daha az öldürücü ve daha az bulanık bir şeye dönüşüyor, bu da acı ve öfkenin yoğun ormanlarını görmemi sağlıyor.

Gözlerimin içine baktı ve ne yaptığımı tanık oldu. Ya da en azından şüphelenmişti. Ruhumda neler yaşadığını bilmesine rağmen bana canavar dememişti.

Açık kabulün daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değilim. Tek bildiğim Onu hayal edemeyeceğim kadar arzuluyorum, ister sıkışıp kalsın, bana ihtiyacım olanı versin, ister gözümün önünde olmasın.

Hani meselesi bir sorun değil.

Keely'i benden uzak tutabileceği düşüncesi. İhtiyacım olan tek şey Keely.

"Keely o kapıdan çıktığından beri söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu?"

Sinirimi içime çekiyorum ve Zach'e dönüyorum. "Nişanlını gecemi *mahvetmek* için getirmenin ve sonra da lanet olası çene çalmalarla kulak zarımı kirletmenin dışında, neden buradasın?" Zach'e soruyorum.

Birasını kaldırır ve uzun bir yudum alır. "Ekibim, halledilmesi gereken Titus-Morton şeklinde bir sorunum olduğu konusunda beni uyardı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Evet, adam teki. Ellerimi amının boynuna doladığımda cansız bir pislik olacak."

"İşte bu yüzden, yatımı bir ölüm tarlasına çevirmeden ya da konukları denize atmaya başlamadan önce gelip yatırımımı kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

"Harika, sana kendi sorunlarını halletmeni ve benim de kendi sorunlarımla ilgilenmeme izin vermeni öneririm."

"Sanırım çok geç olabilir dostum," diye mırıldanıyor.

Zach'e sertçe bakıyorum. "Bu açıklamaya biraz ışık tutmak ister misin?"

Sert, neredeyse pişmanlık dolu bir gülümseme dudaklarını büküyor.

"Yakında evleneceğim karım -eğer bu lanet düğünün her ayrıntısını didiklemeyi bırakıp benimle gerçekten evlenirse- ve senin... senin için tam olarak ne ifade ediyor?"

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Sadede , Savage."

Zach omuz silkiyor, içimde kaynayan uçuculukla ilgilenmiyor. "Benim Peaches'im ve senin Keely'n yakınlar. Seninle benim olacağımızdan daha yakınlar.

Eğer siz ikiniz yaklaşmakta olan boktan fırtınadan bir şey olacak kadar uzun süre sağ çıkabilerseniz."

Kaosun uğultusu artıyor ve panik uzuvlarımı köreltiyor. "Ne boktan bir fırtına. Sen neden bahsediyorsun?"

"Keely geçen hafta aradı, sen onu terk ettikten sonra."

"Onu ben terk etmedim." Kan dolaşımdaki zehir yüzünden zar zor konuşabiliyorum. "Aradığında ne dedi?"

"Dolabınızda çıplak iskeletler olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Ne?"

"O çok sevdiğin boktan ormanda aslan büyüklüğünde fareleri kovalarken kendi zamanında çıldırabilirsin. Şimdi çenenizi kapayın ve dinleyin, çünkü önümüzdeki beş dakika içinde iki şeyden birinin olacağını biliyorum. Şu anda, Peaches'ım o küçük tatlı

Peterson'ı ele geçirdikten sonra ona ne olduğunu en yakın arkadaşına anlatacak - bana anlatmayacağına dair söz vermesine rağmen-."

"İsa'nın annesi!" Kapağa koştum ama Zach önce davrandı.

Keeley'peşine düşmek niyetiyle elini geri çekiyorum ama o başını sallıyor. "Artık çok geç, dostum. Artık biliyor."

"Nasıl? Ve kadının bunu nasıl öğrendi?"

Zach'in gözleri parlıyor. "İşe yaramaz kalbimin her atışını lanet ellerinde tutan kadından hiçbir sırrım olmadığını söylemem gereken yer burası ya da öyle bir şey. Ve evet, bu doğru. Ama yalın gerçek şu ki, arkadaşları için endişelenmekten çıldırmıştı. Bunu kabul edemezdim. Ben de tanıdığım bir adamdan bir şeyler araştırmasını istedim."

Başımı salladım. "Saçmalık. 'bir şeyleri araştırdığını bildiğim bir adam' standartlarından daha iyi sakladım."

Zach kollarını kavuşturur ve kapağa yaslanır. "Yaptığımız işte ne kadar iyi olduğumuz konusunda aynı fikirde olmadığımızı kabul . Keely altı yıl önce ona ne olduğunu araştırdığınızı biliyor mu?"

Elim kapıdan ölü bir ağırlıkla düşüyor. "Kahretsin! Bunu biliyorsun?" Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. İlk boktan haberden şeyler kurtarma umudu varsa bile, ikincisiyle birlikte bu umudun da yok olduğunu bilmek.

"Bethany için önemli, bu da onu benim için önemli yapıyor. Ve Öfke nöbeti geçirmeden önce, Bethany'nin soruşturmadan ya da Keely'nin yaşadıklarından haberi yok."

Başımı kaldırdım. "Yapmıyor mu?"

"Hayır ve küçük ateş krakerimin benden öğrenmemesini sağlayacağım. Ama bana bir iyilik yap ve Keely'ye söyle. Güven bana, sen istesen de istemesen de şeyler ortaya çıkabilir."

Yumruğumu duvara vurmamak için ellerimi ceplerime soktum. "Ona tecavüz eden kişi ya da *kişilerin* bunu yanına bırakmaya niyetim yok. Ama evet, kalpler, güller ve bağışlama vaazı için teşekkürler," diye hırlıyorum.

Zach dişlerini gösterir. "Ne zaman istersen, dostum. On yıl önce hisse senetlerimi takip etmem için yazdığın kod bana bir sürü para kazandırdı ve '08 fırtınası sırasında şirketlerimin batmasını engelledi. Hangisi olduğunu açıklamayacağım ama benim için icat ettiğin oyuncaklardan biri Peaches'ımı çok mutlu ediyor. En azından sana erkek erkeğe bir şeyler verebileceğimi düşündüm.

Hayatının epik bir karmaşaya üzere olduğuna dikkat et. Birinin bundan paçayı sıyırmasına izin vermeye gelince, eğer yapmazsan onların peşinden kendim giderim."

Bakışlarımız buluşuyor ve aramızdan bir anlayış geçiyor. Başımı sallıyorum, sonra Zach'in hâlâ kapıyı koruduğunu alaycı bir ifadeyle fark ederek dar daireler çiziyorum. Kulaklarımdaki uğultudan düşündüklerimi duyamıyorum. Keely'yi görmek istiyorum ama Benden uzaklaşırsa nasıl tepki vereceğimi biliyorum.

İroninin çelik bıçakları kaburgalarımın arasından kayarken olduğum yerde duruyorum. Hayatım boyunca ilgi mesafesine giren herkesten uzaklaştım. Şimdi de Keely ile ilgilenmeye ve ona hak ettiği adaleti sağlamaya çalışarak, onun benden uzaklaşması riskini aldım.

Zach'in kapıya doğru hızla döndüğünü görüyorum ve yanından geçip kapıyı çekerek açıyorum.

Hayatımın kara gürültüsü altında önem kazanan kadın yerine Daniel'ı gördüğümde bir hırıltıyı ısııyorum. "Ne yapıyorsun? ne istiyorsun?"

Genç muhafız benden Zach'e bakıyor, önündeki değişken kara mayınını hissediyor ve aceleyle konuşmaya başlıyor. "Sizin için kaptanın ofisine bir telefon aldık, Bay Sinclair."

Başımı salladım. "Bir mesaj al."

Daniel yüzünü buruşturur. "İşte bu . Acil olduğunu söylemek dışında bir mesaj bırakmadı."

"*Kim* istemez ki?" Cevap vermeden önce kimi kastettiğini bilmeme rağmen tersliyorum.

"Adının Cassie McCarthy olduğunu söyledi."

"aşkına," diye homurdanıyorum nefesimin altında. "Sorunlar mı?" Zach soruyor.

Ona doğru yöneldim. "Hayır."

Maddi ya da sağlık açısından başı dertte değildi. Babam üç yıl önce öldüğünden beri ona ve anneme göz kulak olmaya özen gösterdim. Seven ayrıca herhangi bir şey olduğunda beni uyarmak üzere programlandı. Onlara göz kulak olmak için bu parametrelerin yanı sıra, kendimi Cassie ve annem.

"Eski karımın acil tanımı ile benimki çok farklı." "Emin misin?"

Yumuşak bir dille sorulan soruya dönüp bakıyorum.

Keely kapı aralığında çerçevelenmiş, güzel yüzü solgun ve çekik. Montauk'ta gördüğüm o kırılmalı havası geri dönmüştü ve gözleri beni takip ediyordu.

Aramızdaki boşluğu kapatmak için, koyu, lanetli bir yeşil.

"Ne?" Hayatımda daha önce sadece bir kez hissettiğim bir duyguyla karşı karşıya kaldığımda ne dediğini unutarak soruyorum. Umutsuzluk.

"Senin acil tanımınla onunkinin bu kadar farklı olduğuna emin misin?" dedim.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Eline dokunmak için uzandım, ama sarsılarak uzaklaştı.

Elimi yumruk yapıp kalçama doğru indiriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Daniel'ı başıyla selamlayarak kovuyor ve odaya giriyor. Bethany'nin içeri girdiğini ve nişanlısının yanına geçtiğini hayal meyal fark ediyorum. Ya da Zach onu dışarı çıkarmadan önce fısıltıyla bir tartışma yaşadıklarını.

"Cassie beni aradı."

Bu beni da sinirlendiren bir şekilde sarsıyor. "Bunu neden yapsın ki? Seni tanımıyor ki."

Dudaklarına küçük, soğuk bir gülümseme dokunur. "Etrafındaki insanları küçümsemeyi bırak Mason. Başka bir insanı nasıl takip edeceğini bilen tek kişi sen değilsin."

Gelmekte olan şeyi kurtarmak için son ve umutsuz bir çabayla gözlerine bakıyorum. Kısa bir süre önce, kurtarmaya geçecek ve dolayısıyla uğruna yaşanacak hiçbir şeyim olmadığı için gururla övünüyordum. Şimdi kederim ve öldürücü umutsuzluğumla bir kenara attığım her şey sel gibi geri geliyor. Kalbimin attığını, ciğerlerimin dolduğunu, ruhumun başını kaldırdığını ve onu terk ettiğim için beni kınadığını hissediyorum.

"Biliyorsun," diye törpülüyorum, şimdiye kadar yaptığım her zalimlik yalvarmak isteyen dudaklarımın arasından.

Yıkılmış yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Peterson'ı yakaladığınızda onu kaçırdığınızı ve doksan gün boyunca sadece hayatta kalmasına yetecek kadar yiyecek ve suyla bir kafeste kilitli tuttuğunuzu? Evet, biliyorum." Sesi kendi işkence dolu geçmişinin yankılarıyla titriyor ve ben milyonlarca acı içinde ölüyorum.

Acısı karşısında ölümler.

"Keely..." Ellerini tutuyorum ama soğuk ve neredeyse cansızlar. Ellerimi kendi ellerimin arasında ovuşturuyorum ama o sadece bana bakıyor.

"Ona işkence yaptın mı?"

Kanımdaki zehir mideme akıyor ve midemi . "Bana bunu sorma.

"Soruyorum, Mason. Doğru cevap vermeyi seçebilir ya da yalan söyleyebilirsin."

Öfkem daha da yükseliyor ve konuşmadan önce birkaç kez yutkunuyorum. "Cevaplar istedim. Oğlumu kaçırmamasının tek sebebinin hastalığı olduğunu kabul edemezdin."

"Peki ya sen? Cevaplarınızı aldınız mı? Yoksa yılda bir kez gönderildiği akıl hastanesine geri dönüp daha fazla cevap mı talep ediyorsunuz?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun, yoksa ne soracağını bilemezdin." Parmaklarım omuzlarını kavrayıp bana bakması için onu zorluyor. "Ama sana her gün yaşamamanın, oğlumun artık olmamasının benim suçum olduğunu bilmenin cehennemini açıklayamam. Kendi çocuğun olana kadar olmaz."

Başını iki yana sallar. "Yanılıyorsun. Biliyorum," diye mırıldanıyor içi boş bir şekilde.

Elini bana doğru kaldırdığında küçük bir umut hissediyorum. Ama eli aramızda asılı kalıyor, sonra yüzü kasılırken ve boğazından kuru bir hıçkırık dökülürken düşüyor.

"Bebeğim, lütfen, eğer biliyorsan... ne hissettiğime dair en ufak bir fikrin varsa, o zaman beni silip atma. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle. Biliyorum benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun-"

Ağlamaklı kahkahası sözümü kesti. "Güven bana, gerçek canavarların neye benzediğini biliyorum. Aslında, hayır ." Kendi kendini kırbaçlaması beni kızdırıyor. Onu kollarıma için hamle yapıyorum ama o geri çekiliyor ve kollarını ortasında kavuşturuyor. "Canavarlarımla neye benzediğini bilmiyorum ve hiçbir zaman bilmek istemedim. Bu beni ne tür bir insan yapar?"

Tereddüt ediyorum, sonra kayıp gittiğini gördüğüm hayatı kurtarmaya çalışıyorum. "Sana olanlarla başa çıkmanın doğru ya da yanlış bir yolu yok. Başına gelenleri geride bırakmak istedin. Ama... eğer cevaplar istersen, sana yardımcı olabilirim."

"Yani *Seven* henüz bir şey bulamadı mı?" diye soruyor duygudan yoksun bir sesle.

Karanlık yaklaşıyor ve beni yutmakla tehdit eden boşluğun üzerinde kalmak için çabalıyorum. "Kahretsın." Yeniden toparlanmak için duruyorum. "Hollywood Hills bölgesinde tarif ettiğinize uyan bir mülk buldu, ancak ev üç yıl önce yıkılıp yeniden inşa edilmiş. Sen aramaya devam edersen o da aramaya devam edecek. istiyorum."

"İstemiyorum."

İçime bir şok dalgası yayıldı. "Ne? Neden olmasın?"

"Bana ne olduğunu bilmek istemememin başka bir nedeni olabileceğini düşündün mü? Neden adalet istemediğimi kendim mi?"

Sesindeki kasvetli yankılar derinleşti, güzel yüzünü gölgeledi, değerli bedenini örttü. Ne dediğini anlamak için daha çok çabalıyorum. "Neden adalet istemiyorsun?"

Derin bir kederle başını sallıyor. "Yaptığın onca şey için senden nefret ettiğimi düşünüyor gibisin. "Etmiyorum."

Güvende olmadığımı, ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını ve çatırdadığını, yanlış bir adım atarsam beni yutmaya hazır olduğunu biliyorum. Ama yine de ona doğru ilerliyorum.

"Madem benden nefret etmiyor, o zaman neden kavga ediyoruz?"

"Kavga etmiyoruz. Sadece ikimizin de yüzeyin altında yaşadığını bildiğimiz çirkinlik ortaya çıkıyor."

"Hayır, bu benim. Tamamen benim. Kedicik, çirkin hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Çok güzelsin." "*Hayır!*"

Gözlerini dolduran yaşlara bakıyorum. Ona uzandım ve ellerim titriyordu. Kavrayışından kaçıyor ve sahip olmadığımı sandığım ruhum gözlerinde gördüğüm boşluk karşısında büzüşüyor. ". Lütfen... ," diye tekrarlıyor. "Güzel olmaktan o kadar, o kadar uzağım ki... Tanrım!"

Korkunç bir ses çıkarıyor ve gözlerimin önünde yere yığılıyor. Düşmeden önce onu yakaladım. İnliyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Daha sıkı sarılıyorum, ona özgürce sunduğum rahatlıktan çok daha bencilce nedenlerle yüzünü omzuma yaslıyorum. O kollarımdayken, benim için bir geri dönüş yolu olacağına inanmaya cesaret edebiliyorum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirip yalvarıyorum, "Keely, bebeğim, lütfen. Bana neler olduğunu anlat."

Bir dakika daha sessizce hıçkırıyor. Sonra ıslak, suçluluk duygusuyla harap olmuş yüzünü benimkine doğru kaldırıyor. "Az önce söylediğin şey, bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimle ilgili...?"

Kaşlarımı çatıyorum ve geri dönmeye çalışıyorum. "Evet?"

"Hatalı olduğunu söyledim. Empati . Gerçekçi davranıyordum. Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu *bilirim*."

Ondan gelen çıplak acı ılgığı, son kod dizisidir. noktaları birleştirir. Montauk sahilindeki ve sonrasında duştaki görüntüsü; cezalandırılacağını garanti eden patlamaları. Onun

Uğruna yaşayacak bir şeyi olmadığından emindim. Benden sendeleyerek uzaklaşırken gerçekler beynimde son hızla dolaşıyor.

Onu takip ediyorum, isterse bana yaslanabileceğini söyleme ihtiyacı duyuyorum. Pürüzlü bir bütünün hırpalanmış, kırık yarısı . Ama o bana bakıyor. O büyük, suçlulukla ıslanmış gözleri tekrar bakıyor ve acısının gücü o kadar içgüdüsel ki beni felç ediyor.

"Oğlunu sevdin Mason. Cevapları bulacak kadar. Ben kendiminkini doğurdum ve dakikalar sonra tek bir soru ya da itiraz olmadan onu verdim. Şimdi hangimiz canavar?"

Üzerime şok yağıyor ve onun kendini kapıya doğru sürükleyişini izliyorum. Onu durdurmak için parmağımı kıpırdatamıyorum. Ona yapılanların derinliğini anlamak benim için çok zor.

Bu yüzden hareketsiz duruyorum. Ve boğuluyorum.

Kolu çevirirken eli titriyor. Sonra sırtı gerilir. "Bu arada, Cassie'nin bıraktığı mesaj var ya? Onu aramanı istiyor. en kısa zamanda geri dön. Tam olarak söylediği şeydi: 'Ona enstitü başkanının Max Peterson konusunda hangi yolu izleyeceğini bilmek istediğini söyle.'"

BÖLÜM 31

Keely

Altı Gün Sonra

"Şükürler olsun ki bitti!" Bethany, Zach'in özel uçağında yanımdaki kulüp koltuğuna uzanıyor ve Zac Posen elbisesi ile uyumlu ayakkabı kombinasyonunun üzerine emniyet kemerini takıyor. "Beni yanlış anlamayın, Indigo Lounge'u ve Zach'in inşa ettiği her şeyi seviyorum. Ama onları ne kadar kapsamlı incerseniz inceleyin

misafirler *her zaman* bilinmeyen bir değişkendir. Geçen yıl benim için Fake Rack Olga The Ogre, bu seyahatte ise Tetanus Titus seninle." Durup kıkırdıyor, sonra da sevimli dudaklarını büzüyor. "Hmm, sanırım kafalarımızı birleştirirsek, bir kişilik ölçütü fikri bulabiliriz.

onları ölçmek. Ya da yaramazlık yaparlarsa eşek sudan gelinceye kadar döveriz. Sen ne düşünüyorsun, Keels?"

Donmuş kalbimi ve ağrıyan bedenimi buz bataklıktan çıkarıyorum ve başımı aşağı yukarı sallamaya zorluyorum. "Evet, tabii. Her neyse."

Kahretsin, ağzımı hareket ettirmek acıtıyor ve gözümü kırptığımda gözlerim sulanıyor. Geçen haftanın her saniyesinde uzanıp ölmek istedim. Mason'a çürümüş ruhumun gerçek derinliklerini ifşa ettiğim ve gözlerindeki donmuş şoku gördüğüm beri, hiçliğe doğru büyük ve son bir dalışa doğru sallanan zehirli bir odun parçası oldum.

Ama hiçlik hiç gelmedi. Bunun yerine acının gelgit dalgaları beni su üstünde tutuyor ve ara sıra bükülen akıntı beni dibe çekse de asla beni yok etmeye yetmiyor.

Bethany beni kişisel projesi yapmak için düğün hazırlıklarını askıya aldı. Eminim Zach artık adımın anılmasından bile nefret ediyordur. Bütün hafta gizlice bu konuda bir şeyler yapmasını umdum. Bethany'sini geri alabilmek için beni ortadan kaldıracak bir kiralık katil ekibi . Bunun yerine, koca amcık nişanlısını şımarttı, o da benim yanımda durdu, gözyaşları bana meydan okuduğunda ve düşmeye cesaret ettiğinde elimi tuttu.

Sonunda ona on dokuz yaşında neler yaşadığımı anlattığımda kalbi benim için kırıldı ve Zach'i davaya dahil etmesini engellemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

ona e-postalardan bahsettim. Ve ona doğurduğum ve sonra verdiğim çocuğu anlattığımda birbirimizin kollarında ağladık.

Şimdi elimi tutuyor ve uçak taksi yapıp gökyüzüne yükselirken sıkıyor. Yüzü üzüntü ve endişeden oluşan bir tablo gibi. "Ne , Keels? Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

an için, pozisyonlarımız tersine döndüğünde beni uçurumun kenarından atmadığı için ondan nefret ettim.

onun neler yaşadığını biliyordu.

"Geçen yıl sana ilişki tavsiyeleri verdiğimde bana siktir olup gitmemi söylemeliydin," diye mırıldandım düzgün çalışmayı reddeden boğazımın arkasından.

Gülümsüyor. "Şimdi bana gidip kendimi becermemi mi söylüyorsun?"

Elini tutmaya çalışıyorum ama parmaklarım çok zayıf, bu yüzden tekrar gevşemelerine izin veriyorum. "Tabii ki hayır. Demek istediğim, bu hafta beni bir kez bile yargılamadın, oysa geçen yıl Zach'le o şeyleri yaşarken ben Yargılayıcı Cadı'ydım. Kendi pisliğimi yıllarca senden sakladığım halde bana hemen söylemediğin için sızlandım. Sonra da seni incittikten sonra seni geri istemeye cüret ettiği için Zach'e eşeklik ettim."

"Hayır, Keely. İhtiyacım olduğunda beni dinledin ve Zach ile şansımı denemem beni cesaretlendirdin. Mason'la ne olacağını bilmiyorum-"

"Hiçbir şey !" Adını duymak bile tenimi yakan bir alev gibi. "Onun yüzünü görmedin, B. O... Tanrı aşkına, o yüzünü kaybetti. I benimkini verdi-"

"O kadar korkunç bir tecavüze uğradıktan sonra aylarca hastanede yattın." Parmakları parmaklarımın arasından geçiyor ve benim için duyduğu kalp acısını görüyorum. "Tamamen sağlıklı, iyi ayarlanmış kadınlar her gün bu seçeneği kullanıyorlar. Kimse seni bunun için yargılayamaz. Kimsenin buna *hakkı* yok. Ve eğer Mason bunu yapabileceğini düşünüyorsa, siktirip gidebilir. Karşılığında ben de onun hakkında şirretlik yapabilirim."

Beyaz tulumumun üzerine bir damla sıvı düşüyor ve ağladığımı fark ediyorum. Bethany'nin yüzü bükülüyor ve yanaklarına vuruyor. "Kahretsin. Üzgünüm, B. İsteyerek yapmadım... Yapamam... Tanrım, çok acıyor!"

Emniyet kemeri işareti söner sönmez kendi kemerini çözdü ve beni sıkıca, derin bir kucaklamanın içine çekti. Bir dakika sonra hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum, her hıçkırık beni yeniden parçalara ayırıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor kulaklarıma tekrar tekrar.

Bethany'yi seviyorum ama o anda etrafımda başka kollar olmasını diliyorum. Her şeye rağmen aşık olduğum adamın güçlü kollarını özlüyorum.

İşaretler bunun en büyük hata olduğunu gösteriyor.

Mason'ın süitinden çıkarken utançtan ve kendimi suçlamaktan o kadar sarhoştum ki, bunun onu son görüşüm olacağı aklıma bile gelmemişti.

Şimdi keşke yüzüne son bir kez daha baksaydım diyorum. Beni kendine çektiğinde kollarında bir dakika daha kalsaydım.

İtirafımı bir gün daha mı geciktirdin?

Acı dolu bir nefes çekiyorum. Yine de burada, bu şekilde, her nefesimin son nefesim olmasını dileyerek sona erecektim.

Uğruna yaşayacağın çok şey var!

Kafamın içinde Mason'ın sesini duyduğumda acıdan kıvranıyorum. Tanrım, bahse girerim Keşke bu varsayımı yaptığında günahlarımın derinliğini bilseydi.

Daha fazla gözyaşı akar.

"Tanrım, Keels. Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvarır Bethany.

Ona acıyorum ve kendimi toparlıyorum. Bir kere, onu Zach'e şu anda olduğu gibi stresli bir şekilde geri götürürsem, Zach kafamı gümüş tepside sunacaktır. Bu düşünce şu anda kulağa hoş gelse de, Bethany'yi daha da strese sokacaktır.

"Bana yardım etmek mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Neye ihtiyacın varsa."

"Hostese söyle biraz Dom P hazırlasın. Ben gidip temizleneyim ve şık bir şekilde işeyelim. Olur mu?" Mırıldanıyorum.

Birkaç saniye kararsız görünüyor, sonra başını sallıyor. "Umm...tamam. Hadi yapalım şu işi."

####

Bethany iyi olduğumdan emin olana kadar eve gitmeyi reddedince limuzin bizi evime bıraktı.

Uzun süre iyi herkesten daha iyi biliyor, bu yüzden protesto etmeye zahmet etmiyorum.

O postalarımı alırken ben duvara yaslanıyorum. O Asansöre girerken bana verdi. Ön kapımı kapattıktan sonra postaları konsol masamın üzerine atıyorum. Birkaç tanesi kayıp yere düşüyor.

Onları almak için eğildim ve ağır, dikdörtgen bir zarfın arkasındaki hatasız mührü gördüm.

Kanım önce ısınıyor, sonra soğuyor, sonra da donuyor. Muhtemelen insana ait olmayan bir ses çıkarıyorum ve Bethany aceleyle yanıma geliyor.

"Sorun nedir?"

Zarfı tutarken parmaklarım titriyor. "*Tanrım, geldi. Gerçekten geldi.*"

Bethany'nin nefesi kesildi. "Ne dedin sen?"

Tekrar ediyorum ve zarfı ters çeviriyorum. Burnuma götürmek, Mason'ın kokusunun yapışıp yapışmadığını görmek için sertçe koklamak istiyorum. Elbette, kendi davetiyelerini göndermemiş olma ihtimali oldukça yüksektir. Ayrıca bu davetiye büyük ihtimalle doğrudan Beyaz Saray'dan geldi-

"Aman Tanrım."

Başımı kaldırıp Bethany'nin gözünün kenarındaki yaşı sildiğini ve tuhaf bir sirk palyaçosu gibi sırttığını görüyorum.

"Ne?" Talep ediyorum.

"Söylediğin şey beni biraz korkuttu. Zach'in Indigo Lounge zarfını gördüğümde benim de ilk aklıma gelen buydu."

Yenik bir iç geçirdim. "Küçük kız-"

"Hayır." Elim tuttu. "Sana yardım etme sırası bende ve işleri *benim* yöntemimle . Zarfı aç."

Parmağımı dikkatlice altın armanın altına kaydırırken tüm vücudum titriyor. Kapağı kaldırıyorum ve davetiye çıkarıyorum. Mason'ın isminin yanında benim ismini görüyorum ve kalbim başımı döndürecek kadar sıkışıyor.

"Kahretsin! Sakın üzerimde bayılma," diye haykırıyor Bethany.

Kol kola oturma odasına yürüyoruz ve kanepeye yığılıyoruz. Bethany tasarımcı parçaları ve makyajlar hakkında konuşurken ben orada, acı dalgalarına karşı savunmasız bir şekilde uzanıyorum.

Her şey çok fazla geldiğinde "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Ne demek hayır?"

"Ben gitmiyorum."

"Evet, öyle. Burası lanet olası Beyaz Saray. Reddetmek vatan hainliği olabilir."

Zayıf bir homurtu çıkarıyorum ama o da işe yaramıyor.

Hazırlanmam için gereken şeylerle ilgili başka bir alışveriş listesine başladığında iç geçiriyorum.

"Mason bana bir elbise göndereceğini söyledi. Ve ayakkabı. Ve *ıvır zıvır.*" Bir homurdanma daha deniyorum. Bu sefer işe yarıyor ve aniden duramıyorum. Gülüyorum ve ağlıyorum.

ta ki oturma odamın zemininde yuvarlanan dev bir histeri topuna dönüşene kadar.

Ama çılgınlık ne kadar çabuk başlarsa o kadar çabuk bitiyor ve dizlerimi göğsüme doğru kıvrıp kalp ağrım sıkı sıkı sarılıyorum. Orada ne kadar yattığımı ya da ne zaman pes edip uykunun beni ele geçirmesine izin verdiğimi bilmiyorum.

Uyandığımda üzerimde bir battaniye ve başımın altında bir yastık vardı. Bethany yanımda yerde yatıyor, bir elinde dumanı tüten bir kase, diğer elinde de DVD koleksiyonu var.

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve bana yürek parçalayıcı küçük bir gülümseme veriyor. Başımı sallıyorum ve kırık bedenimi ayağa kaldırıyorum. Ondan bir kase tavuk çorbası alıyorum ve o da *Game of Thrones*'un ilk bölümünü makineye yerleştiriyor.

Çorbamı içiyorum. Ve ekrandaki katliamın beni yıkamasına izin veriyorum. Ve midemdeki acı kayası beni hiç terk edecek mi merak ediyorum. ###

Elbise iki gün sonra geldi. Bethany Valentino çantasını ve ayakkabı kutusunu bana gösterdiğinde açmayı reddediyorum. Elbiseyi gardırobuma asmaya giderken oflayıp puflamasını görmezden geliyorum.

Cuma günkü etkinlikten iki gün önce elmaslar geldi. Bu kez evimde yalnızım, Bethany'yi sonunda kendime bakabileceğime ve Washington D.C.'ye gideceğime ikna etmişim.

Harry Winston'ın kadife kutusunu dikkatle açarken ellerim titriyor - acaba titremeyi bırakabilecek miyim? Sergilenen pırlantaların çokluğu karşısında nefesim kesiliyor ve kutuyu hızla tekrar kapatıyorum.

Ama parmaklarım kadife dış yüzeyde kıvrılıyor ve tökezleyerek oturma odasına gidiyorum. Birbirimizden nasıl ayrıldığımızı rağmen Mason'ın eşyaları gönderdiği gerçeği karıştırıyor. Aynı zamanda, üzerine inşa etmemem gerektiğini bildiğim küçük bir umut alevini de canlandırıyor.

Sütinden çıktığım gün yattan ayrılmıştı ve telefon numaram kendisinde olmasına rağmen irtibata geçmedi.

Evet dediğim gün elbiseyi ve kolyeyi ayarlamış olabileceği ve bunları iptal etmeye hiç fırsat bulamadığı aklıma geldiğinde kalbim sıkışıyor.

Kutuyu sehpanın üzerine atıp oturma odamda volta atıyorum, onu aramakla Washington'a gitmek arasında gidip geliyorum.

Telefonumu çıkarıp tuşlara basıyorum. Onun sesini duyma düşüncesi nefesimi kesiyor, ama bu onun sesini görme şansı.

Son bir kez bile olsa, telefonu sağlayacak bir yüzle tekrar karşılaştım.

D.C.'ye gidiyorum ve Mason'ı tekrar görüp konuşabileceğim en küçük bir şans varsa, bunu kabul edeceğim.

###

bayılma. Sakın bayılma.

Siyah, kolsuz ipek elbisemin eteklerini toplarken ve adımlarımı hızlandırırken kendi kendime bu sözleri tekrarlıyorum. Endüstri Yenilikçileri yemeğinin düzenlendiği Devlet Yemek Salonu'na yönlendirildim.

Brooklyn Köprüsü'nde meydana gelen bir kaza beni Teterboro Havaalanı'na götüren limuzini durdurmuştu ve özel jetle seyahat etmenin verimliliği bile beni yemeğe geç kalmaktan kurtaramamıştı.

"Bu taraftan, Bayan Benson."

Oturan konukların bulunduğu masaların arasından geçerken yer göstericiyi takip ediyorum. Alev alev yanan mahcup yüzümü aşağıda tutuyorum ve salondaki son boş koltuğa oturtulduğumda yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Yaşlı bir kadın bana gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Geç kaldığım için çok özür dilerim.

Brook'ta bir yığılma oldu-"

Başımı kaldırıp peri gibi bir yüze ve daha önce sadece bir fotoğrafta gördüğüm bir çift göze baktığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Cassie Sinclair, Mason'ın eski karısı, utanmaz bir merakla bana bakıyor ve hafifçe parlatılmış ağzında neredeyse acıyan bir gülümseme var.

Göz ucuyla bakıp Mason'ın koyu, yoğun ela gözleriyle karşılaştığımda göğsümde bir şok hissediyorum. Mükemmel ve zarif bir sağlık timsali gibi görünüyor,

Yüzümün ölüm sancıları çeken altın balıkların nahoş bir karikatürü olduğunu bildiğim halde.

Hareket edemiyorum. Ya da nefes alamıyorum. Ya da Mason'ın yemeğe eski karısıyla gelmesinin ötesini düşünemiyorum!

Bağırsaklarımdaki safra yükseliyor ve boğazımın arkasına yerleşiyor.

Yanımdaki kadın bana hitap ettiğinde başımı sallıyorum ve titreyen elimi kucağımda kenetliyorum.

İçkiler servis edildi. Güzel beyaz şarabı hiç düşünmeden yudumluyorum. tat ya da vintage. Küçük konuşmalara tek heceli cevaplar veririm ve asla masanın diğer tarafına bakmam.

Yirmi beş dakikalık bir süre için duyuru yapıldığı anda
Ödül töreni başlamadan önce kaynaşmak için sandalyeden atlayıp kapıya
yöneliyorum.

Bir teşrifatçı çıkıyor, kibar kaslardan oluşan sağlam bir duvar. "Yardımcı
olabilir hanımefendi?"

"Evet, gitmem gerek."

"Üzgünüm, misafirlerin etkinlik bitene kadar kalmaları gerekiyor."

Panik omurgayı tırmalar. "O kadar bekleyemem."

"Acil bir durum mu var?"

"Evet," diyorum, sonra Beyaz Saray'da olduğumu hatırlıyorum. "Hayır."

Kaşlarını çattı. "Hangisi hanımefendi?"

Kaçmama izin verilmeyeceği düşüncesi beni dehşete düşürüyor. "Lütfen,
gerçekten... gerçekten gitmem gerekiyor. Sanırım bir şeye yakalanıyorum."

Endişesi kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Tamam. Benimle gel. Benimle gel."

İçimden bir rahatlama akıyor. Batı koridoru olduğunu düşündüğüm
koridorda yürüyordum ki bir kol belime dolandı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun ?" Mason kulağıma ateş püskürüyor. "Çek şu
lanet kolunu üzerimden," diye fısıldıyorum.

Yer gösterici durur ve döner. "Her şey mi?" "Evet-"

"Hayır, kız arkadaşım gripten iyileşiyor. Sadece biraz nefes gerekiyor. Sakin
bir yer önerebilir misiniz?"

"Elbette, Bay Sinclair. Beni takip eder misiniz?"

Mason'a bakıyorum ve gözlerindeki uyarıyı görüyorum. Tüm öfke
nöbetlerinin anasını ağlatmak istiyorum ama lanet olası Beyaz Saray'dayım, bu
yüzden dilimi ısııyorum ve yer göstericiyi takip ediyorum.

"Umarım bu işe yarar. İkinize bir şey getireyim mi? Bir bardak su?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece bir dakikaya ihtiyacı var."

Yer gösterici ne kadar öfkeli olduğumu görmesin diye başımı . Kapıyı
arkasından kapattığı anda başım yukarı kalkıyor.

"Kız arkadaşın mı? Eski karın, *buraya birlikte geldiğin kadın*, koridorun
hemen aşağısındayken bunu yüzün kızarmadan söyleyebiliyor musun?"

Mason smokininin içinde fazlasıyla şık görünerek bana doğru ilerliyor.

"Sakin ol, Keely-"

"Bana olmamı söyleme! Onunla istediğin kadar zalimce oyunlar oyna, ama
beni buna sürüklemene izin vermeyeceğim."

"Bitirdin mi?"

"Hayır, kesinlikle ! Bunu neden yaptın? Bir çeşit ucuz heyecan için mi?"
Titreyerek nefes veriyorum ve hissettiğim tek şey tepeden tırnağa acı. "Aslında buna cevap verme. Bilmek istemiyorum. Tek istediğim buradan çıkmak."

"Hayır."

"Ne demek *hayır*?"

Küfür sağanağı karşısında gözleri parlıyor ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Demek istediğim, beni dinleyene kadar bu odadan çıkmayacaksın. Yirmi dakikamız var. Önce konuşalım mı, yoksa cezayı çekip mi?"

Yüzüm öfkeyle alev alev yanıyor, ama kalbim göğsümde aptalca bir şey gibi takla atıyor. "Bana elini sürersen, kıcına tekmeyi basarım."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Önce konuş o zaman."

"Evet, kendi kendine konuş. Beni bu işin dışında bırak. Ben ." Kapının koluna uzandım. Bir saniye sonra eli benimkini yakaladı.

Beni bir ısı ve kas duvarıyla çevreliyor ve çaresizce onu içime çekiyorum, itiraf etmek istediğimden daha fazla özlediğim kokuyu içime .

"Senin yerine Cassie'yi getirmedim. Cassie'yi aşık olduğum kadınla tanışabilsin diye getirdim," diyor kulağımın dibinde.

Nefes nefese kalıyorum, sonra dönünce kapıya doğru sallanıyorum. "Kahretsin, iyi misin?" Sesi endişeyle renkleniyor. "Ben iyiyim."

"İyi *görünmüyorsun*."

Küfrederek beni belimden tuttu ve kapıdan kaldırdı. "Mason, beni yere bırak."

Beni görmezden geliyor. Oturup beni kucağına çektiğinde sıcaklık dalgalanıyor.

"Sana aşık olduğumu söylüyorum ve senin yaptığın ilk şey bayılmak mı oluyor?" "Bana aşık değilsin." Bunu söylediğimde beni saran acı beni inletiyor. ". " "Neden olmasın ki?"

Ona bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ne yaptığımı biliyorsun. Başa çıkamadığım için çocuğumu verdim. Bu onun hatası değildi Mason.

Yine de kollarıma verildiğinde onu görmeye dayanamadım." Hatırladıkça ürperiyorum. "O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, ona zarar verdiğimi düşündüm."

"Bebeğim, bunu kendine yapma."

"Neden olmasın? Onu ne hissettiğimi biliyor musun?" Sessiz kalır.

"Rahatlama. Gittiğine sevinmiştim."

"Eğer gerçekten öyle olsaydınız, şu anda olduğu gibi acı çekiyor olur muydunuz? Onu bir daha düşünmeden hayatına devam etmez miydin? Bunun yerine, son altı yılını bu konuda kendini parçalayarak geçirdin."

Nefes alıyor ve acaba göğsünün omzumun altında titrediğini mi hayal ediyorum diye düşünüyorum.

Bir eli çenemi tutuyor ve yüzümü ona doğru eğiyor. Kalbimi durduran yüz hatları beynimde patlıyor ve yeniden başım dönüyor. Ona dokunmayı o kadar istiyorum ki, ona uzanmamak için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

"Nasıl hissettiğimi sana söylemiyorum çünkü duymak istediğin bu değil mi? Ya da beni sevmediğin için mi?" Gözleri ateş saçıyor. Ve endişeden çılgına dönmüş. Rüya olma ihtimaline karşı kabul etmek istemediğim bir duyguyla derin.

"Mason..."

"Beni bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorsun. Büyük bir kayıp yaşadım ve bunu ruhumu sonsuza kadar lekeleyecek eylemlerle ödedim. Akıl hastanesine kapatılmış ve bir daha asla bütün olamayacak bir adam var.

Ona yaptığım şey yüzünden. Bununla yaşamak zorundayım." Başı öne eğildi ve alnı yanağına dayandı. "Yattan ayrıldım ve uzak durdum çünkü senden de bununla yaşamayı istememin yanlış olduğunu biliyordum. Ama bunu yapamam bebeğim. Cehennem nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sensiz olmak hayal edebileceğim tüm acıların ötesinde. Evet diyeceğine dair bir umut kırıntısı olup olmadığını bilmeden hayatıma devam edemem. Bu

Seni sevmeme ve sana tapınmama izin vereceksin, hayatımı sana adamama izin vererek yaptığımın bedelini ödememe izin vereceksin."

Başını kaldırıyor ve gözlerindeki yaşların parıltısını görüyorum. Ürperdim.

Bunu görüyor ve yüzü buruşuyor. ", değil mi?" "Mason-"

"yok." Kolunu bana doladı. "Bir dakika içinde gitmene izin vereceğim. Sadece... sana son bir kez sarılmama izin ver." "Mason..."

"Lütfen, kedicik. Sadece bir dakika." Sessiz kalıyorum, bana sarılmasına izin veriyorum, ruhumun diğer yarısıyla birlikte olmanın sıcaklığı, neşesi ve bütünlüğü içinde boğulmama izin veriyorum.

Bir dakika dolduğunda, "Tanrım, ne yapacağım ben?" diye inliyor. Sesinde çıplak bir ıstırap vardı.

"Seni seviyorum, bu yüzden hiçbir şey yapmana gerek yok,"

diye mırıldanıyorum. "Ne?" İnançsızlık sesinde yankılanıyor.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar. "Eğer beni ve yaptıklarımı kabul edebilirsen-"

"Acı çekmeni bir şey yok. Gerekirse hayatının geri kalanında bunu sana ."

"Oh, Mason."

"Beni sevdiğini tekrar söyle."

"Önce Cassie'nin burada ne işi olduğunu söyle."

Kızgın ses tonumu duyuyor ve gülümsüyor. "Son zamanlarda çitleri onarmak için çok zamanım oldu. Cassie beni yeniden insan yapan kadınla tanışmak istedi."

"Peki, ama senin yanına oturmak zorunda mıydı?"

"O koltuk senindi. Senin gelmeyeceğini düşündüğümde o aldı. Tekrar içeri girdiğimizde, ait olduğun yerde, benim yanımda olacaksın. Şimdi beni tekrar sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum Mason."

İnliyor ve donmuş kalbimi ısıtan bir coşkuyla beni öpüyor. I Kollarımı boynuna doluyorum ve ayağa kalkıyor. Öpüşmeyi kesmeden ileriye doğru yürüyor. Ancak beni yere bıraktığında etrafıma bakıyorum.

"Neredeyiz biz?"

Beni döndürdü ve tekrar ona çarptı. "Lincoln'ün Yatak Odası."

Nefesim kesildi ve etrafıma bakındım. Elbette, kitaplarda gördüğüm oda önümde seriliydi. Antika yatak örtüsüne dokunmak için uzandım ve Mason'ın elinin elbisemin eteğini kaldırdığını hissettim.

Kalbim binlerce çentik atıyor. "Ne yapıyorsun?" "Cezanı veriyorum tabii ki," diye kulağımı tırmalıyor.

İçime dolan mutluluk iniltisini durdurmak için dudağımı ısırıyorum. Bir eliyle bezi toplarken diğer eliyle beni ileri doğru itti. Minik tangam beni bekleyen şey için bir engel oluşturmuyor ve ilk şaplak kıcımlı aydınlatıp vücuduma yayılırken nefesim kesiliyor.

"Oh Tanrım!"

Şaplak.

"Bunun , değil mi kedicik?"

"Evet."

Şaplak.

"Evet, ne?"

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

"Evet, efendim."

İnliyor. "Tanrım, seni şimdi sikmeyecektim... Seninle daha sonra vakit geçirecektim, seni ne kadar özlediğimi, seni ne kadar sevdiğimi gösterecektim. Ama kışın... Sana ihtiyacım var bebeğim." Nefes nefese kalmıştı ve fermuarının açıldığını duydum.

Aşk ve ateş, elektrik ve neşe damarlarımı aydınlatıyor. "Mason, ya yakalanırsak?"

"O zaman tarihteki en mutlu hapisane kuşları olacağız." Tangamı kenara çekti ve girdi. "Şimdi kapa çeneni ve seni sevmeme izin ver. Almam gereken bir ödül var."

Sonsöz
Keely

"Hazır mısın?" Mason soruyor, gülümsemesi kalbimi, ruhumu, dünyamı aydınlatıyor.

Ama karşılığında gülümseyemiyorum. "Çok gerginim. Ya her şeyi berbat edersem?"

"Yapmayacaksın. Bu sadece bir toplantı. İstemiyorsan daha ileri gitmemize gerek yok."

Cipimizin penceresinden, arayışımızın bizi getirdiği Maryland'deki güneşin vurduğu ofis binasına bakıyorum. İnanılmaz yüksekler ve birkaç kalp kırıcı düşükle dolu bir yıl oldu.

New York'a döndükten kısa bir süre sonra, bu kez sandalyede bağlı bir fotoğrafım ve bir milyon dolarlık bir fidye talebiyle başka bir e-posta geldiğinde, Mason ayağını yere vurmuştu.

Yardım istemiş ve soruşturma başlatılmıştı. Araştırma üç ay sürmüştü ama şantajcı bulunmuştu.

UCLA birinci sınıf öğrencisi Richard Donner, bana tecavüz etmeden önce gizlice bir kamera soktuğunu ve fotoğraflarımı çektiğini itiraf etmişti. Bana tecavüz etmekten yargılandı ve hüküm giydi. İtirafına rağmen, başka tecavüzcülerin olup olmadığı konusunda bilgi verememişti.

Profesör Harding de sorgulanmak üzere getirilmiş ve çeşitli cinsel taciz suçlarından tutuklanmıştı.

Şimdi biraz kapanış bulmuş olsam da, geçmişimin derinlemesine araştırılması hoş olmadı.

Ama Mason her zaman yanımda oldu. Ve altı yıl önceki olayların altına bir çizgi çekerek, bir sonraki adıma geçmeye hazırım: doğurduğum çocuğun mutlu olup olmadığını öğrenmek.

Mason'la bu konuyu konuşmuştuk ama nihayetinde, eğer yüz yüze görüşebileceğimiz bir zaman gelirse, çocuğumu gebe kalışı konusunda karanlıkta bırakmanın daha iyi olacağına karar verdim. Onunla bir bağ kurabilecek miyim bilmiyorum ama şimdilik kapıyı olasılıklara açık bırakıyorum.

Elim karnımdaki küçük şişliğin üzerinde geziniyor ve eksik olan gülümseme ruhumdan fışkırıyor.

Küçük kızımızın Noel'de dünyaya gelmesi planlanıyor ve kalbim içimde büyüyen yeni hayata duyduğum sevgiyi zorlukla bastırıyor.

Kafamı kaldırıyorum ve hayatımın aşkı bana hayranlıkla bakıyor.

Sol elimi tutuyor ve pırlanta ve platin alyanslarımın durduğu yerin hemen üstündeki parmak eklemimi öpüyor.

"Mutlu düşünceler mi, Bayan Sinclair?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Mutlu düşünceler. Her zaman."

mason

" gel. Gidip şu işi yapalım."

Arabanın etrafında dönüyorum ve yeni karıma kapıyı açıyorum. Gülümsüyor ve Çocuk Koruma Hizmetleri ofisine doğru ilerlerken elini benimkinin içine sokuyor. Teni sabah güneşinin altında parlıyor ve ben ona bakmak ve hayatımın geri kalanında da bakmaya devam etmek istiyorum.

Çok güzel bir

kız.

Ve benimkini.

Geçmişiyile ilgili daha fazla ifşaat ortaya çıktığında ve beni karanlık ve dolambaçlı yollara geri göndermekle tehdit ettiğinde, onun gücü beni bir arada tuttu.

Ve yeniden ebeveyn olma düşüncesi beni dehşete düşürdüğünde, beni ikna etmişti.

İkimiz de parlak görüşlü insanlar değildik ama Keely yanımdayken her yeni günü olumlu bir bakış açısıyla karşılıyordum. Özellikle de gün, ikimizden birinin bizi ilk etapta bir araya getiren zihin eritici seks seansını başlatmasıyla başladıysa.

"Dikkat et Rusty, bakıyorsun."

Gülüyorum, nasıl tanıştığımızı ve neler yaşadığımızı hatırlattığı için artık ismi o kadar da önemsemiyorum.

"Ah, üzgünüm, memur bey. Lütfen devam edin ve beni şimdi tutuklayın. Tekrar suç işlemeye niyetliyim."

Onun sınırsız kahkahası ruhumu yükseltiyor ve bana öyle büyük bir mutluluk açılıyor ki nefesimi zor tutuyorum. Onu yakınımaya çekiyorum ve . İlk çocuğunun mutlu ve sağlıklı olduğu ve onu seven evlat edinen ebeveynlerle tatmin edici bir hayat yaşadığı sosyal hizmet görevlisi tarafından bildirilirken usulca ağlarken onu tutuyorum.

Güneş ışığına tekrar çıktığımızda ona sarılıyorum ve ikimizin de telefonu çalıyor.

"Vahşilerin bizi kontrol etmekten başka yapacak daha iyi şeyleri olduğunu mu sanıyorsun?" Kötü niyetim olmadan yakınıyorum.

Gülüyor. "Hayır, hayır. Bugünün bizim için büyük bir gün olduğunu biliyorlar. Eminim telefonun başında bekliyorlardır, cevap verdiğimiz anda aramaya hazırdırlar." Telefonunu kaldırıyor ama ben elini tutuyorum.

"Bir saniyeliğine bırak, kedicik."

Bu karşısında gözleri parlıyor ve eli boynuma dolanıyor. "Bunu yaptığımı değecek mi efendim?"

Maryland'de bir otoparkın ortasında onu uzun ve derin bir şekilde öpüyorum ve o kadar güçlü bir eve dönüş hissiyle doluyorum ki başım dönüyor.

"Kedicik, beni kurtardın ve hayatımı dönüştürdüğüm cehennemden başka bir şeye değer kıldın. Sevgin ve güveninle ruhumu besliyorsun." Elimle karnını okşuyorum. "Çocuğumuzu seni sevdiğim ve değer verdiğim gibi sevmek ve değer vermek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum, Keely. Hem de çok."

Mutluluk gözyaşları gözlerine doluyor ve ben onları

. "Ben de seni seviyorum Mason. Her zaman."

SON

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, arkadaşım, eleştirmen ortağım ve (uzun süredir acı çeken) editörüm Kate Reed'e. Dostluğun ve desteğinle bana ilham vermeye ve aklımı başımdan almaya devam ediyorsun. Bir kez daha, bunu sensiz yapamazdım!

Muhteşem Minx'lerime ve her gün en az bir düzine gülümsemenin sebebine. Sizi seviyorum çocuklar! Sizin için çok minnettarım.

Şaşırtıcı bir şekilde daha fazla kitap isteyen okuyucularıma! Her birinizi çok seviyorum! Desteğiniz benim için dünyalara bedel. Teşekkür ederim!

Barclay'deki reklamcım Dani'ye, bu uzun ve verimli bir ilişkinin başlangıcı olsun.

Son olarak, kocama ve çocuklarıma (tatilimizin gerçekten başlayabilmesi için sabırla bu kitabı yayınlamamı bekliyorlar) sabrınız, ilginiz ve sonsuz desteğiniz için sizi seviyor ve size tapıyorum.

ÇOK YAKINDA

SPIN

(INDIGO LOUNGE SERİSİ ROMAN -
ZACHARY & BETHANY'NİN DÜĞÜN YOLCULUĞU)
2015 Yazında Geliyor

INDIGO KADİFE

(Bir INDIGO LOUNGE ROMANI - JUST
DESSERTS ANTHOLOGY'nin bir parçası)
(NOAH & LEIA'nın hayatına bir bakış) Haziran
2015'te Geliyor

Zara Cox Yazarının Diğer Kitapları

HIGH (Indigo Lounge Serisi #1 HIGHER
(Indigo Lounge Serisi) #2 SPIRAL (Indigo
Lounge Serisi) #3 SOAR (Indigo Lounge
Serisi) #4
WRECKLESS

Kurallar çiğnenmek içindir.

...ama Westchester United'da değil.
Yeni başkan Hugo Alvarez yeni sezon için iki kural yayınladı.

1. En yeni çalışanına, kızı Allegra'ya:

Futbolcularla yatmak yok yoksa kovulursun.

1. Yıldız forveti Gabriel Morgan'a:

Kızıma elini sürersen satılırsın.

İki basit kural.

Kırılmaları ne kadar sürecek ve ilk kim kırılacak?

Lexy Lockhart'tan Teke Tek'in

İlk Bölümü

BİRİNCİ BÖLÜM

"Eğer siz pis piçlerden birinin kızıma elini bile sürdüğünü öğrenirsem seni hadım edeceğim." Westchester United'ın Arjantinli başkanı Hugo Alvarez toplanan takımına baktı, gözleri sonunda Gabriel Morgan'a takıldı. "Ve sonra seni satacağım. Bulabildiğim en boktan futbol ligindeki en kötü takıma. Ve bu bir sözdür."

Gabe onun gözleriyle karşılaştı ve aşırı korumacı babanın ölümcül bakışlarını hak etti. Ününden utanmıyordu. Bekâr bir adam olarak kimseye söz vermez ve ilişkiye girdiği herkesin kuralları bildiğinden emin olurdu. Son zamanlarda birkaç öpüşme ve anlatma hikâyesi medyaya yansımıştı. Bir de çıplak ve kendisine ait olmayan bir yatakta uyurken çekilen ve 10.000'den fazla kez re-tweet edilen fotoğrafı vardı. Eğer bir kızı olursa, onun gibi bir adamın yanına yaklaşmayacağından emin olmalıydı.

Ne yazık ki başkanın uyarısı ilgisini çekmişti. Keşke olmasaydı ama .
Hugo Alvarez'in sevişmeye değer bir kızı var mıydı?

Soyunma odasının kapısından sıvışmadan önce başkanın dikkatini başka bir yere vermesini bekledi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, onlar kaybolduğunu fark etmeden geri dönmeye karar verdi.

Peluş gece mavisi halı, ofisine yaklaşırken çıkardığı sesi emiyordu. Kapının üzerindeki levhada *Finans Direktörü yazıyordu*. Uzun, siyah saçları sırtından aşağı sarkıyordu. Bir çuval muhtemelen giydiği mütevazı koyu renk takım elbiseden daha gurur verici olurdu. Ceket, altında ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermeyecek şekilde sırtından aşağı sarkıyordu.

Rahat bir nefes aldı. Kesinlikle onun tipi değildi. Daha belirgin kadınları, neye bulaştığını bilen ve kuralları anlayanları tercih ederdi. Başkanın kızı kuralların varlığından bile haberdarmış gibi görünmüyordu.

Sanki onun dikkatle incelediğini hissetmiş gibi döndü. Isı Gabe'in vücuduna çarptı. Makyajı çok azdı. Sadece şeffaf, parlak bir dudak parlaticısı arı sokmuş dudaklarını süslüyordu ama başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Vücudu 1940'ların seks sembolü olduğunu haykırıyordu, her ne kadar onu büyük beden, açık saçık bir takım elbiseyle örtmeye çalışsa da.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kadının sesi adamın üzerine ılık bir bal gibi damladı.

"Ben Gabriel Morgan. Westchester'ın yıldız forveti. Belki beni duymuşsunuzdur?"

"Hayır." Koyu çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bir süre ona baktı. "Ben futbol izlemem." "Uzun zamandır mı İngiltere'desin?"

"Havayı sevmediğimi bilecek kadar uzun süredir. Çok meşgulüm, Bay..." Ona dönüp bakmadan önündeki dosya dolabından kâğıtları aldı.

Bu onun başına gelmedi. Profesyonel bir futbol sözleşmesi imzalamadan önce bile kadınlar onu reddetmiyordu. O konuştuğunda *hep* ona bakarlardı. Odanın içine doğru ilerledi ve sırtını masanın köşesine dayadı.

"Ben Gabe." Elini ona doğru uzattı. "Baştan başlayalım mı? Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum."

Tereddütle ona doğru bir adım attı ve elini onun eliyle buluşmak üzere uzattı. "Ben Allegra."

Aksanlı İngilizcesi onu öldürüyordu. Takım elbisesinin düğmelerini ve tavrını çözmek ve kulağına yaramaz şeyler fısıldadığını duymak istiyordu.

"Babam..." kapıya bir bakış fırlattı ve sonra tekrar ona döndü.

"Aşağıda ekibin geri kalanıyla konuşuyor."

"Senin de aşağıda olman gerekmiyor mu?" İlk kez ona baktı, gerçekten baktı. "Evet, bakmalıyım."

"Seni kayıp bulursa ne yapacağından korkmuyor musun?" Gabe onun kendisiyle konuşma konusundaki isteksizliğini teşhis etti. *Baba kompleksi.*

Başını öne eğdi. "Bana ceza kesebilir."

"Maaşını kaybetmek senin için sorun değil mi?" Allegra sandalyesini ondan olabildiğince uzağa iterek masasına geri oturdu. Eline bir kalem aldı ve parmaklarının arasında evirip çevirdi.

"Bence doğru kişileri tanıyorsanız, para cezaları bir sorun teşkil etmiyor."

Kadın gülümsedi ve adamın karnı sıkıştı. Gülümsediğinde ve utangaç olmayı unuttuğunda yaşadığı dönüşüm büyüleyiciydi.

"Doğru kişileri tanımanın bir cezanın gerçekleşmesini engelleyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Öne doğru eğilerek sırtıttı. "Eğer doğru kişiyle arkadaş olsaydım, umarım para cezasını maaşımdan keserim."

"Peki neden biri işini riske atıp bunu yapsın?" Gabe omuz

silkti. "Çocuksu cazibem mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Kendinizi oldukça beğenmişsiniz, Bay Morgan." "Gabe," diye düzeltti.

"Gabe," diye tekrarladı, sesindeki hafif soluksuzluk Gabe'in onu etkilemeye başladığının tek işaretiydi - Gabe'in onun üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu gösteriyordu.

Bu genellikle öldürmek için içeri girdiği zamandı. Ama o farklıydı. Allegra onun her zamanki numaralarına kanmayacak ve düzgünce kucağına inmeyecekti.

Öne doğru eğildi, onun alanını işgal edecek kadar değil ama daha yakın. "Bazen bir ceza almaya değer."

"Benimle konuştuğun için para cezası mı alacaksın?"

"Seninle konuşmanın cezasının ne olacağından emin değilim." Gabe masanın üzerinden kayd. "Baban sadece sana dokunmaktan bahsetti."

Gabe sesini kasıtlı olarak alçalttı, son iki kelimeyi Allegra'nın yüzüne renk getiren kısık, samimi bir tonda söyledi.

Bacak bacak üstüne attı. "Peki bunun cezası neydi?"

Gabe sanki onun için önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Sana dokunmaya cüret edeni satacağını söyledi." "Gerçekten mi?" Bacak bacak üstüne attı. "Peki bu senin riske atabileceğin bir şey mi?"

Olduğu yerde kalmalıydı. Masanın üstünde. Ya da daha iyisi, kapının yanında. Kasıklarının doğrudan onun göz hizasında olduğunu geç de olsa fark etti. Bacaklarını bir kez daha hareket ettirirse, uzanıp elini sade eteğinin üzerinde gezdirmeden durabilir miydi, bilmiyordu. Tayt mı yoksa çorap mı giydiğini öğrenmesi *gerekliyordu.*

İkincisi, kafasındaki yaramaz kütüphaneci fantezisine çok daha iyi uyacaktı. Çirkin kıyafetler, gözlükler, ensesinde bağlı saçlar. Gözleri vücudunun geri kalanında gezindi. O ayakkabıları nasıl gözden kaçırmıştı?

Masasının arkasında durmuş, sonra sandalyesine oturmuş, ayaklarını gözlerden saklamıştı. Şimdi bakışlarını kadının ayağındaki ciddi kırmızı stiletto'lardan ayıramıyordu.

Allegra bacak bacak üstüne attı, bir ayağı sabırsız bir hareketle aşağı yukarı zıpladı. Ona bir şey sormuştu.

"Um...risk?" Kelimelerin üzerinde tökezledi. *Gerçekten pürüzsüz.*

"Evet, bana dokunduğun için satılma riskini göze alırmısın?"

Cümlesinin son iki kelimesindeki vurguyu kopyaladı. "Çok haklısın, yapardım." Beynini devreye sokmadan önce konuşmuştu. *Hayatta olmaz.*

İngiltere Premier Ligi'nden satılmayı göze alamazdı. Bu yıl olmaz. En üst seviyede futbol oynamak için çok fazla yılı kalmamıştı. Babasının başarılarını gölgede bırakmak istiyorsa, FA Cup'ı kazanması gerekiyordu. Başka hiçbir şey yeterli olmazdı.

O zaman babasının mezarı başında durup .

Onu doğuran adam zalim ve yeteneklerini küçümseyen biriydi, tek çocuğunu asla teşvik etmemişti. Kendi kariyerinin düşüşüyle o kadar meşguldü ki oğlunun yeni başlayan kariyerini destekleyememişti.

Belki de böbürlenmek çok ağır bir kelimeydi. Babasının başaramadığını başardığı için sessizce gurur duymak. Bu kulağa çok daha mantıklı geliyordu.

Ama bu saçmalıktı.

Babasına ve annesine yaptıklarına duyduğu nefret, Gabe'i yıllarca herkesten daha çok ve daha uzun süre çalışmaya itmişti.

Takım arkadaşları antrenmanı bitirip evlerine gittiğinde, o antrenman sahasında kalıp pratik yapıyordu. Zaman zaman kulüpteki tüm kalecileri ve saha görevlilerinden program satıcılarına kadar tüm çalışanları kalede durmaya ikna ederdi, böylece şut ve penaltı atma pratiği yapabiliirdi.

Joey Morgan'ın oğlu olduğu için bulunduğu yere geldiğini öne süren medyadan bıkmıştı. Babası yıllarca İngiliz futbol takımının sevgilisi olmuş olabilirdi ama Gabe onun gerçekte kim olduğunu biliyordu. Annesini eski halinin gölgesine düşüren adam. Sadece kendini düşünen zalim bir adam.

Allegra ellerini masanın üzerine koydu ve sandalyesini daha geriye itmek için kullandı. Ayağa kalkarak dosya dolabının yanına gitti ve bir çekmece açtı.

"O zaman bunun olmasına izin vermesek iyi olur. Babamın en değerli varlığını satmaya zorlanmasına izin veremeyiz."

Onun kim olduğunu biliyordu.

Bu bilgi onun asık iyileştirmede. Babasını düşünmek asla iyi bir fikir değildi.

Neyse ki önünde en sevdiği şey vardı. İdeal olmayan çocukluğuna dair düşüncelerini zihninin gerisine itmesini sağlayacak tek şey.

Gabe bakışlarının kızın bacakları boyunca ilerlemesine izin verdi, tembelce vücudundan yüzüne doğru ilerlemeden önce ayakkabılarını inceledi. Onu o ayakkabılardan başka bir şey giymeden görmek istiyordu.

Onu yatağında istiyorsa çok çalışması gerekiyordu. Ve istiyordu da. Sertleşmiş siki ona bunu söylüyordu. Yıllardır karşılaştığı ilk meydan okuma olacaktı.

#

Westchester United sezonun ilk maçını oynarken zayıf İngiliz güneşi sahayı soluk bir ışıqla yıkıyordu. Allegra maçı, taraftarların gürültüsünden ve binlerce tutkulu taraftarın heyecanından yalıtılmış olan yönetici locasının rahatlığından izledi.

Gabe'e futbol izlemediğini söylemişti ve doğrusu da buydu. Ancak babasının bu sezon yeni bir kuralı vardı. Ekibinin her üyesi her iç saha maçında hazır bulunmak zorundaydı. Hayır.

istisnalar.

Allegra yapmayı tercih edeceği bir düzine başka şey düşünebilirdi. Elektronik tabloların güncellenmesi, verilerin harmanlanması, yeni sistemlerin tanıtılması gerekiyordu.

Önceki Finans Direktörü iyi performans göstermemiş değildi. Allegra daha iyi olmalıydı. Hayır, daha iyi değil. *En iyisi*. Babasının şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi.

Sıkıcı bir futbol maçını izlemek kesinlikle yapılacaklar listesinde yoktu ama maç başladığında bakışları bir oyuncuya takıldı.

Gabe.

Önceki gün ona karşı tepkisini gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Elbette onun kim olduğunu biliyordu. Bir insanın Gabriel Morgan'ın kim olduğunu bilmesi için futbol hakkında hiçbir şey bilmesine gerek yoktu.

Saha dışındaki başarıları efsaneydi.

Onunla konuştuğunda, sesi cinsel bir vaat yayıyordu. Bunu gerçekleştirmesini istediğinden değil, tam tersine. Küçük erkek kardeşinin ölümünden beri babasının imparatorluğunu bırakacağı birine ihtiyacı vardı. Babasının iş hayatındaki kadınlar hakkındaki arkaik görüşlerine rağmen o kişi olmak istiyordu.

Özellikle de futbol işinde.

Bir futbol kulübünün etrafında çok fazla kadının olmasının oyuncuların dikkatini dağıtacağına inanıyordu. Kadınlara ofis personeli olarak, kafeteryada ve temizlik yapmak için ihtiyaç duyulduğunu kabul edebilirdi. Ama güç ve sorumluluk sahibi pozisyonlarda? Westchester United'ın sahibi olduğu yılın büyük bir kısmını, diplomasını kullanmasına izin vermesi ve onun yanıldığını kanıtlaması için yalvararak geçirmişti.

Bir kadın, oyuncularla yatmak zorunda kalmadan bir futbol kulübünde yüksek profilli bir kariyerde çalışabilirdi. Ya da babasının dediği gibi, onlar tarafından becerilmeye izin verebilir.

Oyun sona erdi. Allegra yönetici salonuna doğru ilerledi. Bir içki içtikten sonra ofisine kaçabilir ve pazartesi sabahından önce biraz çalışabilirdi. Babası ondan daha fazla oyalanmasını beklemezdi herhalde?

Allegra bir köşeye oturdu, içkisini yudumladı ve babasının gelip onu kovmasını bekledi. Kendi kendine buna ihtiyacı olmadığını, onun iznine ihtiyacı olmadığını söylemişti. Ama ihtiyacı vardı. Eğer babasının onu bildiği gibi, yani akıllı, profesyonel, çalışkan ve güvenebileceği bir çalışan olarak görmesini istiyorsa, onu orada görmeliydi.

"Buraya oturabilir miyim?"

Sesi onun üzerine akıyordu. Derin, melodik ve karnında bir ateş yakacak kadar sıcaktı. Bir kolunu önüne doğru uzattı. "Sanırım bir sürü başka koltuk var."

Omuz silkti. "istediğim yok."

Gabe oturmadan önce kesin bir cevap beklemedi. Gabe'in kendi bildiğini okumaya o kadar alışkın olduğunu düşünüyordu ki, onun ne cevap vereceğinin pek de önemi yoktu.

Tarihteki en hızlı duşu almış olmalı. Allegra zihnini

Gabe'in çıplak vücudunun üzerinden akan suyun tehlikeli düşünceleri. O kadar lezzetli kokmasaydı daha kolay olurdu.

"Gabriel, ne istiyorsun?"

Öne doğru eğildi ve elini uzattı. Korkunç, kalbini durduran bir an için onun kendisine dokunacağını düşündü... tam orada, yönetici salonunda, babası hariç herkesin önünde.

Boynundaki kordonu kaldırarak güvenlik rozetinin üzerindeki resmi inceledi. "Güzelmiş."

Aslında öyle değildi. Bilgisayarlar tarafından çekilen çoğu fotoğrafta olduğu gibi cildinin rengi solmuştu, gözlerinin altındaki torbalarda bütün bir ailenin bavulunu taşıyabilirmiş gibi görünüyordu ve en kötüsü hala gözlüklerini takıyordu.

Onun resmini aldı. Can sıkıcı bir şekilde sağlıklı, canlı ve aptal bir kâğıt parçasının hak ettiğinden daha seksi görünüyordu. Fotoğrafi tekrar göğsüne yaslayarak koltuğunda geriye yaslandı.

Westchester United polo tişörtü pazularını sarıyordu. Sol kolundan çıkan kabile dövmesi dirseğine kadar zeytin derisini okşayarak ilerliyordu. Sağ ön kolunun iç kısmında siyah mürekkeple yazılmış, tam olarak göremediği kelimeler dönüyordu.

Dövmeler hiçbir zaman ona göre olmamıştı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Oysa şimdi tek yapmak istediği, parmağını dövmesinin üzerinde gezdirmek ve üstünün altında kaybolduğu yere kadar takip etmektir. Muhtemelen derisine yazdığı şeyle hiçbir ilgisi yoktu. *Sadece ona dokunmak istiyordu.*

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve en iyi bakışlarıyla onu kısırdı. "Babam seni burada benimle konuşurken bulmaktan hoşlanmazdı."

"Babanın ne istediği umurumda değil." Odaya attığı hızlı bakış, sözlerinin yalan olduğunu gösterdi.

Adamın bakışları kızın içini yakıyor gibiydi, sanki kızın son derece mantıklı siyah kot pantolonu ve büyük boy Westchester antrenman üstünün altında ne giydiğini görebiliyordu. Teni ısındı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Anladığım kadarıyla onu memnun etmezseniz Rusya'nın derinliklerinde sizin için bir takım seçmiş."

"Beni satmadı." Gabe onun içkisini aldı ve koyu kırmızı Merlot'tan bir yudum aldı. "Hayranlar ayaklanırdı."

"Bence işine hayranlarından daha çok önem veriyor." "Peki ya seni?"

"Tabii ki beni önemsiyor," diye düzeltti Allegra. "Aksi takdirde uyarıda bulunmazdı."

Onu inceledi. "Sence baban kulübü -işini- senden daha mı çok önemsiyor?"

"Ben öyle demedim." Sözlerini vurgulayarak söylemesinin onu ikna edeceğini umuyordu. Gözleri adamın dokunduğu bardağa kaydı. İçkisine. Kendisine yardım etmişti.

"Sizden önce kulüpten bahsettiniz." Tekrar öne doğru eğildi. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Kafası karışmıştı, adamın gözlerindeki acıyı okuyabiliyordu ama anlamamıştı. "Ne?"

"Oyunu etinden ve kanından daha çok önemseyen bir babaya sahip olmak." Sesi alçaktı, sanki ona bir sır veriyormuş gibiydi.

Gabe ile hiçbir ortak noktası olsun istemiyordu, onun için üzölmek de istemiyordu. Aslında ona karşı hiçbir duygu beslememeyi tercih ederdi.

"Babam sadece parasını saymakla ilgilenir." "Peki ya sen?" diye tekrarladı.

"Kesinlikle benim hakkımda. Ben onun ailesiyim." Gözleri hâlâ onunkilerden ayrılmamıştı.

Allegra onun bakışları altında kıvrandı ve keşke hantal, aşırı sıcak antrenman üstünün altına daha ince bir üst giymeyi akıl etseydim diye düşündü. Kıyafetlerini, hatta dış giysilerini çıkarmak, verdiği en iyi karar olmayacaktı.

Onun sinirini bozmak için şarabının tadına bakmıştı. Kadın da buna izin vermeyecekti. İki kişi onun oyununu oynayabilirdi.

Allegra şarap kadehini eline aldı ve içindekileri döndürdü. Koyu kırmızı sıvı tehlikeli bir şekilde bardağın ağzına yaklaşıyordu. Elleri titriyordu, adamın onu bu kadar germemesini diledi. Dudaklarını yaladı ve adamın mavi gözlerinin kararmasını, bakışları diline odaklanırken göz bebeklerinin büyümesini izledi.

Merlot'yu boşaltarak bardağı aralarındaki masaya geri koydu. Odadaki sesler kesilmişti ve tek duyabildiği kendi nefes alış verişiydi.

"Allegra..."

"Gitme vaktim geldi. Birkaç saat çalışmam gerekiyor..." "Henüz gitme." Uzandı ve bir elini onun koluna koydu.

Nefesi boğazında düğömlenirken, zevk zonları vücudunda sekti ve çekirdeğine yerleşti. Uzaktan erojen bir bölgeye bile dokunmamıştı ama vücudu sanki elini külotunun içine sokmuş gibi tepki verdi.

"Neden?" Sesinin titremesinden ve onun dokunuşundan ne kadar etkilendiğini anlamasından nefret ediyordu.

"Sana bir teklifim var."

#

"Bir iş teklifi," diye açıkladı.

"İş mi?" Sanki konuşmanın hızlı dönüşüne konsantre olmakta zorlanıyormuş gibi başını salladı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var." Doğrudan konuya girmek her zaman en iyisiydi. Onun yanında çok fazla zaman geçirmek kasıklarını biraz rahatsız ediyordu. Özellikle de pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladığında.

"Birlikte mi?" Bakışlarını masaya indirdi.

Mantıksız bir kırgınlık Gabe'in içine işledi. Onun kendisinden etkilenmesini istemiyordu, bu teklifini daha da zorlaştıracaktı. Ama onun kendisinden habersiz olmasını da istemiyordu. Bu çok yanlış olurdu.

"Benden bir hayır kurumunun öncüsü olmam istendi."

Dikkatle başını kaldırıp baktı. Taktığı çirkin gözlükler onun 'Allegra fantezisi'ne katkıda bulunuyordu -gözlüğünü, büyük beden-her şeyi örten kıyafetlerini çıkarıp attığı ve kırmızı fuck-me stiletto'ları ve dantelli iç çamaşırlarından başka bir şey giymeden masasına uzanıp ofis kapısını kilitlemesi ve onu çılgık çılgına orgazma ulaştırması için yalvardığı fantezi.

Evet, bunu çok fazla düşünmüştü.

Dışarı çıkıp biriyle yatması gerekiyordu. Saf ve basit.

"Ne hayır işi?"

Gabe dikkatini tekrar başlattığı sohbete ve kızın kıklarını tıraş edip etmediğini merak etmekten uzaklaştırdı.

"Yerel hastanede biraz zaman geçirdim. Özellikle genç kanser hastaları için bir kanat inşa ediyorlar ve benden bunun için para toplamamı istediler. Düşündüm ki..."

"Benden ne yapmamı istiyorsun, Gabe?" Sesinde daha önce duymadığı bir keskinlik vardı. Bir uyarı. Buna rağmen, masum sözleri onu tahrir etmişti.

Sikimi yala.

"Okulda hiç iyi değildim. Hesap makinesiyle zar zor hesap yapabiliyorum. Toplanan parayı kontrol etmek için senin gibi uzman birine ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?" Gabe sesini yumuşattı ve bir şey istediğinde her zaman işe yarayan gülümsemesini takındı. "Bunu yapar mısın? Benim için, lütfen?"

"Hayır." Tatmak için can attığı dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gabe konuşmak için ağzını açtı ama kadın elini kaldırdı. "Bunu senin için yapmayacağım ama çocuklar için yapacağım."

Kadının ağzını sikinin etrafında hayal ederken hissettiği ereksiyon kıpırtısı, patlamış bir parti balonundan daha hızlı söndü. İçinden pişmanlık aktı. Nasıl bir pislikti ki, orada bulunma sebebi bu kadar ciddiye, onun için bu kadar önemliyken Allegra'yı becermekten başka bir şey ?

"Minnettarım." Sesini hafif tuttu ve genellikle çok iyi bir etki yaratmak için kullandığı flört tonunu bıraktı. "Çocuklar da öyle olacak."

"Eminim." Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış ama doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi duraksadı.

"Ne oldu?"

"Eğer bu beni yatağına atmak için örtülü bir girişimse, başarısız olacaksın." Gabe şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır. Hayır, hiç de değil."

Mükemmel kemerli bir kaşını kaldırdı.

"Tamam, eğer dürüst olursak..."

"Birlikte çalışırsak bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum." "Tabii ki seni becermek istiyorum. Neden istemeyeyim ki?"

"Çünkü ben bir kadını ve bunu başarısız mı olursun?"

"Hayır, çünkü..." Gabe durdu.

Eğer onu soyarsa, acayip çirkin kıyafetlerinin altında katil bir vücut olduğundan emin olduğunu söyleyerek ona hakaret edemezdi. Kot pantolon ve Westchester United antrenman üstlüğü giymiş tek kadının o olduğunu anlamak için odaya bakmasına gerek yoktu.

Bazıları çok daha açık kıyafetler giyyordu. Daha dayanıksız giysiler, odadaki her erkeğin altında ne olduğunu tam olarak anlayabileceği anlamına geliyordu. Gabe birdenbire Allegra'nın bu şekilde giyinmemiş olmasına sevindi. Orada onun giysilerinin altında ne olduğunu hayal eden tek erkek olmak istiyordu.

Arkasına yaslandı, kendinden memnun bir gülümseme onu ilkel ve düzgün halden flörtöz bir hale dönüştürdü. İhtiyacı olan tek şey buydu. Allegra'yı güvende tutmak kolaydı, o etraftayken hormonları kontrolden çıkmıyordu. Flört ettiğinde ya da dudaklarını yaladığında... tek düşünebildiği kendini onun içine gömmekti.

"Çünkü ne?"

Onun bakışları altında kıvrınmayı reddetti, olduğundan daha az görünmeyi ve içgüdüsel olarak reddedeceğini bildiği bir cevapla onu geçiştirmeyi reddetti.

"Çünkü sen bacaklarını havaya kaldırıp seni becermem için bana yalvaracak türden bir kadın değilsin."

Yüzü kızardı ama bakışları onunkilere kilitlendi. "Beni bir meydan okuma olarak mı görüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Dur tahmin edeyim, her zaman istediğini mi elde ediyorsun?" "Ben her zaman istediğim *kişiyi* elde ederim." Onu düzeltti.

"Buraya bir iş yapmaya, babama işimde herhangi bir erkek kadar iyi olabileceğimi kanıtlamaya geldim. Senin oyuncağın olarak bunu mahvetmeyeceğim."

"Ama , değil mi?" Gabe dayanamadı.

"Oyuncağın olmak mı?" Bocaladı. Gabe'in onu sarstığını anlamasına yetecek kadar.

"Evet." Sesini nadiren kullanmaya zahmet ettiği baştan çıkarıcı bir cazibeyle kapladı. Buna ihtiyacı yoktu. "Seninle oynamamı istiyorsun Allegra, bunu söyleyebilirim."

"Ben... Hayır... Ben ."

"İstediğin kadar inkâr et, gözlerinde görebiliyorum." Koyu kahverengi gözleri o konuşurken neredeyse siyaha dönmüş, göz bebekleri zar zor seçilebiliyordu.

Onu istiyordu.

"Bu çok saçma." Ayağa kalktı. "Yapmamı istediğiniz şeyi bana e-posta ile gönderin. Ama şimdi çalışmalıyım."

Ellerini iki yanında birleştirdi. Ona ulaşmak ve gitmesini engellemek istiyordu. Ona şimdi dokunmak iyi bir fikir olmazdı. İş arkadaşlarının önünde herhangi bir olay çıkarmak isteyeceği son şeydi.

Babası için endişelenmediğini iddia etmesine rağmen, kesinlikle endişeleniyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamaktan nefret ediyordu ama umursuyordu. Babasından daha iyi olmak sadece daha iyi bir oyuncu olmak istediği için önemli değildi, Gabe aynı zamanda daha iyi bir adam olmak istiyordu.

Kızın odadan çıkışını izledi. Kimse ona ikinci kez bakmadı.

Erkeklerin çoğu Westchester United'ın kalecisinin karısının sonunda dekolteli bluzundan düşmesini ummakla meşgul görünüyordu.

Plastik göğüsleri gerçekten etkileyici boyutlardaydı ama Gabe doğal olanı sentetik olana tercih ederdi. Bir kadın ona binerken dönerken hareket eden gerçek et. Allegra'nınki gibi.

Ona karşı bağışıklığı olduğuna inanması önemli değildi. Onu becerecekti. Kendi şartlarıyla. Hazır olduğunda. Ona dokunan, sikini içine sokması için yalvaran o olacaktı.

Görmezden gelemeyeceği bir meydan okuma yapmıştı. Noel'e kadar onun oyuncağı olacaktı. Çünkü o haklıydı, her zaman istediğini alırdı.

E-kitap satıcınızdan ön sipariş

En son haberler, eşantıyonlar ve abonelere özel etkinlikler için Lexy'nin Bültenine katılın:

<http://eepurl.com/bhQ28H>

Lexy'nin Facebook Sayfasını ziyaret edin ve beğenin:

<https://www.facebook.com/LexyLockhartAuthor>

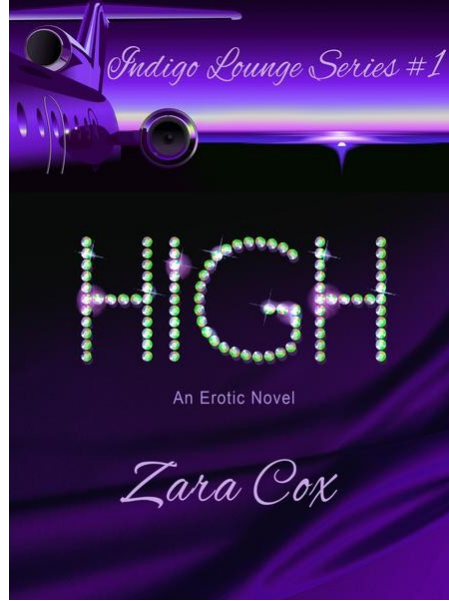
Lexy'yi Twitter'da takip edin:

<https://twitter.com/LexyLockhart>

Yazar Hakkında

Zara Cox neredeyse yirmi beş yıldır yazıyor ancak seksi, cesur hikayeler yazma aşkını yakın ailesi (18 yaş üstü!) dışındaki paylaşmaya dokuz yıl önce karar verdi. Indigo Lounge Serisi, Zara'nın erotik romantizm yazma yolculuğundaki bir sonraki adımıdır ve düşüncelerinizi duymak ister. Kitapları ve yazarlık haberleri hakkında daha fazla bilgi için [WEB SİTESİNİ](#)| [FACEBOOK SAYFASINI](#)| [TWITTER](#)| [GOODREADS](#)| [STREET TEAM](#)| [TSU](#) ziyaret edin veya HABER [BÜLTENİNE KATILIN](#).

Serbest Düşüş'ü sevdiniz mi? O zaman Zara Cox'un *High* kitabını okumalısınız!

Indigo Lounge'a hoş geldiniz, her şeyin olabileceği skandal derecede seksi gökyüzü yüksekliğindeki oyun alanı...

Flörtöz, kirli ve son derece lezzetli olan HIGH, Jodi Ellen Malpas ve Sylvia Day'in Crossfire serisinden uluslararası üne sahip This Man serisini sevenler için bir sonraki mükemmel okuma.

Zachary Savage istediği her şeyi ve herkesi elde etmeye alışkın bir adamdır. Şeytanlarını gömmüş ve küllerinden doğarak uluslararası üne sahip Indigo Lounge'un, ultra seçkin, gökyüzü yüksekliğindeki zevk saraylarından oluşan bir filonun playboy sahibi olmuştur.

İstediği her şeye sahiptir, ta ki Bethany Green'i görene kadar. Tek gereken bir bakış ~ onun olmak zorunda.

Bethany Green hayatının en kötü yılını geçirmiştir; her fırsatta kötü şans ve kalp kırıklığı. Paranın satın alamayacağı altın bir bilet kucağına düştüğünde karma çılgınca onun lehine döner - skandal derecede seksi Indigo Lounge'u kendisi için deneyimleme daveti.

Adı yeşil, doğası yeşil olan bu kız, şehirdeki en ateşli bileti kabul edecek kadar cesur mu?

Zachary Savage'a bir kez bakmak, onun göz alıcı, günahkâr derecede seksi dünyasında oynayacak kadar kozmopolit olmadığına ikna olması için yeterlidir. Ama çoktan havaya girmişlerdir ve gerçeklik onların çok gerisindedir. Tek yol yukarı.

Indigo Lounge. Gemiye adım atın ve çekingenliğinizi kapıda kontrol edin.

Yüksek için övgü:

Vay canına! Bu yıl okuduğum en yaramaz kitap, o kadar ateşli ki yüzümü kızarttı! **Zara Cox** erotik kurgu dünyasında yeni ve cızırtılı bir ses. **Kitty French, Şövalye Serisi'nin USA Today en çok satan erotik yazarı.**

Uyarı Bu kitap nabzınızı patlatacak müstehcen cinsel senaryolar içermektedir. Sadece 18+.

Ayrıca Zara Cox tarafından

Indigo Lounge Serisi

[Yüksek](#)

[YÜKSEK](#)

[Spiral](#)

[SOAR](#)

[Serbest Düşüş](#)

Yazar Hakkında

Zara Cox neredeyse yirmi beş yıldır yazıyor ama seksi, cesur hikâyeler yazma aşkını yakın ailesi (18 yaşından büyükler her neyse!) dışında kimseyle paylaşmaya ancak yedi yıl önce karar verdi.

Indigo Lounge Serisi, Zara'nın erotik romantizm yazma yolculuğundaki bir sonraki adımı ve onunla birlikte yolculuğa çıkacağınızı umuyor.

Yayıncı Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

